

Ồ TÌNH LẶN LỪNG

tập hợp thơ
LUÂN HOÁN

NHÂN ẢNH
xuất bản
2007

Ồ TÌNH LẶN LÙNG

tập hợp thơ

LUÂN HOÁN

tranh bìa

ĐÌNH CƯỜNG

phụ bản

NGỌC DŨNG

RỪNG

BÉ KÝ

ĐÌNH CƯỜNG

NGUYỄN THỊ HỢP

THÁI TUẤN

thực hiện bản chữ

LÊ BẢO HOÀI G

xếp trang

SOI G VII H

chăm sóc ấn loát

LÊ HẢI

nhà xuất bản

I HẢI ÁI H

năm phát hành

2007

*Copyright @2007 Luân Hoán
bản quyền của tác giả*

Quan niệm phẩm giá hơn lượng vẫn được công nhận gần như tuyệt đối trong thơ văn. Tuy vậy tôi nghiệm thấy, đa số những người làm thơ hay, thường viết được khá nhiều, trừ những vị mệnh yếu hoặc vì một hoàn cảnh đặc biệt nào đó không cho phép.

Thơ của tôi hay? - có thể. Thơ của tôi dở? - đúng vậy. Hay, dở tùy theo nhận định của từng người đọc.

Tôi làm thơ nhiều, in thơ không ít. Đây là cái duyên. Đã lâu, nhiều bạn khuyến khích tôi chọn in một tuyển tập. Chần chờ mãi, đến nay mới thực hiện. Ắ hưng tôi không làm tuyển tập. Bởi bài nào tôi cũng quý, nên tôi chỉ làm công việc tập hợp một số bài tôi đã viết, có đủ hay, dở, trong cuốn sách này. Thơ in nhiều, nhưng không lưu lại những bản đánh máy, thành ra phải ngồi gõ lại từng bài một, nên cũng chưa tập hợp được đầy đủ. (dĩ nhiên khó có chuyện đầy đủ). Trong lúc đánh máy, tiện tay, tôi thỉnh thoảng thay đổi một số chữ, một số câu không ưng ý. Và cuối mỗi bài, có ghi tắt tên tập thơ đã in. Tôi cũng phân chia từng nhóm theo chủ đề, nhưng sự phân chia chỉ có tính cách tương đối. Lẽ ra có non non một ngàn trang, nhưng đánh máy quá mệt và điều kiện in chưa cho phép, nên đành dừng ở độ dày tương đối này.

Tôi xin có một đề nghị: không nên đọc quá nhiều bài trong cùng một lúc, như vậy rất dễ nhàm chán. Mỗi lần đọc nên đọc chừng mười bài, tùy hứng theo tay mở sách. Hoặc chọn chủ đề thích hợp để đọc chơi.

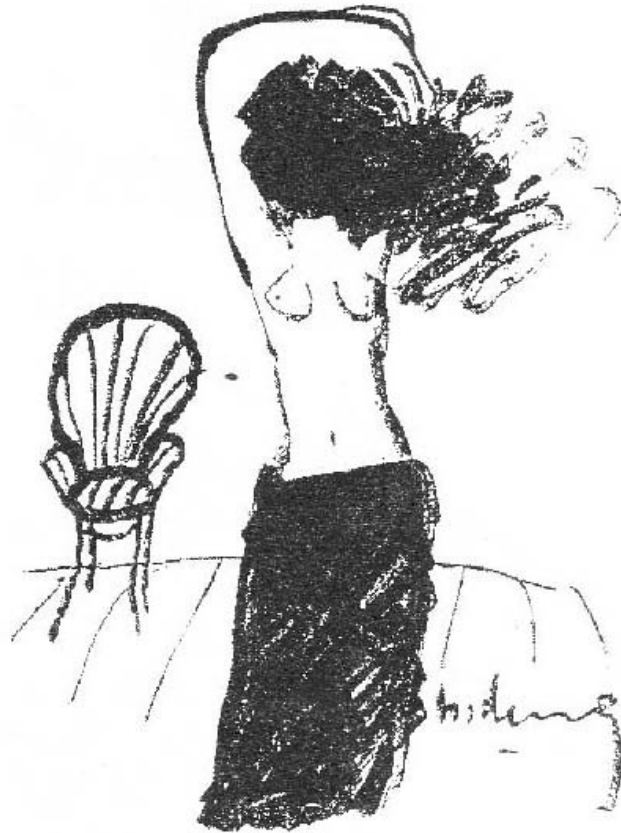
Cảm ơn các bạn đã tùy hứng mở sách nhiều lần.

cho : Trần Thị Lý

và các con: Lê ả gọc Hòa Bình Hồ Đắc Chính ,Lê ả gọc Quốc Bảo Cao Thị ả guyệt Lan, Lê ả gọc Thạch Bích ả guyễn Minh Dũng, Lê ả gọc Hoàng Bách
cùng các cháu: Vincent, Vina, Lyna, Williams

cảm ơn em Lê Hân

ĐẾN, ĐI TỪ NHỮNG BỐN PHƯƠNG
NHÂN TÌNH

LUÂN HOÁN

Viết

vẽ tâm
vẽ dạng
vẽ đời
từ sinh đến diệt
treo chơi
mấy ngày ?

móc tôi lên nhánh chữ này
một giây cũng quý
nửa giây cũng mừng

đu đưa giữa cõi vô cùng

(C.H.G. Đ)

Đẩy Đưa Mấy Lờ

*Thơ chỉ là sông cho tôi trôi nổi
Thơ chỉ là thuyền cho người lênh đênh
Mời người cứ ngồi đây qua sông rộng
Mời em cứ ngồi đây qua hồn tôi
luân hoán*

người từ tám hướng
đi ngang
bốn phương
sấn dịp lang thang chốn này
mời
nghiêng vai, nhướng lông mày
mũ khăn vẫn đội
guốc giày vẫn mang

Ồ Tinh Lận Lung

bước vào...
 từng bước thanh nhân
chẳng cần
 nhón gót
 khẽ khàng
 hồ nghi
từng đường hoa dưới chân đi
không mìn bầy, chẳng có gì
ngoài ra:
một vườn, chim đứng dăng hoa
một nguồn nước nhú dòng ra sữa vàng
và tôi
(có thể mơ màng)
là thân sinh của sữa vàng, chim, hoa...

lượm tôi lên
 ngắm qua loa

giữ tâm bình lặng
 thế là
 cảm ơn

sợi tơ vừa lót trong lòng
sợi tình được thỏ vài năm
 cũng là

tôi tan vào được bao la

(T.S)

Thiếp Hồng

tôi đoan chắc rằng em sẽ đến
sẽ vào thăm cho biết trái tim tôi
cái vạt đất đầy phân tinh và nước mắt
cái dòng sông đầy hình ảnh và âm thanh
em đừng thẹn và cũng đừng lo lắng

tôi không nhìn vào tận mắt em đâu
tóc em buộc hay thả bay từng sợi
má em thoa phấn trắng hay hồng
những điều đó không làm tôi bận rộn
không làm tôi tăng hay giảm si mê

và chắc chắn tôi không ca ngợi
môi mắt em hay bất cứ điểm nào
bởi tôi biết em là người tự trọng
tôi cũng không yêu cái hào nhoáng bên ngoài
nhưng dĩ nhiên em cũng nên trang điểm
màu áo xanh cho trái mát lòng tôi
guốc em trắng có chiều cao vừa đủ
nâng gót hồng tha thướt bước vào thơ

tôi đã trải hân hoan ngoài ngõ đợi
em cao sang kiêu diễm hãy yên lòng
đêm nếu tối, tôi sẽ nhờ sao sáng
đủ nhìn tay em trắng vỗ lên đàn
trời nếu bão, tôi sẽ năn nỉ gió
đừng thổi bay thân mềm mại tơ giăng
và như thế, chắc là em sẽ đến
sẽ vào thăm cho biết trái tim tôi

"không có lửa làm sao có khói"
không yêu thương làm sao được thất tình
rượu đã rót em hãy say một bận
trong cõi sâu tôi sẽ ấm em đi

em đừng ngại sẽ dẫm lên xác chết
những cuộc tình chẳng chịt trong tôi
cũng đừng ngại sẽ trở thành như vậy
bởi yêu em tôi đã giết chính mình
và đã giết luôn em làm chất liệu
em bằng lòng hay phản đối cũng không sao
đời đã trách tôi dặt dờ lẩn thẩn
đời đã khinh tôi lãng mạn điên khùng

tôi muốn nói với em về chuyện người mê gái
mê tình yêu đắm đuối viết thơ tình
tôi muốn nói với em về những bài thơ đó
mà mọi người thường chỉ trích chê bai
em cũng thế ? biết chừng đâu, cũng thế
tôi yêu em, tôi chỉ nói với riêng em
tôi chỉ muốn một mình em đập chén
trong hồn tôi chệnh choáng cơn say

chuyện chi phải ngợi ca từng ngọn lá
bởi nhờ em đời đã đẹp lâu rồi
và hơn nữa, tôi thiếu tài giả dối
không ngụy trang, che giấu những riêng tư

đồng ý thế, nào em yêu, hãy đến
trăm bài thơ tôi đã trải lột chân
hãy đập phá cho tan cho nát
cái đời tôi lẫn thân dật dờ

xin nói trước để em đừng kinh ngạc
trái tim tôi là một quyển sổ vàng
em đã đến, dĩ nhiên là đã viết
một đôi dòng lên đó để mua vui

đôi dòng đó, xin cho tôi mượn tạm
biến thành thơ thay tấm thiệp mời
(R.H. Đ.R)

Vẽ Em Lên Thơ Lên Cuộc Đời

tôi không có gì, ngoài tình sử
cả đời tôi
đã sống
và sẽ sống

bằng chùng đó

tôi đã mất tuổi thơ
nhưng không có tuổi già
tôi chỉ có tuổi yêu
tuổi thất tình
tuổi mơ mộng
tuổi làm thơ
và triệu bài thơ của tôi
chỉ là một bài thơ

chỉ là một câu thơ
vỏ vụn
là nụ hôn trên môi em

tôi xin vẽ em lên thơ của tôi
lên cuộc đời tôi vĩnh viễn

vẽ từng gót chân hồng
vẽ từng nốt ruồi xanh
vẽ từng cái bết son
vẽ từng cái răng khênh trắng
vẽ từng sợi tơ thơm
vẽ từng làn da lụa chín
để được sống trong em
để được thở hơi em
thơ
thơ chan hòa vỡ tràn trên thân thể ngọc

tôi tưởng chừng muốn ghen
với chữ nghĩa với vắn điệu
cứ bông ả
cứ nịnh hót
cứ ca ngợi
cứ nụng em mỗi ngày, mỗi giờ
cứ chung em ra cho mọi người chiêm ngưỡng

em
tôi vẽ em lên thơ
lên cuộc đời tôi vinh hiển
xin mời em ở đó
xin mời em dạo chơi
cuộc đời tôi
thế giới tình yêu bát ngát

(R.H. Đ.R)

Triệu Chứng

mỗi lần sắp sửa yêu ai
tự nhiên mặt mũi tóc tai lạ lùng
tưởng như có triệu vi trùng
ngo ngoe đòi được nhớ nhưng với mình

khi nào hoảng hốt giật mình
liếc nhanh cái bóng thành linh ngó qua
bấy giờ trong tận lòng ta
đã căng biểu ngữ thiết tha xuống đường

bất thàn sớm tối soi gương
cân đo mặt mũi dễ thương điểm nào
nghĩa là sắp sửa bước vào
bãi mìn lộng lẫy chiến hào tình yêu

(Đ.Á . V. Đ. Đ)

Thơ Tình Dán Ở Ngã Tư

cảm ơn phút cùng tình cờ ngó lại
đủ nuôi tình thom ngát đến hôm nay

sóng bụi đỏ chập chùng sau xe-ngựa
tưởng như chùng vẫn vói nắm bàn tay

chừ ta ở rất xa nơi em sống
chừ em nằm rất sát giấc mơ ta
trong trời đất có vô vàn khoảng cách
trong tình yêu thương nhớ xoá chia xa

có buổi tối ta nằm nghe ta hát
nhìn ra em dỗi mẹ ghé qua nhà
có buổi sáng ta thềm đi xe đạp
nhớ chiều theo hương áo thờ đôi tà

em có lượm giùm ta chùm gió mới
vừa thổi qua khe cửa sổ phòng em
nơi con muỗi than van xin giọt máu
nơi ta quì xin dâng tặng trái tim

em đã đốt giùm chưa bài thơ vụng ?
tình cho em một thưở chạy nhật trình
lòng ta trải bao lần trên mặt báo
lập lại hoài nhưng bảo đảm mới tinh

em cũng gói vừa xong nguồn kỷ niệm ?
lót gói đầu hay chôn giữa ngã tư ?
năm tiếp tháng người nối người qua lại
tình nhập thân cho đời biết tương tư

em chợt khóc như ngày xưa đó hả ?
môi tím môi tiển giọt lệ qua đời
em đã cắt ta sâu vào da thịt
sao nữa chùng cay đắng đánh rơi ?

ta cứ hỏi ... và thật thà nói dối
khi soi gương ta vẫn nhận ra em
sau em đã khá nhiều người ghé lại
cũng như thơ cứ phiêu dạt bồng bềnh

em nhớ nhé, ra ngã tư giùm nhé
xách guốc lên cho chân đất tìm vai
từ ngón biếc em đi thơ ở lại
mặc ta đành tiếp tục mất cả hai...

(S.â .C.ấ .T.ấ .T)

Dụ

1.
mượn lời thi sĩ tỏ tình
không soi mặt cũng thấy mình dễ thương
bởi thơ trong suốt như gương
em nghiền ngẫm được mùi hương chính mình

2.
cầm đi em, thi tập này
khi nào rãnh rồi nghiêng mày ngó qua
lòng tôi sáng mỗi nét hoa
mà ông thi sĩ thở ra thành giòng

3.
em mà chịu khó đọc thơ
lòng tôi lấp ló chỗ mô biết liền
kệ ông thi sĩ vô duyên
yêu em toan tính đọc quyền làm thơ

4.
khỏi cần nghiền ngẫm từng câu
lòng tôi chữ trước chữ sau dính liền
hình như em đã có quyền
định cư vĩnh viễn trong tiền khiếp thơ

5.

thơ tôi có vẻ hơi buồn
sao em chưa chịu bình thường hóa cho
ví như em tạm giả đờ
yêu tôi, thơ chắc thơm tho hơn nhiều

6.
tôi nào tán tỉnh chi đâu
chỉ là suông miệng đôi câu gọi là
mời em thăm vật thơ ta
để biết tường tận em ra thế nào

7.
tôi là Luân Hoán rởm mà
già đời mang tật la cà tán em
đừng tin vắn điệu lèm nhèm
hãy vào cho đúng trái tim của chàng

8.
tiếc rằng chỉ một trái tim
viết hoài không hết cái ghiền yêu em
tiếc rằng lỡ để em xem
trái tim ta chỉ lem nhem thế này

(M.E.L.â)

Những Cuộc Tình Có Thật

đâu dám sánh như Phật
nhưng tâm vốn rất lành
đâu thể như cục đất
nhưng hiền hơn trời xanh

tôi xưa vốn hơi ngốc
bây giờ càng ngu ngơ

vô tư như cố tật
tăng trưởng thêm khù khờ

yêu ai, yêu đến chết
yêu ai, yêu chân tình
ai đây ? - là tất cả
người đẹp nguýt quanh mình

một giây hay một phút
một giờ hay một đời
sợi lông nheo người rớt
thành chiếc dằm trong tôi

một đời tôi sống với
một đời tôi thờ theo
những cuộc tình gió thoảng
những cuộc tình trong veo

(S.á .C.á .T.á .T)

Già Đời Gió Trăng

tặng Phạm Ngọc Niên

nét sần lẩn trong dáng em
rủ tôi trôi nổi từng đêm chập chùng
nghĩ quanh quẩn, nhớ lung tung
em buồn ai cõng đi cùng cõi thơ ?

tôi già đời vẫn ngu ngơ
yêu em mơ mộng vu vơ suốt ngày
đi ra vấp sợi lông mày
đi vào vương nhịp thở đầy hương môi

hết đi rồi tiếp tục ngồi
làm thơ vớ vẩn một đời phiêu du
tôi già đời vẫn còn ngu
yêu em mãi miết trùng tu nỗi sầu

trái tim như vạt đất màu
già đời mới biết ta giàu gió trăng

(R.H. Đ.R)

Thơ Cứ Mọc Như Râu Như Tóc

thôi em chớ u mê như vậy
được tôi yêu là quý vô cùng
thơ không đọc làm sao ngó thấy
cái say mê vời vợi điên khùng

thôi em chớ ngậy thơ bẽn lẽn
được ngồi đây, đâu phải chuyện chơi
vẫn với điệu chính là võng lự
năm lên em, năm đến muôn đời
thôi em chớ kiêu căng, kiêu cách
có khối người náo nức vào đây
không dám tiếp bởi vì tự biết
cốc rượu nào đã chuốc tôi say

thôi em chớ mĩa mai xỉ vả
thơ của tôi là của tôi thôi
dẫu từng chữ có hơi em thờ
hồn vía tôi sống bám đời đời

thôi em chớ là em tôi nữa
chắc chi lòng thanh thản trống không
thơ cứ mọc như râu như tóc

tôi cứ già theo mỗi gân thơ
thôi em chớ là em tôi nữa
lại thất tình ? giàu vậy hay sao ?

(R.H. Đ.R)

Hoa

em là hoa
thơ là hoa

và tôi,
có thể,
cũng là...
biết đâu

một chùm,
sống bám lẫn nhau

ngày xưa,
hiện tại,
mai sau
vẫn là

thơ là hoa
em là hoa
và tôi, có thể, đều là
phù du
phù du lộng lẫy phù du

(C.H.G. Đ)

Nhân Tình

1.

em là một loại vi trùng
độc khoét tim óc
vô cùng hiểm nguy
ác từ
vóc dáng em đi
độc từ
đôi mắt kiêu kỳ lẳng lơ

trị em,

**chỉ tạm có thơ
sắc thành thương nhớ vu vơ uống chùng**

2.

dung nhan em đã là thơ
làm thơ ca ngợi vu vơ làm gì
thế nhưng sự thật lâm ly
không làm thơ biết lấy gì vuốt ve

3.

lá xanh lóng lánh hạt sương
em nghiêng phiến lá thay gương soi mình
bỗng dưng ta thấy rùng mình
mắt em lóng lánh vô tình sương tan

4.

vụng về lụng lệt cái ta
chớ ai không muốn theo tà áo bay
loay hoay mãi ngọn bút này
chẳng qua để vẽ lông mày cho em

5.

lên xe,

em kẻ lông mày
tô môi
rồi khẻ búng tay,
dặn chừng :
bây giờ, mỗi lúc xe ngừng
môi anh không được phép
dừng quá lâu

6.
thua trùm em cả ba chi
chỉ trội hơn chút danh thi sĩ này
mặc dù chưa ra hết tay
mà em đã thắng từ ngày yêu nhau

(M.E.L.ã)

Một Thuở Có nhân Tình

1.

nắng mới tức thì lại đổ mưa
làm tàng như thế, khó ai ưa
để ta lên thế thẳng cha đó
mà chữa giùm em
bệnh đồ thừa

2.

thiếu bình tĩnh ta ngồi giờ lại
chồng thư xưa bụi dính ngón tay
mỗi một chữ trở thành điếm tựa
quyết chờ em,
chờ hết kiếp này

3.

tiếng gót chân em, trống ngực tôi
mắt vừa bắt mắt lòng hồ người
hình như đầu đố mùi hoa dại
thơm ngát làn môi chẳng dám cười

(M.E.L.ả)

Yêu

1.

cho ta tờ giấy hồng điều
ta trân trọng viết chữ
yêu
để đời
thu đông xuân hạ em ngồi
ngai vàng là
trái tim người biết yêu

2.

trùm chăn kín mít suốt đêm
sợ rơi giấc mộng
lọt em ra ngoài
sáng ra vợ vẫn nhớ hoài
hương em
hương giấc mơ dài vẫn thơm

3.

viết xong một lá thư tình
máu thương máu nhớ bầm mình tiêu tan
chân tay đầu óc nhẹ nhàng
hân hoan cùng với ghé bàn bay quanh

4.

nhớ em ngồi viết một hơi
mười trang giấy chập những lời yêu thương
chung qui

hai chữ bình thường
"yêu em"
mà hại
văn chương quá chùng

5.

khi mê man viết thư tình
tưởng chùng như trái tim mình biết bay
bốc lên

từ những ngón tay ?
không,
từ cái bệnh ngất ngậy lạ lùng

6.

làm thơ gởi chạy nhật trình
đề tặng em,
để lừa mình đẩy thôi
riết rồi thành một thú chơi
được ghiền
đến suốt cuộc đời khoái chưa

7.

lạ lùng chỉ một chữ
YÊU
mà muôn ngàn chữ
sớm chiều sinh sôi
bốn mươi năm chữ với lời
vừa quấy nhiễu,
vừa nuôi đời sống tôi

8.

ai ai cũng tưởng trái tim
là nơi sinh nở tình yêu, đều làm
tình yêu từ những khoảng không
chung quanh em thở bành bồng lá hoa

9.

yêu là cái thú thật sao ?
yêu là cái nợ hư hao cả đời ?
rút từ kinh nghiệm chính tôi
yêu là chuẩn bị giữ hơi sẵn sàng

10.

yêu là
cái bệnh dễ ghiền
muôn đời may mắn được
truyền nhiễm luôn
thế gian nếu chẳng vui buồn
còn gì là cái địa đàng chúng sinh

11.

trái tim nào cũng biết yêu
khác chăng nồng độ ít nhiều thế thôi
trái tim tôi thật lười thôi
đã yêu em lại rong chơi tối ngày

12.

ta về bước thấp bước cao
gặp em nhón gót bờ rào hôn hoa
gió nâng vạc áo bà ba
hương bay tỉnh rượu lân la ta chào

13.

hoa vàng ngủ dưới trăng vàng
thường hoa quá chén bò càng dưới hoa
tỉnh ra hương phấn đàn bà
thơm tho râu tóc thịt da ngủ tuần

14.
tôi là một gã dã man
hiếp em giữa mấy trăm trang chữ đầy
mong rằng hồn phách, mặt mày
em vinh hiển với tháng ngày muôn thu

15.
chèo xuống đi hái trái bần
gặp em trở mắt tân ngần ngó ra
nắng vàng rót áo bà ba
cho nên sông nước nở hoa giữa giòng

16.
băng vườn tìm hái rau răm
gặp con rắn lục khoanh đồng gốc sung
em ngồi sững giữa nhớ nhung
run như thỏ mới ngại ngùng biết nhau

17.
vói tay níu nhánh thâu-đâu
treo con chất quạch giữa màu nắng trong
say sưa chim hót trong lồng
y như ta trở giọng trầm trong em

18.
bên tê bãi nổi tiếp còn
bên ni mắt nổi tiếp lòng ngó qua
em từ bên nó thở ra
bên ni ta thâm xót xa cái buồn

19.
thưa em, người đẹp giữa đường
yêu em yêu cả ao vườn làng em
tàu cau ai rụng bên thềm
ta nghe rõ tiếng gỏi mền trở trăn

20.

người hoa gởi tặng ảnh hoa
năm nhành năm vẻ mượt mà sắc hương
muốn lồng kính đặt đầu giường
ngại thi tứ nhập bất thường đập gương

21.

người hoa gởi tặng tâm hoa
ngắm lâu bỗng thấy hiện ra nguyên hình
là thơ là rượu là tình
làm cho chần gỏi quanh mình bỗng thom

22.

đi hoài thì thấy mỗi chân
yêu hoài không thấy mất phân vốn nào
trái tim có lớn là bao
mà sao bát ngát rộng cao hơn trời

(M.E.L.ã)

Yêu

yêu em lười biếng nói
yêu em ngần ngại cười
mỗi ngày một hao hụt
lượng máu đời tươi vui

chợt xa dần con cá
lặng lẽ trốn con chim
nhành cây thêm mấy lá
nhạt hương bàn tay tìm

yêu em ngồi lặng lẽ
bên mớ chữ dị thường
tay vẫn vơ xếp lại

những sợi buồn dễ thương

yêu em bước sè sè
quanh quẩn một con đường
nhớ nhung không mấy đoạn
mà cả đời đi luôn

yêu em lòng thánh thiện
thanh thoát một đời riêng
đêm đêm vùi hương gói
lắng theo đời nằm nghiêng

yêu em không dễ nói
yêu em không dễ cười
thành tâm trong cuồng nhiệt
cúng dường hết tình tôi

(S.â .C.â .T.â .T)

Yêu Và Nhớ

yêu em không làm thơ
cũng trở thành thi sĩ
nhớ em dù làm thơ
trăm triệu bài vẫn nhớ

yêu em và nhớ em
đều là những cái thú
nhớ em và yêu em
đều là chuyện đã cũ

làm sao khỏi yêu em ?
làm sao khỏi nhớ em ?
con vi trùng cần thiết
đừng chùng ngừa trái tim

(T.S)

Thất Tình Thơ

1.

yêu em là chuyện tình cờ
mất em thêm một tình cờ thứ hai
cả ngày ngồi nhậu lai lai
thấy ta xứng đáng được hai tình cờ

2.

mừng ta còn được thất tình
y như thuở mới vượn mình mười lăm
vót thơ thành ngọn dao găm
đâm ta chí tử, đâm nhầm luôn em

3.

bất tài nên chỉ làm thơ
làm thơ trị bệnh vu vơ thất tình
xơ rơ nhớ bóng nhớ hình
cho thơ lãnh đủ trăm hình phạt em

4.

lâu nay thân mật nói cười
đi về coi bộ ngọt bùi thiết tha
không ngờ ta chỉ là hoa
cho em làm dáng kiêu sa một thời

5.

để coi cái bệnh thất tình
đang đà tái phát hành mình ra sao
cho dù bản lĩnh đã cao
nhớ nhưng điên dại phát phơ tối ngày

6.
đời ta rục rờ mấy thời
ở trường, cắp sách, chơi bời, yêu em
trội hơn bốn thuở kể trên
thất tình lộng lẫy chênh vênh một thời

7.
được thêm một chuyến thất tình
cảm ơn em lượng sức mình, bỏ ta
thế là vườn tược thi ca
sum xuê thêm nụ xót xa tuyệt vời

8.
thất tình quả thật mau già
ta trông ta chẳng giống ta chút nào
giống y một gã côn đồ
muốn nhai muốn nuốt em vào trái tim

9.
đêm nay em ngủ một mình
còn ta vẫn ngủ với hình bóng em
quờ tay ôm cái gối mềm
mê man hôn cánh tay mình mê man

10.
ngón tay nhúng cốc bia vàng
vẽ em lên một góc bàn quạnh hiu
lòng ta chỉ có bấy nhiêu
mà nghe trĩu nặng trăm chiều nhớ nhung

11.
chín năm em ngủ khóa thân
đường cong nét lượn nhập tâm, thuộc lòng
vậy mà vẽ mãi không xong
cái man dại ngát trong vòng tay xưa

12.

em chưa chết đã là ma
ta chưa chết đã thành nhà quàn em
chong đèn bôi xóa suốt đêm
tranh đời ta, một màu đen lạnh lùng

13.

lót màu đã mấy tuần nay
bức tranh định vẽ loay hoay chưa thành
hình như ích kỷ để dành
đáng em lòng với hồn mình thiên thu

14.

phóng tay định vẽ tranh xuân
phác ra vài nét, lạ lùng : vẫn em
chắc sơn cọ có trái tim
hay là em sống trong tiềm thức tôi

15.

nhớ em từ cái nốt ruồi
từ hơi thở ấm từ mùi lông thơm
từ bao nhiêu thế em nằm
mà quên mất cả lỗi lầm phụ ta

16.

ta là họa sĩ hạng tồi
cứ cho màu sắc nhiều lời như thơ
hồn ta thất lạc cõi nào
khi em trừu tượng từ giờ trở đi

17.

cầm dao định chặt ngón tay
may ra bỏ tất cả ngày vẽ em
bàn tay đâu có tượng hình
trái tim mới đáng chịu hình phạt thôi

18.

má liền má môi liền môi

ảnh ai sao giống ảnh tôi với nàng
phải chi trái đất vỡ tan
ngay khi hạnh phúc thơm trang ảnh màu

19.

vượt luôn hai cái đèn vàng
rượt theo em, chợt bàng hoàng nghĩ ra
ta vừa mất job hôm qua
em cho lay-off thật là tự nhiên

20.

nói xuôi nói ngược cũng buồn
nói lui nói tới cũng buồn mà thôi
tôi còn một món ăn chơi
là im lặng để ngậm ngùi nhớ em

(M.E.L.â)

Trên Nóc Tình Tôi

nằm gối tay em ngủ giấc trẻ thơ
mơ sáng mai mặt trời dậy sớm
chim hót nhiều trên ngọn cây xanh
trên nóc nhà tình tôi vừa lợp lại

sẽ đứng cười trong sân đất sét khô
hút với người láng giềng điều thuốc rê Cẩm Lệ
bàn chuyện làm ăn
hân hoan như trái tim đều nhịp

sẽ đi quanh khắp bờ ruộng
thăm từng chân lúa non
xẻ từng mạch nước ngọt
mừng thấy những con cá diếc cá rô

mừng thấy những con nòng nọc
mừng thấy đời hồi sinh

sẽ ngồi thòng chân dưới dòng thủy lợi
nhai thật mềm những trái keo xanh
bứt lá cỏ, vắn còi thối
nhạc đời vui như đôi mắt em

sẽ ngồi giữa ngô tre
đan chiếc giỏ nuôi gà, nuôi vịt
chiều bình yên gió chờ tóc bay
nghe rất rõ tiếng heo trần mỡ

sẽ đứng dưới gốc đa
thấp que hương bên ông táo vỡ
khăn vái cho mọi người
thật thành thơ no ấm

sẽ mặc độc chiếc quần đùi
bơi trong dòng sông cái
vớt từng cọng rong xanh
hái từng chiếc hoa súng
nghe con cá tự do
thở vui trên mặt nước

sẽ cười sẽ nói sẽ hẹn sẽ yêu
sẽ làm biết bao nhiêu chuyện khác
như cưới vợ
như sinh con
như làm thơ
như vỡ đất

đừng tưởng vì hy vọng tôi hân hoan
đừng tưởng tôi nói đùa để an ủi
vì chính tôi đã làm thơ
đang làm thơ
những bài thơ dễ dàng

như đón cây
như cưa gỗ

những bài thơ gồm những câu thơ
nghĩ đâu viết đó
không điểm trang
không ngụy trang
không lừa bịp
như tôi yêu em tôi yêu em
không tham lam không vơ vẩn
tôi yêu em tôi yêu em
đừng nhỏ mọn, đừng tò mò
đừng muốn biết em là ai
em là con trai hay con gái
vì tôi đã yêu em đã yêu em

trên óc tình tôi có tổ se sẻ
trên óc tình tôi có cặp thằn lằn
có cặp chuột nhắt
có cặp nhện
đang yêu nhau đang yêu nhau

trên óc tình tôi có lá thư người bạn cũ
báo tin vừa sinh con trai
vừa dạy thêm giờ ở trường làng đã dựng lại
trên óc tình tôi có đàn bí đàn bầu
đàn mướp xanh ẩm áp

trên óc tình tôi
có những sợi tơ vàng trên khung vải mới
có những sợi lát hồng đang dệt chiếu hoa
trên óc tình tôi

trên óc tình tôi
đang rục rở mặt trời
đang hùng vĩ Việt ả am
trên óc tình tôi

ai thì ai. mặc.
gã cù lần
mà sao giống quá. hay là chính...
thơ cứ y như lòng lâng lâng

thưa đúng là
Em đó chớ ai
những môi những mắt những vành tai
những lời chưa nói, hơi chưa thổi
vinh hiển cùng
tôi, thơ, sánh vai

thưa đúng
là Em,
một cõi Em
giai nhân thiên hạ chỉ một tên
trái tim lãng mạn không hề cũ
và nặng ngàn cân sợi thơ tình

Em của tôi,
không chỉ một người
mà là tất cả các giai nhân
trái tim đủ chứa tôi cư ngụ
sống một
đời thơ.
một cõi tâm

(M.E.L.ã)

Em Như

em lành như thể con gà mái
lúc thúc tìm thơ dưới khóm hoa
lòng em thon thả như cành lá

hương đóng tròn vo những khúc ca
em lạnh như thể một con sóc
chuyên khắp nhánh hương mật ái tình
lạnh chanh mát bữa rừng cạm bẫy
thi ngữ sống nhờ nét xinh xinh

em vui như thể con nòng nọc
ve vẩy đuôi chờ phút hóa thân
bờ xanh cỏ mượt phơi hương mật
thi sĩ hình như có sẵn phần

em ngây thơ tựa con mèo cái
máng xối gào vang khúc rợn tình
nhí nhảnh, e dè hay táo bạo
mở dần những cánh cửa đoạn trình

em hiền như thể con cu đất
gáy chán rồi gù chẳng bâng khuâng
nghệ sĩ văn nhân hay hiền triết
cương nhu thanh thảo dễ như không

em ngoan như thể con chiền chiện (1)
vừa hót vừa bay suốt một đời
đôi môi ví chẳng hề ca hát
nhân thể lan tràn thảm họa thời

em yêu đời giống như con đĩa
cần máu sinh tồn, giản dị thôi
tôi yêu đời giống như em vậy
sống, nghĩ cho cùng phải biết chơi

(1) sơn ca

Nhìn Em Tắm Sông

ngấn ngơ mười cọng rong
không đành lòng trôi vội
thiêm thiếp cá lượn vòng
mây ngập ngừng bồi rối

tôi núp sau bụi tre
cùng chú chim sâu nghe
cả hai cùng lắng nghe
cùng biết lòng không thể

em bơi nghiêng cọng hoa
em lặn chao mặt nước
gió chiều vàng xuýt xoa
làm sao không mơ ước ?

lòng trái cùng nước xanh
tình nở như hoa súng
đất trời nào rộng bằng
trái tim đang chín ửng

yêu em yêu dòng sông
yêu em yêu bờ cát
em lội qua mấy dòng
cả dòng thơ bát ngát

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Làm Lành

mang cái bệnh hay liếc ngang nhìn dọc
kể đáng phiền nhưng cũng hay hay

chiều hôm đó đưa em đi làm tóc
mắt lơ nhìn... em giận đến hôm nay

chờ một phút, đôi giờ, rồi cả buổi
thêm một ngày, một tuần nữa, buồn tênh
tưởng em đã cất cánh hồng bỏ tổ
đâu có ngờ ử rữ đứng trong tim

tôi đây chắc chẳng hơn gì thiên hạ
cũng như em nào rục rờ hơn ai
sao ta vẫn thiết tha yêu với nhớ
vung theo nôi tròn méo quả không sai

chắc trời nặn đôi môi tôi nồng ấm
dành cho em ngời hong chái dung nhan
hồn tôi vốn lang thang thượng đế biết
sinh mắt em làm đáy ngực dịu dàng

em yêu dấu giận hờn chi lâu rứa
chim trong vườn chiều nay hót nhiều hơn
em có nhớ cặp chào-mào mọi bữa
vẫn đứng riả lông trong cánh lá bành bông

em hãy lại, trái xê-ri đang đợi
cùng một người, ô không phải tôi đâu
anh chàng ấy đang nhớ em ghê lắm
tin hay không mời em ghé lại mau

(Đ.Ả . V. Đ. Đ)

Khuyên Em

em đâu biết ta là tên du đãng
vừa về đây sau những chuyến thất tình

lòng tha thiết đã mấy lần phá sản
đơn đau có làm tình ái hồi sinh

em đâu biết ta chính là thủ phạm
đập phá cuộc đời ta bấy lâu nay
thương nhớ chỉ là hàm trú ẩn
ta đào chôn ta với tháng ngày

em đừng tưởng ta là tên thi sĩ
ngàn câu thơ không đắp kín nỗi buồn
đời nếu có chút phụ tùng danh vọng
buộc ta già như một con buôn

vậy đừng dại yêu ta cô bé
có vui gì khi mê kẻ làm thơ
vần điệu chỉ là dòng sông chảy mãi
chẳng dừng nơi nào ngoài cõi hư vô

đừng có dại mê thơ ta cô bé
mỗi ngôn từ là mỗi mũi tên
sẽ cắm chặt vào tim em đào phá
thành những hồ buồn mãi mãi mông mênh

(Đ. Á. V. Đ. Đ)

Nhìn Em Qua Sông

tặng Lê Thị Hồng Lê

ngày bốn bận em trôi theo dòng nước
trên con đò u uất tiếng động cơ
em có biết những điều em thầm ước
đã chết dần trong dáng đứng bơ vơ

ngày bốn bận em bước nhờ ngọn sóng

trên con đường em tìm kẻ sinh nhai
em có biết cả em cùng chiếc bóng
trôi man man buồn ngút ngọn sông dài

ngày bốn bận em mang niềm hy vọng
nhen cho đời một chút yên vui
sao trước gió em không thềm buộc tóc
để sợi buồn trôi nổi mãi không nguôi

ngày bốn bận em qua dòng sông rộng
nước đục ngầu như máu loạn trong tim
hắn em biết cuộc đời đang xé bóng
khi bạo quyền cướp mất hạt cơm chim

ngày bốn bận hỏi người em lai Pháp
qua dòng sông qua luôn cả lòng tôi
chưa yêu mến nhưng cũng vừa thương nhớ
xin tặng em vài hơi thở ngậm ngùi

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Bệnh Rình Sắc Hương

lỡ tay trồng ngọn thơ tình
một đời đành phải rập rình sắc hương

rình sợi mưa gọi sau vườn
rình dòng nắng rủ lên đường cỏ hoa
rình lộn mây níu nóc nhà
rình gió vô lễ vén tà áo ai
rình vu vơ tiếng thở dài
rình nghiêm chỉnh thổi hình hài em phôi
rình mặt đất, rình chân trời
rình con chim hót khơi khơi bình thường

rình con chó ngửi mùi hương
rình tôi vọc nước tắm trường thông dong...

câu thơ đâu đó phải lòng
hiện nguyên hình với ngàn năm tỏ tình
bỏ tôi vĩnh viễn làm thính
bỏ tôi vĩnh viễn ẩn mình bên trong

dẫu em thương, nhập chung dòng
bệnh rình hương sắc vẫn lòng vòng theo tôi

(S.Á .C.Ả .T.Ả .T)

Dừng Đợi Đèn Xanh

bước hoa yếu điệu thướt tha
nhẹ như mây mỏng như là khói hương
thông dong em lướt qua đường
dòng dòng xe đứng mùi phương mắt vờ

đuôi mây chợt lạc đến tôi
tay *volante* bỗng rời bờ nguồn thơ
một giây linh hiển bất ngờ
thoạt nhìn ra thấy bến bờ chân tâm

nắng còn chết giữa hương trầm
lòng tôi coi bộ khó cầm xa hoa
xài luôn cái cội tim già
tán luôn mấy khoảnh thơ mà mướt thối

đèn xanh, tôi queo theo đời
dấu hoa đã lạc chân trời còn thom

bài thơ câu mất câu còn

bệnh bông đầu óc vết son tuyệt vời
nhờ em, tiếp tục yêu đời
(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Chắc Chắn Là Tình Yêu

sững sờ nhìn con bạn
lú lo trên phản cao
nó hát gì không rõ
lòng ta cứ làm sao...

ta nghe bằng đôi mắt
ta nhìn bằng tứ chi
lâng lâng hồn bay bổng
theo tiếng ai thầm thì

mấy mươi năm về trước
hồi lên tám, lên mười
ta mắt hờn như thế
chắc chắn vì biết yêu ?

(Đ.Â .V. Đ. Đ)

Ca Ngợi

đôi nơ hồng nho nhỏ
buộc bím tóc xinh xinh
tan trường em qua ngõ
tôi tưởng chừng đứng tim

em đi bằng gió chắc ?
gót em có bọc mây ?

Ồ Tình Lận Lung

hương gì gieo trong đất
thơm ngát không gian này

da em không phải trắng
mắt em nào phải xanh
chẳng màu nào xứng cả
nhan sắc người như tranh

tôi là tên thi sĩ
đã làm rất nhiều thơ
chẳng bài nào dám sánh
cùng hương sắc mơ hồ

em đi, đi qua ngõ
em về, về nơi đâu ?
tôi hoài hoài cầu nguyện
xin Chúa cho kiếp sau...

(Đ.ă . V. Đ. Đ)

Từ Đó

ngày nọ có chàng cỡi ngựa
tình cờ dừng cạnh vườn em
tò mò nghe lời bạn rủ
chui rào ra ngõ đứng xem

ngựa chàng lộng màu nâu thẫm
chân cao bờm rộng y như
tuấn mã ông nào đã vẽ
phi hoài trong Giáo Khoa Thư

còn chàng em không để ý
trưa hè ngõ đất vàng hoe

vui chân theo vài con bạn
núp vào bóng mát lùm tre

mới hay có người hóng gió
chắc chàng chứ ai vào đây
tóc bông bênh như bờm ngựa
mắt nhìn lãng đãng như mây

chàng theo chào em, cười hỏi
thôn này chắc có dòng sông ?
nơi đâu dẫn về quán nước ?
dừa xanh ai bán, mấy đồng ?

bẽn lẽn vì đâu không nói
dừa vườn em hãy còn non
chè xanh giếng nhà em ngọt
không mời, ai biết, ngu không !

nắng như mỗi giây một nhát
vẫy tay chàng nhảy lên yên
ngựa hồng chim theo gió cát
ngõ heo hút mắt lim dim

từ đó mỗi ngày em đợi
ngựa xa lòng Giáo Khoa Thư
trong tim bỗng vang lóc cóc
ngựa chàng theo đến thiên thu

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Chờ

phủi sơ lớp bụi hiên người
lót thêm tầng nắng chiều

ngồi
ngóng em
bên đường, lá lật gió lên
cỏ hoa mấy đóa chênh vênh ngó trời
lả lơi mấy nụ
ngắm tôi
che tay ngáp vặt
nghe môi mắt buồn

em
trong da thịt,
tủy xương

vẫn ghiền mãi thú đứng đường đợi em

(C.H.G. Đ)

Đưa Chân Người Yêu Thâm

em đi, em đi, sáng hôm nay
mười giờ tàu sẽ chở em bay
làm sao được phép em cho tiễn
được phép xin em cái vẫy tay

tôi thức tròn đêm tối hôm qua
ước thâm: trời nổi trận phong ba
chuyến bay hoãn lại đôi ba bữa
để còn thấy em, dù rất xa

trời cũng như em, quá dửng dưng
không gian trống rỗng lạnh vô cùng
tôi nghe ròi rã bàn tay vẫy
không khóc được nên khổ quá chùng !

tàu đã chìm sâu cuối chân mây
nhớ ai cho kín mấy giờ bay ?
giây an toàn vẫn vòng lưng âm ?
sao chẳng là tôi tròn cánh tay ?

xin hãy vì ta tàu hết xăng
roi trên đỉnh núi ngợp mây hồng
cho ta được khóc không vô lý
và giữ mãi em ở trong lòng
ôi chẳng được đâu hồi phi cơ
bay ngoạn ngoạn nhé, đừng bao giờ
chao thân, đảo cánh, làm em sợ
đứt đoạn hồn đang thơm giấc mơ

lẫn giữa bụi đường, đi ngẩn ngơ
rượu không có uống, dành làm thơ
đêm hay buồn cũng là chất rượu
già nửa đời nay vẫn dật dờ

(Đ.ă . V. Đ. Đ)

Chơi Cá Ngựa

em mong chờ con Lục
sao đồ hoài không ra
ngựa người sắp đến đá
ngay trước chuồng, chết cha !

tôi biết em chực khóc
má đỏ, mắt chớp nhanh
môi hồng quên liền thoáng
tay bẻ từng ngón xanh

đến phiên tôi gieo hạt

lục, ngũ, nhứt... gì đây ?
ngựa tôi luôn luôn thắng
bạc đỏ tình có may ?

em giận, không chơi nữa
tôi buồn cũng bỏ ngang
thiếu em còn gì thú
tôi một mình lang thang

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Chiều Phố

chiều chiều, mặc jupe-serrée
mang giày gót nhọn lượn xe, liếc người
sợ tình thả lỏng chân vui
cho ngọn gió đủ thơm người đứng hong

vai nghiêng theo nhánh đường vòng
đôi găng lụa bạch bành bồng nắng chao
nguồn hương thuốc lá cối nào
mon men rủ đến cúi chào ngón hoa
chờn vờn, lấp ló, la cà
nần nì trông ngọn thi ca sống cùng

dịu dàng chiều đẩy sau lưng
bềnh bồng ngọn tóc thanh xuân bên trời
vòng solex lướt thành thoi
vô tình dẫm chiếc bóng ngời ngóng theo
phố chiều vương hạt bụi treo

(T.S)

Chiều Phố Theo Em

anh ngu như thể con bò
lên yên xe đạp
lò dò theo em

phố dài gót đỏ lênh đênh
thương con bóng vỡ hoài trên mặt đường

lòng anh chứa vụn mùi hương
đổ ra lót gót chân nướng bóng chiều
em đi
khép nép trong chiều
hai bàn tay thờ đập diu gió bay

sợi bụi sau áo thành mây
cuốn anh trôi nổi hết ngày thanh xuân

đều chân em nhé
đừng ngừng
kéo anh thành trụ điện lưng phơi trời

thong dong mặc sức rong chơi...

(V.T)

Sâu Biếc

tóc xưa thôi bỏ đuôi gà
môi xưa thôi bỏ mặm mà tay che
mắt cười còn biếc ngọn tre
lòng ai thôi đã vàng hoe nắng chiều
trong tay đây nổi tiêu điều

choàng vai nghe lạc niềm yêu thương người
lời sâu dài biết bao nguôi
ai vun quén để ngậm ngùi lòng nhau
xin trời một thoáng mưa ngâu
vườn xanh lá chuối che đầu trao hôn
chút hơi phù phiếm trong hồn
dâng làm kỷ niệm héo hon một đời
người về sâu lẫn trong tôi
em về sâu lẫn trong lời thơ bay

(V.T)

Bóng tay

bàn tay lá mạ
cài hoa cúc vàng
khép tà áo lụa
bay chiều thu sang

tôi qua mấy dặm
phố xa bóng chàng
đôi dòng nước lũ
đắm cồn má ngoan

guốc cao tiếng rưng
sầu xanh lòng chàng
ôi còn gì nữa
ngoài niềm bi quan

bàn tay lá mạ
bày trên mặt bàn
anh nhìn không thấy
những lời than van
em nhìn không thấy

từng giây phai tàn

(V.T)

Giọng Hát

âm thanh buồn vượn từ tim phổi
em nhập vào lời ca tình yêu
ru nhẹ nhàng tâm hồn lãng đãng
bay thênh thang vào giấc ngủ chiều

nốt nhạc tròn yên phận nằm im
lắng lòng em tha thiết đi tìm
tâm sự của muôn ngàn nhạc sĩ
hát vào đời hay nuốt vào tim ?

buồn vui nương vào từng âm giai
giọng ca em bắt ngát ngân dài
tôi mở cửa trái tim lộng lẫy
yêu. yêu thật rồi. dù biết yêu ai ?

(V.T)

Tâm Hồn Tôi

ai đang gõ cửa hiên ngoài
đừng vào, vỡ tiếng thờ dài cuộc tôi
trái tim đã hết chỗ ngồi
vỏ bia tàn thuốc lá phơi phận người
ngọn đèn soi tôi thấy tôi
đầu kê giữa gối tìm đời dưới chân
tôi thu tôi nhỏ lại dần

Ồ Tình Lận Lung

vừa tròn một tiếng thở bâng khuâng buồn
tâm hồn tôi, một giọt sương
năm chờ nắng bốc về nguồn cội xưa

(V.T)

Thơ Tặng Người Nữ Tu

đã mấy lần tôi quì cầu nguyện Chúa
giáo đường im thấp thoáng bóng người qua
áo chùng đen vành khăn ôm tóc biếc
đôi trang nghiêm le lói chút thiết tha

tôi lẩn trốn hay mất người lẩn trốn
chưa lần nào tôi đọc trọn câu kinh
lòng gió bão đẩy tôi bay lơ lửng
chẳng còn rơi vào vị trí của mình

ngày bỗng ngắn, đêm như dài ra mãi
tôi yêu người mà tôi cũng không hay
lòng chỉ biết vắng người nhưng nhớ lắm
người chân tu tôi bèo bọt như mây

thôi đành vậy, người yên lòng cầu nguyện
mặc tôi quì sám hối để nguôi quên
Chúa quá xa người còn xa hơn Chúa
tôi chẳng xin gì ngoài vài phút lênh đênh

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Lễ Đỡ Theo Sau

em đi lễ sáng hay chiều
hôm nay trời lạnh gió nhiều em thương
giá tôi được phép đưa đường
dùng hơi thở bọc mùi hương má hồng

giày em cao gót bênh bồng
sầy chân ai đỡ vóc hồng thướt tha
rủi ro bầm thít sước da
câu thơ tôi sẽ xốt xa vô cùng

thưa em, đừng quá ngại ngùng
tôi xin được phép nguyện chung với tình
tay làm dấu thánh hiền linh
yêu em nguyện học thánh kinh nằm lòng
vai kê chân bước song song
thiên đường xa tít ngàn vòng chả sao
Chúa, cha ngại nhận tôi vào
chỉ cần em mỉm môi chào đủ vui

tôi quì đỡ lấy nụ cười
tôi quì đón nhận cuộc đời nở hoa

(Đ. ã . V. Đ. Đ)

Chúa Tôi

cổ sấp ong vẫn thường đeo thánh giá
tôi nhủ thầm: em ngoan đạo, từ tâm
muốn với tới ngôi trời, tôi xem lễ
chúa của tôi là em ở trong lòng

nhánh hạnh phúc vươn lên từ mơ mộng
nhớ, chỉ cần nhắm mắt ngó vào tim
thơ đôi nụ vu vơ nào dám ngỏ
thà cách xa, hơn mắt hút tầm nhìn

và bữa nọ, đêm sao, tôi lần thân
nổi chân người đi tìm chúa thân yêu
em nồng ấm đan tay con chiên lạ
dáng thơm hương đức mẹ, rã trăm miền

từ đêm nọ, tôi cúng lòng cho đạo
nghe chúa tôi ngấm suốt thịt da buồn
ai tình nghịch dâm em trong giọt rượu
cuối năm nào cũng nhói một mùi hương

(C.H.G. Đ)

Qua Ngõ Mỹ Nhân

1.

rập rình qua ngõ **Minh Xuân**
liếc cho đỡ nhớ dải lưng lụa vàng
nhìn nghiêng, nắng gác hành lang
nhìn xéo, nắng giữ hai hàng sứ xanh
long lanh mắt vượt qua thành
vén màn hỏi nhỏ bức tranh treo tường...
âm thầm gợi tặng mùi hương
lên bàn tay vải tiêng dương cầm buồn
lòng tôi phiêu lãng mười phương
bỗng về ở trọ trên trường túc hoa

2.

thắc thỏm qua ngõ **Như Thoa**
vòng cung Độc Lập nổi qua Bạch Đằng

phóng mắt lên nóc lầu đen
lên bao lơ rọi thay trắng Sơn Chà
trâm hương từ cõi thịt da
trái xanh ngọn gió ngấm ra sông Hàn
bàn tay cầm vọt bóng bàn
lỡ cho ai nắm lấm vàng tình thơ
tôi ngồi dựa gốc cây mơ
hoá thân thương nhớ thành tơ bắc cầu

3.

e dè qua ngõ **Trân Châu**
cây vông đồng đứng phía sau nhắc chùng
bởi ai lỡ thất giây lung

lên voi làm sống bà Trung thuở nào
cho tình thức cũng chiêm bao
cho tình ngủ cũng nhả thơ nhớ đời
hàng rào chẳng phải mỏng toi
ném thư không tới, vói lời chẳng qua
thôi đành làm đóa sao sa
rơi hoài chẳng lọt nóc nhà hoa lan

4.

ngập ngừng qua ngõ **Lâm An**
mưa đông hộ tống hai bàn chân thơ
tưởng như đang đến nhà thờ
thủ lời xung tội vẫn vợ trong lòng
lỡ quên hái bậy nhành bông
ngửa tay hứng giọt mưa trong ngõ là
cổ em chưa vương vòng hoa
chuỗi kim cương nước khác xa mọi người
trông qua cổng, thấy em cười
Chúa tha tội tội yêu người sau lung

5.

lò dò qua ngõ **Bích Quân**
giú bàn tay ở túi quần, đăm chiêu

loanh quanh trong bóng xảm chiều
nghe chân mây thả lời phiêu bồng chào
ngu ngơ đứng trước công vào
dòm anh khuyển rất bảnh bao cau mày
co chân buộc lại giầy giày
tam sông, tứ núi...chút này ngán chi
ngại em...lũng thững quay đi
bằng khuâng ngoạn lại chung qui cũng là

6.

mon men qua ngõ **Thu Hà**
dấu lời chân đạp công nhà cũng qua
nắng chiều đang thở trên hoa
hình như có bóng thướt tha vói nhìn
quay đầu xe lại, khó tin
nụ cười thơm ấy vô tình thật sao ?
gáy ngà đỡ mái tóc cao
rõ ràng có hạt bụi thao thức nằm
váy thơ đang độ thông dong
chiếc xe đạp bỗng phải lòng quên đi

7.

tà tà qua ngõ **Quỳnh Chi**
hai hành lang gió thắm thì quanh năm
nắng không vào lọt chỗ nằm
hạt thơ đâu dễ bén mầm bên hoa
mê người nhớ cái ngã ba
Đông Kinh Nghĩa Thục rẽ qua Nguyễn Hoàng
ba nhánh xuân sắc đoan trang
có khi nào thấy anh chàng ngu ngơ
chỗ nào véo cũng ra thơ
yêu ai chưa biết vu vơ để dành...

8.

phát phơ qua ngõ **Thúy Oanh**
một gian cư xá long lanh mắt cười
ai cho phép một con ruồi

yêu người hoá diễm son tươi bên cầm
trang Kiều mở dưới gối nằm
thơm lừng hương tóc trắng rằm ngủ quên
cánh tay tròn mướt tơ mềm
làm sao dám gối chỉ thềm vu vơ
lỡ mang bệnh nghiện làm thơ
ngại chi đôi phút bất ngờ tà tâm

9.
bâng khuâng qua ngõ **Ái Cầm**
chợ Cây Me ngó, thì thắm trên vai
chàng này coi cũng bánh trai
tiếc rằng thiếu bước chân dài trở hoa
phòng hồng đã chập tiếng ca
một nhà thơ ở phương xa đã vào
trời thừa bao nhiêu vị sao
thừa thêm vị nữa chẳng sao đâu tình
vẫn vợ vào cõi u minh
Tây cười dưới mộ giặt mình làm thính

10.
lờ khờ qua ngõ **Diệu Minh**
trèo tường sân vận động nhìn mây bay
nhạc luồn theo những ngón tay
xoay lưng ong những vòng quay vật vờ
dáng hoa đài các thanh cao
bước dần ra khỏi vật thơ mê tình
lầm bầm tụng một câu kinh
một câu kinh trị thất tình vô ngôn
ngó quanh trời đất vẫn tròn
ngả lưng đánh giấc thả hồn lưu linh

11.
lùng khùng qua ngõ **Phước Ninh**
lolita hiện hiện linh cười cười
giá búng được cánh môi tươi
lấy thơ lấp lại cho đời khỏi ghen

tình yêu là cái mặt bằng
xây bao gác gió lầu trắng, vẫn thừa
hôn nhau từ sáng đến trưa
từ chiều sang tối vẫn chưa thơm lòng
đường Phan thanh Gián cong cong
cái chân đứng lại, cái lòng băng khuâng

12.

buồn buồn qua ngõ mỹ nhân
Quý Phạm, Thạch Trúc, Ý Vân , Bích Hà
Xuân, Đông, Hồng, Phú , Phước, ả ga.....
những môi, những mắt, những da thịt nồng
những vòng đất biết trở bông
thuận, không, tôi cũng đã trồng ra thơ
dài đời trôi nổi phát phơ
sờ trong ngực áo vẫn thao thức tình
gởi người thánh nữ siêu hình
nụ hôn này để tạ tình thế gian

nguyện đem theo xuống suối vàng

(T.S)

Nghiêng Chào Đà Nẵng Tiểu Thư

1.

chào em, **Lê Thị Quỳnh Như**
xin đừng nghiêng nón, nắng thu rất hiền
con đường này đã dành riêng
cho người con gái có duyên như là
cô hoa khôi của Tam Toà
thong dong dạo bước trong ta mỗi ngày
ngón chân như những sợi mây
lòng ta ngâm vốc tình đây tiểu thư

thưa em,
Lê Thị Quỳnh Như
em thơ như ngọn thơ từ Nguyễn Du

2.
chào em, **Đoàn Thị Bích Hà**
xin đừng vội nín, giữ tà áo phơi
nụ cười em chợt đánh rơi
chắc không sợ ý như tôi ngỡ ngàng
hàng kiên kiên thở vội vàng
tôi nghe rõ những giọt đàn bay qua
thưa em,

Đoàn Thị Bích Hà
em thơ nhánh chữ Nguyễn Sa gửi tình

3.
chào em, **Nguyễn Thị Ngọc Lan**
xin đừng quíu gót chân vàng thanh xuân
triệu dòng tóc chảy trên lưng
đây xô, vậy gọi ngập ngừng theo nhau
cùng câu thơ, tôi theo hầu
còn lo em sẽ quay đầu ngoá lui
gió đường Hoàng Diệu nhắc tôi
theo sát chút nữa không thôi lạc đàng
thưa em,

Nguyễn Thị Ngọc Lan
thơ Lê Vĩnh Thọ bén sang bao giờ ?

(T.S)

Tình Thơ Một Thuở

1.
nắng hồng ngập ghé hành lang

gót thom **Đỗ Thị Kiều Trang** qua đường
phố phường bát ngát mùi hương
gió nghiêng cành gọi muôn phương chim về
xôn xao từng ngọn tóc thề
thốt nhiên điềm huyết tôi mê mẩn ngồi
chìm dần trong giấc mơ trôi
nhón chân, vói, hụt, một đời mộng suông

2.

với hai dòng máu Việt, Anh
có làm cho trái tim thành biển sông ?
bao la từ nhánh tóc bông
nghìn trùng từ nụ mắt trông chiêm bao
ngiêng vai, **Scottie Jeanne** chào
giật mình thả rót lòng vào giữa hoa
em ngồi kể sát bên ta
câu thơ làm rối mắt tà áo bay

3.

chưa cầm được cái cổ tay
sao lông măng mọc đã đầy trang thơ
Đỗ Hoa, Đỗ Phủ, Đỗ nào
dẫn tôi quanh quân ra vào quân quanh ?
chỉ là giọt mắt long lanh
chỉ là hương giọng trông tránh níu vai
ước chi em mặc áo dài
cho tôi một vạt phơi bài tình hoa

4.

đi giang hồ vật trở về
nghe Đà ả ăng gọi bốn bề **Thùy Trâm**
oi *lolita* môi trâm
ta qua Hồng Đức ngóng thăm cho vui
nghe danh mà chẳng thấy người
làm sao bắc ghế mời ngồi cõi thơ ?
con đường, nắng cũng đang chờ

hàng chân mày nhíu vu vơ ngọn tình

5.

tự xem như đã bà con
mà sao đôi lúc vẫn còn xốn xang ?
em cười, thế giới hoang mang
em đi, nhạc biếc nhạc vàng nổi chân
câu thơ tôi chợt bản thân
giữ **Kim Uyên** lại thì băng khuâng buồn
thả đi, hồng cả mấy chương
tình thơ một thuở như tuồng vắng tên

6.

một đời mê những mỹ danh
Thanh Thảo, Kiều Phúc, Kim Anh, Bích Đào
Phương Lan, Mộng Thúy, Lạc Giao
Bích Hường, Phước Khánh, Hồng Đào, Thái Thu
Huỳnh Thi, Phước Hạnh, Quỳnh Cư
Duyệt lai, Châu Yến Loan, Từ Thoại Chi....

...

mê tên người để làm gì ?
Thu Liên vẫn lạ, Hồ Hồng vẫn xa

hóa ra là để ba hoa
có chăng chữ nghĩa đậm đà sắc hương
quí thay cái thuở bất thường
ước chi tiếp tục khác thường hơn xưa

(phụ trang LH-MĐT)

Thắc Mắc

lạ quá hôm nào em qua đây
má em cũng lại đỏ hây hây

tôi đâu ngấm trộm mà em ngại
chân vướng tay thừa tay giấu tay

lạ quá khi không mà cứ trông
hay vì đôi mắt ấy mênh mông
em đi mù mịt mà tôi vẫn
còn thấy em đang ở trong lòng

lạ quá tôi chưa hề biết yêu
dừng dung sao lại nhớ thương nhiều
chắc vì vợ vẫn buồn nên tưởng
hồn vướng chân em sáng sang chiều

lạ quá khi không mà tương tư
đêm nay lại thức nữa hình như
có ai đổ rượu vào ngôn ngữ
tôi nói ra toàn thơ rất thơ..

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Chim Xanh

tặng Lam Hồ

hình như ta làm chim xanh
nối em và bạn ta thành đủ đôi

đem mưa về với nắng rồi
bỗng dung nghi ngại trò chơi của mình

dẫu rằng lòng rất thật tình
vẫn còn nuôi tiếc bóng hình vu vơ

bạn gái em mê nhà thơ ?

chỉ là thi sĩ vẫn vợ yêu đời

đâm ra mắt hết cả đôi
chỉ còn cây bút công lời băng quơ

em là người yêu Lam Hồ
ta là người của bất ngờ thấy ra

con chim xanh mắt nụ hoa

(T.S)

Một Chút Tình Tôi

có phải em yêu tôi thành thật
hay là tình nghịch nói cho vui
hôm qua thơ thần chờ đầu ngõ
tôi thấy hình như có một người

không phải là tôi ghen bóng đầu
yêu nhau chỉ muốn giữ gìn nhau
sao em hay nói hay cười quá
ai kể chuyện chi cũng gật đầu

tôi muốn em là riêng của tôi
phải chi mua hết một góc trời
rước em về đó làm hoàng hậu
cùng lắm đôi lần mắng yêu thôi
từ cổ đến kim, đông lẫn tây
thơ tình yêu chạt cả trời mây
chẳng câu nào đúng tim tôi cả
biết lấy gì đây để tỏ bày ?

có lẽ là yêu chỉ để yêu

để xem mình khổ ít hay nhiều
cho dù em chẳng yêu tôi thật
vẫn muốn dối mình: em cũng yêu !

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Vườn Ồi

vườn em ổi chín hươm hươm
chui rào tôi đuối con chuồn chuồn bay
thật tình tôi đâu có hay
em ngồi vắt vẻo trên cây bao giờ
mắt chao một thoáng nghi ngờ
nét môi chúm chím ngẩn ngơ má hồng
em ngồi có vững hay không
đừng run tay ngã vào lòng ta nghe
vườn im ngủ dưới bóng tre
hình như có tiếng chích choè trở canh
hái cho tôi trái ổi xanh
ăn cho thơm miệng lá cành vườn em

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Đố

em giận gì đây ? không nói năng
cho tôi xin lỗi được hay chẳng
mặc dù, có lẽ, tôi không lỗi
hay lỗi, đôi khi, nghĩ thâm rằng :

em của tôi yêu, chẳng giống ai
đi, về, lưng, gót lượn khoan thai

dịu dàng tay đánh đòng-xa, tuyết
gió lùa xôn xao đỡ áo dài

em của tôi yêu rất trẻ thơ
mắt trong hơn cả mắt nai tơ
nắng vàng lằn quần bàn chân bước
tỉa xuống đường hoa những luống thơ

em của tôi yêu, thật khó tin
làn môi chờ sẵn, đợi ai xin
niềm vui chân thật xanh mơ ước
trong mỗi tiếng cười có trái tim

em của tôi yêu, quá giống tôi
ngày qua ngày vẫn cứ ham chơi
cuộc đời trong suốt như là gió
trời rộng thu tròn hai cánh môi

nghĩ thế mà thôi, giận đó chẳng
cho tôi vượt hết nếp bần khoản
lòng tôi dâng sẵn mời em véo
những nụ tình xanh đã để dành

(T.S)

Ngủ Trưa

ngả lưng trên thảm nắng nồng
mở nút áo đợi gió lồng vào da
nghe lòng Huy Cận mở ra
"ngàn con chim mộng" lướt là bay quanh

hương con gái, đắp chăn xanh
ngâm vào da thịt nở thành ca dao

treo tình lên nhánh chiêm bao
thiu thiu đầu gối vạt thơ bênh bồng

bước thời gian nhẹ như bông
trưa qua chiều đến từ mong tới chờ
giấc ngủ trưa thật ngây thơ
ghé thăm đôi phút hồn lơ mơ buồn

(T.S)

Thụ Huấn

em ghé đến thăm thật tình cờ
làm tôi bỏ dở một bài thơ
bài thơ bỏ dở thành nền móng
cho một cuộc tình rất phát phơ

em dạy cho tôi từ bước đầu
yêu là se sẽ nắm tay nhau
là rình cho kỹ hơi tình thở
là nín cho sâu phút nhiệm mầu

tôi được biết yêu thật bất ngờ
với tôi, yêu , tựa tựa làm thơ
cả hai đều trải lòng ra cả
đều hành hạ mình đủ phát phơ

(T.S)

Thơ Viết Ngoài Bãi Biển Thanh Bình

1.
nặng chiều khoan một vũng tròn
vàng ối như cặp môi son thắm lừng
tôi ngồi vun cát đắp chân
chừa hai mắt cá tần ngần đợi ai

em nằm bơi ngửa khoan thai
sóng chao lấp chiếu hoa tai mạ vàng

lòng tôi thanh thoát nhẹ nhàng
bay theo chờ đỡ hai bàn chân son
với cụm hoa mọc vòng tròn
cánh ngấm nước biển như mơn một bên

tôi vừa đặt được cái tên
cho vùng hoa ấy...lại quên mất rồi

2.
trắng đầy ắp mặt cát vàng
trắng phơi sáng chói hai bàn chân em
những ngón chân, mềm, thật mềm
ngon hơn cả những thỏi kem ngọt ngào

vùi tay dưới cát, chiêm bao
nghe trên đầu lưới dạt dào sóng đêm

biển nằm thao thức kẻ bên
thỉnh thoảng lên tiếng gọi em thì thầm
sương khuya rụng giọt thanh tân
tôi nghe tôi rụng giữa lòng hư vô

(T.S)

Thành Hôn

1.

gót hồng em chẳng bọc hoa
nhưng qua mỗi bước bao la hương nồng

**tôi từ một con số không
có em, thành lão phú ông nhất đời**

mắt em xanh, rộng thua trời
mà chôn tôi khuất một đời đào hoa

**tôi từ một tên tinh ma
có em, thoát xác hóa ra ông từ**

thân em vàng, chẳng nhà tơ
mà muôn ngàn triệu tình thơ trói đời

tôi vừa hành lễ lên ngôi
là vừa ra khỏi cõi đời tự do

2.

cổ tình không dám mỉm cười
sợ bay lạc bớt niềm vui trong lòng
nhẹ tay giữ vệt son hồng
mỗi lần hôn có hao mòn cánh môi ?

tay nâng hoa, tay vịn người
em đi, em đứng, em cười vu vơ
vừa run vừa đi, nôn nao
rồi đây chẳng biết ra sao làm bà...

tay vịn người, tay nâng hoa
em thành danh phận nghĩa là lớn khôn

(C.H.G. Đ)

Coi mắt

hôm nọ đến coi mắt
em trốn biệt nơi đâu
mẹ gọi hoài chẳng dạ
bẽn lẽn cười phía sau ?

mắt em ta nhìn mãi
nhưng chưa biết ra rằng
chắc có dòng suối biếc
lóng lánh những ánh trăng

em trốn lâu, lâu quá
mẹ ta cười : cũng xong...
thật ra cho đủ lễ
để ông bà vui lòng

riêng em chắc vui lắm
còn ta?, hình như không
yêu thì yêu ghê lắm
nhưng ngại ngại cái gông

đã lỡ cho lỡ nốt
đi hỏi đi cưới luôn
mắt em ta đã rõ
quá đẹp nhưng hơi buồn

nhờ buồn cho nên đẹp
bởi đẹp cho nên buồn
nhìn ta, cho ta thấy
bóng trắng tù dễ thương

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Tổ

chẳng gặp trong ta một cái gì
ngoài trăm lối mở vạn đường đi
trái tim như nắm tay mà rộng
em có chỗ nằm, có thiếu chi

chẳng gặp trong ta một bóng nào
ngoài trùng điệp rợp bóng chiêm bao
trái tim co thắt không đều nhịp
là nở bùng ra những búp thơ

chẳng gặp trong ta một cái hồn
ngoài thăm thẳm mộng đứng chon von
trái tim là cửa đầu thai mới
đau xót đâu còn có chỗ chôn

chẳng gặp trong ta một tình yêu
ngoài mưa tiếp nắng sáng sang chiều
trái tim đầy máu đi và đến
nhận phát không hề tính bao nhiêu

chẳng gặp trong ta một cõi thơ
ngoài lời tha thiết ý vu vơ
trái tim là cội nguồn rung cảm
thơ chẳng mấy khi có cõi bờ

chẳng gặp trong ta một cái ta
ngoài trăm ảo ảnh cái ta là
trái tim thừa thốt lời chân thật
thơm ác mùi hương của lá hoa

(M.E.L.ã)

Mời Em Ngồi Lại

1.

chẳng có lẽ một mình ta ngồi lại
trên chiếu sêu trải suốt trăm năm
với một cụm hoa hồng nở mãi
triệu đóa thơ thơm ngát trăm năm

ta mời em, mời các em, ngồi lại
thay cho vì sao lạc ngủ bên vai
cho thi huyết ta đủ làm men rượu
tặng cuộc đời phù phiếm ngày mai
em đừng ngại thời gian xây đá mộ
lên tóc hồng của tuổi bình minh
bởi tình ta tuy không là son phấn
nhưng chính là viên thuốc trường sinh

em lộng lẫy như vàng trắng ta tìm thấy
trong đêm dài hồn hóa sợi thơ bay
môi mắt dặt dìu nhau về vô tận
trong trùng trùng mê sáng nồng cay

2.

chẳng có lẽ một mình ta ngồi lại
trên chiếu sêu trải suốt đời ta
với trái tim là cụm hoa nở mãi
triệu đóa thơ không có tuổi già

ta mời em, mời các em ngồi lại
hòa chung dòng máu với tim ta
cho hơi thở ta đủ làm phân bón
nuôi ngát xanh từng cội rễ thi ca

xin đừng ngại, ta một chàng thi sĩ
mê tình yêu hơn mê chính người tình
giàu âm điệu nên ba hoa chút đỉnh

em bằng lòng rộng lượng hy sinh
ta không nịnh nhưng mong em chấp nhận
em là dòng máu chảy trong ta
em là phổi cho hồn ta được thở
em là thơ cho ta được ngâm nga

3.
chẳng có lẽ một mình ta ngồi lại
trên đời này với triệu đóa thơ
đã được nở từ các em góp lại
bằng những cuộc tình lộng lẫy thanh cao

ta mời em, mời các em ngồi lại
ta mời em, mời các em ngồi lại

(R.H. Đ.R)

Những Thời Tổ Tình

Thời 17

những trái ổi Đò Xu
tròn xanh hơn vùng khác
kể từ khi em hát
oản thơm cành gió đưa

chủ nhật trời không mưa
lưa thưa mười sợi nắng
bàn tay dường như ngắn
lòng mân mê quá dài
tôi trèo lên chùm tóc
móc tình lên nhánh vai

trái ổi xanh ngơ ngác

trái tim xanh giật mình
vạt mây trên cao tít
bồng nhiên cùng rùng mình

Thời 20

nương tiếng tây ban cầm
dựa hơi tình nhạc sĩ
tôi bay cùng mộng寐
gõ cửa giấc mơ em

biên sóng vỗ đêm đêm
hồn nhiên em thức giấc
da thịt thềm chăn mền
vương tình tôi ủ mật

lơ lửng sợi trăng khuya
tọc mạch trên bàn học
gởi lén vào kẹp tóc
nụ hôn tình âm thanh

lòng em chợt long lanh
trôi theo tiếng hát vụng
đêm theo đêm tìm tình
bỏ nhau vào mê sáng

Thời 36

chặn xe giữa đường đêm
mắt em vừa ngược lên
môi và mưa đổ xuống
nước thua nép một bên
con đường xanh nóng hổi
không biết có ai nhìn ?

Thời 58

xếp bằng ngồi trong thơ
lặng lẽ chờ vu vơ
sao chưa ai bắt gặp
sợi tình tôi lẩn vào ?

(Tuyển tập thơ văn hải ngoại 2000)

Nghêu Ngao Mua Tình

một mình qua phố chiều mưa
tôi còng lưng đập tìm mua tình người
lượm thềm từng vụn tin vui
chất chiu ủ kín đợt cười chớm xanh
mưa ào ào bủa vây quanh
run tay vuốt mặt lạnh tanh bốn bề

em ngồi đâu, mái tóc thề ?
vòng *ruban* tím theo về ai chưa?
đập diu bong bóng nước đưa
câu thơ ngày nọ cũng vừa đến nơi

tôi đi lững thững bên trời
porte-bagages nặng vốn lời nhân sinh
thầm thương cho nhúm thơ tình
em chưa chịu thả chân linh hiển vào

chiều mưa, gió bạt lời rao
vào sâu trong giấc chiêm bao em nồng

vậy là em biết phải lòng.

(T.S)

Tạ Lỗi Một Người Tình

em bảo ta là một gã nông
già đời mà vẫn sống bông lông
một thân côی cút sao không tủ
đời rỗng như là con số không

ta cũng toan nghe em dừng lại
bên người nào đó để cho xong
hỡi ơi ai chẳng thêm hạnh phúc
hạnh phúc hơn gì một chiếc gông ?
em ơi chớ trách ta hèn nhát
đã lỡ thương rồi, hãy cảm thông
hãy gắng đợi ta cho đến hết
một đời làm con thú chạy rông

và hãy thương ta cho đến chết
một đời ngưỡng vọng với hoài trông
em hỡi buồn chi em phải khóc
sầu đau xin hãy xếp trong lòng
tình ta hạt muối chìm trong nước
em chớ mong tìm chớ ngóng trông
em hỡi buồn chi em khóc vậy
ngày xuân em hãy gói tay chồng
lặng nghe máu chảy trong tay ấy
hẳn giống như là máu cố nhân ?

còn ta chừ cũng đề huề lắm
một gói hành trang bọc *nylon*
ta đi tình tự cùng sông núi
oai thế nào em có ngán không ?
hẳn nhiên có lúc ta cũng nhớ
đôi mắt đêm nào sáng bên song
hẳn nhiên ta cũng buồn ghê lắm
không khóc được nên vẫn tủi lòng

ta chừ như vậy, chừ như vậy
cũng ngán cho mình cái nổi ngông
không nghiện cà phê, không ghiền thuốc lá
chỉ thích rượu ngon với má hồng

em đã hiểu ta thì tha thứ
cho thằng suốt kiếp sống long đong
và gắng nhận đây lời tạ lỗi
ta vừa tuyên đọc giữa hư không
hỡi em, nước mắt nào trong rượu ?
và trái tim nào quên trở bông ?

(R.H. Đ.R)

Kỷ Niệm Gửi Một Con Đường

chắc đôi lúc em tình cờ tưởng nhớ
con đường xanh thao thức lá vuột ve
con đường thơm hương bụi gió cặp kè
theo bết gót hai bàn chân cánh vồ

em vẫn giấu vụng về sau vạt áo
cục đường phèn hay nửa trái me chua
ngón tay ngon lấp ló cứ chực thừa
cho em mượn vòng lưng làm chỗ bám

đường đến lớp không bằng đường lãng đãng
hai chiều dài mỗi phút mỗi so le
môi thì thắm lòng lắng lòng nghe
thinh thoảng vờ vài hạt cười e then

vạt má ướt sau lưng chừng hực nắng
đốt rung rinh lớp vải áo trái anh
bánh xe chao, nón vải tóc khô vành

toàn thân thể ngàn mũi hôn rụng kín

chẳng phải lần đầu sao hoài lính quính
ờ thì ra, trăm bận vẫn đầu tiên
bốn mươi năm, chỉ một phút vô biên
mừng và chúc em vẫn còn đôi lúc...

(S.Á .C.T.Ả .T)

Vừa Đi Vừa Làm Thơ Trên Đường Quang Trung

1.

lang thang đi dạo cả ngày
con đường nhẵn gót ngọn cây nhẵn mảy
thuộc lòng từng nhúm bụi bay
đâm ra chán ngấy cái thây vô hồn
sờ tay chợt thấy như còn
câu ca dao, chợt bồn chồn không yên

2.

không đi xuống phố thấy buồn
nhưng đi xuống phố như tuồng buồn hơn
con đường, nhân ảnh chập chờn
ngôi nhà, ô cửa chờn vờn nhân sinh
đi đâu cũng gặp chính mình
với ưu tư đã tượng hình bên trong

3.

vẫn vơ ngó lá trên đầu
lá xanh chen với lá sâu lá già
lá xanh phơi phới mượt mà
lá sâu khúm núm lá già co ro
tôi đi cổ rứt vai so

sâu noi trong bụng, già thò mặt phơi

4.

con đường mang tên Quang Trung
cái tên cả nước dùng chung, bình thường
ở đâu cũng có Quang Trung
nhưng không đâu giống Quang Trung chỗ này
chẳng phải vì có nhiều cây
đặc biệt ở chỗ : mỗi ngày có tôi

5.

cũng chính trên con đường này
cái xe đạp vật tôi trầy tay chân
nhớ lần mới nắm *guidon*
ngón tay cứng ngắc cái mông nặng nề
tội nghiệp cả hai bờ lê
bị tôi đo đến đá ê, đất bằm

6.

hướng này đường dẫn đến sông
hướng này đường dẫn đến hông ga và
ngôi nhà có một con ma
hớp hồn tôi thuở đỏ hoa phượng buồn
hút người, được thú-dễ-thương:
thành phu công lộ đo đường không công

7.

trăm vạn lần qua đường này
mỗi lần đều thấy đổi thay diệu kỳ
lắng nghe thử gió mách gì
gắng tìm hiểu bụi có chi phật lòng
đường ơi, có hiểu ta không
ngươi như một mạch máu hồng trong ta

8.

con đường có sáu ngã tư
hai ngã ba với một tôi nối vào

ngã tôi là ngã chiêm bao
ngã tôi là ngã dẫn vào tình yêu
em đừng sợ mất giờ nhiều
một đời đã đủ mọi điều hiểu nhau

9.

đường này dẫn tôi đến đâu?
Tam Tòa, Ga Lớn, Thanh Châu, Thuận Thành...
Thanh Bình, Thanh Hải, Thanh Thanh
(*Thanh Thanh là cái nguyệt danh, hồ đồ*)
cuối cùng vạt đất Thanh Bờ
mới thừa công lực đá nhào, tôi đau

(T.S)

Cầu Ao

cầu ao nhỏ em thòng tay vọc nước
mười ngón hoa thả bắt lượm đời vui
sợi rong biếc bỏ bày mon men đến
chờ em cho được phép ngấm hơi người
em vốc nước sấm soi rồi buông thả
chùm nước trong thoang thoảng thả trầm hương
có phải mật từ chỉ tay ban phát
hay từ tim, máu truyền đạt yêu thương

một đàn cá chen nhau nô nức lại
vài con chim đánh bạo xuống cầu ao
mây mấy thổi cũng tạm rời chân gió
chỉ riêng tôi khờ khạo trải thơ chờ

ồ tình lớt vừa xong, em khuấy gót
cầu ao nằm bịn rịn, gió ngu ngơ
tình không đậu, nhớ thương thơ vẫn nở

em có bao giờ chợt nhớ cái cầu ao ?

(S.Ả .C.Ả .T.Ả .T)

Thơ Ngoài Trời Mưa

trời mưa vậy em đi đâu ướt áo
ướt gót chân kiêu hãnh đó, bây giờ
ướt mái tóc xôn xao trăm lờ gió
ướt mắt cười cao ngạo vỡ dòng thơ

trời mưa vậy, em đi đâu vội vã
đây lòng tôi, cái thềm vắng trú mưa
đây tim tôi, cái ghé chờ mưa tạnh
đây đời tôi, cái vông lựa muôn đời

trời mưa vậy, em đi đâu lạnh lẽo
lửa đã hồng, mời em ghé lại hong
tay ân ái đừng để nhăn đầu ngón
môi nồng nàn đừng để tái màu vui
trời mưa vậy, em đi đâu em hỏi
em không vào, tôi tình nguyện đi theo
thơ tôi thẹn nhưng tình tôi thân mật
vui về che em dưới ngực chân tình

trời mưa vậy, hình như tôi chợt biết
người dầm mưa có liếc mắt, giả lơ

(R.H. Đ.R)

Trời Mưa Uống Rượu

mấy ngày hôm nay mưa rả rích
ta ngồi nhâm nhí chút mực khô
tu cho cạn sạch đôi vò rượu
buồn đã đùn cao một nắm mề

hình như gió rét vẫy trời thấp
giam bước chân ta tại chỗ này
sao không chịu nhốt giùm thương nhớ
cho kẻ giang hồ thỏa thích say

còn em, sao cũng kỳ khôi lắm
ba năm khăn gói, gói tay chồng
lãng vãng làm gì trong cốc rượu
uống càng thương nhớ kẻ sang sông

phải chi ta được như cây cỏ
phơ phất ngàn năm gió cúi đầu
mà chắc gì đâu hoa cỏ dại
không hề được sống với thương đau

thôi sá gì mưa khi hết rượu
ngựa đời ta cỡi, ta đi đây
còn có nơi nào cho ta đến
trông sàu cho “bén rễ xanh cây”

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Cảm Ôn Những Nhánh Thơ Tình

cảm ơn em, nụ hoa hồng
cảm ơn đôi mắt nhói lòng dạ thơ

cảm ơn mười ngón băng quơ
bất thân bịt mắt tôi vợ vẫn hoài

cảm ơn đuôi mắt chạy dài
giữa lòng phố chợ nghiêng vai ngậm ngùi

cảm ơn em gọi trong tôi
những mầm thơ của một thời đào hoa

cảm ơn em, ánh trăng ngà
cảm ơn mái tóc cài hương hoa lái

cảm ơn hai cái trái tai
đính sợi lát chiếu hải hoà dễ thương

cảm ơn mấy nhánh xương sườn
phơi bên chéo áo xẻ đường hơi cao

cảm ơn vòng má bạch đào
cái răng khênh muốn cắn vào trái tim

(T.S)

Đưa Chân

vẫn lo sợ khi có người đưa tiễn
trong mỗi lần tôi phải đi xa
màu mắt người buồn hơn màu nước biển
tôi biết rằng không thể vượt qua

người đừng đến chân ga hay phi cảng
đừng vẫy tay chơi với nín không gian
bởi tôi chẳng bao giờ ngoái lại

sau lưng mình, đau đớn rộng miên man

người đừng hỏi vì sao tôi trốn chạy
như một tên bội bạc vong tình
bởi tôi chẳng muốn người thấy rõ
cuộc đời tôi đầy sóng sóng điêu linh

người đừng hỏi sao tôi không từ già
bởi lời nào nói được lúc chia tay
đủ nồng ấm hơn là im lặng
lệ chỉ làm giảm bớt chua cay

tôi ích kỷ nên để người hờn giận
càng giận hờn, càng quay quắt thương yêu
tôi cũng vậy càng ra chiều lạnh nhạt
càng nhớ người tha thiết biết bao nhiêu

tôi vẫn sợ khi có người đưa tiễn
dù khi không bắt buộc phải giang hồ
phi cơ đã chìm trong mây trắng xóa
tôi bay hoài trong cõi hư vô

(ã . ả . C. ả)

Kỷ Niệm Gửi Một Vùng Biển

chắc đôi bạn em vô tình vọc nước
mỗi dòng vui là mỗi lọn tóc xanh
ấm em lên, thả em lội loanh quanh
trong bể nhớ xiu xiu thua hạt cát

càng náo nức xoải lòng càng bát ngát
chiều rơi xanh trên thảm nhớ nhung xanh
em nghiêng vai cho tay sóng hiền lành

ôm tha thiết lên nhánh chân duỗi thẳng

em lấp mặt vào sâu trong nước mặn
trốn nụ tình anh mượn chỗ uơm hoa
chợt ngút hơi lặn giữa cụm môi ngà
đánh phải để sợi thơ anh bện rề

rẽ vừa bện cành chợt xanh đáo để
những trái cười trổ ngát sóng đại dương
trái tim người đâu phải vật bình thường
nhất là lúc nối liền nhau nhịp sóng
chôn chân tóc trong những con sóng mộng
nuôi trên da bày vi khuẩn nhớ nhưng

ba mươi năm, chỉ một phút vô cùng:
mừng và chúc em vẫn còn đôi lúc...

Thục Nữ

em, thục nữ, đời đời là quý dữ
với tâm xà khẩu phật mặt mây hoa
vuốt trong mắt nanh trong môi óng ả
hồn tinh khôi em huyền nhiệm ranh ma

thân mỏng mảnh, viện bảo trì núi lửa
giọng mượt mà, tim dự trữ kim đao
lòng bát ngát, nghĩa địa tim hoá thạch
luôn khai sinh những cuồng dục tế bào

em bước khẽ sóng tràn đôi chân ngọc
em nghiêng vai bão nổi nhánh lông mày
liếc mắt ướt điểm huyết đời chết lặng
mím môi cười thiên hạ rối chân tay
bởi tiền kiếp, em chần tinh tồn tại

bắt tử nhờ tiếp tinh huyết con trai
đời nhẵn mãi bề mặt hồng nhân ái
từ muôn phương em lộng lẫy lên ngai

và hiện tại, em vi trùng ăn thịt
sống, sinh sôi, trong thế giới nòi tình
lớp son phấn giúp em tăng linh hiển
mày râu đời tình nguyện đợi hy sinh

tôi, bay bướm, sở khanh lừng một cõi
chạm mặt em đành thúc thủ qui hàng
một cái háy đã tan ngàn tâm lực
tàn độc thay loài nhân nữ địa đàn

(20 à .V.H.V.á .H.á)

Chiêu Hồi

hỡi em hỡi em hỡi em
điện đã tắt, đêm đã hết
ngày huy hoàng trên cánh chim đã đậu
hãy buông phấn son
hãy buông lược gương, guốc sắt
trở về cùng ta
trở về làm vợ hiền ta

em hỡi em, hỡi em
ngày huyền thoại trên giọng chim đã hót
hãy rửa chân tay
hãy mặc quần mặc áo
trở về cùng ta
điện đã tắt, đêm đã hết

em hỡi em

không còn lừa dối được
chim đã hót hoa đã nở
ta đã học xong bài đạo đức
đòi đã mỗi
em phải nằm
phải nghỉ thân
ta cũng vậy
thôi về cùng ta
thôi về làm vợ hiền ta

hỡi em hỡi em hỡi em
hỡi bộ ngực trần hỡi đùi non
hỡi đôi môi gào thét
khúc nhạc lướt đầy lời kim khí
em thờ, thờ đôn đập
hỡi đạo đức trong người ta chảy máu
hãy báo động tối khẩn cho mọi người
cùng kêu gọi
hãy về cùng ta
hãy về làm vợ hiền ta
làm vợ hiền ta tức khắc
em hỡi em
ngày huyền thoại trên đời nhau đã mở
hỡi các em *fille publique* thân thương!

(C.T.L.ả)

Chờ Một Người Yêu Xứ Bắc

ta ao ước có người yêu xứ Bắc
để được đi ả am Định Hải Dương
để được thăm Hải Phòng, Hà ả ội
nghe chân hôn ba mươi sáu phố phường
nghe tim nhịp lên hàng thau hàng bạc

lên từng nhà từng ngõ vách dễ thương

em xứ Bắc, hỏi các em xứ Bắc
ẩn nơi đâu, sao chưa gặp, yêu ta ?
sao chưa đến cho ta lời chim hót
cho ta rừng âm điệu thi ca
cho ta chiếc khăn choàng mái tóc
thơm hương sương mù mịt ban mai
thơm hương gió từ Bắc Sơn thổi lại
khúc ân tình đời thân ái choàng vai

em xứ Bắc, hỏi các em xứ Bắc
ta mong chờ, ta ao ước được yêu
như được uống giọt nước xanh Hoàn Kiếm
như được nhai em nuốt vào tim
như được đến quê hương ả guyễn Khuyến
như được thăm mồ mã ả guyễn Du
như được thờ nồng nàn hương rượu
của Tản Đà ngất ngưỡng phiêu du

em xứ bắc, hỏi các em xứ Bắc
nào hãy yêu, nào hãy yêu ta
như đã yêu từng trang tiểu thuyết
từng câu thơ lãng mạn trữ tình
từng tiếng hát ngọt ngào thao thức
từng cuộc đời trôi nổi điêu linh
từng giọt lệ của chính em chờ đợi
một người tình như giọt nắng bình minh

em xứ Bắc, hỏi các em xứ Bắc
ta đã yêu, ta đang đợi chờ em
ôi nghe nói nước sông Hồng đỏ lắm
ta muốn ngồi để ngắm thủy triều lên
để xin phép nhỏ một dòng máu ấm
làm chút quà ra mắt xứ sở em
làm cốc rượu cho tình ta nồng mãi
trong cuộc đời năm bụi lênh đênh

Ồ Tình Lận Lụng

em xứ Bắc, hỏi người em xứ Bắc
nào hãy yêu, nào hãy yêu ta

(R.H. Đ.R)

Bài Ca Của Người Thất Tình

trắng đêm ta ngồi uống rượu
một mình một chén đăm đăm
trời cao mấy vì sao rụng
buồn chưa đủ lót chỗ nằm

ai cho em về gõ cửa
hồn ta nào phải cõi không
mà em neo tình cư ngụ
sầu ơi gặng nép trong lòng
nhớ em, ta nào hay biết
đêm dài, dài quá đời ta
yêu em, ta nào hỏi tiếc
cuộc đời trống rỗng xác ma

trắng đêm ta ngồi uống rượu
như tuồng trời đất xoay xoay
hình như lá cây khẽ rụng
sao lòng ta chẳng chịu say
ai cho em về tìm bóng
hồn ta nào phải tấm gương
lệ đây ta nhờ em khóc
cho vừa đủ rửa vết thương

yêu em ta nghêu ngao hát
một mình ta đắm bóng ta
tiếng không lời sao bị đất

nhạc không điệu cũng xót xa
em ơi còn bao nhiêu rượu
ta còn được uống đêm nay
mưa ra nuốt vào đầy lệ
ta say ? lạ thật, ô hay

ồ ta là ta đấy chứ
em còn nhận được hay không
đời ta chính ta không thiết
hơi đâu em giữ trong lòng
trắng đêm ta ngồi uống rượu
ly rồi ly nữa nghe em
mừng ta được mời ăn cưới
mừng em...vâng, để mừng em...

(R.H. Đ.R)

Tập Làm Gã Thất Tình

cũng đi đứng lông nhông ngoài phố
cũng dật dờ lẫn thân quanh em
cũng lảm nhảm đọc thơ, ca hát
cũng chong đèn ngồi thức suốt đêm
cũng thăm hỏi dò la tin tức
cũng đợi chờ thương nhớ gọi tên

cũng áo xắn tay cũng quần không nịt
cũng một mình hút thuốc uống bia
cũng áo vắt ngang vai, tóc không buồn chải
tôi tập tôi
làm gã thất tình
em đã ngồi đâu sáng nay trong lớp
gần Quỳnh Chi hay cạnh Ý Vân ?
thầy có gọi, em thuộc bài nghiêm chỉnh ?

có bâng khuâng, thắc mắc, chờ mong ?

em đã làm gì chiều nay với mẹ
ở nhà vui, hay đến lớp vui hơn ?
em có nhận thư hồng ai đó ?
em có nghe lời dụ dỗ ai không ?

em sẽ làm gì trước khi đi ngủ
có nhớ ai có mơ mộng gì không
có đắp ngực có gối tay nghe máu
có mỉm cười như mẹ dạy trong mơ ?

tôi tự hỏi thật nhiều điều lắm lắm
tôi làm thơ về mỗi chuyện của em
gởi báo đăng, in thành tác phẩm
ngân ngơ buồn, đã đủ chưa em ?
em sẽ đọc bài thơ này, có thể
gặp bóng em lảng vảng ở trong này ?
hương chữ nghĩa hay là hương yêu mến
sẽ sống cùng hồn phách của tôi đây

tôi vẫn nhớ cái hiên hồng hoa giấy
buổi chiều nào em ngồi dũa móng tay
tôi vẫn nhớ bài thơ đầu tôi viết
(rất buồn cười, tội nghiệp, dễ thương)
thôi, tôi chỉ đùa tôi đấy chứ
tập thất tình chứ đâu được thất tình
em yêu dấu dù nghìn trùng xa cách
cũng rất gần vì em đã sống trong thơ

tôi nhìn tôi, tôi tiếp tục giả vờ

(R.H. Đ.R)

Một Thời Hò Hẹn Ngã Ba

một thời mê những ngã ba
xóm đêm lấp ló con ma yêu đời
hém buồn bước vấp lá rơi
chòm sao vô ý rớt lời thở ra
con đom đóm ngậm mùi hoa
đội luôn giọng cải lương tà tà bay
bồn chồn nhìn xuống cổ tay
thời gian lạng quạng mới đây đã là...

chờ em, nhắm mắt ngã ba
vài đôi mắt liếc đăm ra ngại ngùng
giả dò vung vẩy đàn thun
tìm con chim ngủ phoi sương đầu cành
và thăm hỏi những lá xanh
đến chưa đôi guốc long lanh mắt cười ?

chờ em thủ sẵn trong người
bài thơ mới viết còn tươi rói tình
chờ em xin phút rùng mình
cho bài thơ được hiển linh đời đời

(S.á .C.á .T.á .T)

Giọt Mưa

buồn bực quá tôi lang thang khắp phố
gặp trời mưa ghé núp trước nhà em
em thấp thoáng vô tình hay hữu ý
tôi đã về suy nghĩ suốt đêm

đời trống rỗng chẳng còn chi thú vị

nên tôi vừa quyết định: yêu em
để mơ mộng, để nhớ thương, có lý
và cũng đỡ buồn, cũng đỡ cô đơn
em xa lạ hãy cùng tôi dự cuộc
yêu thương nhau như hai kẻ nông cuồng
cuộc đời tôi chẳng còn chi quý báu
ngoài trái tim, tôi xin tặng em luôn

em ngần ngại ? em nghi ngờ ?, đúng lắm
tôi, bụi đời, từng trải, thế nhưng
yêu em vẫn với tình yêu thứ nhất
với say mê, chân thật vô cùng
em hãy hiểu rằng tôi là cội rễ
của nỗi sầu tuyệt đỉnh thanh cao
được đau đớn vẫn còn hơn an phận
sống một đời đơn độc dửng dưng

em xa lạ, chắc chưa hề yêu dấu
vậy hãy yêu, yêu tôi thật say sưa
trong trời đất tôi là sao bắc đẩu
trong tình em, tôi chỉ hạt mưa

(R.H. Đ.R)

Tổ Tình Tháng 9

chẳng ai dành đâu, một nửa kia
nửa lòng lỡ chỗ những tình bia
chắc em đùa vậy, nhưng đâu dám
mở tim ra đựng gió nghìn khuya

dẫu vẫn tôi, đầy những nhớ nhung
gối tình óng ánh sợi thanh xuân
mời em nằm thử lên ngôn ngữ

có chọt say mùi thơm dưới lưng

chẳng phải tôi thừa lãng mạn đâu
hình như chỉ mượn vạt lòng nhau
trồng cây thơ mới cho em bón
mật, nở gì hơn những hạt sầu ?

may mắn không chừng rất hữu duyên
tôi, em, ai tước đoạt đi quyền
nhớ nhưng, mơ mộng riêng một cõi
hoán chuyển về đâu sương trước hiên ?

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Nghe Mưa

ngồi chăm chú đếm hạt mưa
một, hai, ba, bốn...lưa thưa xuống đường
mười ba, mười bảy...để thương
hai mươi, hăm một...buồn buồn vắn vơ
hăm lăm...đã rồi như tờ
thôi không đếm nữa, làm thơ để dành

làm thơ từ thuở chòng chành
hai con mắt nhúng vào vành môi ai

làm thơ từ thuở chân dài
thòng ra vấp cái trâm cài tóc thơm

làm thơ từ thuở cà lăm
câu chào, tiếng hỏi cong cong hương tình

làm thơ từ thuở rùng mình
nửa đêm ẩm ướt thỉnh linh nhớ ai

để dành thơ từ sớm mai
để dành thơ từ đêm dài hôm qua
chờ em đến, để làm quà
em chưa chịu đến thế là... trời mưa

một, hai, ba, bốn...lựa thưa
mười ba, mười bảy...cũng vừa nhớ nhung
nhớ em cái bụng chùng bùng
cái tay đồ quạu lừng khừng xé thơ

trời mưa buồn thế, không ngờ

(T.S)

Có Phải Tôi Là Sở Khanh

đâu dám quên những hạt mưa buổi sáng
những hạt mưa trong mí mắt em
những hạt mưa trên chân người đứng đợi
một người qua, chắc chắn không phải tôi

đâu dám quên lời đầu tiên tôi nói
để làm quen, để được đón đưa em
để được hẹn, được chờ, được nhớ
được buồn phiền đầy đủ lý do
đâu dám quên đoạn đường qua cầu vắng
bánh xe lăn tà áo chạy theo trời
em thở ấm gáy tôi bao nhiêu bận
bao nhiêu sâu đã nặng hồn tôi

đâu dám quên bàn tay em mở cửa
kéo ghế mời tôi chén nước trong
tôi đã uống mật ong hay nước mắt

nụ cười nhòe trong đáy mắt trong
đâu dám quên đứa con em ba tuổi
giọt máu vui trong giây phút sa đà
hương tóc sữa tôi đã hôn nhiều bận
đã nhủ thầm sẽ cố gắng làm cha

đâu dám quên tôi thề nguyên tha thiết
đã ước mơ, lên kế hoạch đảng hoàng
đã tiết kiệm chắt chiu từng giấc mộng
đã để dành từng nỗi hân hoan
vậy mà bỗng tự nhiên tôi phản bội
con đường vui không đón nỗi em về
tôi khốn nạn, đã đành, tôi khốn nạn
em một lần nữa gặp sở khanh

hãy nguyên rửa như đã yêu và tin tưởng
hãy xem tôi như một kẻ qua đường
hãy cười lớn như tôi đang cố gắng
quên em và quên trái tim tôi
cũng đừng hỏi vì sao tôi bỏ cuộc
và trở ngại nào chia rẽ chúng ta
em là phổi và tôi đã thở
em là tim và tôi đã yêu
đầu đau đớn hay dừng dừng, cũng một
mình em ôm mỗi hận âm thầm

thôi đành vậy thở than gì thêm nữa
không mình oan xin lỗi em đâu
điều chắc chắn tôi thật lòng lặp lại
tôi yêu em nhưng mình phải mất nhau

(R.H. Đ.R)

Em Và Thơ

1.

chỉ cần chạm nhẹ vào ta
là em có thể
 nhặt ra thơ tình
sợi thơ vụn vặt linh tinh
nhưng thừa sức để trói mình với nhau

2.

em yêu
 đâu chỉ làm thơ
vì em đâu chỉ
 vu vơ qua đường
em là
 tất cả nguồn hương
nằm trong
 những đốt xương sườn
 thi nhân

3.

lót triệu ngọn lục bát tình
em nằm,
 xuân sắc mới tinh
 muôn đời
yên tâm, phơi phới rong chơi
trái tim đã có
 đúng nơi đi về

4.

em đi tay đánh mướt mà
làm bao nhiêu bụi tà tà bay theo
thơ đời vốn rất trong veo
bỗng dưng trôi nổi bọt bèo nhớ nhưng

5.

mỗi khi mở nước gội đầu
hình như em lượm được câu thơ tình
bởi đi khắp cõi u, minh
lòng ta tìm nụ xinh xinh bám vào

6.

trời sinh em,
trời sinh thơ
nếu không chẳng biết
phải thờ em đâu
trái tim dù rất là sâu
chắc gì em được ở lâu đời đời

(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Biển Và Em

biển bí hiểm chẳng phải vì bát ngát
biển thông dong đâu phải bởi vô tâm
cùng trời đất biển nghìn thu ở lại
vội thanh xuân lãng mạn gói trong lòng

em ngồi duỗi chân dài trên bãi gió
mắt trôi xa theo nhan sắc ven trời
triệu đợt khói tự ngàn trùng vẫy gọi
tình trong em chợt dong cánh ra khơi

em chẳng thấy chẳng nghe gì nữa cả
điệp khúc buồn của sóng cũng vô ngôn
biển quá rộng , lòng em đâu có hẹp

tình giao tình vĩnh viễn sánh song song

em yêu nắng trước cả thời yêu biển
em yêu người trước cả thuở yêu em
người và nắng còn chênh vênh ngọn tóc
biển và em không khoảng cách chung riêng

biển có lúc dịu hiền như em vậy
biển nhiều khi hung bạo giống như em
biển bí hiểm và lòng em đồng dạng
những trang thơ mở, buộc mộng mệnh

cùng trời đất biển nghìn thu ở lại
cùng tình yêu em sống đến vô biên
trên bãi gió cánh chân em nhốt lại
phút giây vừa gieo ngọn thơ tiên
biết làm thơ, em thêm được uy quyền

(S.á .C.á .T.á .T)

Đưa Nhau Về Đến Đâu

mù mù phía trước mặt
nước trắng chắn đường đi
rò ga xe lướt tới
hóa ra không có gì

cứ hoài hoài như thế
ta đuổi ảo tưởng buồn
trên đường đời vô định
lừa dối mình luôn luôn

nào em ôm cho chặt
xe ta sắp qua cầu

ngược chiều cơn gió thổi
không cần nhìn phía sau

đã đi là phải đến
dù bất cứ nơi nào
chuyện chi phải bỏ cuộc
để gì gặp hư vô ?

em nhớ ôm cho chặt
theo ta trên đường này
ném đi niềm thắc mắc
đời nào không lẩn quay

tại sao em cứ hỏi
đưa nhau về đến đâu
thiên đường hay địa ngục
có thật sự khác nhau ?

và chắc gì đã có
dẫu có cũng không bằng
nói sặc mùi tiểu thuyết:
“tim vàng trong mái tranh”

ta đâu có mê đọc
những Henri Miller
hay những Jean Paul Sarte
nhưng sống yêu bất ngờ
và bỏ nhau cũng dễ
đều là chuyện tình cờ

chẳng trách gì ai cả
cần chi chế độ nào
em hãy ôm cho chặt
xe ta đang qua cầu
yêu nhau từng phút một
cần gì nghìn năm sau

đừng hỏi em đừng hỏi
đưa nhau về đến đâu
đưa nhau về đến đâu ?

(Đ.Ấ .V. Đ. Đ)

Trăng Đêm Nở Hoa

em từ bụi chuối bước ra
ánh trăng làm nũng chao qua ống quần
niềm vui giấu dưới bàn chân
vỡ theo sợi gió lằng lằng ngậm ngùi

tóc chòng chành rồi cơn vui
cồng dư hương phút

rung người
chuyển thơ

em từ cõi tuyệt vời nào
bước ra

khóc
dáng bước vào đã tan

đêm thơm vết xước dịu dàng...

(S.Ấ .C.Ấ T.Ấ .T)

Đi Theo

đi theo tay đánh đồng-xa
đi theo tà áo lật ra úp vào
đi theo đôi guốc làm cao

Luân Hoán

đi theo cái háy vãi bao nhiêu tình
đi theo cặp môi làm thính
đi theo tim đập rung rinh cả người

đi theo vợ vẫn vậy thôi
cảm ơn sắp đến cuối đời vẫn theo

Hiệu Nghiệm

tình cờ ăn cắp cuốn kinh
trong hôm được phép đưa em đi chùa
bởi vì trời chợt đổ mưa
gió san bằng tầng nắng vừa loãng tan

sợ em ướt búp tóc vàng
mở kinh định hứng... đâu toan tính gì

lẳng lặng, em quay mặt đi
mà không lên lớp như khi bực mình

dòng kinh Phật thật hiển linh
mưa nhòe vài chữ lòng mình man man

yêu em, học vội mấy hàng
nam mô...em đã ...dịu dàng hơn xưa

(S.Ả .C.Ả .T.Ả .T)

Em Gái Con Người Dung

trái lòng ngắm ảnh em tôi
nhánh mây vạt mắt níu đời ban hương

Ồ Tình Lận Lung

sợ môi chưa kịp biết buồn
đường răng nhốt chẳng kín nguồn thương yêu
thối tay ngấm mật nắng chiều
hồn nhiên lựa trái má kiêu trở hoa
lung ong mướt đọt mưa nhòa

vui tay tôi vẽ em ra thơ tình
em không là mảnh thủy tinh
mà sao lòng sứt hiện linh vô cùng

em không là cõi mịt mù
lòng bay không tới, lạ lùng vậy thôi

hóa ra em ở trong tôi
từ lâu, lâu lắm...từ hồi chưa quen
từ khi trời đất có trăng
từ khi người biết mon men với tình
ngắm em mới chợt thấy mình
thấy cô em gái xinh xinh trong lòng
thơm thơ thơm cả chỗ nằm

(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Làm Thơ

nhớ em, lững thững lên đồi
cởi áo khoác lột chỗ ngồi,
 làm thơ
ngọn bút chì chạy phát phơ
trên trang giấy nắng Bén vào lén xem

nắng chùng như phải lòng em
mỗi giây mỗi lần vàng lên ngọn tình

dừng tay ngắm lại lòng mình
gặp từng đường nét em xinh vô cùng

từ chân mày đến gót chân
bềnh bồng da thịt Thúy Vân Thúy Kiều

nhớ em, thơ bỗng đậm liêu
cho lời hột nút gió chiều vén hương
em thêm lộng lẫy phi thường
quên ông thi sĩ buồn buồn làm thơ

(S.á .C.á .T.á .T)

Nhắc

em còn nhớ thành phố vui Đà ă ă ă ?
nhớ con đường Lê Lợi hiền khô ?
mưa chạng vạng có một người trầm lặng
đứng đợi ai chết cứng tự bao giờ

em đã nói, đã nói gì với gã
lời trái tim, tứ mã nan truy
lòng rách nát đâu dễ gì khâu vá
thơ như sông lặng lẽ biệt ly

tôi biết gã, tôi rất thân với gã
một hiền dân, một đại phú tình yêu
đời lộng lẫy không nhờ phép lạ
nhờ trái tim mãi mãi biết yêu
em làm lỗi, gã cũng cùng làm lỗi
(đời vui thêm nhờ những lỗi lầm)
kịp quay lại máng cỏ xưa, giếng cũ
còn trách chi những kẻ hồi tâm ?

cảm ơn nhé, những con đường Đà ả ẵng
cảm ơn em dung dị bình thường
tin em biết: gã bây giờ vẫn bảnh
vẫn đều đều vun quén yêu thương
(R.H. Đ.R)

Mùi Hương Từ Cái Vạt Giường

xa lâu quá cái vạt giường thưở nọ
hương tre ngâm vẫn khẩn khít áp lưng
dòng kỷ niệm vẫn không ngừng lấp ló
mọc quanh tôi triệu con mắt thăm chùng

luôn dưới gối bàn tay tha thiết nhớ
chạm được gì dưới vuông chiếu trong tâm
đường mây cườm kết nẹp tre lên-nước
giữ hơi ai thưở nằm đợi phiêu bông

nằm thật thẳng tự đo mình dài ngắn
thời gian làm dùn lại khối thịt da ?
càng co cụm càng đụng vào dĩ vãng
mỗi nhánh vạt giường mỗi nhánh xương ta

vẫn nhắm mắt làm thơ sao vẫn nợ
sợi tình ai bỏ sót giữa bàn tay
em yêu dấu, trên vạt giường thưở nọ
em lỡ ươm một nhánh lông mày

em yêu dấu, trên giường tình thưở nọ
thơ chưa thành đủ bọc vóc em nghiêng
ngoài hồn đụng kịp thời đôi mắt liếc
và tiếng-tình em sáng khoái vô biên

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Thơ Tình Chao Đảo Tùy Thời

thơ chưa hề yêu ai
tôi làm thơ tán gái
trong cặp sấn mười bài
ứng ngay giúp bè bạn

kịp đến lúc yêu em
tay không hề động bút
hò hẹn ngày qua đêm
thơ không chen chân được

chợt đến thời chia tay
đi, về nương cốc rượu
thơ lẫn trong đắng cay
nằm im trong hồn rỗng

rồi ngày theo ngày qua
bình tâm, chồi kỷ niệm
nở nụ thơ thiết tha
chôn cuộc tình vĩnh viễn

(S.Â .C.T.Â .T)

Vội

sánh vai cùng đạp xe đi
phố đêm mất điện, nghĩ gì đó em

mặt mày nhau, đã từng xem
trái tim thì thật lem nhem chưa rành

gặp nhau muộn, thôi cũng đành

nụ hôn trừ bị hiền lành để đầu

hôn nhau vội, nhớ nhau lâu
lòng theo hoa nở đêm màu nhiệm đêm

ta vờ ngủ gật bên em
em vờ cạo gió để quên, tuyệt vời

nụ hôn chừng chưa chạm môi
mà nghe nhau nóng thấu đời thanh xuân

(R.H. Đ.R)

Hình Ảnh

mười năm rồi sao vẫn nhớ
giây đàn rộn rã trong tay
cổ cao em dài giọng hát
nổi đời vui với chân mây

mười năm rồi sao vẫn nhớ
đường xanh chiều ảm bóng cây
tóc thơm em kề bên má
tay nồng nàn xếp trong tay
mười năm rồi sao vẫn nhớ
bãi vàng gió rũ cát bay
áo hoa em làm vũng lụa
mời nhau vẽ mộng gió mây

mười năm rồi sao vẫn nhớ
đêm hồng lòng ngả nghiêng say
lệ vui em hòa trong rượu
thương yêu xô dạt đắng cay

mười năm rồi sao em hỏi
tôi buồn, thật, giả, ô hay
lời sâu ai ươm trong ngực
tha hồ thơ cứ tỏ bày
mười năm rồi sao em hỏi
tôi già từ thuở chia tay
đón đầu nào không có tuổi
tóc tơ nào buộc thảng ngày

mười năm rồi sao em hỏi
tôi vừa trở lại hôm nay
chất chiu ươm từng hình ảnh
đẹp, buồn lãng đãng mây bay

(R.H. Đ.R)

Xem Tướng

dẫu không là thầy bói
thoáng nhìn em biết ngay
những gì trong môi ướm
những gì cuối chân mày
em không là thực nữ
cũng chẳng là giai nhân
mặt đường vẫn thêm thiếp
theo khếp mở bước chân

em không là La Sát
chẳng Phù Thủy, Chồn Tinh
sao câu thơ dị ứng
bám vào em, hết linh

dẫu chưa gặp Quỷ Sứ
thoáng nhìn em biết ngay

địa ngục ta rơi xuống
lấp lánh sau lông mày

(S.â .C.â .T.â .T)

Đời Thơm Tiếng Hát Trầm Hương

1.

ngã lưng dựa đọt nắng chiều
nghe trong bụi gió hương kiều về chung
Điểm tình mấy nụ hồng nhung
Liên hoa mấy đóa thờ chung một trời
vu vơ nhớ, hát cảm hơi
vẳng trong mạch gió chơi vơi giọng nồng
bức lòng, tôi vãi thính không
ngậm nghe thanh khúc phiêu bồng uyên nguyên
mai sau thành gã thánh hiền
hắn nhờ giọng hát em liền cánh bay

2.

môi hương em nở dịu dàng
máu theo lưỡi cuốn lòng tràn âm thơm
hồn đời va tảng cô đơn
vỡ bao la nhịp van lơn, vỡ về
tôi ngồi ké một góc mê
trái tim em cũng đi về thế gian
hồn xanh tan ngọt giọt đàn
Khánh thành từng ngọn sông vàng trở hoa
Hà hơi theo giọng em ca
tôi nghe thương nhớ như là đang yêu

3.

Khánh tận chưa những buồn đau ?

Ly hương, đoạn cuối giọng sầu chẳng em ?
đôi chân đất lạt bậc thêm
vẫn vươn dáng trúc lênh đênh tiếng đời
ai pha vào giọng tuyệt vời
lãng du khói thuốc, tơ trời trầm hương
đề nghìn năm vẫn dị thường
mê em, có lẽ, mê luôn cả đời
yêu em ? có dịp, hạ hồi
tình thơ tích lũy từ thời thanh xuân

4.

hình như tôi vẫn thất tình
ngày ngày đôi lúc thỉnh linh nhớ nhưng
chân đi, buồn bước theo cùng
năm nghe em hát, lạ lòng, khóe ra
Lưu âm như cánh môi hoa
Hồng từng vương thịch chan hòa khói sương
trái tim, hạt bụi, vô thường
uống đầy tiếng hát biết buồn biết vui
cảm ơn, giọng úng ngậm ngùi
đóa thơ tôi, tiếng khóc cười hóa thân

5.

nhẹ hơn khói, ngát hơn hương
thong dong chỉ thắm tơ buồn bung hoa
thà hôn, nhón bắm lời ca
chợt nghe tim phổi trẻ ra bất ngờ
Ngọc tim tôi, một khối thơ
Lan tiên bén rễ qui chờ hương sương
nương giọng em, tôi về nguồn
nghe lòng sóng vỗ như tuồng yêu ai
em hay tiếng hát liêu trai
đỡ tôi qua ngọn đời dài chên vênh ?

6.

vút cao ngọn sóng nghìn trùng

chở yêu thương bón đời lừng hoan ca
đất trời xanh nổi thiết tha
hiển linh ngôn ngữ chan hòa cõi không
Quỳnh hương dâng nụ đêm nồng
Giao mây cho gió, giao lòng cho tim
tôi ngồi, hồn mộng lim dim
chìm trong tiếng hát bình yên trẻ hoài
tưởng chừng chim hót trên vai
và trong lòng ngậm ô mai nhớ đời

7.

khai hoa từ giọng ca vàng
mắt cười, lưng trái nồng nàn ca dao
em nghiêng môi, thả tình vào
Ý người đong nốt nhạc dào dạt mơ
Lan man lòng dất giọt thơ
rong chơi trong cõi đời tơ tóc hồng
ôm giọng em, tôi quay vòng
theo mê khúc lót mềm lòng không gian
nhiều khi lẫn thân mơ màng
yêu em ? không hẳn, mê làn hơi tiên

(C.H.G. Đ)

Tình Sinh Thơ

tưởng tượng người là tình nhân mới gặp
đôi tặng thơ, tôi thức trắng đêm
nghiêng mặt gối viết đôi dòng, lại bỏ
thơ không thành khi tim chẳng bình yên

thế mới biết trái tim trên sáu chục
vẫn dễ dàng quờ quạng đến đảo diên
năm một chỗ thả hồn đi bốn biển

nghe bên vai nặng khuôn mặt người hiền

vẫn cứ nhớ... chập chờn nhân ảnh gọi
định dậy tìm bìa sách ngắm chân dung
sách mây tủ đứng vây quanh sát vách
người nằm đầu cái vói rất mông lung

chưa gặp mặt nhưng đã vừa diện kiến
thấy rõ ràng hai con mắt có đuôi
vành môi ngậm văn chương nuôi tiếng nói
mười ngón tay mềm ấm biết cười

giấc mơ đẹp lật nằm nghiêng nằm sấp
thi hứng tôi hương sắc lộng dập vùi
thơ chợt thở nhờ người phà sinh lực
hú hồn, tôi lượm được cái mỉm cười

Trái Tim 40

mấy lần yêu thương không nói
đi vào rồi lại đi ra
con đường có nhà em ở
thuộc từng cục đá bụi hoa

tương tư tưởng đâu nhiều lắm
đong không đầy một dòng thơ
người đi rồi người đi nữa
một mình nhưng chẳng bơ vơ

tình chết rồi tình sống kại
giàu hoài giọt rượu đắng cay
đớn đau như là bính mát
ngồi nhìn lại lúc cuồng say

em ơi bao giờ ghé đến
tình yêu không có tuổi già
bốn mươi năm đầy lặn đạn
trái tim vẫn nức mùi hoa

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Nhớ

năm nay lạnh sớm hơn năm ngoái
cây đứng co ro chẳng trở bông
gió ướn quay cuồng trong trời thấp
buồn theo mưa tạt úng cả lòng

em ngồi thơ thần nhìn đàn kiến
cụng đầu nhau giữa vách tường xanh
chúng hôn nhau mãi mà không chán
như những hôm nào em với anh

lại nhớ thương rồi, kỳ cục quá
xoa tay cho máu ấm bàn tay
hơi ai chọt nóng trên làn má
không phấn son mà thoáng đỏ hây

phải chi em biết làm thơ nhỉ
em sẽ viết ngàn câu nhớ thương
mà thôi, em chẳng thèm cầm bút
sợ viết ra rồi vơi nhớ thương

hay là bắt chước anh uống rượu
càng say càng nhớ phải không anh
chao ôi ngọt quá men ly biệt
tôi uống lệ tôi sao chối quanh ?

anh hỡi quê nhà mưa thúi đất
đại hàn, đông chí đến lập xuân
nếu như anh chẳng đi vượt biển...
ơ kia, lại nghĩ bậy lung tung

nghe nói nơi anh trời bão tuyết
lạnh trừ vài ba chục độ C
anh nhớ xúc dầu cho đủ ấm
giữ hơi, thỉnh thoảng viết thư về

riêng em thủ phận nằm bên cửa
căn nhà gỗ mỗi đực đêm đêm
trần trở bên nào nghe cũng lạnh
không khóc mà sao gối ướt mền ?

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Thiếu Nữ Trong Tranh

Đình Cường

màu gói màu, sống thành thoi
có tinh, có huyết, có đời sống riêng
quây quần bên một ông tiên
cao tay ấn dụng thiên nhiên tuyết vời
sắc màu hít thở rong chơi
hồn đông phương lộng lẫy đời tóc tơ
tinh khôi, gợi mở, hững hờ
suối hoa, khe trúc ướp thơ mượt mà
tưởng hoa, hóa chẳng là hoa
hiển linh một khối nhân sinh ca hồng

Hồ Thành Đức

Ồ Tinh Lận Lung

em chẳng chịt những sợi gân
thên thang như suối như sông phiêu bồng
khai sinh từ cõi chân tâm
quí đời, kính Phật, yêu nông nản yêu
khai hoa giữa sáng ? hay chiều ?
giữa thời hưng thịnh ? tiêu điều ? - chả sao,
bởi hình tượng, sống - lúc nào
cũng đây chân mỹ là bào thai em
sắc nhan em chẳng là em
em là nhan sắc trái tim con người

Khánh Trường

búp gân tím, thời thịnh hồng
mở bùng ngũ giác quan lỏng lộn bay
trùng trùng đường nét bao vây
nhân sinh một kiếp múa may, sinh tồn
em từ giọt máu, lớn khôn
em từ bát ngát tâm hồn sáng trắng
em yêu, em thờ thẳng bằng
không Chúa không Phật bon chen ghé vào
em là thực tế, chiêm bao
khởi từ nghệ thuật bước vào nhân gian

Nghiêu Đề

hình như em chẳng có xương
xuất thân từ cõi trầm hương mơ hồ
môi hờ hững ngậm sợi thơ
thân thơm dải lụa mắc vào hư không
mỏng manh vác cả tấm lòng
lạc quan thanh thản lòng vòng cuộc chơi
thế gian được mấy góc trời

để tay thánh chúa vẽ môi mắt tình
dấu từ đường nét hiển linh
nghìn năm em vẫn một mình khói sương

Nguyễn Khai

mượn thân thể ngựa phiêu bồng
đạp lên ngàn ngọn gió lồng, về đâu ?
vóc em, tăng năng đủ màu
đổi thay, hòa hợp nét sâu, nét vui
tượng hình nhật nguyệt lên ngôi
và em từ trái tim người bước ra
trang nghiêm, lãng mạn, kiêu sa
vói tay, tưởng ngộ, hoá ra nghìn trùng
em là một báu vật chung
hữu sinh vô diệt thờ cùng với thơ

Thái Tuấn

tương gần mà lại quá xa
rõ người mà lại là hoa, sống đời
ai là cha đẻ em tôi
với hồn dân tộc, mắt môi hữu tình
tay thần tâm thánh hiển linh
trầm hương ngát phút tạo hình em ra
tóc tơ lả ngọn thướt tha
vành khăn trắng bọc sóng tà áo lơ
mơ hồ tôi mộng thấy tôi
sống trong Thi tượng một đời của em

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Đâu Phải Khi Không Tôi Thắc Mắc...

này em tóc kẹp đuôi gà
đạp xe thông thả gặp ta mỗi ngày
em làm gì hết hôm nay
giảng đường, thư viện, bóng cây, hiên nhà ?
em thay áo ? tắm ? ngắm hoa ?
em ăn me, ổi, thanh trà hay dâu ?
soi gương lặng lẽ cúi đầu ?
mâm mê mẩn chí ? lâu bầu mắng em ?
hay là mê mải ngồi xem
chàng Vi Tiểu Bảo ẵm thêm ả nào ?
khóc cùng nhân vật Quỳnh Dao ?
cười vui theo chuyện tào lao bạn bè ?
say sưa, nũng nịu ngồi nghe
kép em hí hỏ ngồi khoe khoang mình ?
này em sao cứ làm thính ?
tôi nghiêm chỉnh hỏi thật tình, thua em
nói giùm chút xíu thử xem
tôi nuôi hy vọng vượt trên trung bình ?
em đi khép nép một mình
chùng như không được xinh xinh thập toàn
có tôi tay đỡ vai choàng
đệ nhất thiên hạ huy hoàng mỹ nhân
này em tóc kẹp, phân vân ?
gật đầu dễ ợt đâu cần nói chi
lòng tôi bằng phẳng dễ đi
năm mươi giây tới tức thì trái tim

(C. Ơ. Đ.D.T.T...)

Cây Si Ở Chợ Cây Me...

hằng ngày qua chợ Cây Me
hình như tôi vẫn được nghe em cười
khúc kha khúc khích thật vui
em cười lừng lựng hay cười diều ai ?

cặp chân tôi có hơi dài
nhưng sao quần quít bước hoài chẳng qua
không chừng nhà nọ có ma
có hương kỳ ảo khiến ta khác thường

mặt mày ngây dại, dễ thương
mà trong lòng đã bắt lương đâm cảnh

cây me Hoàng Diệu quá xanh
mỗi ngày đành phải loanh quanh mấy vòng

tinh ranh, lá hỏi viển vông:
này anh bạn trẻ phải lòng ai chẳng ?

giật mình, ta hỏi ta rằng
đã mê con bé khềnh răng, hay cười ?

từ thơ bèn đến văn xuôi
thất tình từ thuở mô rồi chẳng hay
lá me bay, lá me bay
cái chợ chồm hồm vẫn lầy lội mưa

nghĩ hoài không nhớ chuyện xưa
cái hồi kết thúc đẩy đưa thế nào
hình như chỉ tội dòng thơ
còn chàng và ả lẳng lơ kia thì...

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Xuống Núi

đúng thật là ta đang còn sống
vác xác về đây đứng ngó trời
nhà cũ vẫn xanh giàn hoa giấy
mà em lãng đãng những nơi đâu ?

hàng xóm mách rằng em qua Mỹ
cùng người tình mới khoảng ba mươi
hai con em trả về cho nội
cũng đã rời xa tổ quốc rồi

ngồi xuống bên thềm, nhìn con mực
chạy về quán quít gửi ra hơi
xòe tay vuốt nhẹ lên con vật
đâu có...lòng đâu có bồi hồi

chẳng lẽ mừng em vui duyên mới
đâu dám hận đời bạc như vôi
làm sao hờn trách em cho được
nhưng biết làm sao gượng mỉm cười ?

em hồi có còn khi mô nhớ
nắng chiều Sông Vệ chín vành môi
núi Bút tay tìm tay trong tóc
thách nhau đuổi bắt lấy cuộc đời

em hồi có khi mô suy ngẫm
vài giây về tình nghĩa con người
tinh huyết ai ghi vào thớ thịt
còn không hay nát với cơn vui ?

ta chợt xót thương đôi hạt lệ
ứa thâm trong bóng xế cuộc đời
đứng lên nhặt lấy vài hòn sỏi

định ném, nhưng cầm, giữ lấy hơi

em ơi Mỹ quốc phương nào nhỉ
ở đây, ta chợt thấy em rồi
em đang hít thở trong lồng ngực
điệu dàng theo nhịp trái tim tôi...

(Đ.Ấ .V. Đ. Đ)

Thơ Làm Lúc Lười Biếng

Cuối ngày

chàng vạng đèn ô cửa
mắt kính bén hương đêm
gấp sách trực nhớ lại
hình như đang vắng em
vườn ngoài phong lá rụng
bạc đèn lòng chênh vênh
vuốt đầu rụng tóc bạc
thăm thẳm tiếng sấm rền

Ngắm đá

đá sống đời của đá
cây sống đời của cây
riêng tôi thích sống ké
vào cả vũ trụ này

Soi gương

lòng trẻ như ca dao
hồn đẹp như vần thơ

xác thân teo dần lại
như giọt bụi giang hồ

Nghe

quì gối bên luống hoa
lắng nghe cây thở ra
sự thật cây không thở
chỉ tại lòng xót xa

Nhớ

đọc thơ cụ Phan Khôi
trực nhớ ông bình vôi
nhớ gốc đa nắng đợi
tiếng cu gáy bên trời

Biết

giữa Phật và ma
giữa chánh và tà
tâm tôi ngã mãi
về phía tà ma

Lỗi thời

ngồi nghe con tán gái
định truyền cho mấy chiêu
kịp thời hiểu nghệ thuật
của con hơn ta nhiều

Độc ẩm

rượu ngon thiếu đám bạn già
uống càng thấm cái thiết tha nhớ đời
rượu ngon thiếu đám bạn chơi

càng uống càng thấy cái đời rộng ra
rượu ngon uống một mình ta
mới nghe thấu hết tiếng khà tuyệt chiêu

Nghỉ phép

nằm sấp mỗi, đến nằm nghiêng
nghe trong chăn nệm đảo điên tiếng buồn
mơ mộng mệt, đến nằm sông
nghe từng mạch sống cuống cuồng trôi ra
làm thơ chán, đến thở ra
nghe trong trời đất cái ta bồng bênh

(M.E.L.ả)

Thư Cho Mẹ

buổi sáng mẹ đi con chưa dậy
chiều mẹ về con đã ngủ say
cả ngày không gặp mẹ cười nói
buồn học không vô mẹ có hay

nhớ hồi còn ở bên Đà ả ả
đi học hôm nào mẹ cũng đưa
con đường Yên Bái đông như kiến
me sợ, hỏi chùng, ôm chắc chưa ?

sao quá lâu rồi không về ngoại
ngoại chờ mỗi mắt đó nghe me
bảo đôi ba tháng mà ở miết
không biết sợ ai chẳng dám về ?

cũng may con có nhiều bè bạn
đưa thì trắng toát, đưa đen thui

có hôm chúng chọc con trở quạu
xổ tiếng mình ra...rồi cùng cười

thư này con viết cho mẹ đọc
đừng cho ba biết mắng con nghe
con đã hôn lên trang giấy đây
mẹ xem con có giỏi không nè

(tái bút)
mẹ nhớ hôn con dù về muộn
và cuối tuần này, đừng làm thêm .

(ã .ã .C.ã)

Nhớ Tình Cờ

tắt đèn nằm đợi trăng lên
hiu hiu gió thổi nhớ em áo hồng

chống cằm ngồi nghĩ bông lông
thiu thiu chợt nhớ áo bông thuở nào

hết nơi đi, dạo quanh rào
vợ nhớ áo trắng chào, lướt qua

vui chân tìm đến ngã ba
nhớ em áo tím hoa cà ngày xưa

hiên người, đốt thuốc, núp mưa
nhớ em áo lụa vàng, đưa mắt cười

loanh quanh tìm gác trọ người
lẳng lơ áo đỏ quay lui, ngó hoài

tìm thơ, thả bộ lai rai
áo xanh ngày nọ nghiêng vai lạnh lùng

nhìn ngang dọc, nghĩ lung tung
thoáng nghe nhịp bước áo nhung đến tìm

lá chao theo gót chân chim
ta chao đảo bởi trái tim vô cùng
yêu và nhớ rất mông lung
áo len, áo nỉ, áo nhung, tơ tằm...

áo em là cõi ta nằm...

(Đ.ă . V. Đ. Đ)

Vẫn Còn Hạnh Phúc

ngoảnh lại, một đời bát ngát thơ
đời ta lộng lẫy quá, không ngờ
cảm ơn thiên địa cho ta thờ
cảm tạ giai nhân dạy ước mơ

ta đã yêu em đến thế à ?
lòng ta, em còn hiểu hơn ta
lâu nay cứ tưởng mình vay mượn
một chút tình em để thờ ra

chợt hiểu rằng: em quý hơn thơ
chợt hay ta sống đến bây giờ
chẳng qua là để làm thi sĩ
trau chuốt em thành những áng thơ

tội lỗi này đây sám hối chẳng ?
bao nhiêu kinh kệ hẳn không bằng

thả rơi thân xác vào cát bụi
trần trọc làm chi nữa ánh trăng !

ta đã về sai chỗ ta đi ?
hồn đâu linh hiển mà em qui
câu thơ tuyệt mệnh không đành viết
em vuốt mắt giùm, có những chi ?

à thế, là em còn mền yêu
lòng ta sung sướng biết bao nhiêu
một giây ảo tưởng, hồn siêu thoát
đừng khóc thảm em, chỉ bấy nhiêu....

(M.E.L.â)

Nét Buồn Ca Dao

nữ nào vạch lá tìm sâu
trong em dĩ vãng cũng sâu như anh
sao còn chối quân chối quanh
rằng không kén cá chọn canh bao giờ

chọn vàng, chọn lộn nhà thơ
nên đành xuôi ngược phát phơ cả đời
thế nhưng em vẫn còn lời
được đi được đứng được ngồi trong thơ

được yêu thương, được tôn thờ
được đời đời sống nhơn nhơ nhẹ nhàng
còn anh mặt bủng da vàng
yêu em không chịu đầu hàng cuộc chơi

đoạn ca dao này, dẫu dở hơi
ngẫm cho cùng cũng...vậy thôi...em à !

(V.T)

Mưa Vào Thành Phố

khi mây trời cúi xuống
giao tay với hàng cây
những dãy nhà bỗng lớn
hằn vết nhăn mặt mày

một người con gái khóc
ướt sũng lòng bàn tay
bâng khuâng ôm vòng ngực
sợ người yêu mình hay
ghen từng cơn gió nổi
thổi bay tà áo bay

khi mây trời cúi xuống
mưa vào thành phố này
giòng sông dài đại lộ
chập chờn buồn ngầy ngầy
tôi cùng cây trụ điện
ngơ ngác khuôn mặt gầy
nhìn dân thành phố sống
tưởng mình đang ngủ say

(V.T)

Hạ Thi

buồn tay vẽ bậy bụi cây
cây gì ? không biết, lá đầy cành phơi
vuốt lòng bốn mấy sợi hơi

Ồ Tinh Lận Lung

bất ngờ cây nở tình tôi trĩu cành

vẽ thêm một chú vàng anh
đứng nghiêng đầu hứng gió quanh quẩn về
và trong nắng lụa tít bèo
mùa hè phơi phới chính tề bước ra

thế là hoa lẫn vào hòa
và tôi trẻ lẫn tôi già vươn vai

nghe đâu đây vạt áo dài
của ai vừa cỡi móc ngoài hành lang
mùi hương thiếu nữ bay ngang
bụi cây tôi vẽ bàng hoàng hoá thơ

mắt nhìn thay ngón tay sờ
mà sao như chọt đục vào chính tâm

mùa hè nhỏ nhẹ bước thăm
có cho tôi kịp giáp vòng chiêm bao

(S.Á .C.Á .T.Á .T)

Ngọn Thơ Cuối Thu

xế chiều nắng ghé hiên thăm
con se sẽ nhớ chỗ nằm theo vô
thu còn đôi cụm lá khô
tiếc đời chụm mặt thì thào đổ nhau
đọt buồn rơi chạm vào đầu
bén trong tâm mọc nhánh sâu tịnh yên
ta vừa ngời chết hồn nhiên
bốn bề trời đất loan truyền tin vui :
cỏ hoa vừa có thêm người

nghe ra được tiếng nói cười hư vô...
(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Thu, Tình Em

1.

có lẽ mùa thu không lại
đầu chiều hiu hắt mưa rơi
con chim nép mình dưới lá
ngiên vai ngẫm nghĩ nhìn trời

mây xa nằm phơi tâm sự
chờ người đọc thấu nội tâm
ngọn lá vu vơ buồn rụng
chạm khẽ sao như sước lòng ?

nhớ xưa đã hơn mấy bận
em về đây thờ cùng thu
gió tinh nghịch nâng mái tóc
chẻ thành mấy ngọn phiêu du

ao xanh thòng tay em rửa
lá vàng từng chiếc hồ như
níu lòng em trao tâm sự
nỉ non xin chút hương người

em nhìn thấy chi trên lá
những đường gân máu thờ ra ?
em nghe thấy chi trong mắt
ta thâm nâng ngón tay hoa ?

2.

có lẽ mùa thu không lại
kể từ gót sấp ong xa

vườn tình ta chôn mấy bận
mười câu thơ liệm nguyệt hoa

nụ hôn thềm uơm lên má
hụt mấy mùa thu...vậy mà
chiều nay hồn về vườn cũ
tâm nghe lá rụng, tìm ra

bàn tay thơm lòng ao rộng
con mắt gói tình thiết tha
và thu bỗng nhiên trở lại
mừng thay, em vẫn trong ta

con chim nép mình dưới lá
ngiêng vai ngẫm nghĩ nhìn trời
ta ngồi trong từng kẽ lá
thở bằng tình em, Thu ơi !

(S.á .C.á .T.á .T)

Trưởng Thành

đôi tay anh nhỏ như là
chân chim sâu nhảy la cà trong cây
anh tìm những nét thơ ngây
trong màu lá biếc xanh đầy mắt em
chong sào võ giác lãng quên
niềm bi quan nhẹ bay lên niết bàn
còn nguyên anh nổi rộn ràng
yêu em chín ửng cả ngàn ý thơ

(V.T)

Lý Do

con cá voi bỏ vùng biển mặn
cũng như anh rời tình yêu
thượng đế sẽ quở phạt
và sẽ khóc
ai lau nước mắt cho ngài ?
có phải em ?

con bướm bay xa vườn hoa
cũng như em nằm ngoài sự trang điểm
anh sẽ phạt
và dĩ nhiên sẽ khóc
ai lau nước mắt cho anh ?
có phải em ?

con người chỉ có hai bàn tay
em không hơn điều đó
bàn tay em không lau nổi lệ trời
lau lệ anh vậy nhé
giản dị thôi

trang điểm đi, làm nàng thơ đấy nhé

(V.T)

Chia Tay Đầu Tuần

em về Quebec sáng hôm nay
ông ả trời xanh mây tiền mây
xe em sáu ngựa băng như gió
thoát được lòng ta đuổi như bay ?

em sắp qua cầu Champlain
có xe nào chạy kèm hai bên ?
em quay cửa kính phà hơi thuốc
hay gửi hôn cho gã chạy kèm ?

xa lộ trải dài như nhánh sông
em ngồi lâu quá mỏi hay không ?
phải chi ta viết vào thành ghế
năm sáu câu thơ lót gáy hồng

đường nuốt dần xe nuốt cả em
trời xa như thể cứ xa thêm
lòng ta ngược lại dùn co mãi
một chấm nhạt nhòa một chấm em

đã biết em về rồi sẽ qua
sao băng khuâng nghĩ đại như là
nước mây gói được vào tay nắm
hay chỉ gói hoài trong xót xa ?

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Gặp Em Ở Plaza Côte Des Neiges

đã cách xa nhau mười mấy năm
từ ngày em vượt biên xô lông
hồn tôi trôi nổi đi đâu mất
chùng đến Mã Lai, đến Hồng Kông ...!

lo lắng ngày ngày ngong ngóng thư
đôi tin đồn đại đến ngậm ngùi
riết rồi thương nhớ đậm tin thật
không cúng, nhưng thảm khăn vái luôn

nhấn nhục mười năm cũng bó tay
tôi đi liều mạng để cầu may
trong lung không có đồng xu nhỏ
cơm áo quê người trộn đắng cay

mà vẫn thương hoài vẫn nhớ mong
nhấn tin ty nạn sợ đau lòng
lang thang vùng có đông người Việt
kín đáo nhìn qua từng bóng hồng

và sáng hôm nay hồn sắt se
ơi Plaza Côte Des ả eige
em cười em nói bên ai đó
tôi gọi hình như, em có nghe...

ao ước người kia chẳng phải em
chỉ vì giống tạc thế cho nên
trùng tên trùng họ trùng chữ lót
nhưng tiếc, thay rồi một trái tim

ao ước người kia chẳng biết ta
để đừng thẳng thót liếc vội qua
cỗ quan tài nhỏ trong lòng vẫn
ám áp lời thề ai thiết tha

siêu thị người vui, đông quá đông
lấn vào cửa hiệu Illusion (1)
trốn trong ảo ảnh nhìn ảo ảnh
đã rõ lòng nhau chưa hồi lòng ?

(tiệm cho thuê video của Lê Hân- ả . ả .C. ả)

Theo Em Sang Longueuil

đâu có phải tình cờ tôi theo dõi
gót chân hồng thoăn thoắt đó về đâu
em kiêu diễm một đôi lần ngó lại
đôi mắt xanh như khuyến khích gặt đầu

giàu tình cảm nên không hề ngần ngại
tôi hiểu tôi chừ thương nhớ về ai
em tóc bạch kim bay chiều nắng muôn
có hay hồn tôi đã ghé ngang vai ?

chẳng dám ngại đôi ba lần thay *bus*
đường hầm dài lẻo đẹo hướng Longueuil
dưới đáy sông Saint Laurent thầm hát
thế mới hay lưu lạc vẫn yêu đời

em xuống đảo Sainte Hélène đôi phút ?
em ghé thăm hoa lá Terre Des Hommes ?
chiều nay chắc La Ronde đông người lắm
có ai chờ vòng tay ấm em ôm ?

đường mấy nẻo theo em làm thi sĩ
có chi vui hơn săn đuổi tình yêu
ngọn nến đỏ trong lòng tôi em chột thấp
gã đông phương thơ thẩn hết buổi chiều,

(ã .ã .C.ã)

Đã Tàn Chua Những Cánh Hoa...

1.
gặp em ở xóm Bàn Cờ

ba mươi sáu tuổi, bất ngờ tương tư
tưởng đang mang bệnh ung thư
một đêm phá nát chân tu nửa đời
thất tình, tuyệt, quá tuyệt vời
đêm đêm Vườn Chuối ta ngồi gõ chai
nhớ đêm đốt thuốc lai rai
gật gù nhớ lại cái tài hoa ta

2.

gặp em ở hẻm Hòa Hưng
đang “đi” ta bỗng lừng khùng muốn thôi
sợ em lây cái bụi đời ?
đang lên cao điếm tuyệt vời bỗng ngưng
thì ra thơ viết dở chừng
trở về phá trận thư hùng thanh xuân

3.

ba mươi tháng chạp hằng năm
thường đi xả cái hương trầm tất niên
năm kia, ả gã tư Bảy Hiền
cái xuân khuyến khích cái ghiền bốc cao
gặp em thì tứ dạt dào
bút ta hí hoáy nghệt ngào nhíp ba
thường tài em tặng đóa hoa
hương kỳ ảo thấm buốt da thịt đời

4.

hỡi em Gò Vấp, An ả hơn
chút gia tài cũ, méo tròn ra răng
còn khi mô nhớ lãng nhãng
tiếng thẻ bài chạm leng keng cổ chàng
lên chừng mực, xuống vội vàng
gừng cay muối mặn đàng hoàng đái nhau
đang ngang ngựa xáp hiệp đầu
“bạn dân” tìm đến, ngã sau ta chuồn
đâu ngờ chuyển đó đi luôn
xứ người, tia tóc, chọt thương vô cùng

tiếc rằng không thể hình dung
vẽ không ra được cả rừng hoa xưa

5.
hết phiên gác vội chui rào
lặn ra Chợ ả hồ tìm “bò lạc” chơi
Tăng ả hơn phú, đêm tuyết vời
mấp mô cây thủ thi cười vu vơ
cỏ đầm sương, báo trái hồ
sữa thơm chuyên ẩm cõi đào nguyên em
trên trời sao mọc chông chênh
nhìn sao, em chẳng biết đêm đã già
trên sương cỏ, báo toạc ra
ta vòng tay lột hương da thịt nồng
mênh mông mênh mông mênh mông
trên trời dưới đất giữa dòng tình thơm

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Luận Về Nỗi Buồn

em muốn được xem nỗi buồn ta ?
nỗi buồn ta có từ hôm qua
cộng thêm chừng độ mười năm trước
tưởng chẳng bao nhiêu hóa ra là...

đây nỗi buồn ta không có xương
không tim không phổi không mùi hương
vu vơ một nhúm không hình dạng
lặng lẽ tung hoành như vết thương

đây nỗi buồn ta không có môi
không răng không lưỡi sống khơi khơi
có mà không có trong thiên hạ

chỉ bén lòng ai mở với đời

để ngắm cho tường, thử mở ra
xem kia, buồn thở ngát mùi hoa
tâm dung buồn có ngàn con mắt
chợt sững, thoáng dừng, vội lướt qua

như thế, buồn ta, vốn già đò
mỗi ngày buồn-tưởng để thơm tho
bàn tay ta nhỏ vô phương nắm
đủ gói tặng em một nhúm tro

thôi để tự nhiên cho nỗi buồn
đi về tùy hứng, định cư luôn
ta không cần biết về ta nữa
sống đã là yêu, phải biết buồn

buồn là buồn, là buồn, buồn, buồn
buồn tình nhập lại với buồn sông
hỡi ơi hạnh phúc ta giàu vậy
giàu vậy dại chi không dám buồn

em cầm đã được một làn hương ?

Luân Quần Một Đời

thời son trẻ ta vẫn thường lạng quạng
đi loanh quanh qua những xóm nhà người
năm bảy bận hồ đồ thương nhớ sáng
cái nơ xanh, cặp bím tóc biết cười

yêu, cụ thể thường là mơ với mộng
vẫn một đường chợt ngắn chợt dài ra
ghiền lẫn chán, sáng, chiều mưa với nắng

tâm tùy nghi chọt chánh, chọt tà

chàng ràng mãi đâm ra giàu lận đận
kho tình buồn khai phá sản không xong
thơ lẫn thần cứu đời qua khổ hận
cây kim găm khâu không kín miệng lòng

người vô phước chọn lầm ta thưở nợ
kẻ hợm mình ghé phá ít năm chơi
được hạnh phúc được ngậm ngùi đau khổ
vốn nhờ ta hăng tha thiết yêu đời

giờ lững thững trong cuộc chơi sắp vãn
vẫn đang chờ, một *bonus*, biết đâu
đời hữu hạn nhưng lòng ta vô hạn
kho tình ta còn chỗ thể hệ sau...

Trình Bày

1.
tôi đâu có viết thơ tình
để làm cái bẫy rập rình bắt em
gió đưa trăng đợi ngoài thềm
lẻ loi tôi thức suốt đêm, cũng buồn

đời khuyên, lòng tạo vốn, hùn
thắt lưng buộc bụng góp thương nhớ này
người đừng tưởng tôi thày lay
uốn ba tấc lưỡi đôi ngày thay đêm

viết thơ tình
để đủ quên
máu trong ngực chẳng có thêm giọt nào
viết thơ tình

đề đủ chào
mừng tôi quên được
súng dao giết người

viết thơ tình
để cho tôi
lót hòm nằm chết còn cười thành thơ

người đừng cho tôi
yêu đời
viết thơ tình bán kiếm lời nuôi thân

tôi chưa quen thói phân trần
gắng tay thử viết một lần, hôm nay

thơ tôi không ướp chua cay
mong người tha thứ chút lay lắt buồn

2.
việc gì ta phải phân bua
hay là còn muốn hơn thua với đời
buồn tay
ngôi viết thơ chơi
yêu em, còn phải lựa lời nữa sao ?

gió mang sầu nổi trời cao
ta mang em đến cõi nào mặc ta

nếu cần,
ta đủ ba hoa
cho em đủ lệ trôi xa mọi người

xin nằm trong suốt đời tôi
máu ơi hãy chảy ngậm ngùi muôn năm
con chim sầu
hót trong lòng
em kiêu diễm đã nở hồng chiêm bao

3.
dám đầu quảng cáo lãng nhãng
thơ tôi
 là một vạt trắng óng ngời
hồn thông dong
 ngủ trong lời
lời chân chất thờ
 một đời gió sương
thơ là
 giọt nhớ
 giọt thương
giọt nắng ónh ánh trong vườn chiêm bao
mời nhanh chân mở lòng vào
nguyệt hoa đời chẳng công rào giậu ngăn

(C.D.T.Y)

Ướm Lời.

1.
thử liều lĩnh viết ca dao
thử vu vơ luyện câu chào đón em
nhà tôi
 có một cái thềm
 có một con chó ngày đêm đứng, ngồi
và đương nhiên phải có tôi
sao em chưa ghé thăm chơi một lần
cây thầu đâu đứng trong sân
cái gốc hoa giấy mệnh mông ngóng trời

sao em chẳng ghé đây chơi
cái bàn cái ghế có lời mời em

vườn xanh gió nồm nà mềm
chờ em đến trái tóc mềm mại phơi

sao em chưa ghé đây chơi
lòng tôi vẫn rộng chỗ ngồi làm thơ
ngõ vào hoa lá phát phơ
cửa tương tư mở những ngơ ngẩn sầu

mời em hãy ghé đây mau
con gà con vịt đợi hầu hạ em
riêng tôi xin đứng kê bên
dâng lời ngưỡng phục nâng em lên trời

yêu em, đâu ngại quá lời
trái tim là cái chỗ ngồi tình nương

2.
em đi đường đó một mình
cây hoang bãi vắng không kinh sợ à ?
nghe đồn đường đó có ma
ngại em xách guốc kêu la, tôi buồn

hãy cho tôi đi theo luôn
để em bình tĩnh bắt chuồn chuồn chơi
bướm bay trong tiếng chim trời
em bay trong suốt một đời tôi đây

con đường này, cây tiếp cây
con đường này, mây nối mây,
theo người

để tôi đi với cho vui
em đừng e ngại làm tôi phật lòng
tình tôi như vết son hồng
trên môi em nở nụ nòng nân hôn

bằng lòng chưa hỏi bé con
đường hoang bãi vắng tôi còn đợi em

3.

nghe em chưa có nơi nào
phòng không giường lạnh đêm thao thức sầu
tôi tìm hỏi ý chim sâu
bán thơ mua ít cau trầu bển duyên

khi không ai muốn buồn phiền
yêu em, hôn ngã, thân nghiêng
cũng đành
suốt ngày nhớ quẩn, nhớ quanh
sông thơ thần đợi
núi xanh xao chờ

tình em lạnh tự bao giờ
thơ tôi là ngọn lửa hơ mạch sầu
hãy xin lưng dựa ngã đầu
để cho luống chữ thêm giàu nhớ nhung

4.

chung quanh em, triệu triệu người
nhưng mình tôi biết
em cười có duyên
má thom không lúm đồng tiền
nhưng chiếc răng khênh đủ nghiêng mái đời

tôi yêu em đã hẳn rồi
mà chưa lựa được đôi lời... ba hoa
hôm nay, sẵn dịp đuổi gà
băng rào vườn gặt cỏ hoa em ngồi

giật mình,
tội nghiệp cho tôi
thu can đảm nói, một lời...không đâu
em nhìn
ngơ ngác trước sau
tay vờ ngọn cỏ vì đâu má hồng

hỡi tình có chịu tình không
mười lăm mười sáu vạt lòng sáng chưa ?
cây vui gió góp lời thừa
yêu người sâu sẽ đẩy đưa theo sâu

biết bao giờ nắm tay nhau
viết lên môi ấy ngàn câu thơ tình
hỡi em, đừng hoảng, rùng mình
tôi là cột sống thật tình của em

5.

mời em ghé ngủ bên tôi
một giấc lấy thảo cho đời có duyên
tóc thơm mặt gối hồn nhiên
nghìn sau không thẹn làm tiên cõi người

mời em ngủ thử trong tôi
một giấc tròn trịa nụ cười liêu trai
giường thơm lỏng chiếc trâm cài
thả trăm ngọn mộng bơi hoài không thôi

mời em ngủ ráng trong tôi
một giấc con gái tuyệt vời thanh xuân
hồn theo đêm, đến vô cùng
hai thân thể đã ấm chung một đời

mời em ngủ thử ngọt hơi
một giấc thi sĩ thanh thoi bênh bồng
tình tôi là
 nệm
 chăn bông
mời em ngủ kỹ trong lòng thơ tôi

6.

đã đành có chút ba hoa
nhưng mà thừa thiệt rất là yêu em

không tin, em ghé vào xem
ngàn bài thơ kín bóng em nằm đè

chiều vừa ngã xuống ngọn tre
nhớ em theo giọng chích chòe lên mây
đâu rồi nà nuột ngón tay
muốn hôn còn ngại môi gậy dấu buồn

nhà tôi gần ngã ba đường
về ngang đừng vội đi luôn không vào
ghé nhìn tôi trái ca dao
chờ em lên đứng thêm cao đáng hồng

nắng như ngọn nến bành bông
thơm chân em bước lòng vòng vuông sân
tôi hơi có chút cù lần
nhưng rồi mai một dần dần sẽ quen
góp tình cho gió có trắng
cho mình thành những vết hằn của nhau

7.
có cần bạo miệng nhắc em
thuyền duyên tổ nữ chớ quên lấy chồng
và tôi, xứng mặt hay không
đôi bài thơ vụn vừa lòng hay chưa

cũng cần lập những dư thừa :
thân tôi dấu đạn cũng vừa kín da
đời chừ như một gốc đa
bình vôi ông táo ...đã là bạn thân

mây nghiêng chiều nhạt sắc dần
vẫn chờ em đến ngồi gần cho vui
cặp chim sâu nhỏ tha mỗi
mớm con, rồi lại bay rồi, lại bay

tôi hiền như thế này đây
mà sao em ngại thòng tay kéo giùm
môt mai nếu được nằm chung
tôi dành trái chiếu giăng mùng cho em

8.

tôi đi quanh quần xóm làng
dò la tin tức thử nàng yêu chưa
gió khe khẽ gõ màn thưa
mây lừng khùng đứng muốn thừa điều gì
lòng tôi cũng muốn thăm thì
nhắc khéo một chút có gì đâu quê :

em ơi đừng có u mê
yêu tôi là cả vấn đề đó em
nghĩ cho chín chắn, đừng quên
lòng tôi đã viết sẵn tên em rồi

một đời, chỉ một đời thôi
yêu nhau, lười biếng, đợi mời nữa sao
đến đây chung rót tình vào
cho thơm từng búp ca dao xuân tình

9.

đường trưa tan học em về
đầu không nón đội tóc thẻ tung bay
tôi tình nguyện mở hai tay
che em qua suốt đời này thông dong
đường vui lòng nở hoa lòng
mắt môi rót cốc rượu hồng đãi nhau
đâu cần phải có trầu cau
đâu cần ngựa trước võng sau mới vừa
nhờ trời thuận gió thuận mưa
yêu thương tha thiết cũng thừa áo com
bếp vàng ấm ngọn lửa rơm
tỏa ra thơm tiếng cười dòn của nhau
bây giờ, em nhé, bắt đầu

lưỡi theo lưỡi nuốt mật đời trinh nguyên
xem kia, hạt bụi nằm yên
lắng nghe nhịp thở loạn thiên giữa đường

10.

cần gì suy tính thiệt hơn
yêu nhau

thương nhớ
giận hờn,

đủ no

tôi thừa biết em hay lo
mâm đời tôi chịu ngồi so đũa mời
em ơi, tôi lỡ lắm lời
gắng ngoan ghé bước vào đời sống nhau
xa cây, lá sẽ phai màu
xa nhau, lời hát sẽ đau xót nhiều

hãy vui lòng nhận rằng : yêu
cho ca dao có

sớm
chiều
đủ đôi

(C.D.T.Y)

Thơ Hẹn Hò

1.

ba giờ chiều, nhớ nghe em
bụi tre xanh, cuối con kênh đầu làng
guốc cao, em nhớ đừng mang
gió không đủ lạnh, đừng choàng khăn xanh
nhớ vui chân bước thật nhanh
đừng cho ai thấy mắt xanh em cười

cửa sau nhìn ngược nhìn xuôi
ra đi đừng để cho người nào hay

đường chiều nắng ngọt bóng cây
áo vàng em thả tình bay thơm đời
đợi em, lúc đứng lúc ngồi
tôi làm thơ để giỡn chơi một mình

em đi chưa, hồi xinh xinh
chờ lâu, có chút bực mình, ba hoa
ơ kìa sao em chưa ra
hay là lại bận việc nhà loay hoay

môi buồn thở thuốc vàng tay
ngó qua ngó lại mịt mù mắt sâu
hay chừ, em mới chải đầu
soi gương đánh phấn hơi lâu...không chùng

chiều trôi theo nắng ngập ngừng
tôi trôi theo chút tin mừng hắt hiu

2.

hay em thử đổi lộ trình
qua vườn Tư Quẹo, sau đình làng ta
còn tôi đợi ở ngã ba
gặp nhau, mình sẽ lánh xa mọi người
góp tay nhau vỗ niềm vui
góp môi nhau nở nụ cười hân hoan

tôi đâu dám quá tham lam
chim là cửa lá
bướm vàng cửa hoa
em là
em của thi ca
tôi là
tôi của
bóng ma đa sầu

em đi, chừ đã đến đâu ?
ngã ba ngồi mãi, ra cầu tôi trông

mây nằm trên mặt nước trong
nước thênh thang trải theo dòng phiêu du
em yêu như khói sương mù
bên sông chiếc bóng tôi thu dáng chờ

3.

gởi trong gió những dặn dò :
tối mai, trăng mọc, bến đò, đợi nhau
nhớ đừng để anh chờ lâu
trời khuya, sương lạnh, anh đau thình linh

đã đành em rất thông minh
nhưng lơ là, sợ, người rình theo chân
tốt hơn, em nhớ canh chừng
đừng cho cơn gió ngập ngừng theo sau
đừng cho bóng nắng theo hầu
đừng cho cát bụi chen nhau bên mình

cũng chẳng cần em làm thính
cứ vui miệng hát linh tinh đôi bài
cái khăn em vắt ngang vai
chỉ cần rộng đủ vừa hai đứa ngồi
điều quan trọng...em nhớ rồi
là mang đầy đủ con người tình theo

bến đò, trăng tựa đèn treo
tháng ba con nước trong veo mượt mà
hai người rồi sẽ thành ba
hai người rồi sẽ thêm ra nhiều người

4.

dù sao, đến cuối tuần này

cũng mong em đến chỗ... ngày khi xưa
dù trời nắng gắt hay mưa
dù đường tấp nập hay thừa bóng người
dù em có thể không vui
cũng hy vọng đón nụ cười sáng trắng

tôi từ ngày nọ, lỡ quen
thói đêm đêm thức bần khoản nhớ chùng
cái cảm níu kéo cái lung
đi vào giấc ngủ ngập ngừng mỗi đêm

là em, vẫn chỉ là em
nhớ quay quắt nhớ, gọi tên vẫn buồn

cuối tuần này, đừng hẹn sông
thứ hai tôi đã nhớ thương đợi chờ
chẳng cần em đến đúng giờ
sẽ từ tảng sáng tôi chờ suốt đêm

gật đầu rồi phải không em ?

5.

dù không có xe *honda*
phố vui anh cũng tà tà theo em
và đâu cần hút *salem*
khói anh nhả mới có em hiện hình
anh không biết sống hiện sinh
nhưng yêu thì biết thất tình như ai
mong rằng em sẽ không sai
lời vui đã hẹn từ hai hôm rồi
và em, hẳn biết hết thôi
anh vui vẻ quá, đứng ngồi không yên
nhịn ăn quà, để dành tiền
cho vừa buổi gặp có quyền huyên hoang
nghĩ chừng này, đủ nhẹ nhàng
hồn thanh thân nở hoa vàng đỏ em

6.

chủ nhật này, gặp ở đâu ?
quán Rách hay rạp Kim Châu hờ tình
em mặc áo tím cho xinh
anh cầm tờ báo cho tình...thêm oai

em ngồi tay xoắn tóc mai
mắt lơ lửng lót qua vai tôi cười
tôi ngồi, nghe máu trong người
reo theo tiếng thờ khế cù léc tôi

nhớ nghe, chủ nhật rong chơi
cùng nhau đốt cháy cuộc đời mới nghe
chiến trường rình rập lăm le
thanh xuân mấy độ sâu hoe phận người

yêu nhau đâu phải đùa chơi
hẹn hò hò hẹn suốt đời với nhau

7.

anh đừng vớ vẩn âu lo
ngày treo gác trọ co ro ngồi nằm
chiều mai, em sẽ ghé thăm
và hôn chuộc những lỗi lầm đã qua

dĩ nhiên, nói dối má ba
em đi học tổ bên nhà bạn thân
cầm tinh em đúng tuổi đàn
nhưng không đến nỗi lắm lần linh tinh

anh đừng lấp ló rập rình
nhỡ ba má biết cuộc tình của ta
nhớ nhau, xương bọc lấy da
yêu nhau đừng có nghĩ xa trách gần

chiều mai, giả bộ lông bông
đón em chỗ cũ...bên sông nắng đầy

8.

chiều nay, nghỉ hai giờ Văn
em sẽ ra vạt đất bằng mọi khi
anh ngoan ngoãn, nhớ đừng đi
đón em tận cổng trường nguy hiểm chừ...

em đâu muốn mang tiếng hư
và anh đâu muốn em như mọi người

anh hãy đến trước đó ngồi
làm thơ trái sẵn những nơi em nằm

thơ anh dẫu chỉ lòng vòng
vài câu có tự ngàn năm trước rồi
với em, vẫn mới rọi thoi
không cần triết lý lờ đời, mát vui
**trời cao, đất rộng, hai người
lấy thân đo thử ai lười hơn ai**

9.

anh đừng vội vã, không nên
tuần sau cha mẹ hai bên chọn ngày
nếu buồn lắm, nội chiều nay
em xếp bướm bướm thả bay qua nhà
lời vui, chữ nở như hoa
mong anh nhận được gọi là có nhau

lâu gì đâu, đến tuần sau
hai nhà qua lại đổi cau với trà
anh ơi thêm nụ hôn đầu
bảy ngày chờ đợi có sâu mắt buồn ?

10.

ai chưa có dịp hẹn hò
và ai đã biết nhỏ to với tình

tôi đều thành thật chờ xin
trăm hình ảnh để một mình tôi xem

nắng nào vành ngọc áo em
sầu nào xanh mượt những đêm đợi chờ
chắc là tôi đã dại khờ
mang em làm dáng cho thơ tôi buồn
người ơi vẽ mặt đóng tuồng
vỗ tay
tôi hết đời cuồng nông chưa
riêng em, thành thật xin thừa
yêu em tôi hẹn đây đưa cả đời
tình đẹp nhờ vậy ơi người...

(C.D.T.Y)

Thơ Cặp Đôi

1.
anh đừng hòng, qua mặt tôi
con đường mòn tổ cáo rồi đó nghe
từ khuya, anh từ sau hè
lấp la lấp ló chui bờ tre...nhưng
anh đâu có mắt sau lưng
thấy tôi vui vẻ cười mừng cho ai
gái nhan sắc với trai tài
anh chị một cặp liền vai liền tình

2.
các bạn đã biết hết chưa
cây cau trước ngõ Thoại vừa trở bông
cô em xóm Lưới phải lòng
ông anh mít ướm đái dầm mỗi đêm
hỏa châu, Pháp đã treo thêm

những vàng trắng sáng mông mênh đất trời
cái làng Liêm Lạc chịu chơi
đón anh Thoại với chị...loại mái dầm

3.

cô ả a má lún đồng tiền
anh Vưu ngấp nghé muốn điên cái đầu
tay ai khéo léo tằm trầu
áo ai rách khéo tay khâu sợi tình
đường trưa cây lá rập rình
đôi chim mới tập linh tinh...câu chào
cô ả a có chút làm cao
anh Vưu lạng quạng ...chẳng nao núng gì
không tin, bạn cứ cá đi
chẻ tre, vót lạt...họ thi nhau rồi

4.

vậy là tôi đã đoán sai
cô Tư xóm Giếng, anh Hai xóm Bò
đêm khuya, ai đẩy câu hò
rằng hai xóm Giếng, xóm Bò mê nhau

5.

rõ ràng còn chối nữa không
vỡ cô ả ga có thư hồng anh Thu
tôi chiêm bao thấy...hình như
tháng mười này nhận được thư gửi mời
mừng nhau, viết gọn một lời :
khai sinh, hôn thú đồng thời lập luôn

6.

đừng thấy lụi lụi mà khinh
đừng thấy anh Quý thình thình, mà cười
tôi nghe đồn có một người
dòm anh ta đã từ mười hôm nay
cho tôi xin tràng pháo tay
tôi khai người đó ra ngay bây giờ

Quý ơi, đừng có giả vờ
con Mỹ, Quảng ả gái mê thơ của mày

7.

có lời khen ông thầy Đông
và Sương Sông Vệ hết lòng với nhau
thế nào cũng tốn mấy câu
vần về chúc tụng ...bền lâu, đông đầy
vội chi cửa đóng cả ngày
vội chi để nắng loay hoay hiên ngoài
làm thơ hay đang chằm bài
làm gì cũng đẹp, mặc ai, qua đường

8.

nghe anh Trai búng bây giờ
nuôi con Sáo nhỏ đọc thơ trường kỳ
phòng tranh anh chẳng có chi
ngoài vài nét họa thâm thì lông bông
Sáo ơi, giờ đã vào lồng
đừng lo sơn cọ vẽ hồng vẽ xanh
gặp mặt, tôi sẽ thừa anh
và xin thừa chị, để dành tiền chưa ?
chắc là nội trong mùa mưa
tôi đây có cháu để đưa đũa lời
ca dao tôi viết khơi khơi
ru con anh chị tuyệt vời đó nghe

9.

cho dù che nón ngang vai
nguyt dài làm dáng cũng hoài công thôi
bạn bè đều biết cả rồi
chị Lan anh Thọ mua nôl để dành
cho dù đối quần đối quanh
chị Lan, anh Thọ rành rành với nhau
cho dù chối trước lời sau
chị Lan, anh Thọ thom câu hát tình

10.

anh Minh chị ả nguyệt thật à ?
hèn chi tôi thấy như là có chi
hai người như đôi chim gi
xúng đôi vừa lứa, tức thì mê nhau
cầu mong cho họ kết đôi
đẹp như hai cái vung nôi tự nhiên
yêu là đi đến sánh duyên
yêu là chấm dứt đời riêng mỗi người
anh Minh chị ả nguyệt, bạn tôi
quả là một cặp vung nôi xứng đôi

(C.D.T.Y)

Buổi Chiều Cho Một Người

1.

chắc gì em sẽ đến thăm
quyết nhà, trải chiếu ta nằm khơi khơi
nghĩ làm chi, chuyện tình đời
dại gì tính toán sẽ lời hay thua
trời đông...đã chắc gì mưa
một tia sấm lợt cửa đưa gió vào
em đi đã đến đoạn nào
trên con đường của ca dao ngọt ngào ?

ngồi lên, tập lại câu chào
nghe ra có chút héo khô sợi tình
nắng nghiêng bóng, gió rập rình
ngỡ em đã đến, cung nghinh ngẩng đầu

chưa nhìn đã rõ mặt nhau
chưa yêu đã nở con sâu muện thối

phòng không, một cõi, ta ngồi
vuốt lông chân hát những lời vu vơ
chắc em không đến nỗi khờ
hắt hiu vào đậu trong thơ ta sầu

chờ em càng lúc càng lâu
càng thiếu bình tĩnh nên câu thơ què
cái tâm cái trí so le
đứng lên ngồi xuống ngậm nghe tiếng cười

hóa ra em có hơi lười
yêu không như thể nói cười có duyên
buổi chiều rớt gọn ngoài hiên
vẫn vơ ngọn lá rơi nghiêng một mình

2.

khi không, ta bắt ta chờ
khi không, ta bắt ta ngỡ ngẩn buồn
phải chi như con chuồn chuồn
ta bay trong nắng chiều muôn sắc màu
chẳng cần đậu xuống nơi đâu
đỡ nhưng nhớ đỡ ôm đầu buồn thiu

ơ kìa, sắp hết buổi chiều
vẫn khờ dại thấp hắt hiu trong lòng
em không thềm đến, vẫn trông
sầu lênh đênh một dòng sông vào hồn

vuốt tay, ta tưởng như còn
hơi em úp mặt khóc tròn đêm mưa
em đã sửa soạn đi chưa
vẫn đang chuẩn bị đầu thừa nôn nao ?

tình ta mọc sẵn ngoài rào
tình ta nôn nóng ghé vào tim em
buổi chiều sắp tắt, mau lên
vui chân mang lệ trái tim đến cùng

3.

thế là em không đến thăm
và tôi không đủ sức nằm đợi em
nắng không còn ấm ngoài thêm
thơ không còn ấm trong tim tôi buồn

đố em, tôi có nhớ thương ?
đố em, tôi có điên cuồng hay không ?

đựng trong túi sót mười đồng
mua vài điều thuốc thấp hồng môi khô
khói ơi bay đến chỗ nào
cõng ta đi với, nghêu ngao với mày

buổi chiều theo gió lên mây
bỏ tôi chạng vạng trong tay sợi sào
nằm im không biết bao lâu
nhớ em thơ viết không đầu không đuôi

4.

dù sao, tôi cũng cảm ơn
buổi chiều đủ nắng vừa thơm mặt mày
mặc dù chẳng có gì hay
thèm xanh tôi vắng gót giày của em
lòng thơ tôi vẫn vẽ lên
đời thi sĩ vẫn ngày đêm yêu người
đã lâu biếng nói lười cười
chừ ba hoa chắc có người không ung
áo ai qua cửa ngập ngừng
em trong tà áo xanh từng búp thơ
yêu em đến thế, không ngờ
cả gan dám viết ca dao gói đầu

5.

nhớ giùm, tôi đã chờ em

từ trưa đến tối, từ đêm sang ngày
từ con chim đậu ngọn cây
từ con nắng nát trong mây chiều tà
tôi ngồi bó gối thở ra
nghe trong máu có con ma thất tình
em đừng làm tưởng, làm thình
là tôi không biết em rình sau lưng
ngồi đâu, tôi cũng canh chừng
vui buồn em đặt thắm từng ngón tay

chờ em, không hết kiếp này
cũng không kịp nhạt hương cay rượu nồng
chờ em, chỉ đủ mệnh mông
năm châu bốn biển cũng không rộng bằng
chờ em như sợi lông măng
đính trên mặt lưới bắn khoăn nhớ hoài

(C.D.T.Y)

Những Bài Nhớ Nhung

1.

em như con chó giữ nhà
tôi như kẻ trộm thụt ra thụt vào
trời đêm nay không có sao
tôi lần mò đến hàng rào nhìn em

em lơ lảo đứng trước thềm
không ho một tiếng cho đêm bớt buồn

trái tim tôi, có bất lương ?
đập thình thịch đợi em vươn vai chào
mắt em hướng những phương nào
đã nhìn rõ mặt tôi đào hoa chưa

chia tay em mới hồi trưa
đã dài như thể mùa mưa tháng mười
đứng, nghe em rúc rích cười
ngồi, nghe em thở thê lời vu vơ

đêm mênh mông lạng như tờ
nghe em ú ớ ngủ mơ trong mùng
cái mền chưa thể đắp chung
nhưng trong cái nhớ có cùng cả hai
ơi em mắt ướt mi dài
nhớ nhau, hôn nhé thơm bài ca dao

2.
nơi này ngày nọ có ai
bỏ rơi gương lược nằm dài bên ta
nơi này, ngày nọ, cỏ hoa
nở thơm áo biếc người ta với mình

bây giờ, chỉ một ta nhìn
bờ cây gió chạy chiều vin tay người
em chừ giờ lạc nơi đâu
nước sông rửa mặt nhau giờ vẫn xanh
hàng cây cũng bấy nhiêu cành
và con chim nhỏ vẫn thanh giọng mời

nào, tôi đâu muốn trông trời
và tôi đâu muốn nhiều lời ba hoa
em đang là giọt sương nhòa
tôi đang là gió thoảng qua đất trời

nhớ em, em nhớ... vậy thôi
mỗi người đã có riêng nơi để về
bài ca dao dẫu lê thê
một ngàn năm cũng không hề thấy nhau

nhưng mà thỉnh thoảng nhớ nhau

cái tình đi trước về sau vẫn tình

3.

buồn buồn thích nói ba hoa
bờ tre hưởng ứng thành ra đông dài
em đi ngang mắt liếc hoài
làm tôi đi quá tóc tai rối bời
núi cao không khuất mặt trời
tôi che tay ngáp một đời bỏ không
xin người một phút bênh bồng
rong chơi qua cõi tình hồng áng vãn
yêu thơm hương gió hương trăng
nhớ nhưng thơm cả mặt bằng đang yêu

em ơi có nhớ buổi chiều
em nặn giùn mụn, tôi thiu thiu nằm
đất trời lặng lẽ như câm
tôi, em như thể mưa sông nhập vào

đẹp như một nụ ca dao

4.

tôi buồn mà không nói ra
em nào đã biết thì qua đây ngồi

tay tôi đã xếp lại rồi
tình tôi đã kéo ngọn mồi lửa hong

em cười thử âm giọng không
mùa mưa nước vỗ đêm nồng nàn đêm

tình nương tựa nhẹ bên em
lòng nghe rượu ngọt say quên cuộc đời

qua đây nằm khóc em ơi
tôi là chiếc lá tre rời rã bay

5.
tôi buồn mà tôi không hay
lang thang cuối tháng đầu ngày nhớ em

bờ tre buồn đợi gió lên
bài ca buồn đợi người lênh đênh về

mấy lần thấp nếm đam mê
mấy lần cởi áo cho thuê tình người

sao tôi mãi mãi không vui
môi khô thềm một nụ cười không đâu

đêm nào nằm mút lưỡi nhau
giờ trên môi nở nụ sầu lặng yên

6.
giá bây giờ em có đây
lấy tình tôi lót nơi này ngồi chơi

vàng trắng cũng sẽ được mời
xuống đây uống nước mừng đời ta vui

rặng tre xanh đã biết cười
dòng sông biết hát trăm lời hân hoan

dưới bàn chân nụ cỏ vàng
cũng đang hơn hờ dâng bàn tay hoa

giá bây giờ, có em ra
thăm tôi ngoài bãi đồng xa vắng này
đất trời chắc chắn vỗ tay
hoan hô đời có một ngày bình an

7.
em đừng nói cho ai hay
tôi vừa đại dột thả bay lời sầu

**nhớ em không biết đi đâu
đứng lên, ngồi xuống nghe râu tóc dài**

hái hoa, nhớ chiếc bông tai
đặt lên tay thôi, may ai đó buồn

trời nào chứa hết yêu thương
trời nào chứa hết nỗi buồn nhớ em
rượu nào giúp được tình quên
lệ nào chở nỗi tình lên ngọn sầu

nếu không có nhớ nhưng nhau
thơ vẫn chắc chỉ một màu nước trôi

8.

bây giờ em đã ngủ chưa
tóc em có kẹp cho vừa gối tay
vẫn màu ra nệm như mây
mùng buông, muỗi đã quạt bay ra ngoài ?

em nằm có vuốt hoa tai
có hôn nhẫn cưới một vài lần không
môi em thơm ngát hoa hồng
trong mơ có ước anh bông ẵm em
tay buồn, có giờ thơ xem
hay mê kiếm hiệp bỏ quên anh rồi

anh thì chỉ nhớ em thôi
hàng giờ anh ngắm con người trong thơ

ở đây súng nổ từng giờ
giữa cuộc chiến vẫn phát phơ ngóng người
giặc đâu dám giết nụ cười
súng dao anh dựng bên đùi nhớ em

9.

mỗi ngày, anh mỗi viết thư

mỗi ngày anh trở nên hư hỏng nhiều
nhớ em, anh đã sinh liêu
in thơ tặng khắp kiều nương, bạn bè
em đừng trách anh đó nghe
hôn thơm, môi ngọt anh che kỹ rồi
nhớ cười khe khẽ chút thôi
nhớ bước nhẹ nhẹ kéo đời thất kinh
em ơi sao lại rùng mình
hứng được trong gió giọt tình anh bay ?

10.

muôn hôn lên vạt giấy này
muôn hôn cây viết thơm tay tình người
thư tình viết tới viết lui
viết quanh viết quấn vẫn lời yêu em
nhớ đừng cho bạn bè xem
cười, anh nhảy mũi suốt đêm đó nàng

nhớ em nhớ cả mặt bàn
em nghiêng má thẹn viết toàn lời yêu
chỉ cần tưởng tượng bấy nhiêu
anh càng quay quắt trăm điều nhớ em

nhớ em chẳng thể gọi tên
nhớ em sờ thử tay lên thư hồng
giấy hoa có thịt da lồng
anh thấy ra được tiếng lòng yêu thương
anh nhìn ra được mặt giường
có em, anh thật bình thường chi đâu...

(C.D.T.Y)

Cũng May Còn Tình Yêu

1.

đôi đời ta đập xích lô
chở em đôi bạn đâm vợ vẫn buồn
một hôm trời đất bình thường
riêng ta ngớ ngẩn lộn đường liên miên
em cười chúm chím, tự nhiên
vô âm mà dội đảo điên tâm hồn
lộn quanh mấy nẻo Sài Gòn
thấy ta chột mắt, chột còn đời ta

2.

đôi đời ta ngồi sửa xe
ngã ba mượn bóng gốc me hành nghề
một thau nhựa nước vàng khè
mấy vòng lốp, ruột lủng be bét nằm
cái kèm cái búa bó tằm
cái bơm lon mủ... đăm đăm mắt nhìn
một hôm em rất vô tình
dắt xe vào vá, bực mình nói ta
vì sao kín đáo thờ ra ?
ta về thao thức nhớ ba bốn ngày

3.

đôi đời ta bán cà rem
miệng rao chân đạp lênh đênh theo đời
gặp em lặn lội chợ trời
muốn mời giải khát, mở lời không ra
cái gì vướng ở cổ ta
cái gì níu kéo liếc qua lại hoài
thùng kem càng giấu càng lòi
thì ra mắc cỡ coi mò còn nguyên
nghĩa là còn muốn làm duyên
còn nghe tim đập loạn thiên trong lòng

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Chợ Hoa

thịt da bóc mỏng áo ra
chói chang em dạo giữa hoa và người
nắng đê lên hột nốt ruồi
gió chui vào giữa nụ cười trở thom

tôi cầm một nhánh mẫu đơn
gạ em đôi nôi cô đơn đã già
em trầm trồ, em xuýt xoa
vết son môi ứa lời hoa hữu tình

cảm ơn trời đất hiền linh
cho tôi đôi phút lặng thình mím cười
dáng hoa lẫn giữa dáng người
gặp em, tôi lạc tôi từ hôm nay
(C.H.G.Đ)

TÀ MA ĐÔI ĐIỀU HUÊ TÌNH

LUÂN HOÁN

Nhớ Em

quà sinh nhật 2002, cho Lý

nhớ em .
đại khái ra sao ?
là nghe
 tim,
 ruột
 còn cào xốn xang
 cái đầu,
 cái óc
 hoang mang
 lỗ tai,
 con mắt
 lang thang ngoài đường
 tay thừa,
 miệng thiếu
 mùi hương
 tâm,
 thân
 trống rỗng
 bốn phương gió vào
cái bàn
 cũng biết chiêm bao
cánh cửa
 cũng biết nôn nao đứng chờ

nhớ em.
nhớ những chỗ nào ?

hàm răng
cặp mắt
đôi bờ vai thon
cái cằm đầy búp da son
vành tai như phiến lá non óng ngời
nhớ em,
cái chỗ
 để ngồi
cái nơi
 để gọi cho đời mầm non
nụ cười
 ngọt nhần, bòn bòn
tiếng nói
 cốc,
 khế,
 ôi...
 dòn, thanh, vui

nhớ em.
 tổng thể tuyệt vời
 từng xanh lục bát,
 từng ngời ngũ ngôn

nhớ em
 từ cái tôi còn
đĩ nhiên
 là trái-tim-tròn yêu thương

(phụ trang LH,MĐT)

Tặng Phẩm

1.

em mê tôi những điểm nào ?

cái đầu

 rối tóc ngạt ngào mùi chua ?

môi thâm

 giấu đám răng thưa ?

cặp mắt

 bất chính đẩy đưa lòng vòng

tôi còn gì nữa hay không ?

vô tri một khối

 từ lòng đến chun (chân)

2.

em yêu tôi nhất

 cái lưng ?

 ngón tay ?

 cái lưỡi ?

 hay chòm râu thưa ?

nhiều khi

cái

tướng, dư thừa

hóa ra

là cái

thật vừa lòng nhau

tôi còn gì quý nữa đâu

đành cho em

 cái nọc sấu của thơ

em không cần phải nằm mơ

(phụ trang LH,MĐT)

Năm, Mười Phút Thơ

1.

thò tay vào túi quần anh
gặp cây súng lục
 nằm khoanh im lìm
súng anh
 dành bắn trái tim
hay dùng hạ sát con chim oanh nào ?
anh nhớ,
 đừng bắn tào lao
ngồi tù,
hụt đạn,
phần nào cho em

2.

đôi khi thềm sờ cái giường
cái quần, cái gối,
 cái thường âm u
cái cửa
 dẫn vào ngục tù
cái chỗ
 ngát ngưỡng gác cu quên đời
cầm chầu đánh từng nhịp đôi
em cương tiếng hát
đánh chơi liên hồi
xuống đất
rồi lại lên trời
làm gì hơn được
 làm...người, làm thơ
đừng trách tôi, gã hồ đồ

3.

lang thang lượm trái mù u
rình ném,

không trúng,
con cu đầu cành
bàn chân dẫm phải mảnh sành
chùi máu
bệt đỏ mấy nhánh cỏ gai
con ruồi bay quần bên tai
vừa ngứa
vừa nhột
như ai ỡm ờ
vườn xanh im vắng như tờ
vạch quần
lâm trận mưa vào cỏ hoa
rùng mình,
sương nổi da gà
chu môi huyết sáo tà tà quay đi

trong đầu không nghĩ chuyện chi
mà sao chợt nhớ con gì...hôm qua

Hỏi

nhớ xưa hồi mới lên mười
chiều chiều mưa tạt thêm,
mời tắm mưa
chạy ra ngõ rợp tà dờ
vuốt đầu,
vuốt mặt,
thì vừa gặp em
tơ đã ướt chêm nhem
hai bàn tay
bụm
cái thêm tinh hoa

em lên sáu, bảy thôi mà

sao hai con mắt tôi đã xốn xang ?
mười năm sau,
trở về làng
mưa,
chiều,
tôi núp dưới hàng keo xanh

em không tắm nữa,
đã đành
cõi xưa,
nhìn trộm,
để dành cho ai ?

(C.H.G. Đ)

Nghiệp, Phúc

thiên đàng tôi, một cõi em
thành tâm tu đạo an nhiên tôn thờ
đền thần tôi lột toàn thơ
ngày ngày quì gối đợi giờ thành tiên

em là cõi niết bàn riêng
mình tôi tốt phước được quyền nhờn nhờn
ra vào kính cần làm thơ
sống vương giả bởi biết thờ phụng em

(C.H.G. Đ)

Quyết Định

gân tơ lụa ứng vóc ngà

thôi thanh xuân lộng lẫy hoa em bày
mê man gió vén, mộ đầy
dắt tôi bén gót, sa lầy manh tâm
nắng còn sững giữa hương trầm
tôi phàm phu khó cầm lòng xa hoa
bán thôi, cái khoảnh tim già
bán luôn cái luống thơ tà ma, theo
thơm tho mặt đắp cánh bèo

(C.H.G. Đ)

Bất Ngờ

thấy em thay áo, tình cờ
lòng khi không mọc
bài thơ phiêu bồng
không tim,
không phổi bên trong
chỉ loi ngoi cái
nọc lòng thanh xuân
giữa sông trăng
bồng lừng khùng
cắm sào đợi gió
nghìn trùng thổi qua
long lanh
rớt giọt sương già
thiên thai
địa phủ
trở hoa vô thường

(C.H.G. Đ)

Bên Hồ Nước Ở Complex Des Jardins Montréal

xã quần, em thả gót hồng
nghịch cho nước chảy lòng vòng quanh chân
lòng tôi trong nước,
bản thân

mon men
tìm lỗ chân lông bám vào
búp da trắng,
búp thịt đào
mở bung trăm triệu tiếng chào mời nhau

tôi ngồi ké ở phía sau
câu thơ lấp ló
mà hầu hạ em

trái chân thon ngọt duỗi lên
búp đùi thánh thiện nghiêng nghiêng trái dài
tôi chừ
chắc chẳng giống ai
giống Trư Bát Giới,
đứng ngoài búp sen

(C.H.G. Đ)

Bãi Tắm Widwood, Hoa Kỳ

em nằm đắp nắng bãi chiều
cồn hoa
che ngọn thủy triều
trắng phau

tôi ngồi vốc cát xây lâu
hóa thân
thả triệu con tàu viễn mơ

ngựa em đê phải câu thơ
còn nằm trong trái tim khờ dại tôi

liếc chùng mông cát, gặp trời
liếc chùng sóng tóc, gặp lời gió thơm
thốt nhiên, em đổi thể nằm
chân sen đuổi, mở,
cõi trâm nghiêng mây

mặt trời lơ láo, thơ ngây
tim tôi dị ứng, chân tay mơ hồ

**linh thiêng như lúc làm thơ
tôi ngồi lặng trước
bài thơ vô cùng**

(C.H.G. Đ)

Đi Ngang

em nằm
 phơi rón
 với chân
chiều đờ dẫn trái
 một sân nắng vàng
đúng vừa lúc
 tôi về ngang
hai con mắt níu
 hai bàn chân đi

đó em
tôi đã nghĩ gì
hình như trọc trặc cái chi
trong lòng

nắng trời, ai bẽ cong cong
cái tâm bằng phẳng là không phải người

tại sao tôi phải hô người ?
câu thơ chột mọc
từ đùi nắng thơm

em nằm,
hương tỏa,
hoa đơm
tôi thu nhận lực viếng thăm ngọn ngành
mượn thơ thừa gởi loanh quanh
vẫn tôi
giấu vụng cái manh tâm mình

(C.H.G. Đ)

Nhìn

ở không, dựa cửa ngó ra
thấy em đi đánh đòng-xa giữa chiều
cánh phải đầy nắng dập dìu
cánh trái lùa gió phiêu diêu bênh bồng

gót chân, sợi bụi phải lòng
vươn mình, gió thổi lai quần tròn vo
ngọn cỏ đang lúc buồn xo
bồng rung rinh hát nhỏ to bất ngờ

đôi ba con kiến dật dờ

lạc bạn ngấm nghĩ như chờ đợi ai
ngo ngoeo tầng số ngắn, dài
hương gì bay lạc phủ ngoài ngọn râu
khi không, tôi chột nhưc đầu
hóa ra choáng váng vì màu áo em

(C.H.G.Đ)

Mơ

đêm nào
tôi cũng nằm mơ
không mơ,
chắc chắn xác xơ,
bất thường

mơ em nằm ngủ ở trường
hai bàn chân khép phần hương mượt mà

còn tôi,
ngồi ngấm cuống hoa
chờ trăng mọc trái
thơ ra gói đầu

mơ hoài,
giản dị thế thôi

cảm ơn thi vị cuộc đời trong veo

(C.H.G. Đ)

nghe trong khoảnh khắc xuân thì
ghé vai vịn vật chuyển đi nghìn trùng

lót tình dưới cánh tay xuân
cho nhan sắc thắm thơm lòng muôn năm
cảm ơn em ủ chỗ nằm
ổ thơ như vạt trắng rằm nỡn hương

(S.ả .C.ả .T.ả T)

Hứa

vài ba năm nữa đi tu
tụng kinh giải thoát tên tù tà tâm
em từ bi mở cõi âm
lòng tay thả cọng hương trầm vái theo

lòng trần tục chột trong veo
quên sông
quên lạch
quên đèo
quên nương
chỉ xin được giữ mùi hương
để làm tấm thảm mùi hương phiêu bồng
que đèo
qua lạch
qua sông
một lòng thanh thản như không có tình

em xinh
mặc kệ em xinh

vài ba năm nữa tụng kinh một mình
không thành tiên

cũng thành tinh

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Nhớ

nằm nghiêng
thừa cánh tay ôm
nằm ngửa
thiếu cánh tay thơm, lạnh đùi
nằm sấp
bức rúc cả người
ngồi lên
chạm mỹ nhân ngồi chung quanh

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Gặp

thừa bàn tay
thọc túi quần
gặp em
vấp ngọn núi sừng sững nghiêng
đứng kề bên lá-thuốc-tiên
sao nghe tâm bệnh
đào điên hơn nhiều

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Lơ Mơ Trong Giác Ngủ Ngày

cái đầu, gói mỗi cái tay
chập chờn lẫn lộn giữa ngày và đêm
đuối chân,
 đụng phải cái mền
vội co tay
 chạm cái-thêm-thịt-da

mơ hồ gió đẩy giọng ca
rụng nhằm nỗi nhớ nở ra bất ngờ
quờ tay tìm bút,
 lơ mơ
ngoài thêm mưa rã bài thơ trong lòng

(S.â .C.â .T.â .T)

“Dày Dày Sẵn Đúc Một Tòa Thiên Nhiên...”

1.
em chưa cởi bỏ lụa là
mà tôi đã thấy cỏ hoa chánh tà
nếu như em dám hào hoa
tôi càng hiểu rõ hồn sa cõi nào
quả là một cõi thanh cao
mà thiên hạ vẫn nhôn nhao...ngại nhìn
riêng tôi, tuy chẳng xâm mình
rằng xin thú thật vẫn rình ngắm chơi

2.
ngồi không vào cõi thiên thai
xem đời mát mẻ lại rai giải buồn
xem em phơi phới trầm hương

mới hay cội ấy là nguồn cội vui
nhìn người càng rõ cái tôi
cái tôi thành thật cái tôi bình thường
từ bàn viết đến cái giường
nhiều bài thơ đã bắt nguồn từ em

Cánh Diều Thiên Nhiên

con diều hình chiếc lá đa
gió mang sang tuốt cồn xa bãi gần
con diều hình tam giác cân
gió mang bay khắp bãi gần cồn xa
em ngồi hóng gió tà tà
bỏ lơ giấy buộc hóa ra phiêu bồng
con diều từ đó sang sông
bến trong bến đục cũng ngân ấy thôi
diều người na ná diều tôi
buồn tay cũng muốn thả chơi diều người

Ngẫm Về Cái Già

1.
tôi già vì lỡ làm thơ
tôi già vì mãi vẫn vợ yêu đời
dứt làm thơ, trẻ lại thôi
nếu mà ngộ được chỗ ngồi của em
và còn chọt trẻ hẳn lên
nếu mà lượm được cái em giữ gìn
đĩ nhiên đó là trái tim
chớ không hẳn cái lim dim si tình
thịt da càng thắm càng xinh

miễn là em biết rùng mình luôn luôn
cái già coi bộ hết đường
chỉ còn cái chết bất thường mà thôi
tại sao không chịu yêu đời ?

2.

tôi già từ dạo yêu em
tôi già từ thưở mất em và là
tôi già ngay bữa hôm qua
làm thơ mất hứng đâm ra câu vè
tôi già khi ngộ hột me
em ăn môi vụng làm le ra ngoài
soi gương đánh giá hảnh hoai
già mà không lão mới tài thừa em

Mê

1.

biết mê từ thưở mười hai
năm hăm mấy tuổi con trai vẫn còn
cái thời lãng mạn bé con
mê vì cặp mắt tròn tròn đen đen
mê vì cánh mũi, hàng răng
đầu gối, mắt cá, gót sen, ngón ngà
mê vì hai búp tay hoa
thời thơ ngây giữ óc tòa thánh riêng
mê đơn giản, mê thật hiền
cho nên mau lớn thành tiên như chừ
mê điếm nào cũng không dư
cho nên thơ thần y như cuộc đời
tưởng chơi mà đâu phải chơi
vẫn nghiêm chỉnh sống kiếp người lạc quan

2.

mê chim, mê cá, mê gà
mê tiếng đé gáy, mê hoa hương nhài
mê mưa chiều, nắng sớm mai
mê đi rong mải ở ngoài đường trưa
mê ăn chè, uống nước dừa
mê cầm cây bút đong đưa điệu vắn
mê nhất là cái cổ nhân
đã từng kính cẩn phong thần thế gian
mê trời, mê đất, mê nàng
mê luôn tôi sống mơ màng quanh năm

Thói Quen

thường thường tôi thức rất khuya
nhắm mắt nhắm nháp hương bia đảng hoàng
vàng trắng rình ngoài hành lang
đôi khi rạo rục ló sang giường nằm
vốn người giàu có từ tâm
tôi không ngại để trắng lông chân hoa
loé lên trong ánh sáng ngà
hương bia từ cõi thịt da càng nồng
hớp từng hớp thật thông dong
cho tình tan loãng giữa dòng suối tiên
tôi không nghiện, chỉ hơi ghiền
cái tình thánh thiện tự nhiên của đời
sống loanh quanh chỉ vậy thôi
tâm thường để đạt cái không tâm thường

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Mê Làm Thơ Lục Bát

thấp đèn không để đánh cờ
thấp đèn để vọc câu thơ lỗi thời

tôi ngồi trên nệm giường đôi
hai chân chàng hắng, giữ hơi đan điền
cây viết mũi hơi nghiêng nghiêng
mực thom còn cả ống nguyên chưa xài
đợi giờ hoàng đạo vươn vai
bắt đầu nhịp sáu lai rai được rồi:
nhớ em, lạ, nhớ quá trời...

nhịp tám coi bộ ham chơi chưa về
ngồi lâu mông về dần tê
rãnh tay vừa bóp vừa mân mê đùi
chạm vào đầu, nổi ngậm ngùi
cũng len lén ngậm qua mười ngón tay
nổi tình tôi bấy lâu nay
dành cho thơ vẫn còn đây, còn nguyên
yêu thơ tôi chẳng có quyền
giỡn chơi qua mặt thánh hiền xa xưa
bên ngoài cửa chạm hạt mưa
gió khuya gọi chẳng ai thừa nửa lời
nhịp tám vừa về đến nơi:
em yêu, gọi chiếc lá đời cho tôi !

lục bát, ơi, lục bát ơi
tôi nguyên nằm mãi trong nôi của người
nhớ em, lạ, nhớ quá trời
em yêu, gọi chiếc lá đời cho tôi

Thông Cáo

tim tôi dư chỗ khá nhiều
ai cần, đăng ký, sớm chiều tự do
chẳng cần mang thẻ học trò
thẻ công tư chức, chèo đò, lái xe...

cuộc đời lỡ chi ngo ngoe
trong lòng xó bếp buồng the cũng đùng
tự ti mặc cảm quay lưng
mát da thắm thịt không chừng ưu tiên

lời đời hay vẫn hồn nhiên
chậm, nhanh cũng sẽ đến phiên nhập thiên
đời không chỉ mỗi chữ duyên
tim tôi ai cũng có quyền vào thăm

thảnh thơi mời ngả lưng nằm
phơi thơm từng đốt hương trầm không sao
tha hồ vun quén chiêm bao
cho xanh từng luống ca dao để đời

vui tay cứ việc vọc chơi
thổi da sợi máu sáng ngời nhân sinh
làm thơ xong rồi làm tình
thong dong sớm tối làm tình làm thơ

hãy ghi danh ngay bây giờ
tôi đang thường trực đợi chờ bắt *phone*
miệng nào là miệng vô ngôn
ngàn năm từ chỗ sinh tồn cõi em

Hóa Thân

1.

mỗi lần em nhờ gãi lưng
bàn tay thô nhám tưởng chừng mềm ra
bao nhiêu nguồn máu dưới da
dồn về một cõi hào hoa tuyết vời
và tôi trốn thoát khỏi tôi
tan ra làm giọt nắng trời tinh khôi

2.

pha nước, giúp em gội đầu
tay mần chân tóc lượm câu thơ tình
em nằm phơi phới hiển linh
cõi thơ lai láng cung nghinh quỉ thần
niệm thầm kinh Phật tịnh tâm
vẫn phơi trước mắt mộ phần thanh xuân

3.

bắt đầu ngâm nộ ca dao
dòng đường thi dẫn đời vào động hương
chẳng đâu xa, cõi thiên đường
năm co dẫn giữa những nguồn xuân kinh
tuyết vời thay phút rừng mình
ba ngàn thế giới thành linh hóa thân

Đôi Vàng 888 St. Catherine Montréal

đôi cao, cỏ tia gọn gàng
con chim mở mắt làng quàng muồn bay
đầu trần trụi, đứng, loay hoay
mùi hương phấn cỏ ứa đầy môi hoa
nguyệt đong đưa ánh nhạt nhòa

rừng trâm bồng nổi điệu ca huê tình

ta ngồi giữa cõi u minh
rượu thay thơ, tự đãi mình, cảm chân
thèm đi khắp cõi phong trần
thánh thi chạm mặt, quá gần, mà xa
ta, hình tượng Phật, tâm Ma
nghĩa là ta vẫn là ta muôn đời
lặng yên ngắm núi, ngắm đời
mừng da thịt mãi sống đời thanh xuân
(C.H.G. Đ)

Cởi ngựa

tặng Đinh Cường

dấu mòn môi qua đường xưa lối cũ
vó ngựa ta còn thở vẫn còn phi
mông em nở và cặp chân rất điệu
khép càn khôn vào giữa nhụy xuân thì

nhịp móng sắt từ ngàn xưa lóc cóc
lối đi quen không phải lối đi buồn
vẫn đường cũ mà mỗi lần qua lại
hương trong lòng vẫn đổi mới luôn luôn

em kiêu diễm dấu không ngừng sáng tạo
thế trên yên giông bão tuyệt như nhau
ngã về bắc, dạt về nam cuồng nhiệt
tay cương chùng theo vận tốc chậm mau

và ta nữa, khi thông dong nước kiệu
lắng sâu lòng hôn ngọn cỏ ngậm sương
khi tung vó điên cuồng phi bán mạng

hồng thủy trào dập tắt lửa kim cương

(M.E.L.ả)

Tôi Từ Những Nguồn Hoa Vãn

1.
chẳng phải đi nhai và đứng ngậm
cũng không phải ngồi cười
cõi tôi không là chỗ
anh hùng dễ quay lui

2.
chẳng thể nào đóng cọc
mà không máy mó tay
nhựa tôi là huyền dược
chạm vào mê sảng ngay

3.
chẳng ở Tây Hồ đi bán chiếu
còn ? không ?
còn thờ/ hấn nhiên / còn
chiếu tôi / một quả đồi/ mum múp
ai dám môi chân ?
dám môi lòng ?

4.
chẳng cách giậu mừng tôi
sao anh chưa sang chơi
chơi không là hút thuốc
và uống trà, ngó nhau
chơi là gì / hông biết
cần phải bèn, phải sâu

5.
chẳng khuôn mặt chữ điền
cũng không hề có duyên
nắng không xanh như lọc
nhưng chắc anh sẽ ghiền
làm thơ với cây bút
ngâm sâu vào lòng nghiên

6.
chẳng đêm bảy ngày ba
và vào ra chưa kể
nếu cần, mở miệng ra
mấy lần tùy hứng cả
thiếu anh cũng tà tà
tự biên tự diễn được

7.
chẳng cỏ hoa gói đầu
chỉ cỏ đời đây thôi
người gói đầu lấy hứng
thơ hẳn thêm nhiệm màu
đừng rùng mình buông bút
khi bài chưa tới đầu

8.
chẳng nắm lấy vạt áo
định đề thơ ở đâu
chưa dám đặt lên má
dễ gì trái lên môi
biết đâu chỗ muốn đặt
đã lảng vàng trong đầu

9.
chẳng hữu tâm vô tướng
chẳng hữu tướng vô tâm
tâm tướng đề huề cả
dễ gì sót chữ dâm

đêm đêm nằm nghĩ ngoáy
không lẽ / chờ / để không ?

10.
chẳng phải lưới không xương
nên nhiều đường lắt léo
chỉ nhờ tôi khôn khéo
anh vào tròng thế thôi
lỡ mang tiếng ăn chơi
đừng khóc ngoài cửa ải

11.
chẳng giống gì Linda
mặt ngang hay mặt dọc
nhưng tôi rất đậm đà
đủ ba vòng tiêu chuẩn
đi tây chi cho xa
đi cùng tôi mới đã

12.
chẳng ảnh hưởng âm động
không ám ảnh bóng đèn
tôi nằm nghe da thịt
hát theo ngón tay se
quyết đái qua ngọn cỏ
cho đời phục mới nghe

Buổi Sáng Nghe Chim Hót

buổi sáng nằm nghe con chim hót
chợt nhớ con chim đẹp nhất đời
chẳng sáng mai nào quên ngóng cổ
gật gù ca ngợi cuộc đời vui

con chim kỳ vĩ, ngon lành thật
đầu láng cổ bành da đỏ au
miệng dọc môi hồng uơn ướm mật
dài thân vỗ cánh ngập trời sâu

nhưng cõi nhân gian nào dễ hiểu
con chim huyền diệu ấy mà ngờ
sùng đạo em từ thời chớm lớn
nơm nớp lòng mong phút phát cờ

đạo em na ná như đạo Phật
như là Thiên Chúa, Bà La Môn...
đạo nào cũng có kinh siêu thoát
kinh của đạo âm em mấy dòng ?

qua lễ hành kinh, em lột xác
đêm ngày da thịt ngát hương hoa
con chim chẳng biết làm thơ ấy
lại biết 'làm mưa' thấm thịt da

mỗi sợi mưa tình như gai sắt
khoan ngọt tế bào uơm nhớ thương
nhân ái sinh sôi từ cõi ấy
đạo em mới chính hiệu thiên đường

con chiêm ngoạn đạo, con chim ấy
mỗi lần rửa tội rất thành tâm
buổi sáng nằm nghe chim trời hót
quay quắt thềm mưa thấm ướt lòng

THƠ HỌC TRÒ
TẶNG NHỮNG NHÂN TÌNH
TƯỢNG TƯỢNG

LUÂN HOÁN

Trong Sân Trường Bữa Ấy
tặng Hồng

A.

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
giờ ra chơi em phơi nắng chiều đông
gió bắc khô làm đôi má se hồng
cùng chúng bạn em ngồi quanh góc phượng

tà áo trắng xoè như đôi cánh lượn
trái đu đủ trên cổ mượt mà xanh
nét thơ ngây đầy khuôn mặt tinh anh
đôi mắt biếc kiếm tìm và lẫn trốn

ngực dòn dập giòng máu thời mười bốn
vai no đầy nguyên liệu tuổi thềm yêu
tay dài trang lãng mạn trái trong chiều
từng ngón nhỏ như sẵn sàng mời mọc

ta đứng tựa trong hành lang lớp học
trên lầu cao nhìn xuống mộng băng khuâng
lòng cúi theo từng ngọn tóc phân vân
hôn rất nhẹ trên tóc thề đen nhánh

môi em đỏ sao hình như quá lạnh
răng trắng thơm níu giữ lấy hồn ta
lưỡi rót hương tình rót mật đậm đà
ta nường nấu bên em bằng mộng tưởng

bởi quá yêu nên ta giàu tưởng tượng
giàu tự cao, ôi một gã trai thơ
dáng dấp hào hoa không giấu nổi đại khờ
ta lúng túng đơm trăm cảnh ngưỡng vọng

bấy tình ái giảng chờ và nghe ngóng
ta rình em, ta rình chính cả ta
phút chốc lạnh lùng, phút chốc ba hoa
ta lừa dối bởi vô cùng thành thật

ta giàu có bởi ta vừa đánh mất
trái tim hồng ký thác giữa môi em
chưa hôn nhau lòng đã vội say mềm
ta nghiêng ngã giữa bốn bề mộng mị

em có sợ ta trở thành ác quỷ
điên vì yêu, cuồng loạn cũng vì yêu
ôi mắt em miên cực lạc tiêu diêu
ta chợt thấy chỗ ta ngồi ở đây

B.

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
ta theo em ngỡ ngần tội làm sao
tay hổ ngươi ôm tập vở chép ca dao
với ý định tặng cho em kỷ niệm

cơ hội khó như tìm kim đáy biển
chọn cách nào cho thật tự nhiên
bạn bè em ranh mãnh xô xiên
chưa có lửa chùng như đà có khói

thu can đảm đi ngang em, khẽ nói:
Hồng cầm về nhà đọc cho vui
em ngạc nhiên, rồi lưỡng lự mỉm cười
nắm nhẹ sợ lây phong lãng mạn

chân vội vã đã theo tay chúng bạn
khúc khích cười nghe kiêu hãnh làm sao
ta nhận ta chìm giữa giấc chiêm bao
giữa buổi học, giữa giờ sử địa

mấy tuần qua, em không hề đếm xia
gặp ở trường em lạnh nhạt như không
tập ca dao ta chép những chuyện lòng
em có hiểu ta cố tình gởi gắm

em không nói, không cười, ta buồn lắm
thà trẻ môi, háy nguyệt còn hơn
ngậm chua cay nuôi dưỡng chút giận hờn
ta thừa biết ta đâu bằng thầy giáo

em đệ ngũ, ta đệ tam, túi hồ
cùng chung trường, không chung lớp, vô duyên
tình ái chi thời còn nặng bút nghiên
ta đầu độc ta và em quá sớm ?

em mười bốn, ta mười lăm, chưa đủ lớn
cho một cuộc tình trong sạch hay sao ?
yêu em yêu em khổ biết ngần nào
thôi cũng được ta vui lòng chịu vậy

C.

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
cô giáo đau, ta được nghỉ giờ đầu
rất tình cờ hai đứa chợt gặp nhau
em mở cặp vội vàng trao quyển sách

sợ bạn thấy ta kẹp vào dưới nách
đi một hơi không kịp cảm ơn em
trốn vào cầu hôi hả giờ ra xem
mảnh giấy nhỏ nét mực nghiêng nghiêng tím:

-anh đừng giận, H, mền anh nhiều lắm...
chỉ thế thôi nhưng quá đổi hẹn hò
lòng mở cờ ta muốn hét thật to
ta vĩ đại bởi có người yêu mền

rồi từ đó thư hồng đi, thư xanh đến

mối tình đầu đẹp như chuyện thần tiên
ta thương yêu từng mái ngói nằm yên
từng cánh cửa mở trái tim lớp học

ta dành dụm từng màu xanh ngà ngọc
trang điểm cho đời từng ngọn cỏ lá cây
ta nâng niu từng viên phấn hao gầy
mòn thân xác trên bảng đen buồn bã

ngày tiếp tháng gọi nắng mưa óng ả
tuổi thanh xuân ta rục rờ đẹp trai
em thì ngoan như chiếc lá thuộc bài
thơm trang sách run run giòng chữ nhỏ

mối tình đẹp như ả gu Cơ, Hạng Võ
như Romeo và Juliette vân vân...
buồn theo vui vun đàu đón cao dần
rời tan vỡ để trở thành huyền thoại

tình sử sống nhờ vết thương êm ái
ta lớn khôn nhờ sớm được thất tình
cảm ơn đời ta sớm biết lênh đênh
bỏ trường học mặc gió mưa đưa đẩy

D.

em có nhớ trong sân trường bữa ấy
mình ta về nhìn lại góc phượng xưa
con ve than trên cành nhớ đong đưa
hoa vẫn đỏ trong nắng vàng lộng lẫy

ta chợt thấy hình như em ngồi đấy
mới hôm qua mới một phút trước đây
tay vẫn hồng má vẫn đỏ hây hây
dẫn ta bước qua trăm đường dĩ vãng

em yêu dấu hỡi con chim trúng đạn
roi về đâu trong cõi sống mênh mông

ta vẫn còn đây mái tóc bành bồng
dù sương gió ươm đôi dòng bụi trắng

đời chìm nổi những ba cay bảy đắng
lòng vẫn xanh như cỏ dại thông dong
trái tim ta vẫn rộng rãi thư phòng
có em ngủ muôm đời trên vãn điệu

ta mai một dù tài danh mệnh yếu
đã nhờ em tồn tại với thời gian
hỡi em yêu thăm thăm cánh phượng hoàng
có đậu lại trong sân trường bữa ấy

hồn xa cách đậu bên ta có thấy
bức tường xanh cánh cửa kính lung lay
hai mươi năm trời ôi một thoáng chim bay
bao thay đổi trong đời ta gió nổi

cánh phượng cũ vẫn no lời gió thổi
nghìn muôn năm tha thiết gửi về đâu
vay giọt thơ truy niệm mối tình đầu
và gửi tặng cho em làm son phấn...

(Đ. Á. V. Đ. Đ)

Cùng Lời Tổ Tình Này

vậy là tôi đang tỏ tình
tôi đang xé những ước mơ
tôi đang thiêu một hình ảnh
em cứ ngồi ở đây,
chỗ của em,
mười năm trời tôi dành sẵn
hãy im lặng giúp tôi

viết cho tròn một bài thơ
rồi chắm dứt
rồi vĩnh biệt nhau
vậy là tôi đang tỏ tình
tôi đang bỏ cuộc
đã không giấu nổi em
đôi mắt hắt hiu nắng vàng xa vắng
đôi bàn tay mềm mại tóc xanh
làn da nâu như lai ẩn độ
tôi không giấu nổi em
người nữ sinh đa tình đó
người nữ sinh của mười năm qua
sống trong tôi như giọt máu

đừng bắt buộc tôi giới thiệu
đừng bắt buộc tôi ca ngợi vẽ vời
thơ tôi là tấm gương
có soi mình, em đừng thảng thốt
thôi em cứ ngồi ở đây
chỗ của em,
mười năm trời tôi dành sẵn
không có rượu, nhưng rồi em sẽ say
em sẽ say, để đừng bao giờ phải khóc
tôi nguyện làm giường cho em ngã lưng
tôi nguyện làm đệm cho em nằm mơ mộng

vậy là tôi đã tỏ tình
tôi đã bỏ cuộc
đã không giấu nổi em
những cuộc vui ngày chủ nhật
những trái ổi xanh ở miệt Đò Xu
những tiếng cười của một người
giả vờ ngây thơ khờ dại
tôi cũng không làm sao giấu nổi em
chuyện người con gái đến thăm tôi tình cờ
đang lúc tôi thay nước cho hồ cá
và bàn tay nào bịt mắt tôi

và bàn tay nào nhen vào lòng tôi sợi lửa
sẽ trở thành vô duyên
nếu nhắc hoài kỷ niệm
em đồng ý với tôi
chúng ta đều lận đận
dù sống cạn cuộc đời
dễ gì em biết được
có một người biết yêu em
sẽ không nói những vui buồn
khi em lấy chồng
(một người em chưa yêu)
khi em sinh con
khi chồng em bị mưu sát
khi em lận lộn tìm kế sinh nhai
sẽ không diễn tả nỗi nhớ nhung chua xót
bởi đã nói yêu em
còn điều gì cần nói nhiều hơn nữa ?
em cứ ngồi ở đây
chỗ của em, mười năm trời tôi dành sẵn
môi phai hồng nhưng mong em hãy hôn
hôn một lần cho tan phiền muộn
tôi sẽ là son cho em tô môi
tôi sẽ là sôu cho tình em thom ngát

sẽ phải tự hỏi tại sao mình bỏ cuộc
tại sao mình tử tình
với một người đã tan trong mạch máu
đến bao giờ tôi đích thực thấy tim tôi ?
đến bao giờ tôi cầm lại tay em nói thẳng:
tôi yêu em

vậy là hết rồi đó em
những lời nồng nàn tôi đã nói
trong một bài thơ
tưởng không bao giờ viết được
muốn ghi tên em ở đầu bài
muốn đề tặng

nhưng thôi,
trò trẻ con

tên em là tên một loại hoa
màu tình yêu
tên em bỗng tan như giọt nến
tôi cũng bắc ghế ngồi ở đây
chưa say, nhưng cũng vừa chóng mặt

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Thơ cho buổi chiều 03,03.70.

có gì lạ đâu, em vừa đến thăm
cũng giản dị như bao nhiêu người khác
lúc mở cửa, tôi dặn mình bình thản
sao buồn vui cứ thổi gió trong lòng

nước đã rót, dám mong em thành thật
trà chẳng nồng nhưng ai rót tình chung
lệ chẳng chảy nhưng lòng buồn, đã vậy
xin được mời em ghé môi hôn

nắng chọt môi cánh vàng ngoài hiên vắng
tôi cũng vừa quì nép cửa tình ai
trên trời rộng bao nhiêu dòng mây trắng
trong lòng tôi đã giăng chạt thơ sâu

em gắng kể đời hồng nhan trôi nổi
trong đón đau nào em đã vờ quên
tôi cũng gắng ba hoa cười bình thản
cho buổi chiều này trẻ lại mười năm

em gắng kể cho áo sàu trắng mãi

cho cô đơn vẫn đầy mắt đa tình
cho vụng dại của anh chàng thi sĩ
chưa mượn thơ để kín đáo tỏ tình

em gắng kể cho tóc dài từng sợi
nuôi trên đầu em ngàn triệu nụ hôn
lòng ai đã thềm làm con chí mền
lội thênh thang trên những đỉnh tóc Hồng

em gắng kể cho ai kia say khướt
trong lời sầu như giọt lệ kiều nương
ai chợt nhớ ai vẫn thường dạo phố
cùng một người em gái nhỏ dễ thương

và ai đó đã vụng về che giấu
bảo chỉ thương đưa em đó vô cùng
em gắng kể cho một người nào đó
biết chuyện vui của một gã thất tình
vẫn thường ghé nhà em ngày nghỉ học
nói rất nhiều nhưng toàn chuyện vu vơ

em gắng kể cho nước trà đang uống
có hương thơm như ướp búp tay xanh
có chua xót như nổi đau vừa dậy
trong lòng ai vừa trẻ lại mười năm

em gắng kể cho buồn che nỗi thẹn
đời không vui nhưng vừa đoạn tang chồng
chẳng hy vọng lót lòng nhau giải lụa
nhưng tiếc chi không phung phí đời nhau

thôi em đến thăm tôi, ừ hẳn thế
hay chính tôi vừa mới đến thăm tôi
hay chính tôi vừa đến thăm chàng thi sĩ
suốt đời vui vì những chuyện thất tình

em hãy nhận nơi đây lời xin lỗi

lời cảm ơn, vì như vậy đó em
tôi còn mãi được bài thơ này nữa
mà đến bao giờ em mới được xem ?

ôi khi tiền em về cùng bốn phận
làm mẹ hiền, làm góa phụ muôn năm
tôi thấy rõ được tôi, thẳng khốn nạn
đã yêu thương để toan tính kiếm lời

em hãy nhớ đừng bao giờ kể lại
với con em những đau đớn của mình
vì ba nó không bị ai mưu sát
ngoài một người đã thành thật yêu em
đã cầu nguyện cho đời em cô độc
đã điên cuồng ao ước thế cho nên...

xin bình thân bước qua lòng cửa vắng
bước qua dần từng ngõ ngách trái tim
khi quay lại ghé ngồi, tôi thừa biết
sẽ làm buồn làm khổ những vần thơ
khi quay lại ghé ngồi tôi thừa biết
đường chỉ môi em còn quấn chặt đời tôi

đã cố gắng để giữ thắm tiếng gọi
đã nủ mình, thôi như vậy cũng hay
không giọt lệ nào buồn hơn im lặng
và bài thơ không thể hay hơn

chiều ơi chiều bao la thêm chút nữa
ta vừa cho người trẻ lại mười năm

(Đ.Ấ .V. Đ. Đ)

Bên Cầu Chữ Y Sài Gòn

lâu quá không còn gặp mặt
tình cờ giữa phố gặp nhau
em ngồi xích lô vất vả
ta theo chân vợ qua cầu

một phút ngỡ ngàng lặng lẽ
em toan ra hiệu ngừng xe
thốt nhiên cúi đầu cười khẽ
xe đi loang bóng nắng hè

kín đáo che tay liếc vợ
trong lòng như có gió bay
em như chết ã lâu lắm
bỗng lòng trở chứng gì đây ?

đường trưa xe em đã khuất
trời xanh xanh ngắt hàng cây
tay ta nắm tay vợ đẹp
bùi ngùi lòng nhẹ như mây

áo em hình như quá trắng
mắt em đen quá là đen
ta thấy em ngay trước mặt
mà xa đến tận cung trăng

tình cờ chắc là vô tội
ta về rót rượu ngâm môi
vết hôn ngày xưa đã mất
cảm ơn đôi phút bồi hồi...

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Một Ngày Ở Quê Huỳnh Phú

tặng Phú

Sớm Mai

con chim sâu ở giàn bầu
bay qua giàn mướp, nghiêng đầu ngắm hoa
hoa vàng thấy bóng em ra
ngát hương như tiếng lòng ta rộn ràng

Đứng Bóng

trời treo mặt đầu ngọn tre
vài con ve rú nhau lè nhè rên
em nằm đợi gió, ngủ quên
thơ ta quy gói bốn bên em nằm

Xả Chiều

lên đò làm sáo qua sông
nắng theo đò đến giữa sông nắng tàn
loi dầm, vốc nước hoang mang
uống vài ngụm ngõ uống ngàn bóng em

Chạng Vạng

ta nằm dưới gốc bông trang
ánh trăng non lướm hai bàn chân không
mong manh gió vãi hương đồng
hít vào, kinh ngạc, quá nồng hương em

Nửa Khuya

quen giam thân ngủ trong mùng
chừ nghe lạnh lạnh giữa vùng đêm sâu
trăm con muỗi đói theo hầu
nhớ em tay lót gối đầu hình dung

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Đầu Nguồn Thơ

ít nhất ngày hai bận
la cà ở nhà em
chân thừa, tay thừa nốt
chỉ duy có trái tim

hôn em bằng mắt liếc
hôn em bằng hơi gần
mênh mêng chiều nắng hát
mênh mêng ngày bênh bông
em chép tặng lý hóa
em chép tặng điện quang
mỗi lần mở vở học
càng thấm thuộc bóng nàng

trời mưa thật là đẹp
trời nắng thật huy hoàng
yêu em lười biếng học
tập làm thơ mê man

thơ thơm như tóc sữa
thơ ngọt như giọng cười
chép đóng đôi ba tập
tặng em, một đời người
em nhận, cất trong cặp
em nhận, gối đầu giường

lông nheo tình tứ đá
từ cuối lớp sân trường

trời mưa thật là ẩm
trời nắng thật là nồng
bàn tay chưa dám nắm
lòng đã ở trong lòng
nằm chung cùng một chiếu
ăn chung cùng một mâm
tưởng đã nên chồng vợ
càng ngày càng như không

lấy tôi, em biếng nói
đôi lúc còn giả lơ
giận em, tôi ti tiện
đòi lại mấy tập thơ
trời mưa thật là lạnh
trời nắng, nóng bức mình
thơ đòi về đã đốt
ngọn bút bỗng thất tình

yêu nhau yêu lặng lẽ
xa nhau xa âm thầm
trời mưa tiếp trời nắng
lòng tưởng lòng như không
bóng ai chợt lẩn quẩn
giàu một đời phiêu bồng
hoá ra em: ngọn chữ
mở cho thơ thành dòng

(R.H. Đ.R)

Nét Mực

ngày xưa rọc lá chuối
nắn nét ngòi tập đồ
vót đũa tre làm bút
hoa bướm vẽ tha hồ

dần dần từ thuở đó
nét chữ như phượng bay
bạn học thường khen ngợi
bàn tay giàu hoa tay

riêng em bắt viết mãi
những dòng chữ đề bài
mực xanh rồi mực tím
mực nào cho đừng phai ?

làm sao cho em biết
màu mực từ trái tim
mà tôi đã trót viết
thầm vào đời của em

đệ thất rồi đệ ngũ
đệ lục rồi đệ tam
em lớn theo mỗi lớp
ta càng ngày bị giam

yêu em yêu trang giấy
yêu em yêu công trường
bàn tay vẫn cầm bút
lòng vẫn đầy nhớ thương

em về một chỗ lạ
ta về mấy nẻo sông
mỗi lần ngòi nắn nét

lòng chập chùng băng khuâng

mực xanh rồi mực tím
mực nào rồi cũng phai
chỉ mực trong lồng ngực
còn thấm thiết đồ hoài

em ơi em có biết
đời sống còn quá dài...

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Nhông nhẽo

mang vào lớp bài thơ anh mới tặng
khoe bạn bè cho chúng lác mắt chơi
í mà chết, anh viết gì trong đó ?
chuyện chúng mình ?, em hông chịu đâu.

anh phải viết chuyện con mèo, con chó
chuyện con chim, con cá gì thôi
hay cùng lắm chuyện trời mưa, trời nắng
chuyện chúng mình, kỳ lắm, thôi thôi...

lại đăng báo ? eo ôi, ghê rứa
có ai cười em đó hay không ?
chắc họ tưởng em hay sí soọng
xì, vô duyên, anh hãy liệu hồn

thôi đừng dỗi, em bắt đền anh đó
thơ thân gì, ai mượn ai yêu
trót đại lần này, tha cho cũng được
nhưng lần sau...nhớ viết nhiều nhiều..

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Chiều Chở Em Đi Học

chở em qua phố vắng
chiều nắng vẫy bốn bề
đường dài không đủ biết
hai đứa cùng u mê

xe qua từng dốc chậm
gió nghiêng vai bụi mù
vòng tay em khép chặt
đời nhau vào thiên thu

chiều chở em đi học
lưng ta ủ tóc nồng
lần đầu em biết nói
niềm vui tràn mênh mông

bao giờ em đến lớp
xe ngại chùng vết lằn
hôn nhau bằng ánh mắt
dài bao niềm bấn khoăn

chiều chở em đi học
bao giờ đến cổng trường
bao giờ em biết khóc
cho ta về nhớ thương

(Đ.ă .V. Đ. Đ)

Hẹn Em Bên Đường

nắng xô bóng ngã xuống đường
chiều rồi, chuẩn bị người tôi thương về
tôi ngồi vẽ cái chữ P

lên chân trụ điện, chinh tề chờ em

chờ em không để gọi tên
chỉ để liếc mắt một bên hông và...
cái lưng
khi em vượt qua

nếu trời có gió thật là thần tiên
hai tà áo trắng bay nghiêng
khoảnh lưng da sấp ong hiền, hiện ra
lần giây lưng ả nhạt nhòa
thế thôi
em đã vượt xa mắt rồi
đứng lên, tôi trở lại tôi
thảnh thơi về ngược hướng nơi em về
giữ nguyên được về chinh tề

(T.S)

Giận

anh hứa sẽ viết hộ
cho em một bài thơ
ngày mai hết hạn nộp
chừ chưa có chữ mô

làm thơ đâu có khó
chỉ tại em lười thôi
mới nhờ anh một tí
mà anh dóc quá trời

hay là anh cũng bí
tìm vắn, vắn không ra
tìm ý. ý trốn mắt

khổ chưa, ó chu choa !

chắc là em phải giúp
cho anh biết khổ đau
có thất tình mới sợ
và thơ dễ ra mau ?

vậy bắt đầu anh hi
từ đây thôi đó nghe
em không yêu anh nữa
ai biểu cứ lè phè !

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Có Buồn có Nhớ Gì Đâu Chỉ Vì Có Cái Hương Cau Thơm Lùng...

em đã về đây thăm một bạn
tưởng rằng tiếp tục đến mai sau
dè đâu sân gạch và cây mít
không giữ được giùm ta với nhau

đứng dựa gốc cau nhìn mây nổi
nhìn đàn chột dột gió đu đưa
cau đang mùa trở từng cụm nhỏ
hương mỏng mênh mông trắng gió đùa

tôi chạnh nhớ em ? không chắc lắm
như tuồng lòng có chút nao nao
chiếc răng khểnh ấy sao mà bén
cắn nát lòng tôi tự thờ nào

muốn khóc đấy ư ? sao chẳng khóc
tuyệt vời thay nước mắt con trai

vô hình dung giọt như tim đập
trầm nhẹ, sâu hơn tiếng thở dài

em gả về mô rồi Đại Lộc
không thềm khăn gói đến Hòa vang
tôi công tử bột làng Liêm Lạc
chẳng nhớ mô nghe, chỉ bàng hoàng.

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Chuyện Tình Không Có Thật

chẳng nhớ nhờ đâu quen các em
một đôi bạn nhí nặng chân tình
má môi chưa thoảng mùi son phấn
mưa nắng vừa uơm những nhánh tình

vào mỗi cuối tuần thường kéo nhau
lang thang đội nắng gió lên đầu
ô mai, me, cóc...ta tập nhấm
nuốt cả nụ cười, chớp mắt nâu

nhiều chủ nhật vàng đi rất xa
đạp xe ngược gió thả tình hoa
đường làng cây lá chen nhau hát
chim ngại mất phần, lạnh lót ca

vườn ổi Đò Xu thường viêng thăm
quên mang theo võng để thơ nằm
hai em trèo cả lên nhánh ổi
tay hái, mình trườn, miệng trở bông

ta dưới gốc già, ngược chỉ huy :
kia kia...trái đỏ chớm xuân thì

hai tay ta xách hai đôi guốc
lòng âm theo từng vạt thánh thi

một buổi hôm kia ta tỏ tình
H trầm ngâm hỏi : thế ai xinh ?
con P muốt rượt làm sao ấy
nhưng đã chắc rồi, anh của em !

và buổi hôm sau ta tỏ tình
P cười nũng nịu : thế ai xinh ?
con H nỡn nà làm sao ấy
nhưng đã chắc rồi, anh của em !

những buổi về làng chợ ít đi
gặp nhau ba đứa, một đôi khi
chuyện trường, chuyện lớp...dường như đã
lạt nhách, lạt đề, lạt hướng đi

đêm trước cùng P đi ciné
đêm sau lại rủ H, ciné
một phim xem tiếp liền hai bận
nhưng chẳng hiểu gì, đã u mê

rồi một buổi chiều nắng rất xanh
buồn chân ta ghé H xem tranh
đâu ngờ một lát sau P lại
bắt gặp môi liền với bức tranh

ta đạp xe theo... chẳng kịp P
quay lại, H xua, bảo đi về
đã đi theo họ thì thôi vậy...
chóng mặt ta vào giữa giấc mê

đã vụt bay rồi hai cánh chim
ta yêu tha thiết cả hai em
chẳng qua vụng tính hơn thân phụ
đánh gôi thơ năm trắng mấy đêm

(T.S)

Tình Đậm Đà Mực Tím Mực Xanh

em vào đệ thất Phan Thanh Giản
ta lên đệ ngũ Phan Châu Trinh
đi về chung ngõ nên quen mặt
cùng liếc thăm nhau cùng làm thính

thăm dò sát nút nên ta biết
em có người anh trạc tuổi ta
tuy học khác trường nhưng đồng lớp
tìm cách làm quen lần đến nhà

bờ ngõ đôi lần rồi thân mật
giả đồ chăm học, giả đồ ngoan
mẹ em khuyến khích: “con hiền quá
gắng kèm cho em nó đàng hoàng”

đã có nhiều lần giả vờ ngã bệnh
năn nỉ em chép hộ giảng văn
chữ em tròn trịa như hạt gạo
đều đặn như là những vết răng

đã có lúc cố tình quên sách
kẹp đôi câu lộng lẫy hơn thơ
nhớ con cá thương con chim vớ vẫn
hồn như sông bát ngát dạt dào

có nhiều lúc nhiều khi lằm cẩm
ngồi bên nhau chẳng biết nói chi
khen tờ giấy, cái bàn, cây thước...
môi vẫn vờ ngậm mũi bút chì

yêu như thế, yêu nhau như thế
tình đậm đà mực tím mực xanh
tưởng chết được nếu mà xa cách
ai có ngờ buồn chỉ loanh quanh

buồn loanh quanh độ năm ba phút
năm ba phút dài hết cả thanh xuân
em, nghe nói đã vượt biên sang Úc
chắc chẳng khi nào nhớ quần lung tung ?

(Đ.ă.V.Đ.Đ)

Lưu bút

tôi đã viết những gì trong lưu bút
một đôi dòng tạm biệt vu vơ ?
chiếc ảnh nhỏ tôi dán vào bên góc
ghi khiên nhường ba chữ đơn sơ

khi chụp ảnh nào đâu tôi có khóc
sao mắt buồn chan chứa, bao la
suốt niên khoá cùng chung trường chung lớp
chung thầy cô chung chúng bạn thân quen
sao hình như vẫn vô cùng xa cách
tra gái đôi đường cách trở chia ngăn

em có nhớ mấy lần tôi lên bảng
đứng chào cờ vì mãi miết ngồi mơ
ngồi bàn đầu, em che tay khẽ nhắc
thẹn mặt anh hùng, tự ái làm ngơ

em có nhớ mấy lần tôi đi trễ
bác cai trường thương mở cổng sau
giờ ra chơi, ngoài hành lang, em bảo:

“thế mà em cứ sợ anh đau”

em có nhớ cái hôm em hồng bút
cầu cứu con Hòa, nó bảo xuống anh Châu
khẽ nhéo nó, em liếc nhanh cuối lớp
đâu phải tình cờ, bốn mắt gặp nhau

em có nhớ mấy lần đi du ngoạn
em vui đùa nhí nhảnh như con chim
không hiểu sao bỗng nhiên tôi buồn bã
tiếng em cười nghe đau nhói trong tim

sau ba tháng biết em còn đến lớp ?
mùa hè này ai đi hỏi em không ?
tập lưu bút của em tôi mở đó
viết làm sao cho hết những chuyện lòng ?

(Đ.Ấ .V. Đ. Đ)

Cái Dằm Đầu Tay

chép và đóng trăm bài thơ đã viết
gởi tặng em thay lời nói tỏ tình
em đón nhận với môi cười mắt liếc
ngày qua ngày nhí nhảnh làm thình

sau mỗi buổi tan trường tôi thường ghé
nhà em chơi thân mật tự nhiên
mẹ em đã thuận theo điều đoán biết
nụ cười thơm trong đôi mắt thật hiền

trước bàn học ngó ra hàng hiên nắng
em thường ngồi thả tóc một bên vai
đầu cán bút thường ngập ngừng bên miệng

em nhớ ai hay suy nghĩ làm bài ?

tôi quen thói ngồi cạnh bàn, góc trái
chẳng vрон vai cũng đủ chạm tay em
em làm nũng khoe dài năm ngón biếc
sợ hương bay, tôi mở vở đập lên

em khúc khích :- cái anh này rõ nghịch
ngón tay tui đâu phải cây cà rem
sợ hở gió chảy ra nên úp lại,
không dám nhìn, tui giấu biệt cho xem !

tình lụng chụng dễ thương đi như vậy
có ai ngờ tôi chột vụt lớn khôn
ngồi đọc lại những bài thơ ngớ ngẩn
quá non tay đâm xấu hổ bồn chồn

thiếu tế nhị, tôi tìm em đòi lại
không trình bày một chút xú lý do
mà cho dẫu phân trần khô cổ họng
em cũng cho nguy biện, giả đò

em lánh mặt, còn tôi lo viết lại
cuộc tình vàng cứ thể hoá ra tơ
mẹ em hỏi : - làm chi cho nó khóc ?
tôi giật mình về gom đốt hết thơ

thơ đã cháy và ngọn tơ cũng đứt
không một lời thử vói lại cầu may
em tự ái và tôi tin rất dại :
để yêu người phải biết chút đắng cay !

chút cay đắng quả nhiên là quá nhỏ
như cái dằm thỉnh thoảng xồn vài giây
cái dằm nhỏ nhưng vô cùng li lợm
vừa xồn nên để rớt những dòng này

(T.S)

Điều Bí Ẩn Bình Thường

mười sáu tuổi em tập làm thiếu nữ
vai tóc thè áo lụa trắng bay bay
quai nón đỏ ngậm hồ vành môi biếc
vuông khăn thuê kín đáo xếp trong tay

em đến lớp nắng theo đùa trên áo
cặp che ngang ngực thơm ngát ngọc lan
tay giở vở tường chừng như đệm nhạc
hồn thanh xuân em lốt xuống từng trang

tôi đứng lặng vài giây trên bục giảng
giáo án thuộc lòng bỗng chốc lãng quên
nét phấn lạc dòng chữ run mặt bảng
trở lại bàn nghe hồn đã lên đên

thôi tôi hiểu ra rồi em bé bỏng
chẳng có gì mới lạ phải không em
trái tim đặng bao nhiêu điều bí ẩn
cũng chỉ là tôi đã chớm yêu em

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Dạy Kèm

tặng Lê Thị ả gọc Bảo

những ngày tôi trốn lính
làm *précepteur*

gặp em đâm lính quính
cô học trò bé thơ

phương trình em biếng giải
quĩ tích lười chứng minh
dựng gương tìm khúc xạ
chờ bắt nụ cười tình

tôi nghiêm như ông cụ
tôi lành hơn nhà quê
một hai em cù rử
đâm ra tôi lạc đề

bài toán tôi lơ giảng
bài *thème* tôi quên xem
lo khoe vài tờ báo
có người đề tặng em...

(T.S)

Mánh Khỏe

tặng ả ga
cây số 15 Ái ả ghĩa

em trọ nhà người ở xóm sau
đi, về em đã bước hơi mau
bởi vì em phải đi ngang ngõ
nhà của ta, nên ngại đụng đầu

ta thấy em thường thiếu tự nhiên
(thật ra như vậy càng có duyên)
ta ngồi xoay cái lưng ra cửa
như thể vô tình, để em yên

thú thật ta không khờ vậ đầu
làm sao lơ ánh mắt dao cau
làm sao để lạc con ruồi đậu
trên trái cười nghiêm, thắm ngọt màu

trước mặt ta ngồi: tấm gương soi
long lanh phản chiếu nét mi dài
vành môi khẽ nuốt gì không biết...?
em nghĩ những gì, đồ lỗi tai ?

ta thấy rõ ràng, hết cả em
nhịp chân hồi hộp... nhấp nhô thêm
guốc son, bầu áo, lai quần...giận
nhịp máu lo hờn rối trái tim

ta thấy rõ ràng, hết cả ta
tùng chùm mụn mới nở trên da
tùng chùm thơ trở chưa thơm đủ
đã vội gọi về em thiết tha

(T.S)

T.

gợi quán mì Lợi Ký Tam Kỳ

ngắt gợi cho ngọn tóc
để ta cầm mùi hương
đưa tình ngang mắt ngắm
thấy em thơm đầu giường

kỳ gợi cho hạt đất
để ta nâng bàn chân

lót tình thay lớp phấn
nghe thân liền với thân

lượm gởi cho ngọn gió
quanh đời thuyên thông dong
trải thơ chêm đọt sóng
cho em trôi trong lòng

Ghé Thăm Người Tình Cũ

tặng â ga

tôi trở về tình cờ không biết trước
chồng của em vừa mới hy sinh
em đã nặng hai tay hai đứa trẻ
đâu đủ giờ sầu cho chóng bạc tóc xanh

tôi muốn ngỏ cùng em lời xin lỗi
lời chia buồn, nhưng ngại mất lòng em
tôi muốn thờ vào môi hai đứa trẻ
nhưng ngại buồn lòng người quá cố, không nên

mắt em đỏ như cây đèn sáp trắng
tôi không tin em khóc được một mình
lòng tôi mở chia hộ em giọt tủi
xin em cầm đặt nhẹ xuống lư hương

tôi muốn hỏi bây giờ em còn giữ
suốt đời này nghề y tá hay không ?
và băng bó vết thương người có đủ
an ủi mình mang nặng vết thương ?

sao em bảo đời em toàn đau khổ

biết, tránh rồi, mà vẫn gặp, thế thôi
chồng tử trận, người yêu xưa tàn phế
mong cho ai ngày tháng nhẹ ưu sầu

tôi không chống nạng về đây để gõ
lên tim em những kỷ niệm xa vời
cũng không để nhờ em băng bó
nỗi điều tàn trên thân thể tôi

và chắc chắn không làm sao giải thích
chuyến về thăm của gã thương binh
đã có vợ, có con xinh đẹp
em bằng lòng, kỷ niệm khó quên ?

thôi đã trót đến đây rồi, hãy rút
cho lòng nhau chút lệ ấm đi em
bàn chân trái ngày xưa em thường gỏi
giờ xin đời làm một ngọn hương
hãy thấp sáng cho con em ngồi học
cho con tôi ngồi tập vẽ bản đồ
đừng có khóc, tôi đi đây, đừng có khóc
nặng gổ sâu lóc cóc đường khuya

(R.H. Đ.R)

Ở Hương Mặt Trời

tặng Thanh, cửa đông

trời mọc hướng đông
bởi vì em ở đó
nước tụ lại thành sông
bởi vì em ở đó

tôi đến mốc vũng xanh
giữa vườn thơm lá ngọc
nhựa sông reo chuyền cành
nâng cao giọng chim hót

mặt trời mọc hướng đông
bởi vì em ở đó
cười nói tỉnh như không
giữa đêm ngày đạn nổ

vì sao em ngó lại
cớ sao tôi nhìn lui
mắt bắt mắt, đường bụi
thổi suốt nỗi ngậm ngùi

thư gói lời em viết
lòng gói tiếng em cười
lần đầu tiên em biết
mùi vị được yêu người

mặt trời mọc phương đông
nước tụ lại thành sông
bởi vì em ở đó
nên còn thơ trong lòng

(R.H. Đ.R)

Hồi Âm Cho Người Tình Sông Vê

tặng Sương

không chờ đợi nhưng thư em đã đến
không yêu thương nhưng bỗng nhớ nhưng
tôi cởi áo, gói đầu nằm đọc

lá thư em thăm hỏi chia buồn

chắc buổi sáng nơi em ngồi có gió
có sương bay lên đôi chữ vô tình
có con bướm ngoài vườn tha giọt nắng
về tổ sâu tìm lại trái tim

tôi gắng tưởng tượng ra tờ giấy trắng
bàn tay xanh suy tính, ngập ngừng
tôi gắng tưởng tượng ra từng ngọn tóc
trên đầu em nghiêng xuống lá thư

và như thế không chừng đâu tôi biết
những lời buồn em bày tỏ cũng nên
và như thế không chừng tôi viết được
bài thơ tình đăng báo tặng em

điều chắc chắn em cũng cần nên biết
tôi bây giờ là kẻ lạc quan
ngày khắp khênh lang thang nhìn thiên hạ
sống hộ mình, vui biết bao nhiêu

bởi nước mắt không còn để khóc
bởi trái tim đã hết oán thù
bởi tàn tật tôi yêu đời hơn nữa
càng yêu đời, tôi càng nhớ nhung em

và chắc chắn vợ tôi không trách móc
một người chồng lãng mạn, bông lông
đời cũng thế, phải không đời thân mến
lòng của tôi như một cốc rượu hồng

cũng nên nói để em thông cảm
thơ tôi bây giờ là chiếc lá khô
em đừng kiếm trong này kỷ niệm
em đừng hôn lên những chữ bơ phờ

lẽ dĩ nhiên làm sao quên được
những buổi chiều sông Vệ bông lông
những viên kẹo đến tận bờ Đúc Hải
những chiếc hôn gói trong mảnh giấy hồng

thành thật nói rất buồn khi nhận được
thư của em từ sông Vệ gửi ra
tôi đã đốt để ngồi nhìn khói biếc
bay quanh mình thấm thấu vào da

thôi dừng nhé, hỡi người tình sông Vệ
hỡi người tình của giọt thơ ta
em đã sống muôn năm rồi đó
chỉ mình ta sầu một năm mờ

(R.H. Đ.R)

Thơ Cho Scotte Jeanne

thư Jeanne đến vào những ngày sắp tết
một đôi dòng nhưng tha thiết bao nhiêu
mỗi nét chữ tưởng chừng như phản chiếu
dáng Jeanne ngồi cắn cán bút buồn thiu

Jeanne than nhớ mùa xuân trời quê mẹ
cúc nở vàng từng cánh ẩm hơi mưa
mẹ nấu bánh cho Jeanne chụm lửa
đêm ba mươi thao thức đón giao thừa

Jeanne than nhớ đường Quang Trung bóng mát
hàng cây xanh mời gọi những bàn chân
buộc cặp sách sau ba ga xe đạp
chiều tan trường dạo khắp nẻo băng khuâng

Jeanne than nhớ rạp Hòa Bình tàn tạ
trước ngôi nhà Jeanne đã được sinh ra
ngôi nhà ấy chắc giờ hoang vắng lắm
còn đứng im trong bóng góc me già ?

Jeanne than nhớ một người hay qua ngõ
lấp ló đầu đường chờ đợi vu vơ
chỉ mấy bước nhưng mà xa cách lắm
còn xa hơn những khoảng cách bây giờ

và Jeanne bảo Paris không còn đẹp
dòng sông Seine không quyến rũ nổi Jeanne
tháp Eiffel cũng hững hờ ngơ ngác
đường công viên nặng bước sỏi cô đơn

sao Jeanne bảo vườn Luxembourg xa lạ
rừng Ile de France hoa lá chỉ gieo buồn
những lâu đài, những ngôi nhà nóc nhọn
đứng lạnh lùng như rụng mất tình thương

thôi Jeanne nhé hôm nay trời lạnh lắm
đường tôi đi Jeanne cũng đã từng qua
thơ mừng tuổi đầu xuân sao ghen ghen
có cái gì như thể tiếng thở ra

chắc có lẽ tôi cũng vừa nhưng nhớ
Jeanne hãy nhìn xuống mặt nước sông Seine
tôi hy vọng khuôn mặt Jeanne rạng rỡ
bởi lòng tôi vừa ghé đứng kê bên

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Ghé Thăm Trường Cũ

tặng các bạn cựu học sinh
Phan Châu Trinh Đà ả ả

màu ngói thấ hơn, buồn hơn chút nữa
và màu tường cũng hoen ố nhiều hơn
dấu thời gian như nét mặt dỗi hờn
tôi thảng thốt tưởng như mình có lỗi

những cánh cửa vẫn âm thầm chờ đợi
những hành lang vẫn dài những bàn tay
giọng trống buồn vẫn giục giã chân mây
con nắng xế vẫn trải dài lối sỏi

cũng chút gió đa tình về len lối
vàng trán cao run rẩy tóc thơ ngây
bức tường đen thao thức đã bao ngày
mãi tha thiết nhưng không người tâm sự

từng viên gạch cũng hình như tư lự
ôm nhớ thương nằm u uất không nguôi
bàn ghế thơm mùi giấy bút ngậm ngùi
mẫu phấn vụn ngủ quên đời bạc mệnh

hỡi những máu đã đi và sẽ đến
trong trái tim hồng một thuở ngây thơ
có hay không tôi ghé lại bây giờ
và trường hỡi, nhận ra tôi không nhi

tóc chưa bạc nhưng lòng đầy hoen rỉ
hồn dật dờ khập khểnh bước băng khuâng
xin cho tôi đôi ba phút dừng chân
ngồi ghé lại cuối phòng xưa hoài niệm

môn vật lý không bao giờ đủ điểm
môn công dân thỉnh thoảng mới thuộc bài
nhưng phương trình đã lơ đễnh giải sai
mà đáp số là đôi mắt thầy Bùi Tấn
giờ Việt ngữ cũng hình như lộn độn
bởi sớm học đòi làm mới văn chương
nhiều khi thầy ả guyễn Đăng ả gọc phải buồn
hờn, giận kẻ hậu sinh mù quốc ngữ
Anh, Pháp đủ trung bình còn tha thứ
bởi nhờ mê Le Cid với Corneille
nặng nề giọng thầy Trần Tấn rề rề
xa hun hút nhưng vô cùng thâm thía

vách tường xanh bích báo hồng bốn phía
thơ học trò đã lãng mạn ba hoa
hồi những Quỳnh Chi, Thạch Trúc, Thu Hà
những Quý Phẩm, Hồ Thị Hồng, Thanh Thảo...
những khuôn mặt một thời làm giống bão
thối thêm dài thương nhớ lũ trai tơ
áo trắng thơm trong những buổi chào cờ
mắt xanh thấp cho ai vắn điệu mới

tuổi mười sáu như trái vừa chín tới
trôi về đâu năm tháng hồi về đâu?
mới hôm nào còn đầy đủ mặt nhau
điểm danh thử những ai còn hiện diện

lòng tôi trải làm từng trang tự điển
mời trường xem vóc dáng những con hư
những đứa con vẫn mãi mãi...hình như...
xa cách lắm nhưng vô cùng gần gũi

Hà ả guyễn Thạch giờ đây đang thui thủi
bỏ làm thầy đi tìm củi chẻ thuê
đêm bán khoán không biết một nơi về
công viên rộng gối thơ nằm thao thức
giàu chữ nghĩa nhưng mơ hồ đạo đức?

(thứ đạo đức của chủ nghĩa vô lương)
ngày theo đêm đời trôi nổi trong buồn
con với vợ còn xa hơn dĩ vãng

ngục dẫu tôi không ngăn lòng hảo hán
ngồi Dựa Lưng ả ổi Chết nhớ băng khuâng
nhớ chiều xưa ai chúc rượu phong trần
cho mệt mỏi rớt Dọc Đường Số Một
đời êm ái bởi vì chim vẫn hót
cớ vì sao tù tội Phan ả hạt ả am?
Bỏ Trường Mà Đi làm việc phải làm
lý tưởng đẹp như Mùa Hè Đỏ Lửa
vợ con yếu mắt đêm sâu tựa cửa
nghe gì không rùng núi hát trên cao
nhớ lắm ư mùi thuốc đạn ngày nào
trong đau xót vẫn cao đầu ngó thẳng

vẫn còn đây đôi Ba Ly Cay Đắng
xin mời anh gắng cạn Đĩnh Hoàng Sa
mấy mươi năm lận lợi trốn quê nhà
con đường cũ vẫn giăng buồn trước mặt
bột mây bao trong những ngày nắng tắt
còng lưng mang qua Vùng Trú Ân Hoang Đường
nói những gì với dân tộc quê hương
mà thơ viết phải âm thâm cất giấu ?

còn hay mất những người con yêu dẫu
những ả guyễn ả ho Sa Mạc đã ra đi
những Phan Duy ả hân lâm lạc chưa về
và nhiều nữa, tôi làm sao nhớ hết

kể lẽ mãi đã lạc đề, thâm mệt
cho tôi xin mãi mãi đừng quên
chuyến thăm này là lần chót cũng nên...
tôi sẽ trốn đi thật xa, xa lắm

màu ngói hời hững vì ta đỏ thắm

màu cửa xanh xin hãy mở luôn luôn
tôi đi đây, tôi trốn khỏi quê hương
hình như có một hạt gì trong mắt

ngày chưa hết mà nắng vàng đã tắt
vẫy tay chào trường cũ Phan Châu Trinh
nói với ai hay vẫn nói một mình:
ôi tôi đã xa tôi rồi có phải ?

(ã . ấ . C. ấ)

Xem Ảnh

một chút quà, gói tặng
tất cả anh chị em trường PCT Đà ẵng

‘những tấm ảnh của một thời để nhớ’
tôi xem đi, xem lại khá nhiều lần
đã gặp gì ? ngoài thao thức, phân vân...
không từ ảnh, từ lòng tôi sống lại

chào những bạn được một thời mê gái
vẫn trán cao, mày rậm , nét cằm vuông
nhớ ra chưa những buổi lén đến trường
sau giờ học để lượm thềm hương phấn

lòng tôi hẹp nhưng chứa ngàn ngó ngắ
những bước đi làm dáng thật nghiêm trang
giờ chơi nghiêng mắt thấp sáng hành lang
tiếng cười nói chùng cổ tình tiết kiệm

mặt bàn lảng ngày nối ngày ô nhiễm
bởi phương danh sống lẫn những câu thơ
tình thanh xuân hít thở đến bao giờ ?

ước chi ngấm bụi bào mòn dáng chữ

được mấy bạn đi thơm đường tình tự
cùng người em sách vở ướp trang thư ?
những cuộc tình thoáng nhẹ vốn hình như
lấp lánh mãi trong từng giây ngoài lại

tôi có thể lạc tôi, nhưng mãi mãi
còn bài thơ gửi ở chái chứa xe
còn bàn tay run mở để chờ nghe
tiếng ai đuổi :- ‘thôi, về đi,... kỳ quá !’

chào các bạn, những người giàu hoa lá
giấu trong môi trong mắt trong cườm tay...
hương tình thơm một thuở thả tóc bay
có đậu lại trên nhánh cành thương nhớ

đôi mắt đẹp chẳng nằm ngoan trong sách vở
dẫm thân nhiên từng giấc mộng vu vơ
**những cái trẻ môi, háy, nguyệt đẹp hơn thơ
còn đọng lại vết sẹo đời lộng lẫy**

xin đừng lướt mắt suông trên mặt giấy
nhành mây xanh, cánh mũi thẳng...chẳng là ai
phảng phất bên trong búp tóc ngấm hoa lái
đang óng ánh trái xanh chùm kỷ niệm

giàu hạnh phúc bởi dung nhan kiều diễm ?
giàu yêu thương bởi nhan sắc bọc thơ ?
bạn nhìn ra chưa, bạn đẹp quá, không ngờ
bạn quá đẹp, bởi tình người đứng cạnh

**tôi thú thật cũng thấy mình khá bảnh
nhờ trong đời có thuở biết tương tư
giá như xưa có được ảnh bấy chừ
cất trong áo để làm bùa trị nhớ**

tình chẳng mất đầu qua đi mấy thuở
bạn hiền ơi, ta chợt nhận ra nhau
sắc nhan xưa dù lặn lẽ phai màu
nhân dáng cũ vẫn công đời trở lại

hơn thế nữa, cái bảng đen, cánh cửa...
cả quê hương cùng Đà ả ửng hiện ra
lộng lẫy trong từng ảnh cũ nở hoa
cảm ơn lắm , khu vườn giàu thi vị

chợt ao ước nếu được là thi sĩ
tôi trải thơ lót gót bạn về thăm
Montréal, sớm mai 05 tháng 3-2002

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Bất Ngờ Thăm Trường Cũ, Phan Châu Trinh

vào trường chụp ảnh, quay phim
vội vàng như sợ ai tìm đuổi ra
giữa trưa chợt nổi da gà
cả tâm thân dậy khúc ca học đường
con chim sè sè thân thương
bay nghiêng đầu ngó,
 để thường nhận ra
nhón chân
 phủi sợi bụi già
 đóng trên khung cửa mở ra hững hờ
tôi nhìn trong nỗi bơ vơ
không thấy mà gặp
 thầy cô bạn bè
 tim tôi ngó, lòng tôi nghe
gót guốc, quai nón sấm se sợi tình

tôi đi lững thững một mình
bóng nghiêng chìm giữa ảnh hình ngát hương
lòng không ngăn nỗi buồn buồn
vô danh trở lại thăm trường,
hồ người

ngắt lòng ươm cụm ngậm ngùi
ước chi xanh mãi tình người thư sinh

(S.Á .C.Ả .T.Ả .T)

XUÂN XANH MẤY THUỞ

LUÂN HOÁN

Mùa Xuân

anh trở thành trẻ thơ
nằm trong chiếc hòm sơn đỏ
hãy đắp mặt anh
đóa hoa hồng
và nụ cười nhỏ

bây giờ là mùa xuân
mùa của anh trong ngực
mở cửa cuối cùng
chim hót miệng em
cũng là bài ca dao
anh viết ban đêm
có đủ mặt
tự do
tình yêu
đời sống
xin cho em,
thế hệ nắng đầu mùa
súng nổ ngang đầu
không sợ
không thua
mặt trời vỡ làm sao làm mất
treo niềm tin, đầu đồng đạn sắt
đâm thủng
độc tài
nô lệ dã man

trái tim xanh dạ hội huy hoàng
các em mở cửa đường hy vọng
phối hồng khăn thom phủ lên mái tóc
anh trở thành

bát ngát mùa xuân
trong chiếc hòm đen
trong giọng hát oai hùng
bước chân sáo bay tay cờ phát phới
thế hệ hôm qua
không còn gì quan trọng
anh vui lòng nhận phần đất quê hương
“an giấc ngàn thu” thân thể có hoang đường

xin em nhận mùa xuân làm hơi thở
ôi hồn anh đã vì em tan vỡ

(1961- V.T)

Nhánh Xuân Xanh

sớm mai không chim hót
chớm trưa không nắng hồng
bầu trời không mây động
tay mở lòng trống không

mười năm không trôi nổi
sáu năm không phiêu bồng
tóc mòn vàng trán cũ
đời xé vạt mắt trong

em xưa nhan sắc lạ
vẫn nằm hát trong lòng
bài ca không có tuổi
giai điệu tình thông dong

tôi xưa chừ vẫn vậy
thân thiết giấu trong lòng
vài nhánh buồn vừa đủ
cho đời tình trở bông

xế chiều nằm chờ đợi
nửa đêm ngồi nhớ mong
thoáng nghe hạt bụi chạm
lòng ngấm hồn môi hồng

giòng thơ xưa chẳng mới
hồn nhiên sống như sông
đời thơ thanh thảo cũng
đời tôi dạo vòng vòng

xem ra người cũng vậy
năm tháng nhẹ như không
lắng nghe hành xuân thắm
bén thơm thơ trong lòng

(tháng 10-2000, S.á .C.á .T.á .T)

Hoa Xuân

chiều hăm lăm tháng chạp
em dạo phố mua hoa
mưa bụi bay lất phất
lạnh không mà xuýt xoa ?

hoàng lan và bạch cúc
hồng gai và hoàng mai

mỗi hoa đẹp mỗi vẻ
chẳng một ai kém ai

em ngồi bên chậu huệ
tôi la cà theo bên
vờ khen cảnh hoa đẹp
em biết thừa khen em ?

vâng hoa thật là thắm
nhưng em còn mượt hơn
lấy gì tôi mua nổi
đôi vãn thơ giận hờn ?

tôi giận ai cơ chứ ?
tôi hờn ai, ô hay
em về tôi lẽ đẽo
trời vẫn mù mưa bay...

(Đ.ă . V. Đ. Đ)

Mưa Xuân

em về giữa phố mưa bay
nghiêng vai lả ngọn tóc lay lắt buồn
gió đùa, lộ gót chân run
hoang mang từng bước chân vương bóng chiều
ngón dài che mắt đăm chiêu
ngón ngon khép vạt áo kiêu diễm bay
giọt xuân hôn ướt chân mảy
thoáng nhìn em đã nghe đầy nhớ nhưng
hồn lênh đênh đã theo cùng

hạt mưa quán quít lạ lòng bên em

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Tết 16

người ta mới mười sáu
sao anh cứ hàm hồ
một hai ba khen lớn
xinh đẹp cái chỗ mô ?

chỉ vì em kẹp tóc
mặc thử áo dài hồng
tết nhứt diện một tí
anh đừng nịnh, mất công

chấp nữa em theo mẹ
đi lễ Phật trên chùa
anh nhớ đừng lẻo đẻo
mỏi chân, chẳng ăn thua !

tối nay thì có lẽ
em chui vài xi nê
cùng một vài con bạn
anh có sợ chọc quê ?

mùng hai ngày sát chủ
có lẽ chẳng đi đâu
nhưng anh đừng có lại
em mắc chơi cua bầu

mùng ba về thăm mộ
chúc mừng tuổi thọ ông

cả nhà đều đi hết
xe biết còn chỗ không ?

hay là anh nhận việc
tiếp khách, coi chừng nhà
bạn em nhiều con đẹp
anh tha hồ ba hoa

mà thôi, chắc không được
ba me chẳng chịu đâu
anh người dung nước lỗ
đâu phải..., xì, còn lâu

(Đ.ă . V. Đ. Đ)

Tiên Châu, Chiều Cuối Năm

vòng cải đầu sân chớm trở hoa
buổi chiều nắng muộn gió se da
trời xam xám ngủ trong mây ướt
đất ngậm cảm phơi dầu chân gà

bó gối, tôi nghe tiếng thở tôi
ngón chân-cái đỡ một con ruồi
cánh rung thỉnh thoảng, chừng suy tưởng
chừng nhớ nhưng về ai đó thôi

tôi trở thế ngồi, ngó vẫn vợ
đầu kéo con nhện thả sợi tơ
buông mình lơ lửng bơi lên xuống
thong thả tìm vui giết thời giờ ?

tôi trở về tôi, bẻ ngón tay
chẳng biết đời đang mất một ngày
tiếng chân quen thuộc chạm đầu ngõ
thơm trái tim thơ đáng mẹ gây

(T.S)

Sáng Mừng Một Thời Lên 11

tôi dậy theo trầm hương ngát bay
đưa tay lên gối tìm đôi giày
đầu mền tuột khỏi vòng vai nhỏ
lọt khói trà cha đang trở tay

búng nước đầu tiên tê cả môi
hai tay vuốt má nước bay hơi
rùng mình một cái tan ngay lạnh
tôi lớn lên thêm một tuổi rồi

bộ áo quần xanh màu lá cây
thắt lưng nhựa lóng bít nịt dày
bê rê đen lệch trên vàng trán
tay thọc túi quần, tôi bánh thay !

thả bước chân ra đầu ngõ trông
lá cờ phướn lượn giống con rồng
đường sương chưa có ai qua lại
để thấy lòng tôi đang trở bông

rồi pháo, rồi tia nắng sớm mai
dẫn tôi lững thững ngóng chờ ai
chợt già hơn bạn cùng trang lứa

bởi chiếc tầm ai gắn lỗ tai

(T.S)

Ba Ngày Tết 1978

mùng một theo gương bác
vác cuốc đi trồng cây
luống đời gieo nước mắt
cây ơì ðừng ðắng cay

tuổi ta không còn trẻ
nhưng đôi tay chưa già
đất ơì ta cuốc nhẹ
sao nghe người thở ra ?

ta trồng cây gì nhỉ
cây khế hay cây xoài
mấy năm sau có trái
trong trái có chứa ðòi ?

mùng hai ta tiếp khách
cửa hé ðón xuân vào
áo sòn nhưng chưa rách
trông ta còn bánh bao

chào ông anh thuế vụ
chào anh bạn công an
chào ông phò ðội trưởng
chào chế ðộ vinh quang !

miệng ta cười còn khá
lời ta chúc còn tron

khách về tàn thuốc lá
vẫn lại hút còn thơm

xuân ơi xuân đẹp lắm
tết ơi tết muôn năm
cảm ơn đảng quản lý
ngày mừng ba trống trồn

(H.T.V.ả)

Một Chút Xuân Quê Nhà

vẫn nhớ lời anh dặn dò cẩn kè
đừng viết dật dờ bị nhốt như chơi
sao cầm bút lên khó lòng gian dối
nước mắt cạn rồi, còn chút máu thôi

thư viết cho anh đầu năm chi lạ
điệp khúc buồn buồn nhai lại mãi sao
em cười lớn đây chắc anh nghe thấy
mong ước đêm nay hai đũa chiêm bao

xin báo cùng anh tin vui thứ nhất
cây cúc đầu hè nở được một bông
đất còm cõi nhưng thương đời vẫn gắng
phơi hết lòng mình ra giữa gió đông

xin báo cùng anh cây cà chua nhỏ
cũng đậu được vài trái đỏ xinh xinh
(màu đỏ đẹp ơi, vì sao chợt sợ
có lúc nhìn em hơ hải giặt mình)

xin báo cùng anh vòng khoai luộc cải
nhờ bón phân người lá cũng rất xanh

anh nhìn thấy không con bướm bướm trắng
lãng mạn, nghi ngờ, rình rập, bay quanh

xin báo cùng anh sáng nay đầu ngõ
có con cu cườm đậu tuốt ngọn tre
nó đứng riả lông mà không buồn gáy
có phải còn sợ súng ai đe ?

thư viết cho anh bông lông như vậy
chắc anh buồn cười: “thằng bé vẫn ngoan...”
còn bốn năm hôm nữa là đến tết
ai tắt được lòng nhen nổi hân hoan

em sẽ được ăn hai ngày cơm trắng
có ít thịt gà tự túc tăng gia
và sẽ đi thờ kiêu thêm chút đỉnh
tết nhất công an chắc nói cho mà

em vẫn là em bởi đời vẫn tết
quần áo rách dần, ý chí còn nguyên
đời vẫn say như men nồng rượu mạnh
sáng khoái làm thơ con cóc khẩu truyền

thư viết cho anh dẫn đo từng chữ
lựa lọc từng lời cho đỡ nặng cân
một chút mùa xuân quê nhà em gửi
anh đọc rồi quên, đừng có băng khuâng

nhớ ngủ nghe anh, đêm nay em đợi
như những đêm nào đợi pháo nửa đêm
xin mừng tuổi anh câu thơ què quặt:
bạc tóc đừng già, mất đất đừng quên...

(1980 - H.T.V.ả)

Cuộc Xe Chiều 30 Tết

uống thêm nửa xị đế
cho âm bụng mà đi
chiều ba mươi gió lạnh
đâu dễ có mấy khi

đi dùng người đốt pháo
ta đốt tiếng thờ dài
khói cay mờ mắt ướt
nợ đời oằn hai vai

mời anh qua Mỹ Thị
mời chị lên Hoà Cường
xe ta vừa thay lớp
đảm bảo đi đường trường

anh đừng chê ta ốm
chị đừng ngại ta lùn
đáng đê ta như núi
bảy năm rồi, chưa run

ta là dân vô địch
từng đánh đuổi giặc Tàu
từng đá nhào giặc Pháp
Mỹ, ả gụy phải cút mau !

sá gì anh, mấy ký ?
kể luôn dùng trừ bì
đôi dép su Bình Trị
bộ áo quần rằn ri

sá gì quang gánh chị
cho dầu có công cày
mạng người còn nhẹ hẫng

huống chi thứ rau lang

tôi sẽ đập thật lẹ
cho kịp giờ tắt niên
tôi sẽ nói thật khê
để cho đời bình yên

đến rồi đến rồi đó
xin chúc mừng anh hai
“*năm mới thắng lợi mới*”
đừng lo chuyện tương lai

(1981- H.T.V.ả)

Du Xuân Ở Complexe Desjardins

đến Complexe Des Jardins
chào xuân thứ nhất ta thành lưu vong
gắng bình thân bước thông dong
sao nghe mặc cảm nặng lòng phân vân

đảo quanh mắt, ngóng người thân
vàng da tẹt mũi tưởng gần hóa xa
hình như lỗi tại thằng ta
không đồng hóa kịp tinh hoa xứ người
kể ra thì cũng vui vui
nhìn bô lão lạy, ngậm ngùi vu vơ
khoanh tay trước ngực đứng mơ
bỗng rùng mình chợt nghi ngờ tài hoa
trên sân khấu loãng lời ca
xuân buồn muôn thuở càng xa xót buồn
đến đây nhất chút nhớ thương
hương tàn khói có nhớ đường hồi hương ?

(ả .ả .C.ả)

Thơ Xuân Năm Con Rồng

1. Mừng Một Tết Ở Montréal

cho dù chúng có đuổi ông
hôm nay ông cũng ngồi không, ở nhà
cho dù tết chẳng ghé qua
vợ chồng con vẫn đổi quà, chúc nhau
mở chai rượu lạnh đã lâu
phá giới ông uống cho đầu óc quay
con ngồi nhìn bố, vui lây
hôn môi, vợ cũng húng say tí mù
xuân, ngoài trời tuyết âm u
xuân, trong lòng vẫn lu bù nở hoa
thơm lừng hương vị xót xa
thơm qua nửa trái đất già yêu thương

ông say chứ đêch thềm buồn
chấp tay sau đít quây nguồn thơ chơi
xuân đâu còn của đất trời
xuân chừ của lũ hết thời ngâm nga
đầu cho ông có khề khà
sáng mừng một cũng thương, tha thứ giùm
râu đời đã mọc tùm lum
vuốt xem thử đáng anh hùng hay chưa ?

2. Năm Tuổi

ta cầm tinh tuổi con rồng
bốn mươi năm lẻ...chổng mông lộn hoài
“càng già, càng dẻo, càng dai”
trời đánh trật búa thành tài hoa thôi
tội cho em, khổ một đời
yêu ta theo đến cuối trời đau thương

3. Trang Diễm

ba năm lạng quạng xú người
soi gương già khộm như mười mấy năm
thế ra sữa thịt lụi chân
trước anh địch thủ ngàn cân buồn phiền
ba năm ăn mặn, ngồi thiền
đi cà nhắc giữa truân chuyên cuộc đời
tôi đà chán ngấy cái tôi
chỉ thương cái xác lụi cui thờ hoài

4. Chợt Nhớ

chừ em đang cúng giao thừa
khói hương theo ngọn gió lùa sang đây
tuyết rơi trắng nõn ngọn cây
mà ta thấy rõ khói bay bên nhà
và em khẩn vái thiết tha
"xin cô bác với ông bà giúp ta
quê người nạn khỏi tai qua
ăn ngon ngủ được chậm già, hết đau "
lòng thành kính nở nhiệm màu
sao em không nở nguyệt cầu cho em ?

(â .â .C.â)

Thêm Một Cuối Năm

1.
táy máy moi từ lỗ rún ra
đôi ba viên đất, từ quê nhà ?
không đâu, người mãi không ra được
cũng bớt cô đơn đôi phút mà

2.
tháng tận năm cùng cắt móng chân
giật mình, mắt nửa bụi phong trần
nhói lòng theo bóng so le bước
mới đó mà đã ba mươi năm

3.
một tuần lười tắm nặng cân ra
đất bụi đời đời thích bám da ?
thấm nước miếng kỳ, vo cục đêm
khỏi phải làm thơ mệt thấy bà

4.
sống hết đêm nay mai chết chưa ?
ví như chưa chết lại thêm thừa
thừa từng năm một, e thượng thọ
tinh lực có còn như thuở xưa ?

5.
tưởng đã chết ba mươi năm trước
mà phát phơ cho đến hôm nay
ngẫm ra được đôi điều bí quyết :
yêu vu vợ và sống qua ngày

6.
qua hết mùa đông này hay không ?
tiêu pha gần hết chuyện đau lòng
chập chờn thấy máu không còn đỏ
và trái tim chừng sắp bỏ không

7.
cư trú nơi này gần chín năm
thu về chừng được cái cà lăm
cùng toan với tính, làm sao đạt
thuê tạm mười phân đất để nằm

8.

trời đổi mùa, ta đổi bệnh đau
tim, gan, phèo, phổi, tóc cùng râu
chỉ riêng cái bệnh không thay đổi
là cái bệnh buồn chẳng đến đâu

9.

từ cái không ta thành cái có
có cái gì ? có cái ta đây
không phải bụi, cũng không là cỏ
chỉ là mùi, thơm, thúi, chưa hay

10.

không còn ai chẳng có ai
đứng trên một chỗ ngó tương lai
trái tim hy vọng ngừng thoi thóp
cũng bật tằm luôn tiếng thở dài

11.

ta phé bỏ ta năm ngoái kia
tìm hoài chưa ổn lời đề bia
nhờ em mách giúp cho vài ý
phơi cái danh ra đứng châu rià

(M.E.L.â)

Nhánh Thơ Xuân Tình

1.

trong hồn mỗi nụ hoa xuân
có hương trời đất vô cùng hiển linh
trong làn môi ta hôn em
ngát hương hoa nở đêm đêm vì người

2.

mai vàng ngậm nụ chờ ai
chúa xuân đến chậm hay ai chưa về
lòng ta sửa soạn chính tề
cung nghinh em lộng lẫy về nhập cung

3.
đất trời có ba tháng xuân
riêng ta xuân nhật tưng bừng quanh năm
bởi em thắm thiết trong lòng
cùng lẫn lộn với thăng trầm cuộc ta

4.
em đi hái lộc chùa nào
lá xăm có ứng đúng vào ta không
lòng em, ta đã thuộc lòng
thức khuya dậy muộn rồi bồng nhớ nhưng

5.
năm xưa em thích xì li
năm nay em ngoảnh mặt đi không thềm
cũng đành, nghe lệnh trái tim
chung thân hôn để cho em gói đầu

6.
xuân xanh em dựa bờ rào
xuân hồng em bước khẽ vào lòng ta
lòng ta là một vườn hoa
mong em không phải loại hoa cuối cùng

7.
mưa chưa đủ ướt tóc thề
em đi xông đất đâu về phải không
hai tà áo nhẹ như bông
hồn tôi trên đó mệnh mông nói cười

8.
em ngồi tia chậu hoa xuân

nụ còn khép cánh, hương lừng khắp nơi
hương từ em ngát đầy thôi
lòng tôi dị ứng suốt đời nhớ nhưng

9.
nắng đang thay nhựa trong cây
em đang thay máu tim này, cảm ơn
từ ngày được em đổi hồn
thơ tôi chọt méo chọt tròn lê thê

10.
nức ra từ trái tim đời
mùa xuân lộng lẫy tuyệt vời kiêu sa
nức ra từ trái tim ta
mùa xuân thấm thiết hào hoa hơn nhiều

11.
nhai chậm chậm miếng bánh chưng
buồn chi thi sĩ rung rung hai hàng
không em, ngum rượu hơi tràn
làm trào ra chút xuân vàng xưa thôi

12.
rượu xuân em rót, hương gì
ngà ngà nửa thế kỷ, kỳ thú thay
tìm đâu gặp lại hương này
hương tay dâng rượu, hương mày liếc ngang

13.
em ngồi chụm lửa thay me
mùi hương lá chuối đầu hè mênh mênh
lửa chỉ hong má em hồng
mắt ta liếc, hấp cả lòng đỏ au

14.
trên cành mai có thiệp xuân
trên bàn có đĩa mút gừng, hạt dưa

trong lòng ta, những xuân xưa
ưa ra theo giọt lệ thừa bấy lâu

15.

nằm vùi suốt mấy ngày qua
mùa xuân gõ cửa, gọi, ta giật mình
mím môi, cương quyết làm thính
mạch buồn trong máu thính linh vỡ ra

không nằm nổi nữa, xoay qua
cầm cây bút nhíp lên da thịt, cười
hóa ra vẫn phải làm người
chưa thành tiên để được lười biếng sông
chống tay ngồi mộng đầu giường
làm thơ chặt kín vách tường nghênh xuân

16.

tuyết rơi mặc tuyết bên ngoài
ta riêng ta cõi năm dài thường xuân
lâng lâng hồn mộng chập chùng
em nghiêng môi rót lời mừng tuổi thơm
hương tim chạm sướt da non
ứng trăm năm một vết son trong lòng
khói trà chín tảng má hồng
chan hòa trời đất bình bông tình ta
đầu thai làm sợi thi ca
buộc em chặt với nụ hoa xuân đời

17.

lâu nay cứ ép mình buồn
vào ra lẫn thân trong vườn nhớ nhung
sáng nay đi, vấp mùa xuân
ở trong giọt tuyết vô cùng hiển linh
vỗ trên vai thật chân tình
truyền cho vốn sống, vì mình thanh thoi
đã yêu em, phải yêu đời
yêu luôn thiên hạ đất trời chung quanh

tình thơ nẩy lộc xanh cành
bắt đầu từ nụ vô danh trong lòng

18.

tám năm mệt mỏi quên cười
bây chừ môi mắt đậm lười biếng ra
xuân về từ bữa hôm qua
hồn chưa quét lại nước da nám buồn
tìm hoài, không thấy vết thương
chắc rằng máu chẳng bình thường đầy thoi
hạ quyết tâm : tổ chức đời
cho ra đúng cái thẳng người từ đây
mời xuân vào ngón thơ này
hắn ta giống tạc như ngày biết yêu

(M.E.L.ả)

Khai Bút Đầu Xuân

trời trải lụa cho mùa xuân ấm đất
cho tôi về giầy lại cỏ trong sân
cho chim hót quanh vườn cây nẩy lộc
cho em cười rộn rã giọng chim ngân

đó ai biết, tôi bây giờ mấy tuổi ?
đang nghĩ gì, đang ao ước ra sao
đời thân mật rủ rê tôi trở lại
sống bình thường như điệu ca dao

nào em hãy góp tay cùng vun xới
nửa sân này, ta uơm cải, trồng hoa
nửa còn lại, ta dìu con tập bước
hạnh phúc nào cần tìm ở đâu xa

mỗi buổi sáng mặt trời hồng phải mọc
mỗi đời người, phải hy vọng, đương nhiên
em đồng ý, cần lạc quan để sống
để muôn năm còn mãi tuổi thanh niên

và như thế, tôi có quyền vui vẻ
gia đình tôi, cũng giàu có cao sang
vịt đầy ao, gà đầy vườn hoa quả
chó băng rào động cõn gọi nhau vang

nào em hãy rót cho tôi bát nước
môi hộ tôi điều thuốc lá vắn xanh
không có pháo, nhưng bàn tay sẽ đốt
nhạc giao thừa trong lòng mắt long lanh

(R.H. Đ.R)

Tết Ở Tam Kỳ

vẫn đợi mùa xuân như đợi em
vỗ tay mà hát khúc buồn tênh
tết không bè bạn, không hàng xóm
rượu nốc mãi vào, thơ cũng quên

thơ cũng quên rồi, em hỡi em
ngồi đây ta đợi pháo nửa đêm
người không đốt pháo, thì ta đốt
thuốc lá theo đời cháy sáng đêm

cháy sáng đêm, ừ cháy sáng đêm
giao thừa chùng đã đợi trước thềm
mở tâm ra nhé, người phiêu lãng
thơ lớt thơm lừng những bước lên

những bước lên đời, em hỏi em
vào đây, ngồi ghé lấy một bên
chiều hoa ta trái, lòng ta mở
nhập niết bàn theo gió sáng đêm

(R.H. Đ.R)

Mấy Thời Lãng Thửng Theo Xuân

Hội An, 1945

áo cổ bẻ, quần giầy treo
chân đeo kiềng bạc, cổ đeo bùa vàng
gỡ tay chị, chạy làng quàng
chân phải, chân trái hai bàn vấp nhau
chống tay, chùi cát lên đầu
đâu ngờ tóc sữa xanh màu đến nay
Cẩm Phô trộn nắng vào mây
gió mùa xuân lột gót giày thàng năm

Tiên Phước, 1949

chiều ba mươi, núi dạn rừng
cành oằn lá ướm, tạm ngừng trở hoa
gió giăng hơi đá thướt tha
nhốt Tiên Châu giữa mượt mà mây rơi
vò đầu gối, ngó khơi khơi
mùa xuân sắp bước tới nơi mất rồi
từng giây, đất tiếp giáp trời
mẹ chưa về tới đứng , ngồi ngó quanh

Hòa Đa, 1953

sáng ra thấy mẹ mỉm cười

thấy cha hút thuốc rung đùi ngâm thơ
thấy xôi bánh ẩm bàn thờ
thấy con se sẻ bất ngờ vô hiên
thấy tôi coi bộ có duyên
giày quai rọ, bê rê nghiêng tóc bông
cả làng Liêm Lạc sạch bong
nắng tơi gió lùa lòng vòng ngọn tre

Đà Nẵng, 1960

chiều chiều luôn chợ Vườn Hoa
trôi theo Đồng Khánh bắm tà áo bay
mắt hồng liệng cái ngoắt tay
đắt qua Độc Lập dựa cây đèn đường
chập chùng xuân ảnh vải hương
ngó ai lòng cũng yêu thương tức thi
giả vờ châm thuốc nhâm nhi
nuốt thắm vóc đứng, dáng đi quanh mình

Thủ Đức, 1967

đánh giày, chùi súng xong xuôi
trải bao thuốc lá lên đùi làm thơ
nắng xuân chín ửng ngọn cờ
vớt theo tình mộng vu vơ bên trời
nhớ em, quả thật nhớ rồi
nhớ thêm đôi mắt chịu chơi Biên Hoà
ché lòng trộn nét chữ hoa
đọc thắm cho cả bao la thắm đều

Quảng Ngãi, 1969

rút quân từ ngọn đồi Mười
về ngang Thi Phổ, đất cười chào xuân
mới hay giọt máu thom lũng
phổ lên cỏ lá trùng trùng âm giai

anh thần chết lộn, chạy dài
vấp ngang tảng đá ngã nhoài tịnh tâm
bàn chân ta rụng dưới hầm
cúi đầu thấy lệ anh đồng minh rơi

Sài Gòn, 1985

sáng ra 1B Duy Tân
chiều về Lê Lợi phơi chân, uống trà
chưa đi xa, đã nhớ nhà
thả tình vào ướp xóm hoa qua ngày
ngó con đường, ngó hàng cây
buồn không khắc nổi dấu tay để đời
ghé lãng Ông, ngó qua thối
hồi chuông mừng một bỏ tôi lâu rồi

Montréal, 1986

chống cầm đối mặt tivi
bám giọng ca sĩ lần đi về làng
chậu hoa ngủ gục giữa bàn
trắng dòng tuyết vụn lạc đàn vô hiên
tiếng chuông điện thoại vô duyên
lao lên xe chạy đảo điên với trời
ả gác(*) nằm im, hơi níu hơi
mùa xuân ghé công anh hồi cố hương
(*ả hà văn ả guyễn Đông ả gác)

Đà Nẵng, 20.. ?

xác nằm thơm cổ quan tài
mặc hồn thả bộ gặp ai cũng chào
nơi này quả đẹp làm sao
đất mát, trời ấm nuôi thơ thành người
và tôi nghiêm chỉnh gặp tôi
gặp luôn em giữa đọt cười chớm xanh

câu thơ một đời để dành
mở ra, giản dị, loanh quanh thế này

(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Tình Xuân Lục Bát

tháng chạp cái nở hoa vàng
rủ con bướm chở hương sang hiên người
lỡ lòng gợi sợi thơ tôi
khiến em lộ mặt, ngó trời, thở ra

trái tim có dịp la cà
qua thăm nhánh khế sau nhà người dung

rồi vì, em biểu rằng :
- đừng !
nên chi ,
em với ta cùng của nhau

một lần,
lần nữa, đến đâu...
đâm ra ở suốt bên nhau đến giờ

xuân xưa rất đổi ngây thơ
xuân này tiếp tục ngây thơ bình thường
em vào,
nhớ khép cửa buồng
giữ hương xuân ấm chiếu giường quanh năm

(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Xuân Nhớ Tết

cầm con gà kéo trên tay
tôi đơm tiếng gáy chào ngày thanh xuân

hai hàng môi ướp bánh chưng
dán tôi treo giữa vô cùng thơ ngây

dập dìu theo chiếc lá bay
một đời nhốt chặt gió mây túi quần
vói tay về phía sau lưng
ước chi sò trúng bàn chân tháng ngày

cái gì, không phải đắng cay
cái gì, như thể tôi đây ? - đúng rồi

sáu mươi năm, tôi vẫn tôi
vẫn tôi xuân nhớ Tết ngồi vô tư
vẫn tôi xuân nhớ từ từ...
Tết này Tết nọ thơm như tôi và

cái ngày mở mắt khai hoa
câu thơ vãi xuống mấy tòa thiên nhiên
tôi thành ngay gã thánh hiền
trong mùa Tết nọ để ghiền đến nay

xuân ngời nhớ Tết, vui tay
câu thơ chưa trải đã đầy bóng em

(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Hương Tết

năm xưa về quê ăn Tết
đã cùng em rúc đụn rơm
thay phiên cắn quanh bánh ú
môi chọt chạm môi, hết hồn !

thế rồi em lười biếng nói
mắt môi bẽn lễn hay hay
tôi nghe ra mùi con gái
bay thơm từ nhánh lông mày

mưa xuân lấm ngày mỏng một
em lười đánh thẻ, nhảy giây
lấy than vẽ bàn cờ gánh
cùng tôi sắp ngựa tối ngày

em cao cò hơn tôi thật ?
hay là tôi đã vờ thua ?
cái răng khểnh cười trong miệng
sao mà xinh xắn dễ ưa !

gió xuân mỏng ba làn lạnh
tôi về lại tỉnh, em đâu ?
ngó quanh cây chanh cây ổi
man man ngọn lá lác đầu

quá lâu không về ăn Tết
em cùng ai rúc đụn rơm ?
nấp keng trên bàn cờ gánh
có còn đợng đợc mùi thơm ?

(03-12-1999, S.ã .C.ã .T.ã .T)

Rước Ông Bà

chiều ba mươi rước ông bà
em quì khăn vái còn ta đứng nhìn

cái lưng em vốn đã xinh
mùi trầm hương ngấm càng linh thiêng tình

ông bà trong cõi vô minh
hắn tha ta tội vô tình làm thơ

tóc em nghiêng trước bàn thờ
đã là thơ của khắc giờ hiển linh

ta đây vốn chỉ thật tình
vẽ ra hoa quả với mình chân tâm

ông bà quá vắng lâu năm
nhắc cho họ nhớ chỗ nằm năm xưa

em ơi lát nữa giao thừa...

(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Bút Khai Xuân Tình

sáng ra lòng dạ bản thân
vói tay mở cánh cửa gần chiêm bao

chào em phơi ngọn hoa đào
chào em thả lỏng cửa vào động tiên

tôi theo bèn gót thánh hiền

lên từng sợi cỏ thôi miên mặt mày

thơm lừng lựng những nhánh tay
thơm ngan ngát vạt thơ đầy tơ xanh

vuốt lòng, ngắm nét đan thanh
nghe oản năm tháng những nhánh xuân qua

**hôm nay, tết lại đến nhà
giã lơ mà vẫn nghe già mấy phân**

câu thơ khai bút nhắc thăm :
xa thêm chút nữa sân trần gian chơi

kệ đời, không để bút rơi
tôi khai mọi cửa như thời thanh xuân
chào em hiền thánh thơm lừng

(S.á .C.á .T.á .T)

Cùng Xuân Làm Thơ

dễ chùng hồn vía mùa xuân
đứng ngoài cửa sổ nhón chân ngó vào...

thấy tôi mở mắt chiêm bao
giữa mai, thược dược, cúc, đào, thủy tiên...
khói trà Mai Hạc(*) bén duyên
lên ngòi bút, thả đàn tiên xuống trần

tay diu nét chữ lằng lằng
pháo giao thừa khắp châu thân nổ đòn
trầm hương dự trữ trong lòng
sáu mươi năm sổ cánh bông bênh bay

tôi rơi thanh thoát xuống ngày
tiền mừng tuổi đựng thơm tay thăm chùng
trái tim lụng chụng đi cùng
hương nếp bánh tét, bánh chung quanh làng
thôi con gà đất sét vàng
năm bong-bóng-lợn chạy sang sân người
ngọn cờ phướn mọc cái đuôi
vừa bay vừa thở vừa cười nhờn nhờ
con bài trùng đợi bao giờ
mê ai chẳng tới..., tôi chờ, chờ sông

phấp phơ mưa ướt cỏ vườn
mười lăm, mười sáu...xuân dường như xa
cánh mai, chậu cúc...đã là
một đường mắt liếc, một tà áo bay

hâm tám cúi mặt cời giày
chặt đi một đoạn chân đây cỏ hoa
xuân nằm trên bụng băng ca
nghe trời đất bỏ sót da thịt thừa
câu thơ úng đọt nước mưa
còn chưa thủ phạm ? buồn chưa hỏi người !

dễ chùng mùa xuân với tôi
có hàng trăm đứa con rơi trong đời
nhìn từng sợi tuyết dong chơi
lòng xuân nên gặp xuân thôi, dễ dàng

vui tay dọn trống góc bàn
rước em nằm xuống mơ màng với ta...
(* hiệu chế biến trà ở TamKỳ - S.Ấ .C.Ấ .T.Ấ .T)

Đêm Xuân

em vẫn thời mười bảy
ta vẫn thuở cườm tay
đêm xuân chờ hoa nở
ăn cắp mùi hương bay

em không là thánh nữ
ta chẳng phải râu mày
những cuộc tình bất tử
đâu hẳn giàu đấng cay

em chừ không mấy ‘khéo’
ta chừ tệ như vậy...
bài thơ tình dở nhất
biết đọc vẫn thấy hay

đêm xuân chùng vẫn vậy
lạnh ngọt chiếu chần dày
hình như trời đất thờ
theo từng nhịp đắm say

(S.Â .C.Ả .T.Ả .T)

Yêu Em, Yêu Mùa Xuân

một chút buồn dành dùm
trong suốt mấy mươi năm
vụng tay chọt đánh rớt
nở ra một đóa hồng

săm se hoài bỗng ngại
phai nhạt màu thanh xuân

tặng em, nếu không ngại
câu thơ bị nhiễm trùng

mùa xuân không ở mãi
với mỗi một chúng ta
nhưng áo em ủ lại
tình thơ mãi không già

tình yêu cần da thịt
thơ cũng cần thịt da
ta không là tặc tử
nhưng thi sĩ thường là

mùa xuân không mới tới
đã ở từ hôm qua
và vẫn còn hít thở
cùng tình yêu chúng ta

chút buồn ta đánh rớt
may mắn thành nụ hoa
mùa xuân vốn đồng nghĩa
với hương sắc đàn bà

yêu em yêu mùa xuân
những cái hôn thơm lừng
giả vờ như say rượu
ta cõng nhau trên lưng

(S.á .C.á .T.á .T)

Những Cú Chơi Đầu Năm

dù vẫn còn làm thơ
nhưng quả tình chán sống

dù thơ đã quá rộng
vẫn sót một chữ tâm

mỗi năm chơi vài cú
lững thững vài mươi đường
âm điệu không phá sản
chỉ tại lòng bất thường

cảm ơn những chỗ nhét
một cái đuôi sắp cùn
lật trở trăm ngàn bận
vẫn chi là tủy xương

nguồn tình khi mòn nhẵn
em có thể vá khâu
trụ thơ cũng đại khái
đội tóc và tĩa râu

viết bậy mà không bậy
bởi cũng chỉ để chơi
bắn ra là tuyệt khoái
nghĩ chi nhiều, hơi đâu !

Xông Đất

gởi bạn ta, thay trà đầu năm

đầu bạn không mời, ta cũng đến
cùng giờ với nữ chúa mùa xuân
nhón chân háo hức ngoài cửa sổ
thót bụng hít đầy hương bánh chưng

bạn chẳng mời vào, không sao cả
ta nhìn đã rõ những băng khuâng

**trái tim đâu dễ cho ai đọc
ngoài kẻ cùng chung một nỗi lòng**

ta bước vào nhà không ái ngại
và ngồi xuống chiếu bạn hân hoan
thuộc lòng câu chúc thơ ngàn tuổi
se sẽ mọc lên nhánh mai vàng

bạn sẽ hên xui, chưa biết được
cứ vui cứ sống thành thơ đi
vía ta mỏng mảnh như thơ vậy
ngày tiếp ngày, xanh mãi xuân thì

bạn có vài giây nghĩ đến Tết
cũng vừa đầy đủ nhớ quê hương
tâm tha thiết đã là bàn cúng
lễ vật nào hơn nỗi nhớ thương

ta đã lỡ đến rồi, thò vào túi
bao lì xì đâu, chắc rút dọc đường
xin lỗi bạn vàng cho bù lại
mấy dòng quờ quạng gõ chưa suôn

(3 giờ 12, sáng mùng 1 năm Thân, 2004)

Lục Bát Xuân

1.
kể từ khi biết mặc quần
mỗi ngày tôi trở nét xuân mượt mà
kể từ khi biết ba hoa
mỗi ngày tôi nở thịt da xuân tình
kể từ khi biết rập rình
mỗi ngày tôi có quanh mình mùa xuân

kể từ khi biết nằm chung
mỗi ngày tôi lót dưới lưng xuân thì
kể từ khi biết sắp đi
mỗi ngày tôi vẫn nằm lì với xuân

2.
đồ em trong gói lì xì
ta cho em đó, có gì bên trong
thơm tho tờ giấy một đồng ?
rồng bay phượng múa mấy dòng thơ hoa ?
sắc hương của gốc cây già ?
hay là, là cái, như là không tên ?
lì xì cái đó cho em
chắc rằng em sẽ lớn lên tức thì
đồ em đoán đúng cái chi
cái chi cũng đúng tùy nghi em cần

Lai Rai Vài Sợi Xuân Tình

1. Thơ Chúc bạn Vàng

làm thơ chúc Tết bạn bè
tưởng như chơi, có ai dè khó khăn
thò tay vào bụng, bắn khoăn
bóc ra năm chữ đỏ đen tím vàng
bỏ nguyên một đồng trên bàn
ngồi trơ mặt ngó, ngỡ ngàng chiêm bao

bạn ta, tuần kiệt anh hào
bạn ta, kẻ sĩ thanh tao khác thường

lấy đâu chữ đủ mùi hương
lấy đâu nghĩa đủ cao lương làm quà
lòng ta vừa mới bóc ra

hóa ra chỉ có đôi ba sợi tình
buồn tay vẽ trái tim mình
vẽ thêm mấy nhánh hoa linh tinh vàng

ơ kìa mùa xuân đang sang
bài thơ chúc bạn hoàn toàn vu vơ

2. Thơ Chúc Mỹ Nhân

này người đẹp tuổi bính thân
em đang ngồi dũa móng chân hay là
mơ màng nằm trải lụa hoa
nghe tinh khôi ứa hương ra chiếu giường
nguồn tình còn ngậm hạt sương
nuôi thơ nữ sĩ Xuân Hương sông đời

với thân thơm suôi thơm đời
xin em dành một cỗi ngồi tôi riêng
một mình tôi được ưu tiên
một mình tôi đủ thắm quyền nhớ nhung
sẽ chạm tình dọc sống lưng
sẽ khắc thơ giữa hồng trung chánh tòa

cho em mặc sức trở hoa
bốn mùa vĩnh viễn đều là mùa xuân
em tha hồ cỡi áo quần
ngâm mình giữa cỗi nhớ nhung sinh tồn
câu thơ lục bát dấu mòn
vẫn còn thơm ngát lũng còn nữ vương

thấy chưa, tôi thật dễ thương
vẫn làm lục bát lót giường yêu em

3. Thơ Chúc Bản Thân

chúc người mà không chúc ta

e rằng sợi tóc, nếp da sẽ buồn
xếp bằng gối giữa mặt giường
lim dim mắt nhớ phố phường xa xưa
hiên ngoài, đêm, rả rích mưa
ông xuân sắc vẫn đông đưa bước đời
đến thăm chưa ấm chỗ gối
đã đi cho tóc da tôi trở mình

mùa xuân, vĩnh viễn vô tình
chúc tôi tiếp tục hết mình ham chơi

Thơ Mãi Xuân Tình

tặng ả guyễn Xuân Hoàng

thong dong thả bước trên đường gió
không vấp vào đâu, bỗng ngập ngừng
hai bàn chân níu nhau quờ quạng
sau ốt lạnh dài xuống sông lung

thất thần mất đứng trên nhân dạng
trường túc, thanh mi, hồng diện thơ
hạnh phúc vô cùng vì trúng đạn
hơn xa Từ Hải bởi đang còn...

sáu mươi hai tuổi rồi nghe bạn
sao vẫn như thời chớm mười ba
hóa ra cái liếc từ người đẹp
làm biến tan nhanh cái tuổi già

ta vẫn là ta son trẻ quá
như thời sách kẹp nách đi rong
áo, hoa, gót guốc, vành nón lá
liên tục thay nhau đến hợp hồn

ta vẫn là ta bay bướm lấm
như thời mang súng lợi vào thôn
hiên mưa chái nắng treo thương nhớ
đâu xuống lòng ai những nhánh hôn

ta vẫn là ta sung sức thật
sáu mươi hai tuổi vẫn tung bùng
cuộc sống hồn nhiên nhờ hào sắc
nhắm gì đôi lúc thoáng ê lưng

ta vẫn là ta luôn luôn bánh
cái tình cái mộng cái vu vơ
ngắt ra một chút đời mê gái
đã đủ ươm nồng mấy luông thơ

cảm ơn tất cả em, con gái
từ thuở mười ba tới bây giờ
quờ quạng đi chung cùng lạng quạng
tám mươi...cũng vậy, vẫn như thơ

Buổi Sáng Đầu Tuổi Mới

thế là đã đến sáu mươi ba
không thể bảo là không già
bây giờ chưa đến hai giờ sáng
đã kéo màn ngời trở mắt ra

trời sững một màu tro nám đen
mây từng cụm ngủ giữa nền trắng
cảnh thông gió thờ cầm chừng động
đất trắng lạnh màu tuyết hóa băng

nhìn mãi không ra một ngôi sao

bỏ mạng ta đang ở hướng nào
thịnh suy tồn đọng bao lâu nữa
vẫn gặng kéo dài giấc chiêm bao ?

chẳng bật đèn soi cũng thấy ra
từng đường gân máu từng vân da
trái tim bình thản đi thong thả
chưa có gì là khác hôm qua

vậy đó, mà là sáu mươi ba
rề rà chắc thọ giống gốc đa
trò chơi tuy cũ mà chưa nản
cứ mãi phòng lên rồi tóa ra

chữ vẫn mười dòng móc đã lâu
mỗi dòng như thể mỗi sợi râu
nhìn qua thấy tựa như nhau thật
mà chẳng sợi nào giống đúc nhau

ta sống mỗi ngày một khác đi ?
dường như lòng nhẹ bớt sân si ?
sáu mươi ba tuổi rồi chín chín
ta khác nguyên ta những điểm gì ?

Lì Xi Đầu Năm

mùa xuân hí hửng trở về
đi đầu, anh Tết chính tề ghê chưa
tóc xanh hát giữa gió đưa
mắt, môi thoa ngọn nắng vừa mười lăm

anh vào thăm ngọn hương trầm
anh vào viếng cả chỗ nằm, hồn nhiên
dựng tôi dậy, bắt làm duyên

cung nghinh người bạn chẳng riêng nhà nào...

ngó ra, em đã má đào
mắt môi chợt thả thơ vào lòng tôi
hơi em thở, đủ tỉnh người
tự nhiên sửa bộ, nói cười văn hoa

cảm ơn em mở lòng ra
thảnh thơi đứng đợi món quà đầu xuân

lơ ngơ, bối rối, ngập ngừng
vừa vui, vừa ngại, vừa mừng, vừa lo
đánh thôi, tôi thử giả đò
hào hoa cho thật ra trò thử xem

trước tiên, lì xì cho em
hai bàn tay lựa hai bên hông đầy
hai làn môi mướt đắm say
cho môi em phút ngất ngây ban đầu

lì xì luôn cả ngọn râu
trưởng thành từ thuở biển sâu thành thơ

lì xì gì nữa bây giờ
một lời hứa vội để thờ, giữ nhau ?

lì xì luôn cả chiều sâu
lòng tôi vốn cạn ngó đâu cũng tường
cái tình yêu rất bình thường
vớ ra, mệm, gói đầu giường đủ đôi

lì xì luôn đó, đời tôi

Vu vơ Mùa Xuân

mùa xuân lấm báo đặt hàng
đêm nằm ngủ mộng mai vàng đầu hiên
lơ mơ thấy gió thánng giêng
lọt vào khe cửa hồn nhiên hôn mình
và trong khoảnh khắc hiện hình
thành cô con gái xinh xinh năm nào

hình như là Châu Bích Đào
tựa tựa ả guyễn Thị Ca Dao, hay là
hao hao người đẹp Thu Hà
chợt hơi phảng phất nét hoa Hồ Hồng

sắc nhan lộng lẫy, bẽn bồng
mờ mờ ảo ảo nổi vòng tay vẫy
một mình nằm giữa ngát ngày
bài thơ xuân đậu đầu tay bao giờ

sáng ra, lạc mất bài thơ
chỉ còn hình ảnh lờ mờ người xưa
vẫn vơ ngời đến buổi trưa
uống nước thể rượu vẫn chưa được gì

lên giường, nằm xem tivi
bỏ lơ thơ thần, tức thì gặp thơ
nghiệm ra thơ chỉ là thơ
còn tôi, người đẹp vẫn vơ bên ngoài

thiu thiu lại gập áo dài
lại Trang, lại Cúc...lai rai vào lòng
mùa xuân khiêm tốn đứng trong
ống tay áo đẹp khép vòng giấc mơ

tôi là xuân, khó ai ngờ...

Thơ Tết Cho ThằngBạn

gửi Chu Vương Miện

đã lâu bạn không gọi tặng báo ở trường
chắc vẫn lu bu chuyện văn chương
mòn tay chữ nghĩa không mòn được
giọng thơ điệu cợt càng dễ thương

chắc cũng như tôi, bạn tầm thường
cả đời không thể sống buồn suông
bàn tay ngứa ngáy đâm vợ vẫn
chuyện uống, chuyện ăn, chuyện chiếu giường

tôi nhớ cái thời còn trong nước
bạn suýt đã thành một phú thương
via hè một sạp trăm mặt báo
giữa cảnh đời đang lúc nhiễu nhương

tôi đã ghé qua nhìn mặt bạn
mỗi người một góc cạnh quê hương
mai một tôi đi đây một bụng
những ao bèo, cống rãnh, phố phường

tôi nhớ đầu thời cùng lưu lạc
hai thằng lận đận ở hai phương
thư bạn lâu lâu kèm vài chục
tặng khoản đi chơi để giải buồn

nhớ tới nhớ lui nhiều chuyện lắm
càng già càng nhớ chuyện thân thương
thơ vẫn loanh quanh cự hình thức
y hệt như ăn, ngủ, chiếu giường

Tết nhất mỗi năm càng thêm chán
thơ xuân nhai lại những sợi buồn

viết gì ? thôi viết thơ thù tạc
mình vái nhau chơi, có bất lương ?

có thể cũng là không có thể
an nhiên mà sống với đời thường
hãy như là đã thành cát bụi
đừng rớt ra ngoài chuyện yêu thương

Đón Tết Trong Mùa Đông

xúc đầy từng xèng tuyết
mở lối đi vào nhà
rải muối lên mặt đá
cho vững bước chân ra

sẽ ngược lên hướng Bắc
hay xuôi về phương ả am
Đông hay Tây sẽ gặp
được một ngày bình an ?

có thật đời thay đổi
theo từng hướng xuất hành ?
hay thôi, đứng một chỗ
chờ hạnh phúc vây quanh

hôm nay mừng một Tết
mùa xuân không ở đây
ngẩng mặt trông trời xám
hồn nhiên tuyết bay đây

tuyết tan cóng trên má
tuyết ngấm tím vành môi
tuyết không chạm đáy mắt
sao thành giọt nước rơi

tỳ tay lên cán xẻng
lặng lẽ đứng ngắm trời
hương Tết trong tâm tưởng
ấm dần ngực áo tôi

Xuân Con Gà ‘Át Dậu’

1.
năm theo năm viết thơ xuân
hàng không ai đặt, cầm chừng giữ hơi
sáu mươi tư tuổi chào tôi
dẫu còn gân cũng qua thời thanh xuân

yêu em là chuyện vô cùng
câu thơ chẳng dễ đứng chung với tình
chữ dường như giảm hiển linh
vòng vo ý gói ảnh hình ba hoa

thật ra, mùa xuân mới già
còn ta vĩnh viễn vẫn là trẻ thơ
ngày ngày ước ước mơ mơ
kéo dài dài mãi cái giờ xuôi tay

biết đâu đây nhi, kiếp này
ta tiên phong mở đường bay trường tồn

còn làm thơ, hẵn vẫn còn
còn yêu em kỹ hẵn còn trẻ măng
em nào kiểm chứng giùm chẳng ?

2.
hai hàng vạn thọ dẫn vào
vuông sân nằm giữa bờ rào cây xanh

nắng mai luôn giữa lá cành
ứng trên mặt đất từng khoanh lụa vàng
mạch đời se sẻ bước sang
hồn xê dịch chẳng động bàn chân đưa

chưa mơ hết giấc đã trưa
chưa hoàn thành mới đã xưa mất rồi
mùa xuân mỏng mảnh vậy thôi
tôi chưa kịp ngắm chính tôi, đã là...

vuông sân đất ẩm chân gà
mùa hoa cải gọi...hóa ra vẫn gần
mùa xuân, gã bạn chí thân
lại cho một chút lằng lằng bất ngờ

ngậm nghe thoang thoang hương thơ
chưa ngưng ngọn bút, đã vơ vẩn buồn
còn bao nhiêu hạt bụi đường
động thêm trên đốt xương sườn thông dong ?

vuông sân đất, một khoảnh lòng
đời còn mấy dịp lòng vòng theo xuân !

Thơ thân cuối năm

đâu thừa hơi tính số đời
một câu thơ đủ vốn lời cuộc ta

lên mười đã biết lân la
sáu sáu vẫn ngọt nẻo ra lối vào
trăng phơi lòng giữa ngàn sao
ta năm vượt thẳng cành đào thanh xuân

tiếng cười ai cần dưới lưng

kéo ra nắn lại xem chừng ắm duyên
cái yêu là cái dễ ghien
ngàn thu kim cổ lưu truyền thâm niên

ta từ người trở thành tiên
từ tiên thành phật hồn nhiên bất ngờ
cũng nhờ em hóa thành thơ
mang theo chiếc lá gói thơ một đời

chỉ vậy thôi, giản dị thôi
biết chơi chắc chắn được chơi dài dài
mượn em một nửa mép vai
mượn em một rẻo vành tai đủ rồi

quanh năm đi đứng nằm ngồi
vẫn ta ngự giữa cái tôi chính tề
bài thơ mới chỉ nhập đề
mà em biết cả bốn bề gió trăng
kéo dài cũng chỉ lãng nhãng
vụng tay, chẳng vụng đường răng lưỡi tình

ai chưa từng sống vì mình
mời theo tôi tập hết mình cho vui
một khi đã biết rung đùi
trái tim khắc biết yêu người quanh năm

Nàng Xuân

bất ngờ vô ý thở ra
nàng xuân yếu điệu thướt tha hiện hình
búp môi chúm chím nụ tình
dòng mắt lấp lánh rập rình chờ ai
bàn tay bọc vạt áo dài
ngọ ngoạy như sắp muốn vò vĩnh chi
trái tai mộng đỏ xuân thì
đôi tầm nhún nhảy bước đi nhịp nhàng

nhớ ra mừng một vờ sang
ngửa tay hứng giọt đời tràn lan xuân

sớm mai thức dậy bản thân
hắt hơi mấy cái, gập cần cỏ thơm
chợt lười rời khỏi ổ rơm
nằm nhìn chim ngẩn mỏ son gọi tình
nàng xuân chẳng phải thành linh
không chờ mở cửa hạ mình vào thăm
giày cao váy ngắn dạo vòng
cái bàn cây viết long đong bất ngờ
cô mừng hai khá lắng lơ
vói tay, chẳng nắm được tờ giấy hoa

lùng khùng sợ gặp cái già
chậm chân, cô gái mừng ba vẫn chào
áo cô chẳng có vạt nào
cái vòng xuyên lỗ rún thao thức tình
vành tai, lưỡi, mũi ...đỉnh đỉnh
hoa nở, bướm lượn xinh xinh khắp người
côi tôi kính cẩn tới lui
hình như mặt ngọc vàng mười làm duyên
ngẩn ngơ lòng dạ điều nghiên
cứ lo sợ vấp khi ghiền nhớ nhưng

búng một cái, ra thơ xuân
chỉ vì xuân sắc sống cùng trong ta
xuân như hương, phấn đàn bà
định cư trong máu trong da thịt người...
ba lợn một chút cho vui
đời dần hao hụt ngậm ngùi ích chi ?

THÂM TÌNH NỞ THƠ

LUÂN HOÁN

Nhắc Tôi Một Chút Mẹ Hiền

thời ở núi mẹ tôi buôn bán
mua tiêu, chè, quế, mật vân vân...
bán đá lửa, kaki, giấy, bút
đòi thông dong bồng lấm phong trần

mỗi buổi sáng với mo cau cơm vắt
mẹ ra đi cùng cô cháu mười lăm
cháu gánh bầu, dì xách cân lủi thúi
lội buôn xa lẫn với xóm làng gần

rồi một bữa mẹ hiền tôi bị bắt
bị tịch thu sạch sẽ chẳng còn chi
rương tín phiếu tám bánh xe bằng gỗ
bốn công an đến vui vẻ đẩy đi

mẹ không khóc, không cười, không than thở
phơi tóc dài nằm đọc Lục Vân Tiên
con chim khách đến sau nhà lên tiếng
ba về thăm, đầu đó lại tự nhiên

mẹ chưa thể bỏ được nghề buôn bán
vẫn cầm chùng theo ngày tháng đi quanh
tôi ngày ngày ngồi phơi trên bậc cửa
ngóng mẹ cùng cái bánh ú xanh xanh

(T.S)

Rằm Tháng Tư, 1959

mẹ mất đúng rằm tháng tư

Ồ Tinh Lận Lung

xác mòn mỗi ngấm từ từ khói hương
con vòng tay đứng cạnh giường
mặt mày khô ráo, bình thường như không

con thần lẫn ngấm bình bông
bỗng nhiên chặc lưỡi, buồn lòng liếc ngang
hiên ngoài gió chỏ trắng vàng
nhập vào khe cửa cư tang cho ả gười

dòng kinh siêu độ ngậm ngùi
ai tụng ? không phải lòng tôi đâu mà !
tiếng chuông mơ hồ xa
loãng tan như giọt lệ va xuống lòng

con đứng ngơ ngác, trời trông
căn buồng hư ảo mệnh mông lạnh lùng
chập chờn cánh muỗi ngập ngừng
còn về xin giọt máu buồn mẹ chẳng ?

trộn tình vào những vệt trắng
ướp thơm xác mẹ vĩnh hằng siêu sinh
đời con đi, chẳng một mình
bởi trong hồn vẫn hiển linh mẹ nằm

rằm tháng tư, Phật trong con

(T.S)

Rước Mẹ Đầu Năm

vẫn chùng đó trên mâm cơm cúng mẹ
đĩa rau xanh, cái bánh trắng nướng vàng
và đôi đĩa còn thơm mùi tre mới
và nước trong, trong chén ố thời gian

con quì gồi bàng hoàng không dám lay
pháo bên nhà hàng xóm nổ vang vang
nén chua xót, ngưng ngưng con đốt nến
đốt hương xin mẹ gắng hiểu cho cùng

thân trôi nổi đã tròn ba mươi tuổi
chẳng còn gì để dâng mẹ hôm nay
tấm thân thể mẹ nâng niu sinh nở
cũng bán một phần lây lất qua ngày

mẹ kính yêu, cho con quì bên mẹ
học một đời trong sạch bao dung
đầu đói rách không lọc lừa gian lận
đầu đón đau không thán oán điên khùng

mẹ hẳn biết con vẫn cười vẫn nói
vẫn cho đời sức sống tự nhiên
qua hơi thở, qua dòng thơ chân thật
dẫu nhiều khi uớt sũng lệ ưu phiền

mẹ kính yêu, cho con quì bên mẹ
chiều cuối năm trời gió lạnh vô cùng
con sẽ gắng viết thêm bài thơ mới
thay cổ bản, dâng lên mẹ bao dung

mẹ kính yêu, con đã quì bên mẹ
quì trang nghiêm trong cõi trống không
gồi không đụng mặt đất người đi đứng
nhưng lòng như đang bên mẹ phiêu bồng

(R.H. Đ.R)

Bức Mộ

chân khấp khểnh trên con đường đất ruộng
con bơ vơ giữa quê nội thân yêu
buồn phiền mãi bám theo bàn chân bước
gió man man quàng chiếc bóng hắt hiu

mẹ có biết con khổ tâm trở lại
ngôi nhà xưa đối diện ấu thơ xưa
hồn con mỏng vẫn ngại đời gõ cửa
kỷ niệm ơi xin đừng vội về hùa

mẹ có biết con về đây để ngắm
màu ngói buồn lặng lẽ dưới rêu xanh
và tường gạch loang vết rãnh năm tháng
trải vào hồn con bát ngát giá băng

mẹ có biết con về đây lén lút
tránh không nhìn cây mít gọi trong sân
phối không dám uống hương cao ngào ngọt
tay giữ bên lòng nghe tim đập lằng lằng

mẹ có biết con về đây vội vã
với chiếc hòm cùng cái cuốc trong tay
lòng vẫn dặn, lòng ơi đừng nức nở
dừng dung giùm như năm tháng mây bay

mẹ có biết con về đào mã mẹ
theo chủ trương, đúng chính sách “đảng ta”
ruộng đất hẹp, đời đang cần hoa quả
hỡi qui thần trả lại bãi tha ma !

mẹ có biết lát cuộc đầu con giã
trên nắm mồ cỏ ứa lệ chua cay
lưỡi cuốc bén dội vào tim run rẩy
máu trong người muốn thoát khỏi bàn tay

mẹ có biết mười tám năm trong đất
mẹ bây giờ chỉ sót lại bộ xương
vài sợi tóc chưa đành lòng hoá đất
chợt xôn xao ngấm lại gió mây buồn

mẹ có biết con ôm đầu suy nghĩ
cải táng nơi đâu hay thiêu nắm xương kia
thịt của mẹ đã làm phân bón đất
nắm xương tàn đành chịu mất mộ bia

mẹ có biết lửa hồng trong lò đốt
rực rỡ cười khi con đứng tro tro
mẹ có nóng, có đốn đau, hờn giận
lạy mẹ tha cho tội lỗi bất ngờ

mẹ có biết chút tro tàn trong giấy
màu xám buồn như đôi mắt hoang mang
linh hồn mẹ giờ bay hoang vất vưởng
trên trời xanh hay thăm thẳm suối vàng ?

mẹ có biết đời đời con vẫn nhớ
những lời ru mẹ phủ dụ đời con
những chuyện cổ ngày xưa mẹ đã kể
còn như in linh động giữa tâm hồn

mẹ có biết, hồi ơi mẹ yêu kính
con xin quì thành kính trước tàn tro
cho con khóc một vài giây cũng được
để hình dung mẹ mỉm môi cười

mẹ kính yêu, mẹ bao dung mâu nhiệm
hãy vui lòng về đậu giữa tim con
nắm mộ đó bạo quyền không san được
dâng nén hương con thấp bằng tâm hồn

(H.T.V.â)

Mẹ

1.
mẹ nằm đọc Lục Vân Tiên
trăng thu vào chạt mái hiên nghe cùng
hương từ vãn điệu nghĩa trung
hương từ giọng mẹ thơm lừng đèn khuya

2.

ngồi nhổ tóc ngứa cho mẹ
thấy mẹ nhăn mặt lòng se sắt buồn
mẹ đau hay mẹ cũng buồn ?
chùng tay, búng ngọn thòi gian, nhói lòng

3.

lỡ tay bẻ bát com đầy
bàng hoàng chột nhớ những ngày trẻ thơ
than ôi còn có bao giờ
lần roi mẹ dạy ngấm vào thịt da ?

4.

mẹ ngồi đầu phản gỗ lim
chân co, chân xếp, lim dim tem trầu
tôi mân mê cái nùm cau
lâu lâu thấy mẹ gật đầu, mím chi

5.

ngày xưa u mọi tối ngày
làm rách cái áo, mẹ may cả tuần
mẹ chong đèn vá, rung rung :
"trặc tay hay có bằm sung chỗ nào ?"

6.

tay đưa ve ả hị Thiên Đường
sụt sùi mẹ dặn : "đi đường phòng thân"
ba chìm bảy nổi phù trầm
đầu khô còn đọng hương lòng mẹ thơm

7.

lang thang câu cá bờ ao
trợt chân vào bụi, gai cào sướt tay
tôi đau có một vài giây
sao mẹ buồn lầy suốt ngày thờ ra

8.

chim khách gọi trước hiên nhà
mẹ mang giầy lụa dạo ra ngoài vườn
trăm hoa đang độ ngát hương
với tâm Phật mẹ cúi hôn lá cành

9.

ngày xưa mẹ nhuộm răng đen
nhai trà nhỏ nhè nói năng dịu dàng
mẹ lành như một nhánh lan
mẹ xinh như một bà hoàng bao dung

10.

mỗi khi sờ mũi, nhức đầu
mẹ thường cạo gió, xoa dầu cho ta
hôm nay, ốm liệt, nằm nhà
nhớ mẹ, giọt nước mắt già vẫn trong

11.

vạch cành mẹ tỉa lá sâu
nắng thu nghiêng lá tặng câu thơ vàng
lòng mẹ phơi phới nhẹ nhàng
thành tiên giữa cõi trần gian phù trầm

12.

năm nào mẹ cũng nhưong sao
mẹ quì giữa chiếu lạy vào hư không
Phật, Trời có hiểu gì không ?
riêng con đọc hết nỗi lòng mẹ yêu

13.

vì ba thích rượu ghiền trà
cà phê, thuốc lá tà tà quanh năm
nên mẹ thủ phạt gánh gồng
cho hương hạnh phúc vẫn thơm mỗi ngày

(M.E.L.â)

Rằm Tháng Tư Âm Lịch

*gợi chị Lê Thị Kim Anh và em Lê Hán...
để nhớ rằm tháng tư, ngày giỗ má chúng ta*

nằm im dưới ánh trăng mù
nghe trong hương gió điệu ru đầu đời
lơ mơ thả gót rong chơi
gặp bàn tay mẹ xoa đầu, à ơi...

chùm ca dao trái xanh trời
chở tôi bay bổng một đời cùng thơ
lòng nôi lòng võng ngày thơ
lót bằng lòng mẹ bây giờ còn thơm

đời tôi chưa biết ổ rom
chỉ ngấm hương ổ tình thơm mẩu từ
mẹ đi biệt giữa tháng tư
vàng trăng tròn lắm, hình như tròn hoài

tôi nhìn rõ lắm hai vai
mẹ xuôi trong chiếc quan tài bình an
nhớ như in, nhớ rõ ràng
tôi im lặng đứng cạnh bàn khói hương

tôi không là đứa bình thường
mắt không có lệ lòng vươn trần nhà
tôi đi tôi đứng như là
những cánh hoa huệ nở ra âm thầm

ngậm câu kinh Phật trong lòng
hóa ra tôi khóc bằng dòng khói hương
mẹ tôi chừ ở mười phương ?
không đâu, mẹ vẫn ngồi đầu giường tôi

câu thơ tôi ngắt tình đời

chỉ nhờ hơi ấ^um mẹ tôi thổi vào
mẹ không biến thành ngôi sao
mẹ là tất cả dòng thơ tôi trông

già nửa đời tôi lưu vong
rằm tháng tư vẫn chờ trăng xứ người
nằm im đập ánh trăng mù
nguồn ca dao cũ từ từ mở ra

(S.ấ .C.ấ .T.ấ .T)

Phú Thượng Hòa Sơn Giờ Ra Sao Năm Xương Mẹ Vẫn Còn Trông Sao?

em lên Phú Thượng ngày hôm qua
hương nắng rừng chè chín ửng da
chùm đá giăng tay trên dốc gió
vẫn trở mắt nhìn em thiết tha ?

guốc vẫn trên tay, áo quần lung ?
em len giữa lá muọt như nhung
có còn suýt dẫm con cuốn chiếu
hốt hoảng gọi ta vang cánh rừng

em vẫn quen tay ngắt đọt xanh
cài lên tóc hỏi: đẹp không anh ?
ngậm lên môi nói: chè hơi đắng !
thắc mắc: sao anh quá hiền lành ?

em có ghé vào thăm các “sơ”
thăm từng viên gạch sân nhà thờ
để nghe khe khẽ chân ta bước
đến sát bên em, hôn bất ngờ

em có nhìn lên chòm mã cao
hàng bia mưa nắng giờ ra sao ?
mẹ ta nằm vọng trời mây rộng
đã hỏi thăm ta những câu nào ?

em quyết rằng “không”, có phải không ?
ta nghi em nói chẳng thật lòng
hình như mẹ nói: “ta vô phúc
sinh một thằng con thích lưu vong”

không lẽ khóc nhờ nước mắt em
buồn ta, ta lại nuốt vào tim
Hòa Sơn, Phú Thượng hồn ta vẫn
trôi nổi bay hoài trong cánh chim

xin giúp ta thêm chuyến nữa thôi
gắng lên Phú Thượng ngó mây trời
cho ta gửi được trong hơi gió
mùi đất mẹ qua mắt ngậm ngùi

(C. O. Đ. Đ.T.T - L.T.H.B.V.V.B.H)

Vẫn Thấy Mẹ Về Trong Giác Mơ

mang tro cốt mẹ lên sườn núi
cải táng, dựng bia gọi đời sau
lớng ngớ bên đời, lòng bình thản
cái buồn tạm ổn đã từ lâu

nắng nghiêng đời, rủ mây cùng gió
lãng vãng rúc vào nách lá xanh
bỗng dưng chợt muốn làm thi sĩ
nhúng lòng vào cái nhớ loanh quanh

chiều bịn rịn qua, đêm chòm tới
vắt vai áo gió, xuống đồi hoang
vấp chân, đứt dép, tươm giọt máu
bức lá chùi qua, thở nhẹ nhàng

ngó trực lại đồi, ngọn khói hương
coi lia, lòng dạ xót xa buồn
**mẹ nằm trong đất hay trong khói
đất, khói gì không biệt tích luôn !**

vuốt mặt, quay lưng, bương xuống núi
đi hoài, đi miệt, đi thật xa
nửa vòng trái đất đâu là mấy
đêm đêm ngoái lại, vẫn như là...

hiu hắt đồi hoang nắng tiếp mưa
chữ đề bia rữ nét hay chưa ?
mười năm quờ quạng đi dựng nghiệp
thao thức từng đêm gió trăng đùa

may vẫn còn thơ, vẫn có thơ
thong dong giữ được những giấc mơ
**chiều dài cuộc sống dùn da thịt
vẫn thấy mẹ về trong giấy mơ**

(C.,H.G. Đ)

Trên Vàng Trán Hoàng Hôn

thêm một ngọn nến buồn vừa được thắp
trong đời cha le lói nỗi đau thương
thêm ngàn giọt sương buồn vừa lập lánh
trong đời cha chằng chịt vết thương

con cung kính dâng mừng lời chúc thọ

xót xa này mong cha hãy lượng tha
tình con rót chưa đủ thơm men rượu
lòng con mừng chưa nở nổi nụ hoa

cha yêu quý, làm sao con nghe hết
tiếng thờ dài len lén lẩn vào tim
cha yêu quý, làm sao con biết hết
những buồn đau cha vẫn giấu trong tim

con xấu hổ vẫn vụng về khờ dại
chưa dám hôn tay, chưa dám cảm ơn
lòng hiếu thảo vẫn ngại ngùng khách sáo
nên âm thầm như một kẻ vô ơn

cha yêu quý, làm thế nào được khóc
một lần thôi trên vầng trán hoàng hôn
cho ngàn nét nhọc nhằn phai dấu bụi
cho tuổi đời cha đứng vững bên con

bảy mươi tám năm qua rồi có phải
cha chưa già, cha vẫn trẻ trong con
xin nước mắt hãy cho tôi nhuộm tóc
một đời người sắp vĩnh viễn cô đơn

bảy mươi tám năm qua rồi có phải
ngọn nến hồng, thêm ngọn nữa sang năm...

(R.H. Đ.R)

Cha Già

1.
cuối tuần ba thuê đám lung
nắng ngoài sân gọi, dòm chừng, đếm gian

ba nằm áp sát mơ màng
máu nghe ấm áp hai bàn tay con

2.
chiết trà ra chén gan gà
tay ba kính cẩn hơn là nâng hoa
khói bay trắng tóc hay là...
không đâu, con chỉ quáng gà đấy thôi

3.
ba đeo gọng kính đòi mời
trề dài xuống sống mũi ngồi lim dim
con nghe tiếng đập trái tim
của ai văng vẳng hát lên trong lòng

4.
ba cầm thi phẩm của con
long lanh mắt lật, ngó, không nói gì
khi con quay gót chân đi
thoáng nghe tiếng gọi thầm thì : con tôi !

5.
con đi học làm sĩ quan
mỗi tuần ba gửi vài trang chữ đầy
hóa ra con vẫn như ngày
lên năm lên sáu thơ ngây thuở nào

6.
điu nhau về tới hiên nhà
nặng con ngơ ngác, gập ba bàng hoàng
không gian cùng với thời gian
bồng dung khựng dưới ba bàn chân khua

7.
ba nằm duỗi thẳng chân tay
tám mươi bốn tuổi, ngủ say một lần

ba còn mộng寐 gì không ?
áo quan đóng lại là xong một đời
(M.E.L.ả)

Chiều Mưa

mừng sinh nhật thứ 32 của LỖ

1.
ta đến trọ nhà em từ thuở
em chưa qua hết tuổi mười ba
bút mực thơm từng ngọn tóc đuôi gà
miệng liến thoắng vụng về như con sáo

hoa cỏ dại mọc đầy trong túi áo
gót chân hồng không mệt mỗi nháy giây
trái mù u chuyền thẻ chạy quanh tay
cười với hát, ăn quà, vùi vãnh mẹ

chùng nẩy việc dặt dìu em nhè nhẹ
đạo vòng vòng trong thế giới ngầy thơ
mắt vô tư nhìn ta đến...không ngờ
chàng lãng tử của gió mây đã lại

2.
phòng ta trọ âm thầm và trống trải
chiếc bàn vuông, cái ghế vải nhà binh
cán bút khô cắm giữa ruột lục bình
tàn thuốc lá chất buồn cao thành núi

những buổi sáng cúi đầu đi thui thủi
những chiều về nằm chờ đợi vu vơ
đời hắt hiu đậu xuống mấy giòng thơ
nhờ trang báo gợi tình đi trăm ngã

một buổi sáng trời mưa buồn chi lạ
bâng khuâng nhìn em vọc nước ngoài hiên
gió mùa thu đùa trong tóc nghiêng nghiêng
bay lên má...nhận ra em đã lớn

trong khoảnh khắc lòng dịu dàng mom trốn
buồn vu vơ theo thương nhớ miên man
mắt em xanh cũng bối rối hoang mang
le lói thấp nỗi tình ta ngỡ ngác

3.

từ bữa đó hồn ta đầy âm nhạc
nhận lời kèm em học Pháp văn
bài vỡ lòng bát ngát ánh trắng
em khờ dại hay chính ta vụng dại

thơ trời nắng trời mưa dài ra mãi
tóc em xanh cũng vừa xõa ngang vai
ta đưa em chọn hàng mẫu áo dài
ôi chiếc áo đầu tiên em tập làm thiếu nữ

ta ngỡ ngẩn nhưng em cùng một thứ
bởi vì ta vừa mới biết yêu nhau
áo hẹn hò ta chọn có sai màu
thơ ta đã sum xuê lời bào chữa

4.

ở chung nhà nhưng tương tư từng bữa
càng giận hờn càng tha thiết yêu thương
càng yêu thương càng cao nỗi u buồn
tình vụng dại nuôi xanh mầm sợ hãi

mẹ em bảo: biết được ruồi đục cái
vừa bay ngang, huống chi chuyện tình yêu
càng giấu quanh, càng bại lộ thêm nhiều

mẹ em đã răn dạy em to nhỏ

5.

cửa phòng ta mon men lời bóng gió
đây ta buồn nói dài bước lang thang
ánh mắt em thao thức nỗi bàng hoàng
mở trang sách em úp đầu gối khóc

tình yêu, tình yêu, mệt nhoài, khổ nhọc
em bằng lòng chịu đựng để yêu thương
những lá thư tha thiết nỗi vui buồn
em kín đáo giấu trong lòng máng xối

ta len lén lấy nhanh và đọc vội
mua cau trầu mai mối chuyện trăm năm
tình keo sơn cha mẹ phải bằng lòng
thơ ta đã vắng bóng em từ đó...

6.

mười sáu năm qua đời dưng trong ga nhỏ
chiều hôm nay ngồi vợ vẫn trông mưa
em ngoài hiên, lại vọc nước như xưa
ta bỗng thấy em vẫn còn con gái

em có biết em vẫn còn trẻ mãi
bởi vì ta còn mãi mãi yêu em
nói tay nhau đan từng sợi võng mềm
ta kính cẩn mời em yêu ngã xuống
chiều bát ngát mưa ngoài hiên phiêu lãng...

(Đ.ã . V. Đ. Đ)

Đỉnh Hôn

gởi Lý, Phước Ninh

sắp đến giờ
nỗi êm ái vĩnh viễn trời buộc chúng ta
anh thôi là vòng xe lăn dài đường chờ đợi
em thôi là bộ hành đứng vẫy tay trông

và sớm mai này chắc em dậy sớm
và sớm mai này trời sẽ mát hơn
em sẽ hát thêm một câu ca ngọt ?
em sẽ mỉm cười trước tấm kiếng trong ?

trước hương khói trà anh ngồi nhâm nhí
hạnh phúc hình thành một bữa điếm tâm

em cũng nhớ ra chuyến xe buổi sáng
khách chật giúp mình thêm sát vào nhau
chẳng biết đến đâu ? về đâu chẳng biết.
chỉ biết đang cười, đang nắm tay nhau

trong túi quần anh năm mươi đồng chẵn
rồi Hải, rồi Luân cúi trước tiền mừng

em cũng nhớ ra quả chanh vườn Bửu
buổi tối nhà Đài con sót vẩy anh
chẳng dễ gì quên bao điều nhỏ nhặt
óng ánh vẩy quanh bên một cuộc tình

nhưng sáng hôm nay, tạm quên đã nhé
chiếc xe jeep lùn của anh Chín anh
đang chở những gì như là trà rượu
có cả cau trầu...tất cả đều xanh

và sáng hôm nay, rồi ra... lát nữa

lát nữa rồi ra ... có cả một đời...

(T.S)

Về Nằm Lại Nơi Mới Cưới

tặng cô ba Lý, Phước ả inh

ta về nằm lại bên Ba
ngày xưa em nhỏ như là chim sâu

ta về nằm lại bên nhau
ngày xưa tóc gối nặng đầu bên vai

ta về nằm lại bên ai
ngày xưa đứt nút áo gài kim găm

ta về nằm lại chỗ nằm
chật vừa đủ cựa âm thầm bên nhau

ta về nằm lại bên màu
má thơm em tập làm dâu thuở nào

ta về nằm đọc ca dao
đã ru em ngủ như sao sáng trời

ta về nằm lại trong lời
em thưa thỏ thỏ như mời suốt đêm

ta về nằm lại trong em
nghe như hoa nở êm đềm trong ta

ta về nằm lại trong ta
mới hay ta quả chưa già bao nhiêu

(R.H. Đ.R)

Một Chỗ Cho Em

ơi cô bé Phước ả inh Trần Thị...
cớ vì sao lú quíu bước chân hoa
trời đâu sắp đổ mưa mà vội vã
ngại ta nhìn ? thôi, xin chỉ liếc qua

còn sớm lắm, mời em đi thông thả
cho con đường thơm lây chút đài trang
cho cỏ lá thở khẽ hơi âm nhạc
cho thơ ta kịp bắt giữ dung nhan

trời đang đẹp em có nghe chim hát
giọng yêu đời như nhịp đập tim ta
em có biết mỗi từng giây máu thở
là từng giây ta dâng hiến thiết tha

chậm chút nữa, nắm chi tà áo trắng
nắng choàng vai áo mỏng về đâu
trốn sao khỏi tâm hồn ta rộng lắm
phút giây này rục rở đến ngàn sau

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Vẫn Em Là Người Tình

quà sinh nhật thứ 34 cho Lý

vẫn em là người tình
suốt đời ta yêu dấu

Luân Hoán

299

hỡi cô bé xinh xinh
chờ ta đi với bậu

đường thẳng hay ngã cong
gập ghềnh hay bằng phẳng
ngõ cụt hay lối thông
đời bên đời sát cánh

trời nắng tiếp trời mưa
mùa xuân qua mùa hạ
quần bên nhau bốn mùa
vẫn hoài hoài mới lạ

tóc em ngắn rồi dài
môi em hồng rồi đỏ
buồn vui trở hai vai
vẫn trẻ trung bé nhỏ

yêu em ta làm thơ
yêu ta em rộng lượng
thơ thì thường vu vơ
nhiều khi toàn tưởng tượng

dù viết về một ai
cũng bằng tình em cả
hình ảnh em không phai
dù gọi tên kẻ khác

vẫn em là người tình
dù đã thành chồng vợ
bốn mặt con xinh xinh
đời ta như hoa nở

em không làm đâu bậu
khi yêu kẻ làm thơ
giàu tài hoa lãng mạn
nhưng chân chất ngây thơ

vẫn em là người tình
nàng thơ ta diễm tuyệt
cảm ơn đời cảm ơn
nhờ em ta thi sĩ

(Đ.ă . V. Đ. Đ)

Ly Rượu Cuối Tuần Cho Lý

năm giờ sáng em bắt đầu đến sở
trời mờ mờ tuyết lạnh vương bên chân
ổ bánh nhỏ trong tay chùng đã mỗi
métro sang *bus* đã bao lần ?

đường thì rộng đời thì dài, mệt mỗi
em âm thầm như một bóng chim bay
lọn tóc rối giấu trong vành khăn ẩm
mắt chong đèn trong ngọn bút anh đây

ngồi trong sở em vừa làm vừa học
câu đầu tiên hai chữ *bonjour*
đời lặn đạn ở đâu rồi cũng khổ
Ça va bien, em can đảm có thừa

có nhiều lúc người chung quanh hỏi chuyện
chẳng hiểu gì cũng *Oui* vội cho qua
tối về nhớ lần mò tra tự điển
thắc mắc nhưc đầu buồn bã thả ra

đời như vậy phải chẳng anh có lỗi
vì yêu em, vì quyết định lên đường
cơm với áo tự do và hạnh phúc
mất hay còn hai tiếng quê hương ?

đêm trần trọc nằm nhìn em say ngủ
muốn hôn lên nỗi mệt nhọc bơ phờ
nỗi chua xót mà em từng chịu đựng
sợ môi buồn làm vỡ giấc em mơ

làm sao giấu giùm anh niềm hạnh phúc
được làm người được có vợ con
mười năm nhốt dòng thơ trong lồng ngực
giờ thả bay cho nhẹ nhõm tâm hồn

em yêu đâu hãy lạc quan tin tưởng
dù thế nào ta cũng sẽ hồi sinh
ngắm cho kỹ vẫn đóng vai nô lệ
nhưng ít ra cũng có phút sống cho mình

thơ anh đã viết cho em nhiều lắm
thêm bài này, ngàn bài nữa mai sau
nhưng chắc chắn không bao giờ nói hết
những nụ hồng trong dòng máu tim anh

hãy ngủ ngon hỡi em yêu, hiền thực
mai cuối tuần em về sớm đọc thơ
gắng đừng khóc để mình anh gánh chịu
xứ lạ quê người lạnh nỗi bơ vơ

(â .â .C.â)

Giặt Áo Quần Cho Vợ

trộn chút tình ta vào trong bột giặt
vò nhẹ nhàng bởi lo sợ em đau
vải còn đượm mùi thịt da em thơm ngát
tay bụi ngùi như đang vuốt ve nhau

trông thau nước đục lờ những cái bản
ta bỗng thương lớp bụi nổi màng màng
chúng là những nhọc nhằn em gánh chịu
nuôi chồng con dài năm tháng gian nan

vòi nước nhỏ chảy qua từng thớ vải
như chảy vào trong cùng tận lòng ta
em có thấy giọt lệ ta thấm nhỏ
và tan trên màu vải những thiết tha?

hơn bốn mươi lần đầu ta tập giặt
để tiêu xài cho bớt chút thời gian
thân nam tử ở trong thời mất nước
sao trói nơi này lắm cảm kêu than?

đời không giữ gìn ta hai chân đứng
có lẽ nào vô dụng mãi hay sao
giặt giũ làm thơ đọc vài trang báo
hai mươi bốn giờ thường trực chiêm bao

(á . á . C.á)

Đêm

nằm thẳng cho em gác
cả hai chân lên mình
anh nghe máu em chảy
như hòa vào máu mình

em ngủ ngon, ngon quá
mắt khép, môi thở đều
ngọn tóc vương trên má
cũng dịu dàng thở theo

ngoài trời tuyết đang xuống
đêm nay trừ mấy mươi
hơi em sưởi anh ấm
khát nước nhưng chột lười

chân hồng em bỗng nặng
mỏi quá ta khẽ nghiêng
quờ tay, em làm nũng;
ôm em đi ! nằm yên

(ả . ả . C. ả)

Bạc Tóc

chiều thứ sáu về sớm hơn thường lệ
em ôm hôn như thuở mới yêu nhau
thua cháy túi riêng cuộc tình sót lại
giữ cho lòng gắng đứng tiếp hôm sau

trong tha thiết vang lời em kinh ngạc:
“*ồ cái gì, như tóc bạc, đầu anh ?*”
chuyện nhỏ mọn sao lòng chùng bở ngỡ
đầu đã từng phung phí hết xuân xanh

em nắn ni, ghì vai, tìm từng sợi
“*nhỏ cho xong, đừng để mất đẹp trai*”
tình em thấp sáng theo từng ngọn nhỏ
rụng trong ta xa xót tiếng thở dài

ta nhăn mặt than đau, em ái ngại
bốn mắt nhìn nhau chan chứa suốt lòng nhau
em chột nói tưởng như thằm an ủi:
“*ồ, chỉ toàn tóc ngứa, tóc sâu !*”

không đâu em, chúng chính là đá trắng
đang xây dần phần mộ của riêng ta
hoa ngập nước lâu ngày đành phải rã
hồn ngấm sâu lâu quá phải phôi pha

luật trời đất có sinh có tử
sá chi ta mới chớm trở sắc già
đời sống bám vinh danh gì nuôi tiếc
kéo dài chi kiếp bỏ nước không nhà

nhỏ sao hết hơi em yêu ngớ ngẩn
rụng sợi này đến sợi khác thành vôi
mười năm nữa hay vài giờ sắp tới
sợ chi đâu ta chuẩn bị xong rồi

tóc chớm bạc nhưng hồn sâu đã bạc
xin nhẹ tay ta nghe nói con đau

(ả . ả . C. ả)

Một Ngày Nghỉ Bệnh

sáng hôm nay bỗng lừ đừ ngã bệnh
quyết định ở nhà nằm cho thẳng lưng
đuối rộng hai tay, xuôi lơ cán cuốc
mắt nhắm lim dim nghĩ ngợi lung tung

bỗng thấy nhớ em như lâu không gặp
bỗng thấy thèm em như thuở chưa từng
em đang chạy đua dành từng nhịp thở
tối mặt tối mày chân đạp không ngưng

máy dội lòng ta đập dồn thương xót

áy này nằm nghe nước mắt rung rung
lực bực trong đầu ngàn cây kim chích
cạo gió xoa dầu uống *atasol*
gắng ngủ phút đi dù năm, mười phút
buồn tủi chi đâu vật vã trong lòng

thấy tiếc làm sao bốn năm chục bạc
hoang phí một ngày uể oải nằm không
lảo đảo ngồi lên bày trò giấy bút
thơ thần mênh mang viết bậy mươi dòng

đời sống mỗi ngày một thêm rách nát
thơ hóa không ra bạc cắc bạc đồng

viết chán vò quăng, nằm vùi choáng váng
nhìn quần quanh nhà giấy rác giăng giăng
gắng gượng ngồi lên, bần thần quơ chổi
mạng nhện, bụi đời gom một đồng đen

đóng cây đinh treo ảnh em lên vách
nhìn mắt em cười trong ảnh muốn hôn
xinh đẹp như ri sao mà lặn đạn
theo ta làm gì hồi ả mè con

một thoáng ba mươi năm dài chung sống
có hiểu cho ta vẫn một tấm lòng
giả sử hôm nay ta say thuốc chết
em còn nửa đời có bớt long đong ?

(Đ.ã .V. Đ. Đ)

Quê Em Lộng Lẫy Quá Bởi Vì Đã Có Em

cho Trần Thị Lý

năm đó theo em về Mân Quang
hí hửng cầm tay dạo quanh làng
mấp mô đường xóm tre nghiêng gió
rớt nhẹ vào lòng hương khói lam

em chỉ cho ta xem bụi chuối
bốn mùa thủ thi tiếng chim sâu
có con rắn mỗi bò ra ngắm
gục gặc khen thầm: thật xứng đôi

em chỉ ta xem giòng thủy lợi
thập thò bò dọc mép đường đi
cỏ gà ngấp nghé hai bờ nước
thấp thỏm như đang muốn nói gì

em chỉ ta xem đìa cá nhỏ
đục càm nằm núp bóng hàng keo
chà tre, thanh chõng, vạt giường cũ
chìm nổi xanh xao giữa đám bèo

em chỉ ta xem đôi chòm mã
mấy đời nội ngoại đã mằm đây
xương tàn cốt rụi xanh chân mạ
quần quít hồn ôm bụi đất này

em chỉ ta xem giòng sông cái
đã buồn từ thuở mới luân lưu
bao nhiêu đò đã thay trên bến
bao kẻ qua sông biết ngậm ngùi ?

quê em có vẻ không giàu lắm
ruộng thấp ruộng cao úng nước phèn
lông leo vại tiếng gà cục tác
đời lún dần vào nổi bần khoản

yêu em ta nguyện yêu màu lúa

màu mái rạ thâm sì nắng mưa
tay ta tuy đã quen cầm bút
luống chữ hẹn thom những đường bừa

yêu em ta đã yêu cây lá
cục đất Mân Quang cũng hữu tình
cảm ơn thổ địa thom tay quá
tặng ngọc thom lòng bút vẫn sinh
(C. O. Đ. Đ.T.T –L.T.H.B.V.B.H)

Viết Trong Đầu Tại Hôpital Général De Montréal Ngày Giáp Tết Nhâm Ngọ

xì lì năm con Ngựa cho Lý

bao nhiêu hạt tuyết trong dòng tuyết ?
tuyết trắng trời kia có mấy dòng ?
khí lạnh khởi từ tinh thể tuyết
có buốt bằng thơ chết trong lòng ?

thơ đã tắt rồi ? thơ đã chết ?
máu chùng chảy vội để lạc thơ
ta nghe đâu đó trong da thịt
khởi kết vòng hoa, dựng nắm mồ

đời lỡ sống với những trò vô ích
làm chi hơn khi dòng máu đầy thơ ?
trang chữ viết đâu để dùng đắp mặt
giọt bụi ta đọng được giữa hư vô ?

nhìn em đứng thất thần trong lo lắng
xôn như gai ai chích khắp thân mình
không dám nghĩ ngày mai em ở lại
nuốt hương, trầm lặng lẽ giữa tràng kinh

em yếu đuối em thiết tha em vụng dại
một đời giàu nhân nghĩa với yêu thương
thân mòn mỏi sẽ cõng đời còn lại
một mình đi cho hết những đoạn trường

em gắng nhé, em yêu, đường còn lại
ta hình dung, ta tưởng tượng, rõ như là...
gắng đốt hết vết đời ta sót lại
thương chính mình là em đã nhớ ta

em gắng nhé, bước ngoặt đường còn lại
thời nhiệm trùng-thơ rồi sẽ phôi phai
một lát nữa hay một mai...đâu biết
lặng nhìn em vừa lội tuyết ra ngoài

thơ đuối sức nhưng lòng bay theo tuyết
- em về lo khăn áo để mang vô...

vẫn để tình ở lại hồi sinh thơ
sẽ vì em gắng sống đến bao giờ...

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Hương Hoa 13

chạng vạng hương đủ dẽ
thơm nức đường cây xanh
em lang thang tìm hái
bỏ vào túi để dành

sáng mai mang vào lớp
tặng con Lý con ả a
rủ nhau cài lên tóc

sắc hương thêm mặn mà

tóc em đen nhanh nhánh
hoa vàng vàng xinh xinh
mắt em cười lóng lánh
mái lớp cũng rung rinh

tôi ngồi nghe em hát
hành lang dài hát theo
lòng bổng bùng nốt nhạc
như dòng suối trong veo

hương đời hương đủ dễ
hương tóc xanh mười ba
hương mực hương sách vở
sức nức hồn thiết tha

(Đ.Ấ . V. Đ. Đ)

Chân Dung Thân Yêu

thương gửi chị Giáo Huy

chợt nhớ mẹ là tìm vào thăm chị
đăm đăm nhìn mái tóc vương mù sương
dáng quý phái trong tiếng cười hiền dịu
còn lung linh trong đôi mắt đẹp buồn

bàn tay vẫn như những giòng suối nhỏ
vỗ về em như lời mẹ ru hời
hơi ai ấm lót trong từng nếp áo
em muôn đời vẫn chỉ ấu thơ thôi

nắng chiều nhuộm chị vàng như bếp lửa
chất chiu vo từng hạt gạo yêu thương

Ồ Tình Lận Lung

cơm thom ngát từ tay người thay mẹ
nâng chân em qua từng bước mù sương

thân chồng chất tuổi đời còn vụng dại
làm cách nào chị hiểu được lòng em
quả ngớ ngẩn, chị làm sao không hiểu
trái tim kia là lòng mẹ vô biên

đêm đêm xuống mừng giãng đầy tâm sự
giường lác loài thương nỗi nhớ mênh mông
em nằm lặng nghe chị cười theo giấc ngủ
tưởng mẹ về hôn nhẹ gót chân son

(T.S)

Khiêng Nước

thương nhớ gọi chị Lê Thị Kim Anh (Kiều Liên)

một cái thùng con con
một đoạn tre nho nhỏ
chị thương chịu nặng hơn
lâu lâu hơi cau có

em đi trước run run
đòn nghiêng vì vai thấp
dốc đá vấp luôn luôn
thùng va vào sau gót

một đôi lần em khóc
ngồi chùi vết máu tươi
rắc lên chút đất bột
thế mà vui rất vui

giếng trong xanh nước mát
uống lưng một vành gàu
chị múc em đứng hát
nắng chiều vàng tàu cau

ngày qua ngày qua vội
mới độ thế mà già
chị chồng con lặn đận
em bỏ xứ bỏ nhà

ở đây trời đẹp lắm
sao chẳng hề thấy vui
chẳng phải vì em khổ
chợt nhớ nhà đó thôi

ước chi được nhỏ lại
như những ngày tân cư
cùng chị đi khiêng nước
bắt nòng nọc vọc chơi

(Phan ả i Tân phổ nhạc - ả . ả . C. ả)

Xin Gửi Cho Em Vài Hạt Mưa Để Nghe Thánh Thốt Suốt Ngày Xưa

gửi chị Lê Thị Kim Anh, Đà ả ả ả

1.
mưa suốt ngày đêm, suốt mùa đông
chị đang đúc bánh xèo phải không ?
chảo đen, bột trắng, bàn tay nhỏ
đổ hết lòng trên ngọn lửa hồng

nhớ gửi kèm theo một chén tương

ớt xiêm chanh lựu ảm hương vườn
gởi thêm búp chuối chị đang cắt
lỡ đứt tay, đừng bịt vết thương !

em vẫn đang nhai lại tuổi thơ
bút cùn hành hạ tả tôi thơ
ngại rằng nước mắt chao hình ảnh
em vẫn van em đừng bao giờ

2.

mưa suốt ngày đêm, suốt mùa đông
nhà mình có dột chỗ nào không ?
hứng lưng gáo nước phun lên giấy
cho loãng bớt mùi lệ nhớ mong

ôi thấy rõ ràng những ngón tay
chị từng kỳ rửa cặp chân này
giữ mền, trái chiếu, ru em ngủ
thơ dậy theo ca dao mớm mỗi ngày

nghe thoảng qua hồn tiếng thở ra
mỗi lần chị nói bị em la
đã quen ăn hiếp chị từ bé
có hiểu em thương chị nhất nhà ?

3.

mưa suốt ngày đêm, suốt mùa đông
mưa xuyên đầu núi, lún mặt sông
mưa từ Đà ả ảng qua Bắc Mỹ
mưa phát phơ bay, mưa lưu vong

chị buồn còn hơn những giọt mưa
sâu hơn cổ nhạc từ ngàn xưa
nhớ thương em trốn vào thi khúc
sao chút lòng em vẫn cứ thừa

chị khóc hay là em khóc đây ?

mây râu nam tử hèn vậ thay
mưa phùn, mưa bụi, mưa tâm tã
chẳng có mưa nào hơn lệ chia tay

(C. O. Đ. Đ.T.T – L.T.H.B.V.V.B.H)

Tâm Sự Cùng Em Trai

Cho em Lê Hân.

hình như có tổ chim trên mái rạ
anh nghe vui tiếng mẹ rĩa lông con
chao ôi nhớ chiếc lồng tre thơ dại
ôm say mê lên đôi mắt xưa tròn

giờ thì chúng tập nhau bay, có lẽ
cho anh xin viên sỏi nhỏ tay em
anh còn lại chút lương tâm này đó
nỡ lòng nào đem bán chúng sao em

anh vẫn nhớ trên hoàng hôn bờ cỏ
đôi chim nào đập mái, ngượng bàn tay
khi giương ná bàng hoàng nghe tuổi lớn
bỏ tình trôi theo đôi cánh chim bay

cũng từ đó nguyện yêu đời mãi mãi
sao bây giờ bọt lệ trắng niềm vui
làn chân mỏng hoang vu vòng ngực nhỏ
nghe gì em trong thăm thẳm môi cười

chắc vang vọng một vài viên đạn nổ
ngang lưng trời, oản khúc ruột quê hương
người người chết cho tự do vẫn sống
xác thay phân xanh cỏ lá bình thường

anh ngại nói, đã từ lâu anh muốn...
tội cha già bán mệt nhọc nuôi con
may mẹ đã nằm yên trong lòng đất
anh em mình mỗi đứa mỗi cô đơn

em đừng trách anh bỏ nhà bỏ cửa
sống lang thang xao lãng cả học hành
em cũng khóc từng đêm nằm suy nghĩ ?
nín đi nào, đừng xé nát lòng anh

anh vốn sợ nếu có ngày cầm súng
bắn những ai ? ai không phải là người ?
anh lẩn trốn nhưng cuối cùng chẳng thể
khuyến khích mình tham dự cuộc chơi

mọi cuộc chiến đều chẳng nên võ ngực
nhân danh gì để phủ dụ nhau đây
lần trung bình, anh đóng vai phụ dịch
vui theo buồn lơ lửng đến hay hay

em có vẻ trách anh, ừ nên vậy
anh còn gì ngoài lần thân làm thơ
học lóm được đôi ba vần lạc điệu
vừa đủ thành một gã rất băng quơ

em chẳng ngại làm em người lạng quạng
hãy nhìn anh, chân dung mẹ thật ư ?
anh cười thử, mắt môi anh có đủ
lòng bao dung của mẹ hiền từ

đừng bay nhé, chim non trên mái rạ
mẹ mất rồi anh tình nguyện chăm lo
tay dẫu yếu nhưng tình thương chẳng thiếu
tựa hơi nhau qua từng chặng xe, đò

vui vẻ thế vì sao em muốn khóc

trái tim anh ? vẫn đều nhịp như người
dễ gì đứng khi mới vừa mười tám
khi làn môi chưa biết hết nụ cười

khuya rồi đó, em về đi, cha đợi
đầu em thơm cho anh gội làm môi
cha hôn xuống, thôi nghẹn ngào tiên đoán
thằng anh mà chắc chết sớm, con ơi.

(V.T)

Hỏi Thăm

Cho em Lê Quốc Hùng

trời hôm nay chắc nắng
em vẫn đi xe thô ?
xe em còn đủ thắng ?
xuống dốc hoài hay sao ?

đường Hùng Vương có khách ?
em đứng đợi nơi nào ?
tại bến xe liên tỉnh
hay bến cá Thanh Bò ?

ngày em đi mấy bận ?
xe nỏ lớp mấy lần ?
công an phạt mấy chục ?
còn tháo bánh xe không ?

tại sao không đăng ký ?
hộ khẩu bị cắt rồi ?
nghĩa vụ em vẫn trốn ?
tương lai mù chân trời !

Ồ Tình Lận Lung

316

em vẫn qua An Hải ?
em vẫn đến Chợ Cồn ?
đường dài em có thấy
phố phường còn đẹp không ?

nhà ta xưa trước cửa
có treo nhánh xương rồng
ngoài hiên giàn hoa giấy
bây giờ còn trổ bông ?

em có hay dừng lại
hít chút gió sông Hàn ?
mồ hôi em vẫn mặn
đắng một đời lang thang ?

này em còn nhớ tuổi ?
còn bao giờ soi gương ?
thấy gì trong đôi mắt
ngoài muôn vàn vết thương ?

(á . á . C.á)

Tâm Dung Đại Gia Đình Tôi

Ông Bà Nội

kê quan tài sẵn bên giường
ngày ngày rờ rẫm như tuồng trời trần
án thư bụi phủ nhện giăng
cháu vào thăm, nắng theo đèn vẫn run

nghe rằng ba mới chào đời
hết ngày thọ phạt bà rời thế gian

bỏ quên dưới cội địa đàn
hạt mầm xưa nở búp toàn nhụy hoa

Ông Bà Ngoại

nhẹ tay vén tấm vải điều
gặp đôi mắt đứng buồn thiu nhìn mình
qua hương khói, tưởng ra hình
nhưng nhìn chưa thấy sợi tình thiêng liêng

ngoại không khác má bao nhiêu
vóc sương mảnh khảnh sớm chiều vào ra
vịn giây trầu tới luống hoa
đất nâng niu ngón ngọc ngà làm vui

Song Thân

lòng ba quả chẳng bao la
chỉ rộng bằng ánh trăng ngà giữa thu
cho dù xuống tóc đi tu
khó lòng con được nhu từ như ba

liếc theo cán chổi lông gà
trong tay má nhíp, gông da đỡ đòn
mùi roi, mùi ngọn bông gòn
đánh rồi tới xúc dậu, hôn, dỗ dành

Mẹ Lớn Và Các Dì

mang dòng máu Ông Ích Khiêm
nghe tàu cau rụng lim dim nhìn trời
nhúu mày ngó sao đôi ngôi
mẹ cười, giục đọc tiếp đời Kiểng Tiên

giận ba hay hận chi đời
gói gương lược xách nón rời Hòa Đa

ba lên Phong Lệ, cây bà
mang về được tâm ảnh nhòa thấp hương

má về trời, di thể chân
cha con khoảng cách dần dần xa nhau
ba, di có lỗi gì đâu
chẳng qua nhớ má lâu lâu bực mình

Các Chú Lạc, Thao, Tham, Sô, Diên, Thước Và Những Người Chưa Hề Gặp

bao nhiêu hoa lá trong vườn
không thơm bằng chút hương bùn dính chân
một đời vỡ đất bón phân
năm nghe cu gáy mình trần dưới mây

ông bà mười mấy mặt con
đất đòi lần lượt sót còn chú thôi
sáng chống gậy ra viếng trời
quay vào hít khói hương (nhang) ngồi mộng du

bỏ nông ra nắm lấy nề
cầm bay cầm thước đề huề ông cai
ngả lưng trong cỗ quan tài
còn nghe hương rượu thấm ngoài áo quan

không mê ruộng lúa, ao bèo
chú ra Cẩm Lệ dựng lều doanh thương
tối ngày bàn chuyện cải lương
thong dong với đám nương nương quanh mình

vài đêm sỏi nhẵn cả đầu
chẳng qua mang tội quá giàu đầy thôi
chọn đường đi tắt về trời

lập trường chú vững một đời cá nhân

gánh lý tưởng đến chiến khu
giật mình chợt thấy quân thù sau lưng
lãnh đạn vì chợt lùng khùng
có không hảo ngữ: “anh hùng vô danh”

đôi khi đứng trước bàn thờ
nhìn từng khung ảnh vẫn vợ nghĩ thầm:
cô, chú hẳn nhìn thấu tâm
cái thẳng bất đắc dĩ cảm nén nhang

Nhạc Phụ Nhạc Mẫu

thiếu hương dầu nhớt ết săng
trái tim trí óc tay chân lừ đừ
không thương tiếc của phù hư
chỉ đau vì cảm thấy dư xác mình

chăm lo từng chiếc xe đồ
từng viên gạch lót từng vò rượu thơm
đốt tử vì tình thương con
khóc người nội tướng xóm thôn đưa đường

Các Anh, Chị: Huân, Hường, Cưu, Hiền, Anh, Hạt

nếu không non yếu nửa đời
tay tài hoa đã vẽ vờ thêm tranh
lặng yên nhìn nét tay anh
nghe gân màu sắc long lanh máu cười

em dừng xe lại bên đường
ngắm từng hạt cát, bình thường xiết bao
ở đâu còn dấu máu đào

cho tôi được nắm tay vào chị tôi

lần đầu em gặp biển xanh
vừa mê vừa hận loanh quanh trên bờ
thương chồng nằm đắp lá cò
chị về theo mẹ, đâu ngờ hụt hơi

mười lăm tuổi bỏ gia đình
lập thân lập nghiệp hiên vinh một đời
hào hoa mã thượng chịu chơi
nước nhà thống nhất, thủ thời, vợ nuôi

dứt nghiệp diễn kịch nửa chừng
chỉ vì có trái tim rung động nhiều
không lái được nổi buồn thiu
cũng lời khảm khá những điều đắng cay

chung cùng trong một bào thai
chị thương đề cả đường dài cho đi
năm mươi năm chưa có gì
để vui lòng chị từ bi nhường phần

Các Em Hân, Hoàng , Hùng, Hưng

năm tư, mở sách vỡ lòng
sáu sáu, xách gói học khôn xứ người
khác ta, không biết hưởng lười
giống ta, cái tật cười cười vu vơ

bỏ học sang Cam Bu Chia
thi hành nghĩa vụ làm bia lót đường
rừng nuôi đất dưỡng trời thương
cho về lành lặn đứng đường mưu sinh

nghe em vẫn đạp xe thò

sắm được đôi dép bác Hồ mới toanh
nếu dư, tranh thủ để dành
hớt tóc, chụp ảnh gửi anh xem nào

tốt nghiệp đại học đã lâu
ngày ngày lấy việc sờ râu đợi thời
tây xong lý lịch ba đời
không chừng em bỏ qua thời thanh niên

Bạn Đời Và 4 Con: Bình, Bảo, Bích, Bách

em yêu không phải là hoa
vì hoa đâu có nở ra vì người
em yêu đâu chỉ là người
vì tim em có nụ cười phật tiên

chào đời chậm mấy mươi ngày
con đâu nghe được tiếng giầy của ba
vịn vai con dạo vườn hoa
nuốt thắm lệ sợ con xa xót lòng

con lao động suốt cả ngày
ba nghe từng lóng chân tay mỗi nhừ
giận mình cơm áo lu bu
bất tài không uốn cành như ý mình

mừng con không bắt chước ba
làm thơ vớ vẩn cho qua tháng ngày
mừng con tỉ mỉ khéo tay
bằng lòng với trái tim đầy yêu thương

ba tuổi rồng con tuổi rồng
nuôi con bằng cả tấm lòng má ba
tại sao ba nghĩ không ra

con ngang dọc giống y ba thuở nào

(ả .T.C.K.ả .X)

Hạ Biếc Có Người Xuất Giá

mình con Lê Ngọc Hòa Bình

con đi vui nhé, ngoan đừng khóc
ai bảo hai mươi ức lấy chồng
lên xe đừng để cho ai thấy
lòng má ba chừng cũng sang sông

vui quá sao nao nao buồn chi lạ
mới vừa bập bẹ thoát làm dâu
không soi gương cũng bùi ngùi biết
tóc nhọc nhần đang độ trở màu

hai mươi năm đã cùng trôi nổi
những lời nụng nịu những lần roi
hằn trên tim óc trên da thịt
con gắng mang theo chút vốn lời

ba biết con buồn, thương ba má
xứ người sức mỗi đêm thời gian
học đòi thiên hạ nuôi hy vọng:
con cái nên người có quá tham ?

ba biết đôi khi con thoáng hận
đầu thai lắm chỗ ở lắm nơi
làm con một gã cuồng thơ hão
có phí đi không một kiếp người ?

nghĩ thẹn, mượn nhờ đôi chữ rỗng

loay hoay không trải hết thương yêu
trái tim người có hai màu máu
ba cũng bình thường được bấy nhiêu !

nhớ nhé con ngoan đừng thút thít
Hoa Kỳ nằm cạnh Canada
lâu lâu con về thăm ba má
đừng tưởng cách mặt là chia xa

mùa hạ Montréal trời thơm nắng
trưởng nữ nhà tôi đi lấy chồng
thoáng nhìn nó khóc, ôi mừng quá
lộng lẫy còn nguyên nét Á Đông !

Ngày Vu Quy Của Chuột

cho con Lê Ngọc Thạch Bích

hạ vàng chuột biếc sang sông
tha luôn đi chút hương lòng ba mẹ
mắt xanh chao cánh lọng che
bày phôi phôi sợi cười se sẻ buồn

ngày đi chậm chậm, dễ thương
trái tim cây cỏ bên đường trẻ ra
mây vàng trải khúc hoan ca
đời bình yên đẹp trong tà áo bay

hương ngày nằm bú ngón tay
hương thời ôm cặp hồn đây thanh thư
vẫn còn thơm phức, hình như
tình yêu kết nụ khởi từ nguyên lai

gắng nghe, con chuột bảy hai

lát sâm hạnh phúc lai rai ngậm đều

sang trang nhé, đời trong veo
bởi ba mẹ vẫn ngóng theo bên lòng
hạ vàng, chuốt biếc sang sông

(C.H.G. Đ)

Bình Minh Hạnh Phúc

vẫn thường viết vào những ngày ngã bệnh
hay cơn đau là hồn phách nàng thơ ?
hay khổ quá muốn bám vào ngôn ngữ
trôi vu vơ cho đời đỡ bơ phờ

các con biết: ba, hoàng hôn của tuổi
ba mươi lăm năm mang lột con người
vuốt mặt mũi từng đêm ba đánh đuổi
con ngựa sấu vẫn không chịu quay lui

ba nằm đây, mệm ra nhom nhóp bụi
áo quần nhàu, hăm hấp những mồ hôi
ánh nắng lọt qua từng khe vách hở
cũng chỉ vàng như da thịt ba thôi

trên bậc cửa các con ngồi vọc cát
bé Hoà Bình múc cháo bán cho em
Thạch Bích mếu, Thạch Bích đòi chiếc muống
Quốc Bảo gờm : "tao sẽ cốc cho xem..."

các con nói, các con cười, các con khóc
giọng vô tư nghe chua xót vô cùng
ôi các con những mầm xanh của hạt
những vì sao cao nhất giữa không trung

ba muốn gọi các con vào ngắm mãi
khuôn mặt hiền của tuổi thân tiên
rực rỡ quá, những hàm thơm răng sữa
hãy cắn vào ba cho da thịt đã ghiền

cho ba thấy ba vẫn còn trẻ lắm
vẫn còn giàu hạnh phúc và tương lai
càng trôi nổi càng thêm giàu vốn sống
và các con chính là những đường dài

mà chắc chắn rồi đây ba phải vượt
phải đi hoài theo mỗi tuổi các con
đời vẫn đẹp vì các con vẫn lớn
như mặt trời rực rỡ ở phương đông

ba đang bệnh, nhưng không sao đâu, Quốc Bảo
không sao đâu hỡi Thạch Bích, Hòa Bình
chưa đủ lớn pha cho ba cốc sữa
nhưng các con là những viên thuốc trường sinh

ba đã uống, và đang cần phải uống
cho chóng lành để hôn hít các con
để hai buổi đánh đu cùng chữ số
bán một nhòai mong đổi áo cơm

các con lớn, hãy lớn lên từng bữa
cho má các con cười, trẻ lại vài năm
hỡi các con, hỡi bình minh hạnh phúc
ba nghe người chợt bình phục hôm nay

(R.H. Đ.R)

Bài Cho Lê Ngọc Hoàng Bách

xe *bus* vàng sẽ đưa con đến lớp
sáng hôm nay trời ẩm ướt hơi mưa
gió thu oằn những lá còn sống sót
cỏ cong đầu hiu hắt úa lưa thưa

ba muốn được trở về thời thơ ấu
cùng con đi đến tận cổng trường xanh
bao nhiêu lối đi về chung một ngã
tiếng trống trường giục giã mắt long lanh

chừ đâu dễ... và hẳn nhiên đã khác
trường của con đâu có gốc phượng xanh
đâu dễ có hàng rào tre, sân gạch
tiếng chim sâu lúc thúc nhánh qua cành

nhưng chắc chắn chẳng thể nào khác được
cái bảng đen viên phấn trắng thân thương
và đôi mắt cô, thầy cùng chúng bạn
thân mật cho đời con những mùi hương

con đừng khóc dù vô cùng bơ ngỡ
con đừng lo vì xa lạ bơ vơ
màu da chẳng là hàng rào mắt xích
ngôn ngữ nào không là điệu ca dao

con đừng ngại bởi những trang vở mới
cây bút chì, cây thước vôn vô tư
ngồi cho thẳng viết cho tròn nét chữ
là giúp ba thấy lại giáo khoa thư

giỏi ghê lắm cậu học trò bé nhỏ
vài tháng thôi đã nói hiểu dễ dàng
ngoại ngữ khó chữ nước nhà đâu dễ

con nhớ ôn đều chữ nghĩa Việt ả am

(ả . ả . C. ả)

Khởi Từ Mạng Lưới

Cho Quốc Bảo, ả nguyệt Lan

buồn buồn lên mạng *chat* chơi
tán hươu tán vượn chuyện trời chuyện mây
bất ngờ có một sợi giây
nghìn trùng xa trói được tay anh tài

ba mươi lăm năm đã đủ dài
để mà úp xuống lá bài độc thân

xa không xa gần không gần
nửa vòng trái đất, chỉ ngàn ấy thôi

vừa đi là đã tới rồi
mang về xứ lạnh vốn lời bình an
chat chơi thành *chat* đảng hoàng
cảm ơn mai mối không gian tuyệt vời

Nhân Ảnh Tiếp Nói

Vincent

Black foot Idaho

Ồ Tinh Lận Lung

tuyết bay phai nắng sớm
chợt nở nụ ca dao
giữa sáu giờ chín phút
ngày 11 tháng 2
nhằm 30 tháng chạp
Vincent nằm trên vai
Việt ả am vào nguyên đán
không bén hương quê nhà
vẫn thơm tình nguồn cội

Vina

không là hoa của đất
chẳng là sao cũng trời
chỉ là hơi sự sống
thở tiếp vào đời tôi

cô cháu nội bé bé
óng ánh mắt nhìn đời
chân trời xanh trước mặt
thắm nụ cười thơm môi

Lyna

trái tim công ngôi sao
bay vào điệu ca dao
nở ra đóa hồng thắm
cỏ lá cùng xôn xao

trắng mười lăm tháng sáu
hai mươi giờ bốn ba
Lyna biết cười khóc
khác hẳn một đóa hoa

William

William William
cậu Canadien da vàng
ra đời cùng giọt tuyết
thoang thoảng hương Việt ả am
hãy nhớ ngày hôm nay
nắng lạnh ửng trời mây
nhịp sống thêm náo nức
đón hơi thở thơ ngây
không hẳn đây là thơ
nhưng tình thương vô bờ
đủ ấm dòng chữ vụn
ấm khế nguồn tóc tơ

QUÊ HƯƠNG NHẮM MẮT
NHƯ SỜ ĐƯỢC

LUÂN HOÁN

Đà Nẵng Muôn Đời Trong Trái Tim

phi cơ đang giảm dần cao độ
bay giữa làn hương nắng sớm mai
lòng tôi phơi phới ngoài khung cửa
mây trắng nghiêng đây lên bả vai

tôi thấy con đường qua ả on ả ước
giữa lòng cát trắng dương liễu xanh
bụi ngùi thoảng tiếng Tường Linh thờ
lúc thúc quanh chân cùm ả gũ hành

tôi thấy con đường ra Hòa Khánh
lòng cầu Đỏ chở một vòng tay
tóc cù sau gáy đưa lên má
khúc khích em cười, khéo gió bay

tôi thấy vườn cây chùa Bà Quảng
chỗ ngồi mòn lẩn góc cây cau
lặng nghe lời nguyện em thâm khấn
lẩn thân đốt nhang suýt lộn đầu

phi cơ dừng bánh trong phi cảng
run run tôi đứng vẫy tay chào
bốn mươi tám tuổi còn được khóc
như đứa trẻ con, thú biết bao

Đà ả ẩng của tôi ơi Đà ả ẩng
đâu ngờ còn có bữa hôm nay
vẫn hôn thuở trước bàn chân cũ
tôi dẫm lẩn trong đất bụi này

đường nắng dẫn tôi về Chợ Mới
ngập ngừng ngó lại cổng Mê Linh

áo em tà vương vào rô líp
lấy, véo tôi hồng năm ngón xinh

tiếp bước chân vui về Giếng Bộng
năm bồn xăng trắng góc ả ại Hiên
em Sao Mai đứng buồn Cổ Viện
gió núi Sơn Chà lộng áo xiêm

theo nước Bạch đằng qua bến Mía
queo lên Độc Lập nhớ nao nao
vòng quanh Đồng Khánh, Trần Hưng Đạo
nghe gót chân xưa gõ dạt dào

thong thả mà đà qua Xóm Chuối
ổ gà đường đọng nước mưa đông
nhớ thời lả lướt đông solex
đụng phải một người yêu mấy năm

đã tới đây rồi sân vận động
cống em Hân đứng lệch hai vai
nắm đại tay người chui vô cửa
lòng lẩn theo bóng, vỗ tay hoài

đã tới đây rồi chợ Tam Giác
ngã lên ga lớn, ngã Thanh Bình
ngã qua bệnh viện Đa Khoa, nhớ
trắng cả con đường y tá xinh

ai kêu tôi đó ? ồ. Lộng ả gọc
ai gọi tôi kia ? ủa ả gọc Anh
thèm trà Thành Ký cà phê Xương
Từ Thức, Rừng, Tre, ngọt nước chanh

đã khát, thôi vào thăm trường cũ
cột cờ tượng đá Phan Châu Trinh
nhốt trăm tên gọi vào trong cặp
tưởng những tim kia đã của mình

ai giận ? ai thương ? ai còn ? ai mất ?
Tây Hồ, Phan thanh Giản, Thánh Tâm
tan trường bay bướm theo muôn ngã
giàu mãi trong lòng những vết thương

từng được một thời mê Quí Phẩm
mê ả hư Thoa, Phước Khánh, Bích Quân
mê hầu hết những bông hồng biết nói
may chưa yêu nên nổi tiếng lừng khùng

đã có thời vô cùng lộng lẫy
yêu cô em mười bốn Phước ả inh
giàu lận đận nên kiếp này có Lý
yêu, được yêu, nên xao lãng thơ tình

đã có thời tùm năm tụ bảy
quây thơ văn họa nhạc lu bù
lòng còn âm giọng cười Lê vĩnh Thọ
ngực vang vang nhạc Phạm thế Mỹ ngâm ngùi

đi và nhớ lòng chập chùng chấp vá
sao chưa về thăm lại mái nhà xưa
đôi đời, đôi chủ, cười hay khóc
58 Hùng Vương, xin đón ta

gõ cửa chị hiền quì xin lỗi
bàn thờ ba má dờn nơi đâu ?
mắt cười trong ảnh hoen màu lệ
thèm những lần roi để thấm đau

tưởng khóc là xong là quên hết
một hồn ray rút bóng ngày qua
ngờ đâu lệ chỉ là vết đạn
lỗ chỗ lòng ta những xót xa

trón bao thương nhớ ta ra phố

trăm ngã đường vào một trái tim
trái tim tôi vẫn tên Đà ả ăng
không hiểu tại sao vẫn kiếm tìm

hỡi những cành me cành phượng vĩ
hỡi con kiến lửa lạc băng quơ
hỡi con chim sẻ trên vòng ngói
tôi tưởng tôi về, đâu biết mơ

trông ra cửa kính trời mưa tuyết
ngó lại mình đang ngồi bó tay
quê hương nhắm mắt như sờ được
sao vẫn buồn xo đến thế này

bạn nói giùm đi còn hy vọng
hay là toàn ảo tưởng khơi khơi
bàn tay lâu quá không cầm súng
ngón bóp cò như cứng lại rồi

tôi đã hết thời ? vâng đúng vậy
nhưng tôi còn có một đàn con
xin chuyển giọt lửa qua tim chúng
chắc chắn sẽ về với núi sông

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T ...)

Đà Nẵng Thời 1973

sao em vẫn hành hạ ta như vậy
chưa cho ta thay màu giấy viết thư
nét chữ buồn vẫn là bướm hiền từ
chưa là lũ chim xanh truyền nụ biếc
chưa là lũ mây đan bài tứ tuyệt
mà nội dung chỉ hai chữ YÊU EM

giản dị như ngày tắt nắng làm đêm
giản dị như trái tim trong lồng ngực

sao khó vậy hỡi cô em Thủ Đức
hỡi cô em ta gặp ở quân trường
một sớm mai vàng lòng âm mù sương
em đã hỏi ta về chuyện mưa nắng
em đã hỏi ta về chuyện Đà ả ăng
nơi em nguyên mai một đến làm dâu
và sẽ dâng ta hương vị nụ hôn đầu

ta vẫn nhớ, hỡi cô em Thủ Đức
ta vẫn nhớ để đêm đêm thao thức
kể cùng em chuyện cây lá nơi này
kể cùng em chuyện Đà ả ăng ngày nay
mây với gió, vật cùng người, tất cả...

cổ họng khô, uống cầm chừng nước lã
ôi quê hương ta xin vẽ lên thơ
chút đỉnh ba hoa, tài nghệ phát phơ
phơi ra hết nỗi tình ta ngò nghệch
vụng dại đó mong đời tha thứ hết
nào mời em, vui gót về làm dâu
rượu nói ly, thơ chénh choáng bắt đầu
Đà ả ăng hỡi, tiếp viện ta, can đảm....

em Thủ Đức, hãy đến đây từ buổi sáng
bằng xe đò Tiến Lực hay Phi Long
giữ áo trong tay, gió gói trong lòng
để đủ sức thở qua từng dãy phố

vâng, trước nhất ta mời em đi dạo
trên con đường xanh bóng lá Quang Trung
cây giăng tay nối nhịp võng vô cùng
đưa ta giữa bông bênh yêu với nhớ
uống chút mật môi ta cho bớt sợ
cái tình yêu mỗi lúc một bao la

cái con đường mỗi lúc một tinh ma
cứ quuyền rũ người yêu nhau...đi dạo

em Thủ Đức lạ gì những góc phố
những ngã tư với đèn đỏ đèn xanh
người cảnh sát hiền pha chút tinh ranh
cái hình ảnh như sao y chánh bản
cái hình ảnh quá quen nên hết chán
nhưng làm sao tìm được nét tuyệt vời
dù một chút màu, một tĩnh tự thôi
để em đến, để nhận ra Đà ả ăng
để em thấy trong màu vàng của nắng
cái nồng nàn hơi thở Quảng ả am
cái thơ ngây, chất phác, dịu dàng
của người Quảng, người anh hùng nhẫn nại
của người Quảng, vang danh vua hay cãi
nhưng bao giờ cũng rộng lượng bao dung
đất Quảng ả am, đất mọc anh hùng
trên sỏi đá vẫn bùng bùng sức sống

em đã đến, với hành trang là giấc mộng
thật đơn sơ nhưng quá đời dễ thương
ta làm sao vẽ hết những con đường
để em đỡ lạc hơi, hoài gót ngọc

em đã đến với cụm mây trên tóc
bay lang thang vào viếng Cổ Viện Chàm
những tượng đá buồn, những khuôn mặt màu lam
đã thao thức mấy trăm đời u uất
hình với bóng của một thời tử nhục
linh hồn ai đứng đợi những ai đây
đổ lòng em đuôi được nỗi chua cay
cứ đột kích âm thầm vào đôi mắt
cứ khéo léo đôi bàn tay xếp đặt
vào lòng người cõi ray rút hoang mang
cõi hoang vu, ôi cõi Cổ Viện Chàm
cõi độc đáo, ta thêm mê Đà ả ăng

đời thường rửa lũ làm thơ cao ngạo
em tin không, em Thủ Đức hiền lành ?
gần suốt đời ta lẫn quẩn loanh quanh
trong ngôn ngữ cũng buồn như đáy mộ

chừ em đến, rủ ta cùng bát phở
cùng tham quan cái đại học ngày mai
có vô tư cũng nhuộm chút u hoài
ta xin góp đôi tay làm chiếc ghế

đời ta đó, đời của con nắng xé
lang thang hoài rồi vào ngục áo com
Đà ă ăng dạy ta không được cầm hờn
chỉ được phép buồn chung thân đối bóng

em Thủ Đức, hãy ngồi đây mà ngóng
lũ bạn ta, một đám tuổi thanh niên
không dám tin vào sách vở thánh hiền
mà vẫn phải hành nghề dạy học
mà vẫn phải phôi lòng cho người đọc
buồn không em, em Thủ Đức thân yêu

em đến đây theo nắng sáng qua chiều
đạo đã hết phở buồn vui Đà ă ăng
mà chưa hết tâm hồn ta trầm lặng
hời bé ngoan, thôi còn nói gì đây
giới thiệu cùng em về thành phố lớn này
mà vợ vẫn đôi ba dòng vô nghĩa
bởi hồn ta bây giờ như nghĩa địa
mỗi một ngày chật những xác ma
và thành phố này dường như cứ cách xa
nỗi ám áp của đất trời vinh hiển
ôi Đà ă ăng nhờ người ta hiện diện
ta nhờ người có những người tình
được nói về người như được nói tới chính mình
ta sung sướng trôi cùng thơ bát ngát

dù khổ nhục suốt đời ta vẫn hát
bài ngợi ca nhan sắc của quê hương

muốn kể thêm tên gọi những con đường
những gốc rễ, những địa danh rất lạ
nhưng thôi nhé, những cành cây, những chiếc lá
ta đã nằm trong mỗi một các em
hơi thở ta đã mang đủ họ tên
của Đà năng đi trong đời vời vợi

em Thủ Đức, hãy đến đây, ta chờ đợi
Đà ả ằng chờ được đón một nàng dâu
rước em về thơ trải tận ngàn sau...

(R.H. Đ.R)

Bài Gửi Đà Năng

nhà có cây hoa vàng
trên con đường Hùng Vương
em một lần ghé đó
sao đời đời nhớ thương ?

người luôn luôn mỉm cười
nhưng cả đời không vui
em một lần gặp gỡ
sao nhớ hoài không nguôi

thơ mấy bài vu vơ
có bóng em bao giờ
sao ai vừa đập phá
trong lòng ta xác xơ

kỷ niệm còn bao nhiêu

Mỹ Khê buồn thiu thiu
Cổ Viện Chàm trầm mặc
gió sông Hàn hiu hiu

ôi yêu yêu về đâu
ôi nhớ nhớ về đâu
ả gũ Hành Sơn tắt nắng
nao nao buồn cúi đầu

nhà có cây hoa vàng
có người vừa lang thang
bên chân trời Bắc Mỹ
bước hững hờ hoang mang

(ả . ả . C. ả)

Trên Đường Bạch Đằng Đông Đà Nẵng

tặng em Lê Hoàng để nhớ tháng 8 năm 2002

rong xe trên Bạch Đằng Đông
chợt thấy đàn cá dưới sông
theo mình
những con cá nhỏ xinh xinh
không quen,
không biết,
nhưng hình như thân
bao nhiêu thế hệ xoay vần
tâm dung
thi ảnh
vẫn ngân ấy thôi

ngàn năm
nước đối diện trời

mây tan hợp mấy kiếp đời vân vi
bóng nằm
nhưng dạng vẫn đi
rót liên tiếp những xuân thì phía sau

có là một cuộc bể dâu ?
con đường mới mở
cây cầu mới xây
thịt xương của sỏi đất này
vẫn đầy hương vị
cỏ cây
tình người

chẳng ai gọi
cũng ngoái lui
cảm ơn cơn gió lên lời hỏi thăm

liếc ngang
em có hỏi thăm :
ai
ngây thơ giống dòng sông quá chùng
hắn em nghe âm sau lưng
cảm ra
thơ níu
đòi chung với lòng ?

ơi con đường Bạch Đằng Đông
mở trăm vạn ngã phiêu bồng gọi tôi

rong xe
tôi kiếm tình người
rong xe
tôi lượm mắt cười nuôi thơ

mười tám năm,
chợt...bất ngờ
được đi dọc sát đôi bờ sông xưa

giữa trưa
 tháng tám
 giọt mưa
rớt nhằm mí mắt
 xôn vừa đủ say

con đường như một sợi giây
cột tôi treo giữa gió bay lưng trời
tìm đâu để có chỗ ngồi
cho thân thể chịu nghe tôi thở dài

Ngôi Bên Mé Nước Sông Hàn...

mùa thu năm Đinh Vị
trời đất như hôm nay ?
Sơn Chà mù mây phủ
cửa Hàn trắng mưa bay

vàng vàng sông nước cuốn
rưng rung khóm lục bình
trắc ẩn hồn gió gọi
nặng nặng nỗi buồn tênh

quả đạn đầu Pháp rót
tang tóc vãi đến đâu
ả ại Hiên cùng An Hải
Phước ả inh lẫn Hải Châu ?

những ai oan ức ngã
được hấp hối trời trần ?
chu sư vào thủy mộ
sóng chôn hào khí chằng ?

về đâu hồn đô đốc

Lê Đình Lý hữu quân ?
đông tây thành thất thủ
cỏ thơm máu anh hùng

đâu Liên Trì, Tồn Hải
đâu gươm ả gươm Tri Phương
Genouilly chùng bước
sao rồi ngập tang thương ?

ngồi nhìn mây theo nước
vàng thu buồn vây quanh
không gian tràn tiếng nấc
hận mang danh Tourane

bên kia dòng sông rộng
xanh cây lá Hà Thân
khói bếp vươn thông thả
lạ chưa lòng băng khuâng

người xưa người xưa hời
sông trời vẫn như xưa
chỉ con người thay đổi
nối tiếp nhau ngậm ngùi

(C. O. Đ. Đ.T.T...)

Người Qua Sông Hàn

em ở Sơn Chà hay An Hải ?
ngày ngày hai bận phải qua sông
phà đông nhưng chẳng lắm em được
nón nữ sinh nghiêng giầu má hồng

giữa sớm mai thơm đôi tà áo

xanh chùng phon phớt trắng màu mây
trắng chùng pha chút xanh thanh thoát
quần quít vờn quanh dáng liễu gầy

em đã đôi lần nhìn dòng nước
nghĩ gì ? chắc chẳng nghĩ gì đâu
cổng trường cửa lớp hành lang đợi
em có đôi lần ngóng phía sau ?

thơ ở nơi nào trong cõi sống ?
giữa chùm bụi nắng gió nâng bay
hay dưới gót hồng em vui bước
làm sước hồn tôi vết nhớ đây

em cũng đôi lần vu vơ nhớ
nhưng mà chắc chắn chẳng vì thơ
tôi có cả đời mê nhan sắc
biết chừng đâu, em cũng một... tình cờ

em ở bên kia sông Hàn rộng
Đông Giang, Mỹ Thị hay là đâu
cho dù tôi biết, tôi không biết
nổi nhớ hình như rất giống nhau

chỉ chắc một điều kỳ lạ lắm
dòng sông một thuở rủ rê tôi
cứ y như thể tôi ngờ nghịch
lẫn lộn tình sông với dáng người

em vẫn lên phà qua sông rộng
qua bao chặng sông vẫn là em
bài thơ viết muộn chùng xa lạ
đọc lại, ô hay, gặp chính mình

Sáu Bước, Tám Bước Qua Đường Phố Xưa

1. Thông Nhất

được đi phơi nắng cùng người
nhịp tim đập
 chợt
 ít lười biếng hơn
bụi đường
 như biết ba lơ
hỏi đùa
 có nhớ dấu son quê nhà ?

ngó quanh,
 chẳng lẽ mình già ?
vuốt mặt
dụi mắt
 khi qua đường này

con đường tên gọi đã thay
dung nhan đã lạ,
 mặt mày trẻ ra
chờn vờn đâu đó bóng ma
dáng Cầu Vòng
 đứng
 xót xa gọi người
trơ vơ một cái lưng gù
úp không kín tiếng gầm gừ tàu qua

ngó quanh,
 quả thật mình già
còn em
 phố xá la đà sắc hương

niềm vui sóng sánh giọt buồn
chân đi
lòng đứng
để thường lạc tôi

mắt môi vẫn tựa vai người
tìm quanh
chưa gặp tiếng cười lạc quan

nhìn em,
xe phóng rôi hàng
bỗng nghe nhột nhột dưới bàn chân đi
lưng ông em viết câu gì
có là tiếng gọi thầm thì thuở xưa ?

và đường Thống ả hát
có chừa
chỗ cho tôi
đứng nhón vừa mũi chân ?

không đâu,
ông bạn phong trần !

2. trước 58 Hùng Vương

lén ngồi bệt xuống mặt đường
mắt tôi ráo hoảnh
lòng sưng muối đầy
chỗ này,
trước có trồng cây
hoa vàng
bén gót tháng ngày trở thom

chỗ này,
ngày nọ, tôi ôm
tùng chồng sách báo
ngồi hong bụi đường

chỗ này,
mới thật dễ thương
môi tím môi ngại phổ phường liếc ngang

mà thôi,
đời chắm xuống hàng
tìm đâu ra bụi dưới bàn chân đi
tìm làm chi ?
tìm làm gì ?
đứng lên
phủi,
ngại
rớt đi miếng tình
rùng mình chẳng thể làm tỉnh
thờ ra một tiếng
tạ tình Hùng Vương

bàn chân hôn khè mặt đường
tôi đi lượm lại vui buồn lặn lung
mai sau
có thể
không chừng....

3. ở một đoạn Trần Cao Vân

ả guyễn Hoàng rẽ lên Tam Tòa
tình tôi ở rẽ nóc nhà cửa xanh
những con chim sẻ hiền lành
chợt bay
chợt đậu
loanh quanh bờ rào
tôi đi qua
liếc mắt
chào
cái xe đạp dựng nghiêng vào chậu hoa
thế là

em có ở nhà
tôi với chót công thật là tự nhiên...

bây giờ
 đã biết
 nàng tiên
sống bên Mỹ quốc
vẫn ghiền ngó qua

ngôi nhà quả thật đã già
vách tường rêu bụi sẫm da thịt đời
trước hiên có chiếc ghế ngồi
ngó qua như gặp hơi người thuở xưa

lạ kìa,
 đã vụng từ xưa
vẫn còn trở lại đong đưa ngóng tình
đã lâu mình mới gặp mình
gặp con đường ngập bóng hình nàng tiên
tương chừng mình vẫn còn duyên

Ngũ Hành Sơn, Ngũ Hành Sơn...

tay ai lột đá thành thang bước
càng bước lên cao càng bâng khuâng
chân run ngỡ dẫm đau tay cũ
ngờ ngộ như vừa gặp cố nhân

Thủy, Kim Mộc, Thổ, Hỏa sơn ơi
hít thở bao nhiêu thế kỷ rồi
những gì trong đá vôi già ấy
sinh dưỡng cỏ cây thanh tú vui

nghe chùng bát ngát Mâu ả i Phật
lộng lẫy Thiên Y A ả a ả ương
Vích ả u, Thổ Địa, Sơn Thần nhập
hồn vào đá tỏa ngát trầm hương

bay theo chuông mõ Tam Thai Tự
lạc vào tranh lụa của người xưa
bồng lai tiên cảnh trong huyền thoại
hắn cũng cau mày, âm ức, thua

này đây vôi vọi Vận Thông Động
em muốn lên trời một chuyến không ?
ngựa mặt, mây vờn ngang sóng mũi
trời xanh nằm gọn ở trong lòng !

này đây huyền ảo Thiên Linh Động
ai nhốt gió vào hang đá vôi ?
hay gió đi tìm hương sắc lạ
thở nhâm hơi thở của em tôi ?

Ồi những Huyền Không, ả ham Linh Động
mái đời, mưa nhèo vệt rêu xanh
đứng bên bờ miệng hang Âm Phủ
rừng mình tưởng huyệt phận mong manh

kìa ai trần trụi hồng da thịt
ai lụa là choàng, khô khốc xương
môn đồ tiếp nối trong thiên hạ
cười khóc còn mang vũng lập trường ?

ta đi ngắm kỹ từng gân đá
từng lá bồ đề , từng rễ cây
mỗi hạt bụi đời như có máu
giai nhân, hào kiệt từng đến đây

hỡi ơi du khách, hề du khách
danh khắc, thơ đề, loạn vết dao

đến đi đi đến luân lưu mãi
có thấy lòng ta động chỗ nào ?

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Một Lần Về Liêm Lạc

mẹ ngồi im như ngủ quên
gió lùa cửa mở ngó lên : con về
nụ cười phá vỡ con mê
mặt con chợt sáng bốn bề phòng không
đưa tay mẹ ngỡ như bông
thằng con hư của chờ mong đã về
lặng nghe tay mẹ vãn về
âm dần thớ thịt rong rêu bụi đường

đi ngang đi dọc trong vườn
đi quanh sân gạch, rờ tường, đánh hơi
nơi nào tôi cũng gặp tôi
nơi nào cũng gặp đủ người thân yêu
nơi đây cha đọc truyện Kiều
nơi đây em dán con diều lá sen
nơi tôi nằm đợi đòn lằn
roi tre để bỏ tật quen vắng nhà
ơ kia, phân vịt, phân gà
ơ kia, vựa trấu, cây cà, cây chanh...
lượm lên được miếng mảnh sành
nhìn ra thấy chú vàng anh năm nào

mẹ sờ thử phải chiêm bao
thằng con giang bạt kỳ hồ đầy thôi
xếp bằng trên phản tôi ngồi
nhìn mẹ móm mém nhai trầu mà thương

(T.S)

Đưa Em Trình Diện Ao Vườn...

ta chở em về chợ Miếu Bông
quê cha ta cách một dòng sông
sau mười hai thước cầu cốt sắt
lội bộ ngàn giây giữa cánh đồng

em khỏi phải lo đường quá trơn
bùn làm nhẵn những ngón chân thom
nếu cần ta công em đi tắt
bằng những đường tim, những ngã lòng

em nên nhớ rằng lưng ngựa ô
làm sao bằng được lòng nhà thơ
êm hơn võng lụa nồng hơn rượu
diu đất em vào triệu giấc mơ

quê nội ta giàu tre với găng
bụi bờ còn bãi ngập ánh trăng
gốc đa năm bảy người ôm lặn
nhưng độ lòng ta vẫn chưa bằng

em chớ rụt rè chớ hổ ngươi
chú, cô ta đích thực con người
cày sâu cuốc bẫm trồng chân thật
vun quén từng câu hát tiếng cười

họ sẽ mến yêu cô cháu dâu
như thương nắng sớm vương tà cau
nhưng thương chèo bẻo oằn mặng hót
thương cá chiều mưa móng giữa bàu

em chắc sẽ mê hương cỏ rơm
âm thanh chạng vạng phủ lên đồng
lập lờ còn bãi đàn ma đuốc

ròn rợn nhưng mà vẫn thích trông

Liêm Lạc, Hòa Đa của chúng ta
miếu đình trầm mặc vọng trời xa
nét than ta viết hồi lên chín
hồ hỡi mộng còn vương nét hoa

Liêm Lạc, Hòa Đa của chúng ta
tuy không từ đất đỏ sinh ra
lòng ta vẫn lá rơi về cội
như chiếc bình vôi dưới gốc đa

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Chợ Miếu Bông

bay vù về chợ Miếu Bông
ai mua tôi bán chút lòng vãn vi

chẳng biết mua lại những gì
vói tay vẫn đọt xuân thì hôm xưa...

hái, thành chùm nắng, chùm mưa
rời thành chùm nhớ đông đưa chùm buồn

cất vào lòng ủ mùi hương
cho ấm lỗ rún, cái xương cuối đời

trẻ, già tôi vẫn là tôi
năm, bò, chạy, nhảy, đứng, ngồi... nhớ thương

(Quá Khứ Trước Mặt)

Bài Gửi Liêm Lạc Hòa Đa Quảng Nam

đàn chào mào vẫn hót
trên hàng tre sáng nay ?
con gà xù vẫn gáy
gọi em dậy đi cây ?

ruộng sâu còn thiếu nước
cán cuốc mòn đôi tay
mười lăm năm bới tóc
đời con gái mấy ngày ?

em yêu từng bông lúa
góp nhặt bằng đấng cay
mộng đời nào dám nghĩ
khói rom đùn như mây

nhớ xưa ta trốn học
lẩn quẩn từng bụi cây
bất tắc kè rắn mối
nhát em, cười, thơ ngây

chiều nào mưa giông tới
nước ngập bong bóng đầy
cởi truông cùng nhau tắm
vớ vẫn nhìn bàn tay !

ngày vui như chớp mắt
lang thang mòn gót giày
nửa đời già lận đận
nợ nào mà trả vay

nhà ta giờ đã mất
mồ cha bằng nắm tay

chủ trương cùng chính sách
đời còn bao đổi thay ?

ta chừ xa tổ quốc
đâu dám nhìn mây bay
em còn không nước mắt
khóc giùm ta đôi ngày

(ã .ã .C.ã)

Mây Trắng Bay Nhiều Quá Ta Phải Về Hải Vân...

treo lòng lên mũi Chân Mây
lim dim nghe tiếng lá cây trở mình
**thương em khép nép ngồi rình
mây vào lá, lót ổ tình để thơ**
trên tuyết mù đỉnh hư vô
ta chìm nổi giữa phất phơ bụi trần

treo lòng lên đỉnh Hải Vân
nghe sa diệp thạch bản thân thở ra
thương em thủng thỉnh đi qua
đèo heo hút gió bao la thổi buồn
trong cùng tận cõi mù sương
ta chẳng chịt vá vết thương tháng ngày

treo lòng lên mỗi đọt cây
nghe từng lóng rễ sâu vẫy ngoằn ngoèo
thương em hí hửng vượt đèo
đá hoa cương rỉ vết rêu bụi đời
xa thăm thẳm cuối chân trời
bóng ta mây tạc dáng ngồi vân vi

treo lòng lên bước chân đi
cheo leo vách đá rù rì nhịp xe
thương em ngậm nhớ ngồi nghe
rìu khoan thai đục đá, khe nước trào
xuống cùng tận đáy chiêm bao
bất vụ vợ mộng nhất vô âm thừa

treo lòng lên sợi nắng thừa
hai mươi cây số chưa bura cơn thèm
chênh vênh rừng núi nhớ em
nhớ hòn ai khuất núi trên đồi này
nếu ta tốt phước nằm đây
nguyện cùng lau lá ngọn bay muôn đời

treo lòng lên sóng biển khơi
nghe trong gió muối nồng lời thủy cung
nghìn thu nối với nghìn trùng
cõi thăm thăm ấy lòng bùng nhất ta
mịt mù tuốt luốt ngoài xa
thuyền trôi như ngón tay ngà run run

treo lòng lên mộ bia buồn
truy hồn ta ngã lòng đường xuyên sơn
vọng quanh kê núi sườn non
xôn xao tiếng máu sắt sơn ngậm ngùi
xót xa chim gợi ca đời
người phu lục lộ nón cời chân không

que đeo vượt ải Hải Vân
là đi trên thịt trên hồn Trường Sơn
tim thao thức đập bòn chồn
nhịp chân nam tiến dập dồn thân quen
oi con rắn ở Hàm Sen
cho ta viên ngọc nhọc nhằn năm xưa
cho ta lột vỏ sống hoại
để nhìn đá núi bốn mùa đơm hoa

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Rút Lên Rừng Rậm Bà Nà...

gánh tình lên tặng rừng Giang
vấp mây, thơ đổ lan tràn bước đi
hồn lẩn theo lối chữ Chi
nghe rừng đại thụ rù rì đọc thơ
cây buông rể phụ như tợ
vài con sóc lạy hư vô đầu cành
phân chim điểm bạc lá xanh
khí tầng hắng giọng đàn anh khê khà:
cả gan lên núi Bà à à
thằng kia bỏ lại cái tà tâm chưa ?

thơ người sang sảng cũng thừa
em Kà Tu cũng chỉ ưa cái rừng
cái phong lan ngát cái bung
cái bù chao hót, cái cung, cái trành...
cái hồn núi Chúa thờ quanh
Ba Viên, Phú Thượng ngàn xanh ngút ngàn
đứng trên chóp núi bàng hoàng
trời ta khoảng cách hai đàng y nguyên
rất may không được gặp tiên
nên ta gặp cái hồn nhiên thiếu thời

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Ngoại Ngữ Trong Lòng Thành Vĩnh Điện...

cỏ cao quá đầu gối
nghênh ngang xanh góc trời
chống hồn làm gậy trúc
quần chân tìm dấu người

thành xưa rêu bụi loạn
chằng chịt vết thương đời
sờ nghe từng viên gạch
ngun ngút nổi ngậm ngùi

người xưa hồn xưa khuất
thanh thảo mây ngang trời
tì thân gò đất, mộng
tưởng nắm được tay người

ta đội trời đạp đất
mang cốt tủy Quảng ả am
chí vươn không khỏi tóc
muốn thẹn cũng bàng hoàng

ngoài kia, ngoài kia nắng
lặng lẽ mùi hương sen
người xưa có vớ vẫn
buồn như mình hay chẳng ?

quì chân vượt cỏ lục
hồn lún vào hư không
gió choàng vai phủ dụ
hay lòng Trần Cao Vân ?

muốn về nép lưng ngoại
ngoại quá vắng từ lâu

muốn qui bên gối mẹ
mẹ đã biệt xa đời

ta qui trên cỏ lục
qui trên lòng ta thôi
Vĩnh Điện ơi Vĩnh Điện
nhận giùm ta: “con người !”

điu hiu thành cỏ mọc
trơ chọi gác vọng trời
ngoại ta, người xưa đã
thành tiên thật cả rồi ?

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T)

Gọi Thầm Mười Cái Phương Danh...

chỉ giùm tôi nơi đâu là Cây Cốc
là Cây Sanh, Chợ Được, Quán Rườn
đường xanh lá rừng chiều thom đủ dẻ
mỗi địa danh, mỗi hình ảnh dễ thương

cho tôi đến ngôi kê bên Suối Đá
trưa Chân Đồn con nắng ngã nghiêng nghiêng
mỏi chân ghé gốc đa làng Trà Đoã
sớm mai nào uống vốc nước sông Tiên

chị đừng nhắc xưởng chè xanh Tiên Phước
trái bòn bon mẹ hái ở Trà Mi
nhánh chà là mọc trên đường mót củi
chắc vẫn còn in dấu bước em đi

và nước mắt và thời gian và gió bụi
ngoài tầm tay ta với những tầm tay

ai sẽ kể cùng người chiều nay khóc
rụng trong lòng ta giọt lệ cay cay

tôi có nhớ gì đâu cầu Quá Giáng
tôi còn mơ gì nữa chợ Miếu Bông
sáng Hội An chiều lang thang Vĩnh Điện
tôi với người đã xa mấy nhánh sông

ai có thuốc chi tôi xin một điều
khói thơm thơm Thanh Quýt, Duy Xuyên
yêu biết biết mấy nải cau vườn Gò ỏ ỏi
mắt Túy Loan còn chớp chớp làm duyên ?

hỡi con sáo sang sông từ dạo ấy
có lần nào về Ái ả ghĩa thăm hoa
dốc cây số 15, người có thấy
một cái gì ? không lẽ trái tim ta !

(CƠ. Đ. Đ.T,T)

Lên Chùa Tĩnh Hội Lễ Xuân...

Cho em Lê Hoàng

em lên chùa Tĩnh Hội
lễ Phật xin lộc không ?
nhớ vái giùm ba vái
cho ta nhẹ trong lòng

chư Phật còn yên vị
trên tòa sen xi măng
hồn các ngài lảng vảng
trong xác chói màu đồng

lắng nghe giùm tiếng mõ
còn thao thức bản khoăn
lắng nghe giùm tiếng gọi
chuông vang cao mấy tầng

gắng nhìn giùm hương khói
bị rịn vuron về đâu
có quyện vào mắt Phật
có lẫn bạc tóc sâu ?

hãy ngửi giùm chiếc chiếu
em đang quì dâng hương
có đọng mùi con Phật
quyết lòng giành quê hương

xin dạo ra sân rộng
hôn lên từng nhánh bông
xác xơ nụ vụn thọ
điu hiu đóa sứ cồng

hãy tiến ra đầu cồng
cúi xuống hàng người quì
và chuyên giùm đến họ
giọt thờ đời từ bi

em cúng dường công quả
năm nay bằng những gì
tôi vét đời trôi nổi
gởi kẻ dòng tâm thi

(C. O. Đ. Đ.T.T)

Cõi Bén Tình Thơ

người tôi yêu, ở Lầu đen
cây cao lá rậm ánh trăng khó vào
trèo rào, tôi lén dán thơ
mạch tình dẫn những đường thơ đi về

người tôi yêu, ở Thanh Khê
quanh năm cát đóng quân che hải triều
buộc thơ, tôi thả thay điều
sáng khoe khoang gió xâm chiều về không

người tôi yêu, ở Cầu Vòng
hương luôn hẻm cỏ những vòng thanh xuân
nhiều khi gió lạc đầu lung
treo thơ tôi ngóng ở từng ngã ba

người tôi yêu, ở Tam Tòa
con đường, bụi, tóc đuôi gà bay chung
mắt thơ khuyến khích, nhắc chùng
mê, xin tự tiện, nhưng...đừng ghé vô

người tôi yêu, ở Thanh Bò
tiếng cười đọng góc nhà thờ nuôi mây
ngày ngày tôi đợi gió bay
thờ ra một ngum thơ đầy mái hiên

người tôi yêu, ở ả ại Hiên
vòng đồng đóng chốt hữu biên canh chừng
giả đồ giày vương lai quần
thò tay tôi lượm thơ từng búp xanh

người tôi yêu, ở Thuận Thành
mấy đường sắt rỉ cỏ xanh mòn dần

bóng tôi cùng nắng lẫn quần
động thành vết sẹo trong ngân nhớ nhưng

người tôi yêu, ở tứ tung
Phước ả inh, Thạch Gián, Khuê Trung Thanh Hà
Hải Châu An Hải Xuân Hòa...
vun vun mấy cõi đất tà ma chôn
hạt tình bén giữa môi son
nở tôi, tôi nở những con thơ tình

người yêu tôi, những con tình
ngơ ngơ sống thật hiền linh muôn đời
người tôi yêu, ở mọi nơi
nhưng chưa có được một người yêu tôi

(C.H.G. Đ)

Em Nhớ Sicovina...

mây phủ Sơn Chà trời sắp mưa
em về Hòa Thọ ?, để tôi đưa
năm ngàn một lít xăng pha nước
pha cả máu người, đã rẻ chưa ?

định ghé vào đâu, thăm những ai ?
Đo Xu, Hòa Phước hay vòng đai
sân bay Đà ả ả, rừng giây thép
cỏ ngất ngưỡng vây lấp pháo đài

em ghé vào thăm xưởng dệt không ?
hay là nhớ quá lợi lông bông
mỏi chân lưng dựa buồn cột điện
ngớ ngẩn trông qua ngọn cỏ bông

em chợt nhận ra tiếng máy xưa
tiếng guồng chỉ nhỏ thủ thủ thưa:
quá lâu tơ thiếu hơi tay chị
màu vải hình như kém mặn mà

nhớ nhác nhìn gần lẫn liếc xa
tường vôi cò cú gốc bạc hà
sao xưa không thấy gì thân thiết
giờ rũ nhau gào vẫy thiết tha

Cắm Lệ mỗi ngày một xác xơ
tủi thân ra chợ nhất ngày thơ
bã trần xác mĩa đàn ruồi nhỏ
cũng mỗi mòn theo buổi đời cờ

đâu Hạnh Tailor, Diễm Photo ?
bảng xưa danh cũ hạ bao giờ
vết thương tươi rói trên vòng ngói
trên lóng sắt dày cửa đóng im

mây phủ Sơn Chà, mưa mắt thôi
đang trưa sao bỗng sụp tối rồi
nơi em thềm đến không xa mấy
chỉ cách con đường chế độ thôi

xe nô máy rồi mời em lên
ta về Hòa Thọ phải không em
Sicovina chờ em đó
ả hìn kỹ để rồi cố gắng quên

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Ngồi Vò Kỹ Niệm Thành Thơ...

Hòa Cầm

đèo em lên dốc Hòa Cầm
hạt bụi đứng thờ giữa dòng nắng xanh
em ngồi bôn nước gốc tranh
một con kiến lửa bò quanh, muốn gì ?
ta vờ say đọc cổ thi
theo con kiến lửa li bì ước mơ

Phước Tường

ả gã ba Huế đến Phước Tường
non vài cây số thẳng đường chim bay
nhìn sông, đầu đám vẫy tay
chiếc *honda* đỏ gót giày em trôi
tưởng trong gió ngát hương người
hít toàn bụi đất ngậm ngùi gió bay

Nam Ô

khi ngang cầu đá ả am Ô
lòng vui như nước xôn xao dưới cầu
quên mình từ đâu đến đâu
nhìn thẳng dưới nước trừng nhau gât đầu
thình linh cá móng, nước nhàu
uống chưa, tan cái nhiệm màu hồn nhiên

Liên Chiêu

dưới chân Liên Chiêu tôi ngồi
lim dim ngủ gục một hồi đã ghê
lặng lơ gió đến nằm kề
tôi ôm hôn đại bốn bề không gian
nghe lạnh lạnh rợn màng tang
dụi hai mắt nín nắng loang dưới đời

Cổ Mân

trăng rằm vàng óng gốc rơm
ta nằm nhấm nhí hương thơm đêm hè
bờ tre chịu gió vuốt ve
khúc kha khúc khích ta nghe tưởng chừng
em đang giữ chặt ống quần
Cổ Mân...đêm biết ngập ngừng dưới hoa

Nam Phước

em vừa quày quả bước ra
lòng đã xốn xán như xa lâu ngày
cái trời ả am Phước bữa nay
nắng không chịu nắng loay hoay mưa hoài
lòng ta cũng lạ, em coi
y như thút thít muốn đòi cái chi

Hương An

xe dừng bên tạm Hương An
miệng nhai đậu phụng, mắt dòm bà con
một lưng vải ú thon thon
thốt nhiên dựng dậy cái hồn vía thơ
khởi từ một chút vu vơ
tình yêu thượng mã phát cờ gióng chuông

Yến Nê

em nằm trên chiếu Yến ả ê
sải tay, chân duỗi, ngủ mê hồi nào
một con ruồi ngốc làm sao
thậm thò thậm thụt bay vào bay ra
hương gì chín ửng làn da
phải hương chiếu cói hay là hương em ?

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Tiên Phước, 1946

bốn hướng mù mù mây giáp đất
thọc tay xuyên thủng, xé không ra
ngùn ngụt khí hàn trời mặt đất
máu tưởng chừng như đọng dưới da

rừng dạy cây vươn cành tự tại
chen vai dựa bóng thờ vào nhau
nghìn năm chuyển bước không dọn nét
âm thuận, dương chuẩn tận ngàn sau

hương núi lừng lừng nuôi hổ sói
đá chông đá dưỡng đế giun sinh
mạch suối man man dòng nhạc tấu
chim gọi tình nhau âm tái sinh

Tiên Phước đội trời nghênh ngang đứng
tôi chào ra mắt thuở lên năm
**lòng như vạt đất mời cây mọc
xin gọi lại một lần, thay viếng thăm:**

cây quế, cây tiêu, cây đủng đỉnh
cây ui, cây ráy, cây dầu lai
cây mây, cây sơn, cây lật mắt
rau sung, rau má, cải tàu bay....
còn bao tên gọi không kịp nhớ
vẫn trở hoa trên gót chân ngày

**lòng như nhánh đậu cho chim hót
thả giọng lại xem những cánh bay**
bìm bịp, cú mèo, vàng anh, khướu
họa mi, chát quạch, sáo, bù chao...
những tiếng hót vàng chưa tên gọi
đang thổi âm thanh đến cõi nào ?

lòng như ổ ẩm trùn muôn thú
mái gâm, bò cạp, vắt, đĩa, mang...
hiền lành, hung dữ đê huề sống
ngôn ngữ riêng : chung một diễn đàn

lòng như thắm bạch mời ông lão
búi tóc tròn vo một củ hành
hai ngón cái chân còn quay lại
tìm nhau trong bước ngại đi nhanh

Tiên Phước ôm tôi năm bốn sáu
xưởng chè rộng bỏ gió tan hoang
úp lưng trong mái đình Tiên Hội
tôi vẽ i tờ xuống mấy trang

củ lượm mấy que đôn cho chị
chà là mấy nhánh bẻ cầm tay
trái sim mập ú như bụng nhộng
vui miệng lai rai cắn cả ngày

đi xuống đi lên đòi tiếp núi
con đường đủ dễ gọi băng quơ
sông Tứ Hoà xanh lòng đá lát
ba năm năm chưa nổi bao giờ

Tiên Phước buồn ơi, tôi đã bỏ
con cá lia thia, con rạm đồng
con gà tụt tụt lông chưa đủ
sấm chớp ào ào chiều mưa đông

tôi đã đi rồi, tôi xuống núi
một lần ghé lại cũng đành không
bom có đội nhằm vào bụi duối
lời con rắn mối thườ tôi chôn ?

(T.S)

***Hội An Hội An Hội An
Rún Ta Trong Thớ Đất Vàng
Trở Thơ***

lâu năm trở lại Faifo
nghe hồn phố Hội dạt dào cỏ cây
Chiêm, Hà, Bồ, Pháp, Tàu, Tây
còn vương trong hạt bay hững hờ
chỉ giùm ta vạt đất nào
đã chôn cuống rún trở thơ thành chùm

lâu năm trở lại Hội An
chân hôn lòng phố ngồn ngang ô gà
mắt theo lòng tốt mái nhà
ngói âm dương nở cỏ hoa ngóng trời
hình như ai mới gọi tôi
cả thành phố biết có người về thăm

lâu năm trở lại Cẩm Phô
cây vông đồng của ngày thơ như là
lùn hơn, nhỏ lại, trẻ ra
cành sưa lá mỏng ba hoa cả ngày
con chim cà cưỡng vừa bay
bỏ rơi tiếng hát rụng đầy lá sâu

lâu năm trở lại chùa Cầu
vẫn tôn hành giả ngồi chầu hai bên
gập ghềnh tưởng vấp bước em
đỉnh long ván mực lênh đênh bóng đời
mái thưa dột sợi nắng tươi
thanh gương ả hạt Bàn ếm cù còn không ?

lâu năm trở lại chùa Ông
ôm cây cột đứng nghe lòng bình an
hồn nương tiếng mở nhịp nhàng

lên bao la cõi niết bàn ngao du
tưởng mình đích thực chân tu
lim dim thiên tọa gật gù nhịp tay

lâu năm trở lại Cẩm ả am
chèo ghe theo nắng hanh vàng sông thu
Cồn chài dừa nước hoang vu
sao em thả nổi giọng-ru-em buồn
người ta chín nhớ mười thương
tôi mang cả triệu nhớ thương lận nê

lâu năm trở lại Cẩm Kim
ai bày cổ áo trái tim làm gì
cho tôi ngớ ngẩn từ khi
gặp em giữa tuổi dậy thì vườn chanh
giận con sáo sậu lia cành
tha luôn hồn vía tôi đành đoạn bay

lâu năm trở lại Cẩm Sa
tìm em cầm chẻ áo bà ba đen
hình như tôi đã thừa rằng:
mê thơ Luân Hoán chi bằng mê tôi
vì em, đại đột nên rồi
tôi đành dành cả cuộc đời làm thơ

lâu năm trở lại phát phơ
xuống bờ sông đứng ngơ ngơ nhìn người
hồn theo thiên hạ tìm vui
ly chè bà Sở ngọt bụi hương xưa
tay em trắng nõn cơm dừa
nhát gan không dám cắn bừa nên chi...

lâu năm ghé rạp Phi Anh
thăm đàn rệp đói sống quanh ghé ngồi
nụ hôn đầu giữ trên môi
cái run từ buổi thiếu thời còn ngân
vai kẻ vai tóc phân vân

tìm nhau chia cái phật phòng rung rung

lâu năm ghé hiệu Hồng Hưng
tìm xem nhân dạng lừng khùng năm xưa
tóc tai mặt mũi thật xua
chỉ riêng đôi mắt đong đưa kiêu kỳ
em nằm trong đó nghe gì ?
long lanh điệp khúc thâm thì yêu em

lâu năm ghé Khổng Miếu xem
mắt đức Khổng Tử theo kèm sát ta
muôn hôn em quá, nhưng mà
tay chân luống cuống thừa ra thế này
bắt đầu bằng cách nào đây ?
con kỳ lân đá đỏ gay mắt cười

lâu năm trở lại sân trường
cụ Trần Quý Cáp chẳng buồn mắng ta
bốn ngày nhón nhát trôi xa
một đời sống mãi trong ta mái trường
ước chi hồn nhập chân tường
theo thầy Tăng Dục lót đường hậu sinh

**lâu năm ghé lại thăm mình
cái hồn sắp vỡ cái hình chực cong
bao nhiêu bèo bọt trong lòng
thở vào chữ nghĩa mặn nồng chua ngoa
gởi hoang vu lại quê nhà
xin cho thương nhớ lột da sống đời**

(C. O. Đ. Đ.T.T – L.T.H.B.V.V.B.H)

Đêm Mưa Về Hội An

đêm. trở lại, mưa sa mù Phố cũ
đường hoang vu thao thức ánh đèn vàng
dáng âm thầm muôn thuở của Hội An
bước khe khẽ sợ phố phường thức giấc

gió tha thướt vỗ trăm lời thân mật
mừng ta về thăm lại ấu thơ xưa
lặng nhìn nhau, Phố đã nhận ra chưa ?
ta vĩnh viễn một thằng con bất hiểu
thân phiêu bạt, giờ đây lòng trải chiếu
bước băng khuâng xin thăm tạ ơn đời
ba mươi năm hồn thả sợi tình lơ
bao giờ buộc đời ta vào với Phố ?

cây nghiêng bóng cho lá cùng đi dạo
cùng ta qua, qua mấy nẻo u buồn
lòng nhẹ nhàng vương trong sợi tơ vơ
Phố trầm lặng, Phố của ta thuở trước

mùi đất ẩm chuốc cho hồn say khướt
giọt mưa bay nồng giọt rượu sum vầy
ta đã về, ừ, ta đã về đây
về với Phố, với Hội An già cả

thân mệt mỏi hồn lâng lâng chưa ngã
nhưng cho ta ngồi ghé bên Chùa Cầu
nhà cũ ta chừ chẳng biết nơi đâu
ta chỉ nhớ cây vông đồng trước ngõ

ta chỉ nhớ một cửa hàng nho nhỏ
mẹ ta ngồi chào hỏi những người qua
trước những món hàng như những nụ hoa
nay tất cả chỉ mờ mờ kỷ niệm

ta chỉ nhớ tiếng chuông chùa Phước Kiến
dụ dỗ lòng cậu bé tập băng khuâng
chiều trên sông, nắng trải lụa quanh chân
ta vốc nước vui đùa cùng lũ cát

**nhớ một thuở mê cháu Trần Quý Cáp
may chưa yêu, nên chưa được thất tình**
thơ chưa sâu, đời chưa biết lênh đênh
(chừ người đẹp, chắc đã đầy bồn phận ?)

còn riêng ta vẫn cuối trời lặn đận
cõng câu thơ theo nhịp bước so le
**tưởng thành danh, ngó lại, có ai dè
trống hộc cả khoảng đời không dừng lại**

chừ về thăm, Hội An ơi đừng ái ngại
cảm ơn đêm gió bụi bến xe đò
đưa con xưa, gã du khách tò mò
lim dim mắt, chống lòng nhìn phố cũ

Phố trầm lặng, Phố sâu nghiêng phủ dụ...
ta đi đây, lạng quạng bước giang hồ
hương cao lâu tượng tượng trở ra thơ
đâu dễ khóc, Hội An ơi nào phải lệ

đêm mưa ấy, suốt đời ta đâu dễ...

(R.H. Đ.R)

Nụ Hoa Cho Người Em Hội An

cốc rượu quý từ trái tim đã rót
xin mời em, ném thử giọt tình ta

lưỡi se đắng xin em đừng thẳng thốt
môi đượm nồng xin em chớ băng khuâng
trong nồng đắng có lòng ta dịu ngọt
đủ bón đời các em nở nụ xuân

em xa lạ hãy nghe ta cho rõ
vần điệu này dù diêm dúa ba hoa
cũng chớ được ân tình ta rục rở
ghé xuống hồn các em nổi thiết tha

em xa lạ hãy nhìn ta cho kỹ
râu tóc này là rừng gió yên ru
mắt mi này là biển xanh mời gọi
những người tinh về dự cuộc phiêu du

sao còn ngại hỡi các em xứ Quảng
hỡi các em kiêu diễm của Hội An
của thành phố ta ra đời làm khách
(lúc về thăm ngại cả bước chân vang)

sao còn ngại hỡi các em tóc lụa
mắt bồ câu chưa rộng quá công trường
tay xanh biếc như hàng rào dâm bụt
lòng trong veo như những hạt sương

sao còn ngại hỡi các em phố cũ
nào hãy yêu, yêu tha thiết tự nhiên
ta thừa biết đêm nào em cũng mộng
thấy ta ngồi vuốt tóc bện thơ tiên

sao còn ngại hỡi các em cấp sách
làm nữ sinh hay làm nữ giáo sư
mà chưa dám làm người yêu ta chốc lát
cho cuộc đời thêm nồng vị phù hư

em xa lạ hỡi các em xa lạ

ta gọi tên: lộng lẫy những người yêu
ôi thềm quá màu ngói buồn Không miếu
màu tường rêu chùa Phước Kiến vào chiều

lại đây nhé, từ chùa Cầu nám bụi
lại đây nghe, từ Cửa Đại cát thom
ta quì gối dâng thơ làm lễ vật
nguyện yêu thương với tất cả tâm hồn

(R.H. Đ.R)

Lượm Thơ Trên Phố Hội An

rất tình cờ được ghé thăm Hội An
na ná như xưa, vui vẻ một đàn
thế chỗ bạn bè, năm mươi đĩa cháu
xế nổ thay cho xe đạp tàng tàng

ghé vội thăm qua vài nhà quen cũ
ngói mái âm dương ngái ngủ cả đời
nắng vẫn đỏ au nằm ôm cửa nhớ
gió hát bao năm rả rích một lời

bước khẻ qua đường bụi vẩy đầu gối
mơ hồ tay lựa võ nhẹ bên vai
chẳng hẹn chờ sao mắt tìm quanh quần
bằng hữu bà con còn, thiếu những ai

ghé những ổ tình thân thương thuở nọ
xớ rớ mắt sờ, tay đọc băng quơ
con khi Chùa Cầu nhờ đâu trẻ mãi
người đến người đi hương khói ơ thờ

Không Miếu thay tên hồ đồ dị hợm

đá sống không yên tròn phận với người
thế gốc sen vàng xanh dòng rau muống
thảo mộc dường như cùng biết ngậm ngùi

nắng tháng tám trong như dòng sông ngọt
ngồi bệt giữa đường ăn chén xu xoa
nhớ câu hát xưa, che tay tùm tùm
cũng mê cái tình như thuở ông, cha

chẳng gặp được ai dân Trần Quý Cáp
để bắt tay xung đây bậc đàn anh
tán đốc một hồi loanh quanh đỡ nhớ
truy niệm cái thời có chút tinh ranh

chờ mãi không nghe chuông chùa Phước Kiến
không buồn, cũng thả bước bờ sông
ghe gỏi đầu nhau lơ lơ canh mộng
lượm được câu thơ ai rớt giữa dòng

biết cất vào đâu câu thơ nóng hổi
chẳng thấy ai tìm của lạc, đành thôi
sông Thu mấy nhánh tôi không biết
xin giữ trong lòng chỗ nằm nôi

Bài Gửi Hội An

đền hoang dơi cư ngụ
tượng ngồi mạng nhện giăng
hồn xưa còn chút nắng
ngói vỡ dơi bắn khoăn

chuông chùa ngân khe khẽ
gọi ai, ai không về
sư ngồi viết lý lịch

không ngủ mà như mê

đầu cầu hai khi ngó
người đi qua vô tình
vai sầu nướng ván mục
cuộc đời dài điêu linh

ai ghé thăm Khổng Miếu
cùng người yêu chiều nay
mắt xanh xin đừng ướt
nén hương đừng run tay

ai thăm chùa Phước Kiến
cùng mẹ già chiều nay
mắt buồn xin nhìn rõ
có gì trong khói bay ?

ai đi qua chùa Cầu
quen chân đừng bước lại
rãi giùm hạt tình tôi
xanh cùng cây cỏ dại

ai ghé thăm Hội An
mùa này trời chắc nắng
nắng đỏ chín không gian
khô kiếp người cay đắng

đền hoang dơi cư ngụ
chùa nát bát hương tàn
Hội An ơi vĩnh biệt
Xin cho ta để tang

(ả . ả . C. ả)

Khi Không Nhớ Về Phong Lệ Cúi Đầu Đụng Tiếng Thở Ra

mon men thả bước theo đường sắt
về thăm Phong Lệ giữa mùa xuân
gặp con chiền chiện trên đồng nắng
vừa hót vừa bay khéo quá chừng

chân bước mặc chân lòng ngoài trông
cánh cò tha đất lặn qua sông
bên kia Giáng động đều hiu quá
biết có ai cùng ngó viễn vông ?

Phong Lệ bây chừ buồn quá thôi
ngoại ngời rờ rẫm lá trầu hôi
dưới chân, con mực thiu thiu ngủ
chùng cả hai đang quên lửng đời

tréo ngược tay treo cột gỗ lim
nhìn kẻo nhìn rượng mộng lim dim
giữa không gian lặng như tờ ấy
có tiếng ngáy trầm Ông Ích Khiêm

ròn rợn góc đầu đảo mắt quanh
nổi da gà nhón gót đi nhanh
nghiến răng tre nhái lời ma gọi
làng vắng buồn phơi vàng mái tranh

Phong Lệ ầu ơi, Phong Lệ ơi
ngủ ngon, đừng lấy đập lòng tôi
ví dầu kỷ niệm thành hơi thở
cũng thối không tan nổi ngậm ngùi

(C.O. Đ. Đ.T.T)

Nằm Suông Và Ước Mơ Suông...

khi mô được trở về phố Hội
trái chiếu Yên ả ề nằm ngắm trăng
chú cuội hiu hiu mừng bạn cũ
thòng cành đa xuống muốn đòi ăn

khi mô được trở về Đà ả ằng
tức tốc đi ăn chè ả gã ả ăm
cái ghé đầu vuông mừng bạn cũ
mở lòng ra đón cái rằm thơm

khi mô được trở về tổ quốc
ráo riết đi cùng khắp nước non
thăm đầm Dạ Trạch thăm Rừng Sát
thăm cái hòn ta, thử mắt còn

khi mô thôi chẳng khi mô nữa
ta mòm mõi chết đến nơi thôi
từng giây từng phút từng hơi thở
kéo tuốt ta ra khỏi cửa đời

(C Ó. Đ. Đ.T.T...)

Vẫy Tay Chào Huyện Quế Sơn...

chạng vạng ta rời huyện Quế Sơn
trăng mười sáu vãi rộng hương thơm
trời trong, chú cuội theo ta chạy
sút cả cành đa, rớt giữa hồn

vùn vụt băng vào vạt mía cao
con chim nào ngủ, mớ hay sao

cả rừng mía rộng cười khúc khích
ta cũng vui lây, ngẫm nghĩ thơ

bát ngát mỗi vòm trăng lẫn sao
đầy ấm áp gió thổi thì thảo
bao nhiêu thương nhớ trong thiên hạ
góp lại chưa tròn điệu vu vơ

thơ thân theo về hướng Câu Lâu
đường êm đêm mát, nghĩ đâu đâu
bờ mương ruộng nước hồn nhiên thơ
ếch nhái tha hồ hôn hít nhau

muốn phở lòng lên đôi khúc vui
đừng cho ngọn bút vướng ngậm ngùi
cái gì thao thức trong màu mực
trần trở làm chi thế hở người

đã quá mười năm hết chiến tranh
sao tàn lụi mãi những ngày xanh
“rừng vàng biển bạc” : khoai, ngô, sắn...
nuốt trọn cảm hơi cái hư danh

sẽ chạy về đâu ? mộng đến đâu ?
trăng ơi xin chớ trách gì nhau
đêm vàng óng ả, đêm màu nhiệm
chỉ tại lòng ta nhoi nhói đau

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Buổi Chiều Về Ngang Thanh Quýt

chiếc xe đò Phi Long
đang về ngang Thanh Quýt

chậm lại như phải lòng
những nhánh tre, cành mít

tôi ngồi sát cửa xe
lẳng lặng chờ tiếng nổ
gió đồng thơm vuốt ve
đám tóc dài chấm cổ

những con heo trên trần
ngủ thấy gì bâng khuâng
ụt ịt khan vài tiếng
giữa buổi chiều âm thầm

xe rề rề đi qua
những cây rom, nóc nhà
soi mới những ánh mắt
hành khách cùng thở ra...

(T.S)

Bát Ngờ Qua Cầu Champlain Nhớ Cầu Bà Rắn Lệnh Bềnh Những Thơ

nhớ năm đó khi qua cầu Bà Rắn
em hỏi ta về sự tích tên cầu
ta đực mặt, nhưng nhanh mồm bịa đặt
chuyện trời ơi, đất hời như sau:

gọi Bà Rắn vì nơi đây nhiều rắn
có con tu hành thành thánh độ nhân
thánh có phép nên mụ già Hà Bá
đánh khoanh đồng ngủ đỏi dưới sông

một bữa nọ có chàng thi sĩ
vừa qua cầu vừa khục khặc ngâm thơ
bà thánh rắn bỗng xuân tình nổi sóng
bỏ cầu theo thơ miết đến bây giờ

em có biết thi nhân kia không nhỉ
người hào hoa mã thượng đẹp trai
chàng đâu có phải lòng bà thánh rắn
chỉ mê nàng, anh đang được kê vai

em ngờ ngợ một giây rồi vùng néo
“cái anh này, bà vãi bắt anh đi
sạo quá sức, người chi mô dễ ghét
ai thèm ưng cái hũ mắm Trung kỳ !”

em quả thật không ưng mà mê tí
để bây giờ gia sản bốn mặt con
chiều bữa nọ qua Champlain em nhắc:
anh nhớ cầu Bà Rắn hay không ?

suốt đêm đó anh ngâm ngùi trăn trở
giận cho mình chưa hiểu thấu phương danh
mang máng nhớ lòng sần cầu ván mục
nước xô nhau như chạy trốn nhọc nhằn

phải thú thật đã bao lần anh khóc
lệ không rơi nhưng đủ ướt làn mi
khi được nhớ được viết về tổ quốc
một đôi dòng ngờ nghịch chẳng ra chi

cầu bà Rắn, cầu Lang Cô, cầu Bạch Hổ
cầu Đà Rắn, cầu Dỏ, cầu Chử Y
hỡi tất cả cây cầu ôm đất mẹ
nói được lòng người đứt ruột chia ly

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Tay Bung Kính Cẩn Tô Mì...

sợi mì vàng óng ả
cọng giá trắng nõn nà
trái ớt xiêm đỏ mọng
rỏ dãi ngời xuýt xoa

nhớ ơi nhớ tô đất
nhưng nhức nét vẽ hoa
lộng lẫ chằng gà trống
cong cổ gáy không ra...

nhớ ơi nhớ đôi đũa
tre ngấm mùi hương tay
đậm đà mùi dầu mỡ
ngung đọng hương tháng ngày

em ơi trộn cho đủ
bánh tráng nướng rắc mè
tôm thịt sứa đậu phụng
nhỏ nhẹ nhai mà nghe

vị gì tan dưới lưỡi
búp chuối rau sống tươi
giọt chanh giọt nước mắm
loang bao vết ngậm ngùi

thấy chưa ta gặp lại
những Chợ Mới Hội An
những Tam Kỳ, Tiên Phước
những Thanh Quýt, Hà Lam...

mừng không khi gặp lại
ghế đầu, chõng tre lùn
chè xanh ấm bình thiếc

âm tiếng chào thân thương
em ơi hương quê quán
vị tình đất quê làng
nghìn năm còn dính mãi
trong lòng và chân răng

(C. Ó. Đ. Đ.T.T)

Hẹn Về

anh sẽ về thăm em với lời ca bé nhỏ
của trái tim tha thiết mến yêu này
với niềm vui nhót chặt cả vòng tay
anh thận trọng mang về làm sính lễ

dù đến sớm hay chậm chân đến trễ
anh cũng về để tìm lại hơi nhau
trời mùa đông gió lạnh nhuốm ưu sầu
nên thương nhớ sóng đầy hồn đắm đuối

*"đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi
mà khó vì lòng người ngại núi, e sông "*
anh sẽ đi vào một sớm mai hồng
lấy buồng phổi làm đôi giày bé nhỏ

em đừng ngại xe đông người không có chỗ
anh sẽ nương thân nép một bên thối
đường nở hoa xe chạy với mây trời
thăm thẳm giữa rừng cây xanh trái ngọt

yêu biết mấy lời líu lo chim hót
theo giọng hò mái đẩy mái nhì vang
lời ca dao thơm tình nghĩa xóm làng
ôi tất cả mang linh hồn dân tộc

anh sẽ về thăm em và đất đai Đại Lộ
ăn bòn bon uống nước suối Hồ Bông
và cầm tay cho đôi má em hồng
run nét chữ thương yêu lên Đồi Đá

suối Mỡ Điều ào ào qua kẽ lá
đệm theo lời tình tự của đôi ta
tiếng trở mình xe gió bên Hà ả ha
cũng âu yếm trôi lên giòng nhã nhạc

quê em nghèo nhưng vang vang tiếng hát
của thương yêu chân thật từ ngàn xưa
chùa Cổ Lâm thâm kín dưới nắng mưa
tô đậm nét lòng dân lành trong sạch

gò Tạt Phước đá chồng như trang sách
ghi lời thề máu lệ của ông, cha
lớn thời gian tình ái vẫn không già
ôi lộng lẫy những vùng quê nước Việt

anh sẽ về thăm em và vụng về tay viết
bài ca này dâng sông núi bình yên
khí giới tình yêu, hơi thở ngoạn hiền
nguyện bảo vệ quê hương bằng cội nguồn máu đỏ

tình anh về, mong hồn em mở ngõ !

(V.T)

Cho Ta Giữ Một Cái Gì, Thừa Huế...

1.
xe An Lợi thả tôi ra

vươn vai vuốt mặt thở khà lấy hơi
em đon đả rỏ hàng mồi
tôi tro mắt lấm bụi đời ngó trần
nhíu mày, dòm trán đến chân
em ngoay ngoáy háy, phui quần bỏ đi
coi tề, tôi có lỗi chi
lỗi tại hột nút xuân thì sút ra

2.

tôi dân mỳ quảng chính tông
ngơ ngơ trên một bến sông gọi đò
bớ cô em gái bún bò
bên ni bên nớ bên mô Hương Trà ?
dụi hoài mắt, nhận không ra
xanh cây xanh nước xanh tà áo bay
ánh lên trong cõi xanh này
lòng con mắt Huế sắp đầy đọa tôi

3.

qua cầu Bạch Hổ gặp mưa
hết đường chạy núp, đành đưa đầu đầu
nón em nghiêng ngả về đâu
sao không che giúp lòng nhau với nào
ước chi triệu hạt mưa rào
dắt diu hồn sít rịt vào với nhau

4.

gặp em đầu chợ Đông Ba
hột mưa lý lắc cứ sà trên vai
gió loay hoay vén áo dài
còn tôi bịn rịn liếc hoài, cười duyên
người chi mô, đẹp như tiên
tôi tôi mộng mị quàng xiên giữa đường
tâm thi lão đảo bất thường
lách người luôn quán cuồng cuồng tôi theo...

5.

Ồ Tình Lận Lụng

khi ngang qua cầu Tràng Tiền
nặng theo làm bóng tôi nghiêng xuống cầu
biết rằng, chưa biết về đâu
tôi đi chậm chậm trong màu áo bay
thướt tha trắng nõn như mây
hồn tôi chơi với nương mây qua cầu
bây chừ đã biết về đâu
vườn xanh Vỹ Dạ tôi hầu theo chân

6.

thuê nhà trọ hẻm Cầu Kho
đi về nghiền ngẫm làm thơ thất tình
sự thật, chưa ai biết mình
và mình, tập sự linh tinh săn tìm
buồn cười thay cái trái tim
cái yêu chưa đến đã thềm cái đau
huyền hoang trau chuốt cái sầu
tạo chút bản lĩnh ngõ hầu tán em ?

7.

thuê nhà trước hồ Tịnh Tâm
làm thơ tán gái quanh năm đắm ghiền
mơ mơ mộng mộng triền miên
tương tư lắm cảm đảo điên điệu vắn
nghiêng vai làm gã phong trần
đi mây đặng trán, về chân đá trời
thế gian chỉ một cái tôi
khi em tinh nghịch liếc cười băng quơ...

8.

tôi lâm trọng bệnh ly kỳ
phố đời mỗi bữa phải đi mấy vòng
phải vào Ứng Hạ đứng trông
người ra vào để nghe lòng thành thơ
dở vại tạp chí dòm chơi
liếc sơ bìa sách mới, rồi bỏ đi
tội nghiệp đôi mắt cô Gi

háy hoài có trở tật gì hay không ?

9.

thành thoi vào rạp Châu Tinh
đợi vu vơ một kẻ mình chưa quen
chuông reo, rạp mất ánh đèn
đoạn phim quảng cáo lãng nhãng bắt đầu
sờ cảm, lạ quá, có râu ?
láo liên mắt liếc, vuốt đầu, nghễnh tai
hú hồn, một bóng áo dài
e dè tìm chỗ, chạm vai bất ngờ
hương từ da thịt tiêu thơ
rung ta ngồi mộng cứng đờ châu thân
trong tim nhịp máu rần rần
hết phim, đèn sáng, đầu không hiểu gì
em quày quả, vén áo đi
lấn ra khỏi cửa tức thì lặc nhau
bốn bên dớn dác về đâu
thăng Trần Hưng Đạo lâu bầu, rõ xui !

10.

ngồi trong *kiosque* Lạc Sơn
thấy ta quả thật bảnh hơn mọi người
cà phê nhỏ giọt vui vui
khói *winston* thở rung đùi ngắm em
tin thời sự nổi lênh bênh
xuống đường, đảo chánh, giật mìn, duyệt binh...
đôi khi cao hứng thuyết trình
suy tư nhiều lúc làm thỉnh cười ruồi
văn học, nghệ thuật, con người
đến đi nhẵn mặt ghé ngồi thanh xuân

11.

ghé về Âm Phủ ăn trưa
bát cơm hén nguội nắng vừa sấy thiu
vuốt mồ hôi, nuốt, đấm chiêu
sớm mai thông thả xế chiều nhẩn nha

vo ve ruồi nhặng lân la
hôn tay, hôn má, ngứa da nóng rần
mái trời phơi bốn tấm tôn
nền tro đất nhẵn bóng ngòm ngoàm nhai
ực ly đá lạnh, vượn vai
vò quăng bao thuốc, ngã dài bóng đi

(C. O. Đ., Đ.T,T...)

Xin Huế Một Người Tình

đã từ lâu ta chờ ta đợi
một người yêu xứ Huế đến cùng ta
đến cùng gã bông bênh trăm ngọn tóc
như rừng xanh chiều thổi gió qua
như ngọn sóng trên dòng sông gọi mãi
những người tình còn ở phương xa

em xứ Huế, hỡi người em xứ Huế
xứ của trời có núi ả gự sông Hương
xứ của người có nông nân nhan sắc
xứ của đời có hò hẹn yêu thương
xứ của ta có đợi chờ ao ước
xứ của thơ lộng lẫy dị thường

em xứ Huế, hỡi người em xứ Huế
ta đã chờ em mấy mươi năm
chờ mái tóc lưng chừng vai áo trắng
chờ nụ cười nghiêng vành nón xa xăm
chờ gót biếc ươm hoa lên đường phố
chờ gió bay sau tà áo lụa thơm

em xứ Huế, hỡi người em xứ Huế
ta đã từng qua Gia Hội Kim Long

ta đã từng về Đông Ba Vỹ Dạ
ta đã từng ra đứng dọc bờ sông
ta đã từng ngồi trước trường Đồng Khánh
nào ta qua được mấy tấm lòng ?

em xứ Huế, hỏi người em xứ Huế
đến bao giờ các em đến cùng ta
đến cùng một nhà thơ lãng mạn
như dòng sông nơi em ở hiền hoà
như đôi mắt của chính em kiều diễm
nở nụ tình rục rở bao la

em xứ Huế, hỏi người em xứ Huế
hãy yêu ta như yêu trái nhãn lồng
hãy yêu ta như yêu từng viên ngói
trên nóc nội thành vàng bóng hoàng hôn

em xứ Huế, hỏi người em xứ Huế
ta qua đò, ta qua hết dòng sông
sông bớt đẹp nếu ta không yêu mến
các người em gái Huế dễ thương

xin âu yếm hỏi em điều vẫn sợ :
- làm rề người xứ Huế khó hay không ?
(R.H. Đ.R)

Gặp Một Người Nghi Rất Huế

có phải em là Công Tăng Tôn ả ừ...
vừa liếc qua ta đã nhận ra ngay
đôi mắt Huế hữu duyên nhờ biết háy
nét đài trang trong dáng nhú lông mày

vẫn lộng lẫy hai bàn chân líu quíu

giữ cửa đời khép bước vấp lên nhau
áo dài trắng bỏ quên trong thành nội
lúng túng tay hồng, thừa trước dư sau

ta xin lỗi từng người cùng đợi buýt
tiến lên dần và đứng sát lưng em
áo ni xanh khăn len choàng mấy lớp
vẫn ngậy ngậy mùi da thịt kinh thành

em linh tính hay tình cờ quay lại
ta có làm không đó hồi Thừa Thiên
đôi mắt đen ai dạy em háy nguýt
ta, bụi đời, bỗng chốc mất tự nhiên

môi muốn hỏi, mắt muốn chào, nhưng ngại
em nghiêm trang kiêu cách một thời xưa
quanh quẩn ngó rồi dòm ta đánh giá
“thằng cha này, sao sớn sác khó ưa”

đơn giản thế, chớ em không phát giác
trong mắt ta trường Quốc học trang nghiêm
nơi em đã có một thời ngong ngóng
một cái gì đã làm mới tim em

cũng chẳng thấy kệ sách dài Ưng Hạ
mùi ô mai dính bìa sách giáo khoa
trang báo mới thơm bài thơ rất lạ
đã thay em vợ vẫn thờ ra

cũng chẳng thấy những góc bàn ầm cúng
hương cà phê chen hương tóc cô Dung
chưa biết yêu có sao như hôn giận
hay vô duyên ghen bóng gió không chùng !

còn nhiều nữa có cả ngàn hình ảnh
sáng Bao Vinh chiều Thượng Tứ theo người
đã mấy bận lẻo đẹo về Mang Cá

Phu Vân lâu mưa vuốt mặt trông trời

xin hãy nói cho ta nghe ‘răng, rứa’
còn trên môi đang chôn dưới màu son
tui đâu dám làm o buồn đó nợ
bởi gặp o, Huế chợt sống trong hồn

(Đ.ă . V. Đ. Đ)

Đò Em Vẫn Chở Nguyệt Hoa... cho ta hồn mộng la cà theo sông

1.

trăng đầy ắp một khoang ghe
ta nằm duỗi cẳng lắng nghe sông cười
bao la thay một cái lười
bao nhiêu hạnh phúc con người là đây
lững lơ hồn nổi theo mây
bềnh bồng thân dạt gió mây mạn đò
em thò đầu ngó, buồn xo
mùi chanh tóc rối nửa lo nửa mừng
lòng ta bắt chợt lừng khùng
sông trăng lai láng, thôi đừng nghe em

2.

chồng chành theo nhịp thân trao
cảm ơn em đã theo vào cảnh tiên
thèm hôn đôi mắt nhắm nghiền
làn môi nóng bỏng có phiền em chẳng ?
thèm ve vuốt mỗi nếp nhăn
của đời nghiệt ngã đã hằn lên em
thèm nhiều, nhiều lắm, bỗng quên
khi nằm giữa nước lênh đênh giữa trời
khi thân thể chợt rã rời
như đang tan giữa tuyết vời cõi em

3.

thút tha thút thít mưa hoài
lắc leo đèn úa sóng dài bóng tối
buông màn nghe cái tôi trôi
cùng vương chiếu ố mờ hôi em nồng
em từ Đại Lược, Kim Long
thả đời theo những nhánh sông qua ngày ?
thôi thì nằm với nhau đây
kệ sông nước chảy mưa đây tiếng đêm
bùn rong thờ xót xa thêm
đời bao nhiêu bận lênh đênh thế này ?
thì thôi nằm đổ nhau say
cần chi nhìn rõ mặt mày hờ em

4.

đêm mưa buồn xuống ngủ ò
ngủ suông chớ chẳng thò chuyện chi
nửa đêm nghe tiếng thâm thì
té ra mưa tạnh, trăng thì sị về
ta nằm chân gác mũi ghe
dòm ra trời nước vàng khè những thơ
lấy hơi thông thả hít vào
thở ra khoan khoái dạt dào nhớ em

5.

theo em về mấy nhánh sông
Bao Vinh, Thiên Lộc, Lợi ả ông, Hương Trà
lòng em coi thế mà xa
càng theo càng gặp bao la chập chùng
lời dầm, lặng ngó mông lung
dáng em mỏng quá tưởng chừng khói sương
(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Ra Huế Dự Thi Tú Tài...

gói cả bộ cờ mang ra Huế
đi thi mà như thể đi chơi
sáu giờ chiều nhảy lên tàu hỏa
sĩ tử đầy toa chạt tiếng cười

tàu đi lịch xịch trong đêm tối
rúc hầm số một, vượt Lăng Cô
biển xanh núi biếc đều đen cả
héo hắt đèn soi bóng nhấp nhô

khuya lác khuya lơ ra tới Huế
theo về nhà ngoại của Châu Văn...
lạ nơi khép nép nằm nghe muỗi
năn ni như đòi chung gói chần

tầng sáng hôm sau nghe bạn rủ
thuê phòng ngủ trọ mé sông Hương
suốt đêm trần trọc chờ ai gọi
sáng trễ giờ thi dựa công trường

(C. Ơ. Đ, Đ.T.T)

Ngồi Thi Nhìn Cái Mặt Bàn...

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi duỗi thẳng búp chân thon
cánh tay chắc hẳn tròn ghê lắm
tựa nhãn mặt bàn, ửng nước thơm

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi ngậm bút nghĩ vu vơ
phương danh nắn nét ghi chằng chịt

đâu biết có ngày mới ý thơ

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi rúc rích chuyện tào lao
tiếng cười khúc khích loanh quanh lớp
truyền cái hồn nhiên đến thuở nào

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi thút thít hận ham chơi
trứng gà trong vở sao mà lớn
buồn mấy ngày liền nuốt chửng trôi

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi lắng đợi trống trường vang
ngó ra cửa lớp vàng chân nắng
ai trước cổng trường liếc dọc ngang

không biết chỗ này ngày mấy buổi
ai ngồi tiên đoán được hôm nay
có chàng thi sĩ đang thi cử
bị ả thơ đang đến quấy rầy

này ả thơ cung trường Đồng Khánh
đâu cần gì phải gặp mặt nhau
hơi em còn ám trên tường gạch
là máu cho thơ ta sống lâu

này ả thơ cung, em Đồng Khánh
tay ta cầm bút trả bài thi
hồn ta lơ lửng trong hương Huế
đạt cả hai hay chẳng có chi ?

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Ngàn Năm Người Đẹp Hương Giang vẫn còn đi đứng đàng hoàng trong ta

quả nhiên danh bất hư truyền
em là con gái Thừa Thiên rặc nòi
mi xanh, má đỏ, chân dài
đánh tôi một chưởng rớt đài như không
mặc dù tôi đứng mãnh long
vừa qua sông đã mất lòng, mất tim
ẩn thân trong chái thơ tình
vận công tôi chữa trị mình đã lâu
bây chừ đau vẫn còn đau
gặp em trợn trợn cúi đầu chào thua

chào em Đồng Khánh nét na
quần trắng áo trắng ửng da thịt hồng
cho tôi làm ngọn gió lồng
mang hương trong áo quần nồng nàn bay
không chia cho cỏ cho cây
không chia cho nắng cho mây giang hồ
để dành hương bón nụ thơ
cho trong chữ có lông tơ, máu người

chào em Sư Phạm đoan trang
cho tôi thế kính gọng vàng em đeo
để nhìn suốt đáy trong veo
bóng tôi lộn ngược đàng treo đàng hoàng
sông này không có đò ngang
nhưng tôi không chịu đầu hàng em đâu

chào em lộng lẫy Luật Khoa
cho tôi thay cái cặp da bình thường
kéo không, phí mất mùi hương
em đang bỏ lại trên đường em đi
xin thề tôi chẳng nói chi

nằm ngoan trong ngón xuân thì trở thơ

chào em đài các Văn Khoa
cho tôi thể cái yên da em ngồi
đường dài nhớ đạp thành thơ
cho tôi uống trọn hương đời thơm tho
xin thể không dám làm thơ
chỉ thêm thiệp mộng bên bờ tồn sinh

(C. O. Đ. Đ.T.T...)

Vàng Sơn Còn Đượm Trong Hương Đất Gió thoảng mơ hồ gót quân vương

Qua Điện Thái Hoà

mười ba đời triều ả guyễn
thịnh suy cung điện này
ngai vàng nhìn bệ ngọc
mòm mõi nằm phơi bày
sân rồng loạn cỏ mọc
cửu đỉnh loang lổ meo
sứ già sần sượng bứu
gạch nứt chằng chịt rêu
bóng ta chùng bóng tượng
hoàng thượng không thiết triều
con ruồi xanh bay lặc
cánh mỏng vỗ buồn thiu

Qua Điện Khâm Văn

trong vườn xanh Cổ Hạ
thấp thoáng bóng vành khuyên
mưa bụi ươn ướt lá

cỏ lục mướt hồn nhiên
bờ bụi thêm thiếp đợi
Khâm Văn điện cúi đầu
Tùng, Tuy quy tiên cả
xướng họa bầy chim sâu
lối mòn dần hẹp lại
chân bước lòng ngại ngừng
tứ thơ khép nép tới
rờn rợn nghẹn nửa chừng

Qua Cửa Cẩm Thành

Tử Cẩm Thành bảy cửa
ta vào cửa phía đông
mặt trời đứng sau gáy
trang nghiêm như cận thần
thành cao chừng bốn thước
lau cỏ xấp xỉ xanh
dừng chân bản khoản mộng
hồn lạc lối đi quanh
chừng như ai trò chuyện
“bệ hạ về Kiến Trung ?
khanh lui ra mặc trẫm”
một thoáng, đời cáo chung
(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Tiểu Thư Áo Trắng Quá hớp hồn tôi mất rồi

Công Tăng Tôn ả ử Thị....em
thưa tôi trộm biết họ tên của nàng
rành từ những chuyến đò ngang
bến sông Thừa Phủ giờ tan trường về
nón che không kín tóc thề

cho ngàn sợi tóc rũ rề tôi buồn
mê man dựa trụ đèn đường
nghe trong khói thuốc nhớ thương ngậm ngùi

Công Tăng Tôn ả ử...tiểu thư
loay hoay lẫn trốn lòng tôi sao đành
lá xanh tôi thuộc từng cành
đường Lê Lợi hẹn để dành bóng em
vẫn từ Đập Đá rong lên
vẫn từ Đòng Khánh lênh đênh lộn về

Công Tăng Tôn ả ử...tê tề
cảm ơn trời đất bốn bề thần linh
(C. O. Đ. Đ.T.T...)

Bởi Cô Em Võ Dạ tôi hại tôi một đời

này cô Võ Dạ dở hơi
nhà cô hứng ánh mặt trời phương đông ?
đằng sau, xanh một bên sông ?
phía trước chắn bức bình phong phượng rồng ?
chè-tàu xanh mướt chạy vòng
trong vườn vú sữa, nhãn lồng ?... và cô
hôm nao hôm nào hôm nào
có con nhèn nhện vương vào chân ai
hoảng hồn cô ré, chạy dài
rớt hai đầu gối ở ngoài mé sông
có chàng đại gái trời-trông
muốn chạy đến ẵm vào lòng, nhưng ...thưa
chàng run rẩy quá ôm bừa
bạc thêm gạch nhẵn cô vừa bỏ đi
cỏ vườn ló nhố, thăm thì:
chủ tôi coi bộ kiêu kỳ, dễ yêu !

***Nắng Vàng Ủ Nón Bài Thơ
em đi em đứng vẫn vợ tôi buồn***

câu thơ lục bát trong vành nón
có lẽ là em đã thuộc lòng
nắng cũng như mưa đều thuộc cả
riêng ta thèm đọc mãi không xong

đã biết bao lần em nghiêng nón
đi về lấp lánh mắt bò câu
tuy chưa quen biết mà như hẹn
sớm tối trông chừng liếc trộm nhau

chiếc nón bài thơ như hiểu ý
lững lờ che nửa mặt trái xoan
môi em phơn phớt hồng thơm ngát
chùng mớ vừa ca khúc nhạc vàng

tôi nhón lòng theo bóng nón qua
nghe gân lá ẩm hương thịt da
câu thơ lục bát trong vành nón
cũng đượm xuân tình em thiết tha

thôi khô thật rồi, tôi chớm ghen
cùng thơ cùng nón rồi đây chăng ?
tóc em đen mượt trăm ngàn sợi
mỗi sợi thơ lòng tôi sáng trắng

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

***Trong Lòng Ta Điệu Châu Văn
vẫn thao thức với bóng trăng, hoa lài***

1.

lên điện Hòn Chén hầu đồng
xem cô áo lục khăn hồng “đăng xê”
tiên nương Liễu Hạnh nhập về
xác đồng, hồn bóng, bốn bề linh âm
tôi ngồi miêng niêm lâm râm
xin tiên nương nhập vào tâm thể này
cho tôi được ẵm trong tay
thân cô áo lục mình gầy vừa thẳng
vật vờ theo điệu châu văn
tôi lên tuyết đỉnh gió trăng cô hồn
hồn tôi không mất không còn
lững lơ giữa khói hương trầm liêu trai
ơi cô áo lục chân dài
mình giầy má phấn phát roi hồng điều
tiên nương Liễu Hạnh kính yêu
phát phơ thi sĩ đủ điều kiện không ?

2.

lên điện Hòn Chén hầu đồng
xin xăm: em đã phải lòng ta chưa ?
trời mưa lác đác trời mưa
nhớ em từ sáng đến trưa nhớ hoài
hồn về hỏi: cậu là ai ?
xin thưa: tại hạ lưng dài cầm vuông
bề ngoài thanh thản bình thường
tâm tương tư bệnh dễ thương vô cùng
Địa Tiên Thánh Mẫu ngại ngùng:
“giống y ta thuở xuân hồng ngày xưa,
bệnh này bắt buộc đeo bù
uống chén nước lã sẽ thừa nội công
bao nhiêu buồn nhớ trong lòng

sẽ theo hương khói bễnh bồng bay đi”
đứt lời tiên biến tức thì
ta ôm cái xác đồng quỳ ngấn ngơ

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Cây Của Đất Hửn Đòi Đòi Tồn Tại...

1.

em về Thê Miếu thật sao
đào tiên xứ ấy thảo nào quá ngon
em nhớ đừng tô môi son
để cho môi ngấm hương thơm của đào

2.

định về Mỹ Lợi hôm nào ?
Hương Cầm quýt cũng ngọt ngào lắm em
càng ăn càng thấy thòm thềm
cứ y nhu cặp môi em ấy mà !

3.

về mô cho nắng ăn da
ả nguyệt Biều xẻ sẵn thanh trà mời em
muối trộn ớt hiểm ăn kèm
em nhai nhỏ nhẹ kéo mền lòng ta

4.

bây chừ em lạc quê xa
Phụng Tiên vải chín, nhớ ra: em thềm
quất quay ngòi vẽ suốt đêm
nhìn vải trên giấy, tủi, em khóc thềm

5.

em còn trở lại hay không

chúoi tiêu Hương Thủy nhấ lỏng Bao Vinh
nhớ môi em cắn môi mình
máu vương mắ mặn tưởg mình hôn nhau

6.

bây chừ biếт tìm ở đầu
gạo de An Cự đã lâu không dùng
lửa rom sầu bậт nắp vung
bấт cồn qua bữa, mời cùng cho vui

7.

em ơi đừng có ngậт ngừi
hương cau Vỹ Dạ sớm mù sương vậ
Tĩnh Tâm sen mất mùa này
lồng thuyền nan nặng thắg ngày đỏ hoe

8.

môi tìm môi ngậт mà nghe
hương vườn đấт Huế sắт se u hoài
ơi hoa sứ trắng lạc loài
nở chi nhữg nụ thờ dài thể em

(C. Ó.D.D.T.TY...)

23 Tháng 5 Cúng Cô Hồn...

1.

hắм ba Huế cúng cô hồn
cúng tôi luôn thể mất còn như nhau
hôm nay tôi trầm trọng đầu
vì vườn đôi mắt dao cau Từ Đàm
sắg nay cảm thấy rõ ràng
tôi đầg hấp hối dưới bàn chân em
cúng tôi xin cúng trái tim
cúng tôi xin cúng trái tim con người

2.
tháng năm Huế cúng cô hồn
cúng tôi chừng bốn nọ hôn đủ rồi
một nọ tôi tặng đất trời
một nọ làm vốn để đời mai sau
một nọ dành giữ hương nhau
một nọ đánh phấn tô màu cho thơ
cúng tôi khỏi lập bàn thờ
hồn trong bụi chuỗi treo bờ bụi, xong
đúng, tôi là một cô hồn

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Cùng Em Lên Núi Bằng Sơn...

chiều leo sườn núi ả gự Bình
tứ bề nắng dựng thấy mình vàng hoe
tùng xanh bóng ngã nghiêng đèo
bóng ta tan giữa màu mè cỏ cây

lung chừng trời, ngẩng trông mây
chập chờn tiên lượn áo giày cung nghinh
ta đang ngộ cái vô hình
bàn chân vấp đá thành linh tĩnh ra

hữu tình bên cạnh đóa hoa
đi, bò, đứng, thở xuýt xoa mỉm cười
nắng lên theo với chân người
ta theo em mỗi chân ngồi, ngó quanh

tùng xanh bát ngát tùng xanh
tiết trùng dương lướt nhánh cành thanh thoi
hôn em và lót chỗ ngồi

nhớ vua Minh Mạng có thời lên đây...

vua quan yến tiệc cùng say
phong thần tiến chức cho cây lá rừng
đá hần gân máu nghĩa trung
đất cao tiết hạnh chắn quân địch tràn

quàng vai em nghĩ miên man
nắng chiều lên đọt mây vàng đang bay
môi em sao nóng thế này
tại ta ngậm chặt cả ngày lãng du ?

(C. O. Đ. Đ.T.T...)

Dòng Chảy Sông Hương

em từ Bàng Lãng ra đi
thong dong thay một nàng thi sĩ hiền
qua đò Vọng Cảnh buồn nghiêng
về tây bắc mộng uơm duyên bến nào ?
lòng em sâu cạn ra sao
xuyên rừng ả gọc Trản lại vào chính tây
chan lòng cho đất xanh cây
xanh qua Lương Quán vui đây về đông
cá tôm nướng bóng bèo rong
miếu Văn Thánh lượn, đò Long Thọ vùng
uốn mình ôm giữ hoàng cung
Tràng Tiền, Bạch Hồ sâu chung một dòng
hương thơm từ một tấm lòng
Hương nuôi triệu triệu tấm lòng ngát hương
nhịp đời thăng giáng vui buồn
vẫn em lựa biếc trong nguồn máu ta
Gia Viên, Cồn Hén chan hòa
Thuận An biển gọi tôi và em trôi

***Ta May Mẫn Được Làm Thi Sĩ
nhờ đã phải lòng gái Bến Tre***

bậu qua phà Rạch Miễu
qua lều đèo theo sau
tiền giang sông Cửu rộng
cứ xem mình của nhau

áo bậu đỏ cánh kiến
da bậu vàng phù sa
mắt bậu xanh nước biển
tim bậu hồng lòng qua

phà băng nghiêng sóng vội
rạo rức hôn mênh mộng
mắt bậu buồn quá đổi
thương đời cù lao Rồng ?

nhớ ai ngó Cồn Phụng ?
phải lòng ông đạo Dừa
hay tương tư ống khói
tàu ả hạt chìm năm xưa

bậu sang phà Rạch Miễu
ngoay ngoáy về Bến Tre
qua quyết lòng ở rể
năn nỉ hoài không nghe

hông nghe mà ngoái lại
hỏi ai cầm đậu lòng
ngó ngẩn qua chợ Giữa
câu Chệt Sậy, Mỹ Lòng

bậu về Lương Hòa hả
hay Lương Quới, Giồng Trôm ?

guốc quau rụng tiếng lá
thoang thoảng mùi hương bần

bậu về miệt Hương Điểm ?
hay Sơn đốc, Giồng Tre ?
Ba Tri nòng muối ngấm
biển hát đất nằm nghe

bậu sang phà Rạch Miễu
bậu qua bắc Hàm Luông
về Cái Môn, Thạch Phú
rừng lá ngút ngàn buồn

qua đi đi theo bậu
hát nhỏ nhỏ trong lòng
thơm thơm mùi măng cụt
mùi sầu riêng, chôm chôm

bậu ơi trời dẫu rộng
nhưng đâu bằng nhớ mong
sông rạch như gân máu
man man nổi mận nồng

dùng dằng chi nữa bậu
tay nắng nắm tay hồng
mắc cỡ chi giả bộ
chạm nhẹ hôn vai gần

bậu sang phà Rạch Miễu
về Cầu Móng Tân Hương
bóng dừa vờn áo mỏng
động xanh chòm yêu thương

qua theo vào Bình Đại
qua theo bậu đến cùng
ghe bầu, xuồng ba lá
quanh quần nẻo thủy chung

qua theo vào Sóc Sãi
hôn ô rô cóc kèn
bẻ gai chích máu vẽ
nụ thơ tình sáng trắng

thơ thơm thơm mùi nhớ
mùi khép nép làm duyên
mùi hơi ả guyễn đình Chiêu
mùi tình Lục Vân Tiên

bậu sang phà Rạch Miễu
về thăm trường ả am Phương
lắc lư xe thổ mộ
ớ sao mà dễ thương

ví dù không ống kính
tài danh Lê quang Xuân
lòng qua thay dương bản
lộng lẫy nét thân thương

ví dù bút không bện
như ả guyễn thị ả gọc ả hung
như Phan thị Trọng Tuyên
cũng thắm thiết thơm lừng

qua thương thương bậu quá
buổi sáng chờ buổi trưa
buổi chiều đợi buổi tối
ngày tháng không nhốt vừa

bậu sang phà Rạch Miễu
mây nghiêng theo ngập ngừng
huống chi qua thi sĩ
không quẩn quít phát khùng

hờn giận cù lao Ốc

Ồ Tình Lận Lụng

cầu tức cầu Ba Lai
hồn theo đuôi hững bóng
có sao cà lăm hoài ?

ước chi đôi thân ngỗng
quây lòng sông Bến Tre
cho bậu giặt mình sợ
qua kê vai bao che

bậu ơi tin qua chớ
lắng lòng nghe qua thề
trước thân Phan thanh Giản
nếu như mà u mê

bậu sang phà Rạch Miễu
tìm ông già Ba Tri
làm mai cho nhau hả
đời đẹp, đẹp quá đi

lòng em phơi dưới nắng
lòng qua bén gót chân
lòng qua nương hạt bụi
được thở được băng khuâng

bớ chàng ả gô nguyên Dũng
bớ nàng Cao Bình Minh
ta qua phà Rạch Miễu
lênh đênh theo giọt tình

mách giùm ta, queo trái ?
queo phải ? hay thẳng luôn
giữa lòng ngã ba Tháp
chân vấp hồn nhớ thương

bậu ơi đừng khó để
yêu thật hay giả vờ
coi chừng qua bén rế

sang phần đất Mỹ Tho

dọa chơi cho vui vậy
thưa cô em Lương Hòa
gái vườn dừa hết xấp
qua cũng nòi tài hoa

xúng đôi lấy nhau trót
đây bánh trắng Mỹ Lồng
đây bánh phòng Sơn Đốc
sính lẽ lòng gởi lòng

ngâm nghe trời đất nhớ
cá bóng kèn kho tiêu
hồn mênh mang khép mở
mùi rắng nắng lên chiều

bậu qua phà Rạch Miễu
qua Mỏ Cày nhớn nha
Trúc Giang đang chờ đợi
thôi, chúng ta về nhà

Bến Tre Bến Tre hồi
có nhớ gã thương hò
khua dầm loang nắng đục
lần thân sâu bán thơ

thơ bán hoài không hết ?
nên cả đời phát phơ
bậu ơi ta lỡ đại ?
hay vinh hiển ? bây giờ...

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Chợt Nhớ Về Nơi Ngâm Máu Ta...

bây giờ cái Xóm Mò Côi ấy
chắc vẫn mồ côi như thuở xưa
năm ba chòi rạ chen trong miá
che tiếng thở thẳm dưới nắng mưa

bây giờ lá sắn xanh còn vậy
máu đỏ ta loang chiều hôm nào
đất vẫn còn hằn bàn tay bấu
giọt thắm nước mắt thắm về đâu ?

bây giờ vũng giếng bên bụi chuối
cũng vẫn đục ngầu như thế thôi ?
con cá rô thia ta thả xuống
sống còn, quanh quẩn kiếp rong chơi ?

bây giờ đôi mắt đen sau cửa
còn hốt hoảng nhìn như hỏi thăm
chẳng biết ai chôn mình dưới cỏ
tiếng nổ còn vang mãi trong lòng

bây giờ Thi Phở ơi Thi Phở
vườn dứa đầu cụt gốc bật chưa
máu khinh binh Thị gài lựu đạn
lỡ sút tay xanh cỏ mấy mùa ?

bây giờ Thi Phở ơi Thi Phở
mắc võng đong đưa dưới nắng hồng
suýt phá đời em du kích nhỏ
giữa gian đại tự Phạm Văn Đồng

bây giờ Thi Phở ơi, Thi Phở
ta đã ngã rồi, ngã quá lâu
trước khi xuất cảnh tìm đất sống

nhìn cõi hận xưa thương lẫn đau

bây giờ Thi Phở ơi, Thi Phở
mười bốn năm dài cách biệt nhau
máu ta ngấm đất tan vào đất
nên cảm được rằng em cũng đau !

(C. O. Đ. Đ.T.T...)

Hòn Trách Hay Là Khuyên Khích Em...

đã dặn đừng vào thăm Tư ả ghĩa
mà em có lẽ chẳng chịu nghe
Bầu Giang, núi Bút vui chi nhi
quí báu gì đâu những dáng tre ?

chắc hẳn có gì trong Quán Lát ?
Mỏ Cày bụi đất đỏ thổi bay ?
xe lam uể oải trườn theo nắng
lọc cọc ngựa lê gót qua ngày

ta hỏi thăm ư ? đâu có phải
lạ gì màu lá núi Văn Bàng
đã quen từng nét cầu Sông Vệ
nước vương lòng ai chảy ngại ngần

ta hỏi thăm ư ? đâu có phải
có gì để nhớ để thương đâu
vài năm thập thò đi lòng giặc
đất mớm điều chi, xa, nhói đau

em vẫn về thăm, thôi đành vậy
lòng ta ai bảo xót xa theo ?
chẳng qua giọt nước chiều mưa dột

làm sánh nổi buồn xanh mướt rêu

(C. Ó. Đ. Đ.T.T...)

Ngủ Trong Vườn Cây Khắc Minh

còn thuốc lè đốt cho ta một điếu
trần trọc hoài nghe miệng lưỡi vô duyên
đêm đã khuya nhưng lòng chưa ấm chiếu
gối vui buồn, làm sao ngủ cho yên

này anh bạn, thuộc ca dao rất sỏi
ngâm cho nghe vài điệu nặng ân tình
trời không trăng nhưng hồn vừa thấp nền
soi mặt nhau cười đọi nắng bình minh

này anh bạn, biết rất nhiều cổ tích
kể nghe chơi những chuyện quỷ chuyện ma
vườn âm u gió rung từng chiếc lá
nổi da gà sông lại thuở lên ba

này anh bạn, già một đời tranh đấu
kể nghe coi chuyện trôi nổi điên cuồng
thân còn lại đã cam đành thiếu hụt
lệ muôn đời xin lấp lánh như sương

này ta hỡi, hãy ngủ đi chốc lát
đêm dịu dàng bao bọc ở chung quanh
oi con chó vu vơ nào đã sủa
nhịp khoan thai là lời chúc phúc lành

này hãy ngủ, gắng ngủ đi các bạn
nắng sẽ lên, đời sẽ gọi lên đường
gối hành lý sẽ giàu thêm kỷ niệm

chuyến đi này mong nhận mặt quê hương

(R.H. Đ.R)

Lên Về Nhà Trọ Cuối Cùng Ở Quảng Ngãi

ta về nằm lại trong sân
nơi xưa em đỏ mắt nằm đợi ta
ta về ngồi trước hiên nhà
thuê cho em ở gọi là gần nhau

ta về ngồi lại thật lâu
nghĩ không ra được một câu thơ nào
ta về đứng lạnh như sao
sống hoài trên đỉnh trời cao nên buồn

ta về ẩn lại núp chuông
nghe tim rung nặng điệu buồn phân vân
ta về đi rảo quanh sân
đánh hơi tìm những bước chân em hồng

ta về hôn những nhánh bông
trên cây em đã vun trồng mát tay
ta về khua nạng loay hoay
thu trăm hình ảnh em đầy không gian

tiếng chim chọt động nắng vàng
lòng ta chọt lạnh hai hàng lệ sa
ta chừ đã khác hôm qua
ta chừ quả thật khác ta mất rồi

có nên hủy diệt cuộc đời ?

(R.H. Đ.R)

Về Lại Những Địa Danh Năm Lòng

đêm qua tôi mới về Quảng ả gái
hái trái mù u ở ả ghĩa Hành
gió từ Mộ Đức vẩy tôi lại
rờ rẫm thăm từng gốc tóc xanh

tôi gặp bàn tay ai rất mềm
xâu từng chùm nắng xách hai bên
thân thương với nít tôi dừng lại
xối rửa đôi lòng mắt trót quên

tôi gặp đôi môi ai rất nồng
như tuồng vét hết nước trong sông
thiết tha mớm hết hương Trà Khúc
cho trái tim già lại trở bông

tôi gặp mồ hôi ai rất hồng
trái thơm từng múi thịt da non
tắm lòng Đức Hải hay Sông Vệ
Quán Lát theo về đến Cửa Đông ?

tôi gặp tôi qua núi với rừng
Trà Bông Thạch Bích công trên lưng
đêm qua tôi mới về Quảng ả gái
một đoạn chân lìa xưa đến thăm

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Dùng Dưới Chân Đèo Bình Đê

nào xuống cả đây, lũ chúng ta
đường trưa, cầu hồng, xe chưa qua
tiếng chim chọt gọi trong rừng lá
trời rộng, mây dùng theo chúng ta

đó bạn núi cao này mấy tuổi
gió bay, bay mãi, có nhớ nhà
suối quanh chân đá sầu ai vậy
nhịp chảy nghe buồn như thở ra

đó bạn nơi đây trời mấy ngã
một ngày trôi nổi mấy người qua
có ai cũng rủ chân dùng lại
cũng dạo loanh quanh để gọi là...

cũng bắt chước ta tìm phương hướng
tìm hơi người trước, giữa bao la
tìm trong mạch máu ta giọt rượu
ngắt ngưỡng muôn đời, ta, lũ ta

đó bạn nơi đây sầu có lại
trong lòng những kẻ thích đi xa
áo cơm nào nhạt tình sông núi
sông núi nào quên kẻ thiết tha

bạn ơi, hãy xem hoa lá nở
âm thầm như mỗi một chúng ta
vẫn nhen trong trái tim chút lửa
soi ấm muôn đường sẽ vượt qua

(R.H. Đ.R)

Thăm Chủ Quán Gió Khơi, Qui Nhơn

tặng bạn Trần Hữu Chi

lũ ta đến, biển này đang vắng gió
trời thênh thang chiều nắng mênh mông
trên bãi cát vết chân người gọi mãi
lòng ai theo nhen từng gót tình hồng

tiếng sóng nhỏ rao lời mời tha thiết
mặt biển xanh thanh thoát thuở mười lăm
mây lững thững theo nhau đầy trời rộng
giọng ta cười tan khói sóng xa xăm

bạn cứ rót, ly này, ly thứ mấy
mừng bạn ta, hay mừng bạn, không sao
chẳng trôi nổi nhưng cũng phùng lưu lạc
bạn chúng mình, ai không được lao đao

bạn cứ kể, cái đời vui lặn đận
không nhận chìm được hết nỗi chua cay
quá ba mươi, chưa đủ già, để thẹn
cái đời người vẫn đại đại, ngậy ngậy

mừng cho bạn, vẫn một mình, một ngựa
vẫn đầy lưng thơ rượu gió trăng
thân có mỗi, mong lòng hân hoan gắng
chở hoàng hôn trên đôi cánh nhọc nhằn

còn bạn ta, lũ ong bờ, bướm bụi
trót làm người, nên mãi mãi ăn năn
chút bồn phận tâm thường như gông nặng
đời buộc ràng là hạnh phúc hay chẳng ?

bạn cứ rót, ừ, rót đầy như vậy
đĩa chim chiên thơm mùi đất quê hương
nào hãy uống, cụng cho say, cho đã
mừng chúng ta vẫn còn biết yêu thương

bạn cứ rót, ừ, rót đầy thêm nữa
màu bia vàng, màu nắng lụa hoàng hôn
trên mặt sóng, gió biển khơi vừa dậy
trên lòng ta leo lét nỗi cô đơn

nào hãy uống, uống cạn đi các bạn
mai chia tay còn biết gặp nhau không
còn được sống, vẫn thềm gang hồ vật
nổi chân người qua khắp nẻo núi sông

(R.H. Đ.R)

Sài Gòn Thủ Thi Gọi Ta...

Ngôi Quán

ngôi La Pagode ngắm người
thấy em nhức nhối nói cười lượn qua
mini-jupe trắng nõn nà
vàng thu gió lộng chiều sa gót giày
ngẩng theo tóc tuyệt vời bay
hồn thơ thức mộng trọn ngày bình yên
yêu, ông Bùi Giáng “*có quyền
ngồi trên bãi cỏ quàng xiêng vẽ hình*” (thơ Bùi Giáng)
yêu, ta lặng lẽ rùng mình
nhâm nhi cái thú thất tình muôn năm

Dạo Phố Đêm

hai đầu đường chói đèn pha
đang ba hoa chợt xanh da, xụ mày
thừa chân, thừa tóc, thừa tay
lá bùa hoãn dịch quá ngày đã lâu
nhũ thâm: “đư sức qua cầu”
vờ liếc thẳng bác (cảnh sát) gât đầu xã giao
tim dư máu dật ào ào
xuống màn năn nỉ ngậy ngô nếu cần
chiêu này thoát được mấy lần
nhờ Hồ Thành Đức, cao nhân khổ truyền

Gác Tối

bất ngờ còi hú giới nghiêm
ngồi trên gác tối lim dim giật mình
ngó ra, phố rữ bóng đêm
hàng me là ngọn mộng mênh giọng buồn
giọng rao quà rưng cuối đường
nổi gai ốc giọng cải lương tạt vào
trời hăm hấp, muối thều thảo
nhồi ta buồn nhào ngày đào ngũ, chơi

Trên Đường Lý Trần Quán

đến thăm họa sĩ ả ghieu Đề
giữa đường gặp mỹ nhân, về, bỏ ăn
dài người mơ mộng, bản khoăn
Lý Trần Quán tựa cột đèn vẫn vợ
tuyệt thay cái thú đại khờ
nhất là chờ đợi vu vợ cả ngày
mỹ nhân hề mỏng như mây
phiêu bồng gió chở em bay cõi nào
tìm hoài trong giấc chiêm bao
mong manh đôi lúc thoáng mờ vết sương

Duyệt Binh

khi ta đang bước một hai
duyet binh qua những đường dài nắng chang
lòng ba gai chọt rộn ràng
nhìn dân chúng đứng hai hàng hoan hô
nghiêm trang mắt đôi bóng cờ
nước gì trong mắt bất ngờ ứa ra
bàng hoàng ta tự nhủ ta
cái rường cái cột cái nhà Việt ả am
tình yêu tổ quốc mệnh mang
bao la trong suốt như không gian này
ngẩng cao đầu, chẳng thấy mây
thấy ta chiến sĩ hồn đầy mộng xanh

(C. Ô. Đ.D.T.T...)

Sài Gòn, Năm Tôi Vào Thăm

quần quanh vẫn Vườn Chuối
quanh quần vẫn Bàn Cờ
mái tôn cùng đường sắt
tôi ngồi bệt làm thơ

thơ được đăng Bách Khoa
thơ được đăng Văn Học
được đăng tạp chí Mai

....
thơ cùng tôi lóc cóc

gõ chân quanh Bàn Cờ
gõ chân quanh Vườn Chuối
đôi lần lạc phát phơ
giữa phố người lủi thủi

(T.S)

Ồ Tinh Lận Lung

Những Góc Cảnh Thủ Đô...

1.
em về Sương ả nguyệt Ánh
ta về ả gô Tùng Châu
nhanh chân kéo mưa tới
trôi hết mùi hương nhau

2.
em ở ả guyễn Thiện Thuật
ta trong hẻm Bàn Cờ
gặp nhau cùng liếc mắt
chạm mặt cùng làm ngơ

3.
đi, về Lê Văn Duyệt
vẫn gặp em đều đều
nhìn kỹ thì chưa dám
thơ thẩn thả bước theo

4.
xa xa thấy em cười
óng ánh mắt môi tươi
gặp ta em nghiêm mặt
lướt qua, lại nhìn lui

5.
lần nào ta soi gương
cũng thấy mình dễ thương
ta sao em không thấy
chẳng lẽ em bất thường ?

6.
qua cầu Trương Minh Giảng
vào giờ em tan trường

chân tay ta lúu quýu
thì ra vừa bị thương

7.
con nhà ai khéo quá
sáng rực cả Thị ấ ghè
mọi trái tim, cầm chẻ
tôi buồn cùng hàng me

8.
xé công trường Cao Thắng
không tránh kịp mặt em
xây xâm như trúng gió
thế mà tưởng đã quên

9.
một tuần xa ả gã Bảy
tưởng dài như cả năm
phơi phới lòng trở lại
cô lảng giềng lầy chồng

10,
ngồi đường uống nước mía
ăn hủ tiếu Mỹ Tho
tình cờ thấy em ngó
khựng đũa liếc vu vơ

11.
đi quanh trường Trưng Vương
quyết chọn một người thương
ngang dọc lòng chắm điếm
thôi đành, thương cả trường

12.
thả bộ dạo bờ sông
bao nhiêu em vời trông
lập lò ta làm dáng

anh yêu đời lông bông

13.
đạp xe qua Bà Chiểu
cùng với Hoàng Trọng Bản
gặp em mười năm trước
oán đời, lòng lâng lâng

14.
cuối tuần được về phép
trước nhà thờ đức Bà
gởi bao lời xưng tội
qua bước em thướt tha

15.
dạo quanh trong sở thú
xem thú và xem người
xem thú còn thấy thú
xem người lòng mất vui

16.
đặt chân lên tam cấp
vào nhà thờ Cha Tam
tim ta chợt trúng đạn
ngã trên xác da vàng

17.
xuống đường rời đảo chánh
chỉnh lý, lập hội đồng
trong mỗi một chuyển động
ta có và ta không

18.
mưa bay trên đầu tượng
Trần Hưng Đạo đại vương
mưa bay ngàn năm trước
có gặp ai đứng đường ?

19.
lửa thiêu xác hòa thượng
chỉ giữ lại trái tim
trái im đã ngừng đập
tình yêu muôn đời truyền

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Bài Gửi Sài Gòn

ta đi mặt trời mọc
nắng trải vàng mặt đường
hàng cây xanh gió thổi
ươn ướt hơi mù sương

vẫy tay chào rạp Rex
tạm biệt Chợ Bến Thành
chào nhà thờ Đức Mẹ
chào bến xe Hàng Xanh

ta qua đường ả guyễn Huệ
ta lại Hai Bà Trưng
giữa bùng binh Lê Lợi
ta tìm ta vô cùng

phải chăng ta vừa lạc
theo chân em đến trường
học hoài bài chính trị
sao chưa vững lập trường ?

phải chăng ta vừa lạc
theo chân em xếp hàng
mua vài gùi rau muống

môi cười dạ hoang mang

phải chăng ta vừa lạc
giữa xí nghiệp công trường
vinh quang đời lao động
sao da buồn bực xương

ta tìm ta bằng hữu
ta tìm ta đồng bào
hỡi Sài Gòn thương mến
hòn ngọc đã xanh xao

ta xin chào tất cả
hỡi biệt thự building
hỡi gầm cầu ống cống
hỡi nhịn nhục hy sinh

ta đi mặt trời mọc
xe chở người đưa người
cớ sao đôi tiếng khóc
nắc trong lời ngậm ngùi ?

(ã .ã .C.ã)

Đêm, Chợ Nhớ Sài Gòn

bất ngờ nhớ Đinh Trầm Ca
nhớ Trần Dạ Lữ, nhớ Hà dài chân
nhớ hiên nhà Hoàng Trọng Bản
nhớ hương quỳnh nở bất thần giữa khuya
nhớ thời đầu gói vỏ bia
câu thơ tưởng dễ viết, lia đi đâu
ngó quanh đêm thăm thăm sâu
Sài Gòn thao láo dựa nhau ngậm ngùi...

quỳnh thơm chẳng phải vì người
mười lăm năm hẹn mãi rồi cũng quen
Hà dài chân hẳn hiểu rằng
câu thơ chưa viết chi bằng giả lơ...

vậy mà, chợt muốn làm thơ
Sài Gòn chừ chắc đang vào nửa đêm
Đình Trâm Ca được say mêm ?
Trần Dạ Lữ đã bớt thèm lời chân ?
hiên nhà gió Hoàng Trọng Bân
phai chưa hơi gã tình nhân Sài Gòn ?

(S.â .C.â .T.â .T)

Nhật Nhòa Bóng Gánh Ve Chai...

một đoạn tre non làm đòn gánh
tám quai gióng đứt mắt một quai
hai đầu thúng rách mười chai vỡ
vừa đi vừa rông: "... ớ...ve chai !..."

đường về Chợ Búng còn xa lắc
đất đỏ cuông theo con lóc khô
lung còng áo rách phơi xương sống
mê nón bung vành bay phát phơ

tôi đi nhể nhại mô hôi chảy
đường nắng khan dần những tiếng rao
Bình ả hâm đẹp quá, nhưng buồn quá
chẳng chịt rạch sông chảy dạt dào

muốn ngẩng đầu lên ngắm lá xanh
óc đàn độn thẹn ngẩng không lên

cúi luôn quanh quẩn trong đường cụt
nghĩa khí lên đênh khóm lục bình

hỡi những linh hồn men gấm thơm
cho ta được phép ghé môi hôn
để nghe đất dưới chân ta thở
lòng Lái Thiêu nuôi vụn tấm lòng

ta, gã khinh binh lạc đến đây
nương nhờ chai lọ thở qua ngày
đời vui vì sống không hộ khẩu
tay trắng nhưng thề không bó tay

Chợ Búng kia rồi thúng gióng ơi
mỏi mòn “dép bác” găng lên thôi
sao vàng nền đỏ trên đầu chợ
ruồi nặng bay xa, sạch sẽ rồi !

ta sẽ đãi ta bát nước xanh
điều Vàm Cỏ thở khói mong manh
rung đùi nhảm nhí niềm hạnh phúc
mừng trái tim ta vẫn trong lành

ta sẽ cười vui với trẻ con
da nhăn bụng ỏng ngẩn ngơ buồn
cho em bao thuốc làm “kế hoạch”
phân lượng nào cân được mền thương ?

ta sẽ hòa mình với đám đông
anh xe thò liếc chị hàng rong
niềm vui nho nhỏ đang mòn mỏi
cười mỉm nhiều khi cũng bị còng !

ái ngại điều chi khi thấy ta
hỡi em tóc bới áo bà ba
em từng theo học Trịnh Hoài Đức
còn nhớ ông thầy đi *vespa*?

gã chết lâu rồi ?, chưa chết đâu
Bình Dương lộng lẫy ngát hương cau
làm sao em biết ta đang khóc
nhìn xót xa em héo hắt sầu

thôi, phải lên đường gióng, thúng ơi
xe phân, bò kéo bước thành thơ
vừa đi vừa đá hồn nhiên quá
có lẽ vui hơn cái kiếp người

(C. Ô. Đ. Đ.T.T...)

Khói Cơm Chiều

bếp đã nhúm, gạo đã vo sạch sẽ
tôi dọn lòng thổi yêu dấu vào cơm
tay từng ngón chặt chiu từng ngọn củi
lửa chiều vui, tôi đốt cả căm hờn

này khói biếc, tự do bay đi nhé
tóc tôi dài đâu buộc nỗi phiêu du
tình tôi ghé đâu nặng lòng cánh mỏng
xin bay cao thăm thăm đến nghìn thu

tôi sẽ hát, dù mắt vàng những lệ
tôi sẽ cười dù phổi sắp cạn hơi
khói bát ngát hãy chiều lòng gió đợi
cho tôi theo đến góc bể chân trời

vui như thế, sao chưa ai về đến
cửa trông chờ, tôi mở rộng, van lơn
nắng càng lúc càng vàng trên hiên vắng
ngày từng giây, từng phút ngã sang chiều

cha có mỗi gót đời, con xin công
anh rã rời tay xách, em xin mang
hãy vội bước trên lối chiều trái lụa
trên lòng người chờ đợi những hân hoan

hãy vội vã, phải không anh hàng xóm
đã ra đi mà không biết tôi sầu
đã ra đi mà không hề hò hẹn
sẽ quay về, khuya. sớm, liếc trộm nhau

hãy vội vã, hỡi những người yêu dấu
tôi không tin ngựa quy vó bên trời
tôi không tin những trái tim tôi thờ
đã úa vàng nằm chờ gió thổi rơi

và đoan chắc, hỡi những người yêu dấu
phải về đây cho tôi thấy tôi cười
trong mắt nhớ tôi giăng ngàn bầy mộng
xin hân hoan nâng giọt lệ vai người

chắc phải có, người về đây so đũa
trên mâm đồng, san sẻ nỗi tình xưa
cha bạc tóc, anh trán nhăn, chìm nổi
cho tôi hùn trời rộng, những hạt mưa

vui đây chứ, phải không cha yêu dấu
mo cau vàng, con làm quạt, hầu cha
sung sướng lắm, phải không anh thương mến
giậu trưa hồng, phà khói thuốc lên hoa

khói bát ngát, hãy chịu lòng gió đợi
triệu hạt sầu tôi, đã chín như cơm
ngày hết nắng, tôi bao giờ hết đợi
những người về trong một cõi cô đơn ?

(R.H. Đ.R)

Bài Thơ Cho Quảng Trị

hơi bát ngát còn thơm hai lá phổi
máu ấm nồng vẫn sáng tim thương yêu
tôi tha thiết phiêu du ra Quảng Trị
đạo vòng vòng trong thành phố buồn thiu
đạo quanh quân trong trời nồng khói đạn
đạo cho tàn cho nát cõi tịch liêu

hỡi Quảng Trị, xứ địa đầu chia cắt
xứ ngập dòng máu bón đất thiêng
xứ nước mắt úng vàng cây cỏ
xứ ba chìm bảy nổi ngửa nghiêng
hỡi Quảng Trị, tôi xin về ra mắt
từng tay cầu, từng viên sỏi, từng ngọn cây
từng quán cóc, từng đình làng, từng cổng chợ
từng vạt nắng chiều, từng thước gió heo may

Quảng Trị hãy nhận tôi, như chàng rể
rất lồi thối nhưng cũng rất hiền lành
rất dật dờ nhưng cũng rất tinh ranh
sẽ không dại lên thành Đỉnh Công Tráng
sẽ không dại vượt qua dòng Thạch Hãn...

tôi chắc chắn sẽ ngồi trong quán bún
của mẹ Ba ngồi bán dưới gốc cây
để chờ đợi đôi ba người bạn trẻ
tôi tin rằng sẽ được gặp đêm nay

sẽ được gặp để biết nhiều về Quảng Trị
biết những người em trường nữ Phước Môn
những người em nuôi chim trong cỏ họng
lú lo hoài nên rất ít biết hôn

Quảng Trị hỡi, người bây giờ xơ xác

nhưng mai sau chắc chắn hồi sinh
bởi người có cả triệu người yêu dấu
cả triệu người còn vững niềm tin

súng đạn mạnh tâm hận thù chủ nghĩa
đâu dễ ăn mòn lóng thọt quê hương

tôi, chàng rể hụt chân của Quảng Trị
với hành trang vốn vẹn một tấm lòng
và bài thơ tình vớ vẩn thông dong
tôi đi dạo với chiều mưa sáng nắng

lý tưởng tự do áo quần khoai sắn
thơ với tình yêu đều quý như nhau

Quảng Trị ơi , tôi vừa biết nguyện cầu

(R.H. Đ.R)

Một Giờ Trong Trường Làng

thôi như vậy tôi đã thành thầy giáo
rất hiền từ vui vẻ của các em
khi cầm phấn viết chữ đầu lên bảng
tôi nhủ mình sẽ gắng giữ lương tâm

các em thấy, tóc buồn, tôi đã chải
mặt khô vàng vừa nuôi lại nụ vui
quần áo mới chọt thơm mùi giấy mực
và lòng tôi vừa có những tiếng cười

muốn gọi lớn, này các em thân mến
muốn cầm tay mỗi đứa tặng nụ hôn
muốn đỡ sỏ cho mỗi em mười điếm

muốn hoạn hô tuổi trẻ đẹp muôn đời

tôi như vậy, sao các em còn ngại
mắt chưa cười cho tôi ké hân hoan
lòng chưa mở cho tôi theo, rất khế
lên cùng chim, tha thiết lột tuổi vàng

(mà một sớm mai nào đành bỏ tổ
khi quay về cánh mỗi giọng than van
đầu đã nặng những đá xây phần mộ
hồn đã già trong một cõi hoang mang)

nào hãy gắng, mỉm cười cùng tôi chứ
mắt môi kia không lẽ mắt tuổi thơ
trên vách lớp còn rất nhiều vết đạn
trên lòng nhau còn le lói nghi ngờ ?

tôi muốn kể các em nghe nhiều chuyện
tôi đã để dành trong nước mắt, mồ hôi
tôi đã để dành già nửa đời trôi nổi
tôi đã để dành trong chính máu của tôi

những chuyện đó biết chừng đâu sẽ góp
một chút hơi thở vỡ hạt suy tư
vẫn còn đọng trong trí xanh lá mạ
vẫn còn nhẩn trên trán lụa hiền từ

các em hãy ngẩng cao đầu nắng mới
xòe tay thơm cho năm ngón thông dong
tôi hẹn đặt trái tim tôi vào đó
mong các em nhận một kẻ có lòng

bởi tôi đã đến đây cùng hy vọng
cùng niềm vui còn thơm ngát ước mơ
cùng lá phổi gói trọn niềm yêu dấu
cùng tờ nhật trình gói vật dụng đơn sơ

sân trường hẹp sẽ mở tung giầy thép
các em đùa cho trọn những giờ chơi
ngõ trường thấp sẽ đắp thêm đất mới
guốc giày vang những giọng hát yêu đời

những bàn ghế sẽ được nê chặt lại
kê từng hàng san sát tuổi mười lăm
da trống mới căng tiếng cười chào đón
góc làng vui như đêm có trăng rằm

sao các em vẫn vòng tay im lặng
nửa giờ qua, tôi chưa giảng một câu
môn quốc sử có lỗi thời không vậy ?
xin cho tôi được trang trọng bắt đầu

tôi hứa chắc không dò bài ai cả
cây thước khô không đập mồm mặt bàn
nhận ra chứ, tôi sẽ không nghiêm khắc
không thăm dò, không thanh lọc, đa nghi

khi nhận giấy về đây làm thầy giáo
tôi đã nhủ mình: hãy gắng giữ lương tâm
ôi tội nghiệp cho tôi vừa phạm lỗi
mong các em đều vui vẻ bỏ qua

sau mắt kính, tôi cũng vừa tìm thấy
những trái tim kia là những đoá hoa

(R.H. Đ.R.)

Nghe Tiếng Chim Xưa

em gởi qua một cuộn băng cassette
đã rình thu tiếng hót chích choè

ôi tiếng hát giờ từng trang thơ ấu
thờ đây hồn nhạc gió mát lũy tre
và bụi duối và hàng keo...bờ giếng
vàng mênh mông hương đất nức sau hè

ôi tiếng hát dễ thương chi lắm vậy
dập dồn dâng cao vút, vỡ mang mang
rủ rê tiếng trở mình ai uể oải
tiếng cột tre ru quai võng nhẹ nhàng
tiếng rón rén đôi bàn chân trốn mẹ
giấu ná lưng quần đội nắng lang thang

ôi tiếng hát nghe sao buồn quá đời
bởi tình chim hay tại nỗi niềm ta
buồn từ xưa hay sầu vừa bển rề
trong hồn đời biệt xứ nổi trôi xa
ôi tiếng hát gõ vào tim rất khẽ
sao đành lòng giữ được tiếng thờ ra ?

(ả . ả . C. ả)

CÁI TÔI LŨNG THƯỜNG THEO ĐỜI

LUÂN HOÁN

Chân Dung Tự Họa

1.

một đôi nét vẽ, đủ tôi:
sân, si, dê, dốt, ham chơi, bản thân
cả đời qua ngô mỹ nhân
trời ghét cát một bàn chân, không chừa
chẳng qua vì tại tôi thừa...
trái tim dư cỗi em vừa ngã lưng

2.

ngày xưa tôi giống như là...
bây chừ tôi giống như là ngày xưa
mới nhìn đã thấy khó ưa
nhìn lâu càng thấy khó ưa hơn nhiều

3.

tôi ngồi ngắm cái lưng tôi
chong trên đường nắng hình như đã còng
co tay, vết một tấm lòng
vãi quanh, tạ ngọn gió vòng vo bay
bàng hoàng ngó lại gót giày
mới loanh quanh, đã trời mây mịt mù
tôi ngồi ngó sững tôi, như
gốc đa thời ấu thơ mù khói hương

Ta Phỏng Vấn Ta

*từ trong cái lỗ nẻ nào ?
trôi ra lạng quạng được bao lâu rồi ?
còn ham sống tiếp nữa thôi ?
có chi gởi lại cho đời làm tin ?*

vào năm đại kiết canh thìn
trời triệu ta đến thiên đình rỉ tai:
chú mày tính thích lai rai
cõi trần đang mở dài dài tiệc hoa
nếu ứng, xuống đó khề khà
một trăm năm để tinh hoa trở đều
nghe xong, ta đông một lèo
đụng đất mới biết quên đeo bản đồ
còn đang bấm độn, bất ngờ
sơn thần, thổ địa vái chào, trình ra:
ở Hội An có một bà
ăn chay cầu tự đã ba năm rồi...

chẳng cần suy nghĩ lời thôi
ta chui vào bụng bà ngồi tĩnh bơ
ngộ thay có ả tiên khờ
cũng chui vào đó đợi giờ khai hoa

tính ta hơi ngán đàn bà
nên nhường ra trước, gọi là chị luôn
nửa năm bò lệt trên giường
nhờ đái nhờ ỉa bình thường lớn mau

chị ta, tính trước suy sau
sợ đời hành hạ chuẩn mau về trời
còn ta bấm tính chịu chơi
trơ thân ra nhận ngón đời thặng hoa
từ bầm dập đến tróc da
thế nhưng vẫn muốn la cà sống lâu
có chi đâu gửi mai sau
họa hoằn sót cái nọc sàu ngo ngeo...

2.

*nghe đồn người rất lè phè
năm ngồi đi đứng cặp kẻ với thơ
lâu ngày lâm bệnh gẩn ngơ
làm thơ đối cái dật dờ đó chẳng ?*

cái ta có thể thừa rằng:
ham chơi lười biếng, nói năng vụng về
tĩnh khô mà giả như mê
phơi thân che bóng đi về phát phờ

**làm thơ là để phỉnh phờ
cái phần đã chết mà ngờ sống luôn
làm thơ nhiều lúc như tuồng
đi quanh một chặp giải buồn vậy thôi**

tình theo chữ thờ trăm lời
hồn theo tình mở một trời nguyệt hoa

**làm thơ là để lân la
chui từ cái nhớ chui qua cái buồn
làm thơ là để bình thường
cái ta cứ thích đứng đường ngó em
làm thơ là để lênh đênh
trên giòng rảnh rỗi chợt quên mất mình
làm thơ là để làm thỉnh
im nghe ta tự tỏ tình với ta
làm thơ là để dần dà
trở thành ông thánh hóa ra ông khùng
làm thơ là sống ung dung
để cho óc khỏi lùng bùng nổi điên
làm thơ là có đủ quyền
ba hoa tưởng tượng đã ghiền mới thôi
với ta, thơ như bầu hơi
của hai lá phổi lộ thôi thở hoài
ngày nào thơ chẳng lai rai
kể như ngày đó coi mỗi muốn đau**

3.

*nhà người ngó ngoáy khá lâu
nghĩ gì thế giới muôn màu thơ văn ?*

thưa, ta tẩy máy lãg nhăng
dám đău bần đên thơ vãn của đời
lơ mơ nhớ, có một thời
đất xưa nước cũ sáng ngời tài danh
côi cổ thụ, mầm non xanh
tự do bén rễ vưon cãnh trở hoa
một trời lộng lẫy thi ca
ngát hương Bùi Giáng, ả guyên Sa, Đinh Hùng...
văn Võ Phiến, ả guyễn vãn Xuân...
thấm vào máu, đă, tưởng chừng muốn rên

bởi ta nhớ ít hơn quên
nên không bọ hết ngàn tên anh tài
để gì vác nổi trên vai
văn chương nghệ thuật đông dài miền nam

điếc không sợ súng nói càn
nghe đâu bỏ đó, đừng dòm ngó ta
bóng người ngã lộn bóng ma
mồ hôi nước mắt máu hòa từng trang
lửa hừng hực cháy từng hàng
chán chường sống sượng tầng tầng phân vân
hơi thời đại, bụi phong trần
chân dung, tâm cảnh chợt gần chợt xa

bây giờ ta đă hóa ma
tuy còn đi đứng ba hoa thế này
ba năm bỏ nước qua đây
ngồi đềm bồ chữ chưa đầy vở nghêu
lấy gì nói phét nói leo
chút tài vạt nổi bọt bèo mặt sông.

4.

*ngươi cru mang lăm chuyện lòng
sẵn hứng hăy kể vòng vòng nghe đi*

chuyện lòng là cái chuyện chi ?

nghe thì ngồi đó sao đi vòng vòng
có trăm vạn thứ chuyện lòng
chuyện chi đủ gọi hứng vòng vòng đây?

chuyện tình, ờ thứ này hay
cho dù lải nhải suốt ngày chả sao
chuyện tình là chuyện tào lao
chuyện tình là chuyện thanh cao nhất đời
nhập đề tuy có lời thôi
nhưng nội dung hứa hẹn dồi dào luôn

**cái ta hồi biết soi gương
đã dòm thấy mặt nhiều đường đào hoa
nhớ năm hết tuổi mười ba
cái lòng đã muốn lãn la cái tình
đêm đêm thích ngủ một mình
trùm chẵn mà tưởng tượng hình bóng ai
mỗi ngày một thấy bánh trai
lòng phơi phới ngát hương lải hương cau**

một cô ươm triệu hạt sầu
một cô góp lệ làm giàu cho thơ
một cô thu vén đại khờ
một cô cù rữ phát phơ giang hồ
một cô tiếp gót một cô..
tính ra lỗ nhỏ cả lô hoa hồng

lòng ta lúc bồng lúc trầm
lúc êm ái, lúc bênh bồng sóng chao
**em tàn theo giấc chiêm bao
em tan theo ngọn mưa rào trên vai
cái gì động mãi không phai
trong tim bầm dập đã ngoài bốn mươi**
có em chắc chắn mỉm cười
có em chắc sẽ ngậm ngùi thở ra
nếu tình cờ đọc lướt qua
hãy nhắm mắt thử nhớ ra những gì

hình như có tiếng thầm thì
yêu em.. yêu thật lạ kỳ yêu em...
vẫn còn nhớ đủ họ tên
nhưng xin được giữ kín em trong lòng

chuyện lòng phải vậy hay không
kể hoài, kể mãi kể không đến cùng
lòng thông là bởi nhớ nhưng
nhớ nhưng là bởi vô cùng lang bang...

5.
*nếu người được làm ngọc hoàng
thì người dự định sẽ làm những chi ?*

làm chi, chắc chẳng làm chi
làm dân nhậu với ngủ khi mà thôi

6.
*trước sau người cũng xong đời
có cần trần trối ít lời trước không ?*

chết là sẽ giải quyết xong
cái đời nhí nhố đèo bòng này chưa ?
hay là hòn vãn cù cưa
thì ta chẳng chịu như người xưa đâu
bởi thơ đâu có bạc đầu
lòng ta cũng chẳng bạc màu thời gian
ngàn năm vẫn sống đàng hoàng
xin đừng ví dụ cái màn đỏ cha
buồn thì viết toạc nó ra
khổ thì chửi đồng con bà đời lên
vì không tính chuyện chuôn êm
nên không chuẩn bị lời trần trối gì
mừng ta mặt sắt da chì
trả lời bay bướm lâm li thế này

đúng là ta vái ta đây

cảm ơn đời chẳng la rầy chi ta
mỗi chùm thơ mỗi chùm hoa
trông đi ngẫm lại vẫn ta bụi đời

cảm ơn người cảm ơn đời
cảm ơn chữ nghĩa mỉm cười bao dung
chưa điên nhưng có hơi khùng
hỡi tên Luân Hoán vô cùng lố lãng.

(ả . ả . C. ả)

Một Thời Ấu Thơ

1.
nằm sấp trong miếu thổ thần
tập đồ tập đọc, tê rần chân tay
chợt nhớ có tiếng tàu bay
ném mình qua cửa, vấp tay đeo vòng
hình như từ đó trong lòng
có gì ? không hiểu, cứ trông tránh khi...

2.
quế, chè, tiêu, mít...chen chân
đứng trên chòm đất trợ gân máu còi
đội nắng rừng, mót mọt khoai
gặp chi những ngón tay dài tròn vo
thê là biết thói giả đồ
biết rình rập, biết thập thò linh tinh

3.
lang thang tìm bắt chuồn chuồn
gặp em mót củi bên đường, ngó lơ
mười năm sau có bài thơ
chạy nhật trình đợi vu vơ nửa đời

4.
lén rút một cái vạt giường
bức giầy chuối cột con truồng, ngồi câu
tảng chiều vàng ửng lưng trâu
chờ đôi mắt ướt lâu lâu ngó chừng
con gì bò nhột sau lưng
trên tai, trên má nóng bừng lạ chưa

5.
thu mình trốn sát chuồng heo
vàng trăng mười tám trong veo đầu hè
kia em, không núp bờ tre ?
âm thầm gọi gáo nước nghe thom lũng
oan tôi, ở thế lỡ chừng
sững đờ, mặc kệ đôi chân trời trông

6.
mẹ sai xin lửa nấu cơm
mang đèn chui lạc chái rom, giặt mình
dụi hai con mắt, làm tỉnh
ngẩng đầu vọng núp cau xinh nhú hồng
lên rừng xuống biển long đong
vẫn còn tỉnh thoảng nhớ lòng đang run

(C.H.G. Đ)

Thơ Tặng Ông Châu, Bạn Tôi

xưa ông ngụ đất Quảng nam
phù trầm sương khói hai bàn chân ma
chừ ông ở Canada
phát phơ bụi nám màu da phai dần
nếu như ông chưa di dân

không chừng có được mộ phần đã lâu
khôi cần vừa sống vừa đau
tội hai lá phổi thay nhau than phiền
trái tim bỏ tất vẫn ghiền
hương hoa thí chủ thuyền quyên bốn mùa
cái khôn, ông chẳng có thừa
cái ngu, ông có thua ai bao giờ
thức làm thơ, ngủ làm thơ
mỗi vuông da thịt mỗi xơ xác đời
ham đi, ham mộng, ham chơi
ông xưa nay vốn thành thơ hơn người
ngắm ông, tôi chợt thấy tôi
thì ra nhân dạng muỗi ruồi giống nhau
chúng ta đi bằng cái đầu
nói bằng cái nhớ, cái sầu trong veo
hồn ông được đóng đinh treo ?
hắn tôi có được chút leo lét nồng ?

(C.H.G. Đ)

Trên Chặng Đồi Tân Cư

1.

ra đi vào nửa đêm
trăng vừa lặn một bên
trời trải sao lấp lánh
đêm từ từ mông mênh

nằm ngửa giữa khoang ghe
lắng nghe mái dầm tre
chao nghiêng vào sóng nước
trôi lụng chụng e dè

mẹ ngồi ẵm em trai

bỏ lọt tiếng thờ dài
rơi qua dòng tóc dính
hương thơm chiếc trâm cài

chị ngồi gần mũi ghe
hai bàn tay run che
không nổi giọng thút thít
ngắm thắm vào bờ tre

ghe trôi trôi êm êm
nhung nhúc đàn sao đêm
bò lặn theo hộ tống
buồn buồn tôi ngủ quên

2.

chàng vạng vừa chạm chân
mặt đất loang tiếng ngân
ếch nhái cùng giun dế
kéo trời đất lại gần

tôi ngồi trong thúng tre
nắm quai gióng lắng nghe
tiếng cú cầm chùng nhắc
- coi chừng con ma le

đòn gánh chọt trở vai
vừa đi vừa ngáp dài
bác phu không cần biết
tôi són đái hoài hoài

chị Kim Anh ra sao
đang khóc hay chiêm bao ?
dấu sao ngồi thúng trước
cũng bớt sợ ma vô

bác phu làm lủi đi
đêm bàn tính rù rì

hàng cây thông nhánh với
đợi miết, chẳng thấy gì

3.

bác phu chùi mồ hôi
lên vành mũ nón tời
co chân chạy lúp xúp
theo nắng xuống chân đồi

đèo Le, ơi đèo Le
con gió chỉ lăm le
vương đầu chưa chịu thổi
tan bớt thổi nắng hè

tôi ngồi mở nút phơi
lỗ rún không được lồi
đọng bao nhiêu là đất
mằn ra vài cục chơi

bác phu vấp phải con
cuốn chiếu đỏ no tròn
thúng chao, chụp quai giống
tường té, tôi hét hồn

đèo Le, ơi đèo Le
ai nhuộm đất vàng khè
lắng tai không nghe thấy
ai nói, ngoài tắc kè

4.

và khi qua Đông Bàn
tôi dòm thấy dân làng
có nhiều ông có chừa
khoe cái bụng vàng vàng

tôi yêu nhiều giọng chim
bay bướm lẫn tự nhiên

tôi thương nhiều loại bướm
phát phơ mê tình duyên

tôi cũng mê nhiều hoa
bờ bụi nở nhỡn nha
huệ rừng hay đủ dễ
hương quán quít như là

mỗi ngày mỗi thặng dư
chân tình ở trong tôi
hẳn nhiên nhờ có được
trên chặng đời tản cư

(T.S)

Cùng Đá Tiên Châu

tôi đứng cùng với đá
trên ngọn đồi thông dong
chúng tôi không ai nói
nhưng nghe nhau thì thâm

đá rằng không phải đá
hồn nhiên đứng ngàn năm
tôi rằng tôi không phải
sống suốt đời động tâm

đá rằng không phải đá
hạnh phúc một đời cam
tôi rằng tôi không phải
lăn miết đời long đong

(T.S)

Một Ngày Ở Núi

buổi sáng đi vào núi
gặp được một con chim
lặng lẽ nhìn chim hót
lòng vô cùng bình yên

buổi trưa đi vào núi
gặp được một bụi hoa
lặng yên nghe hoa nở
lòng vô cùng bao la

buổi chiều đi vào núi
gặp được một bà tiên
đang biến thành con cú
lòng chợt hiện vô biên

(T.S)

Cái Thời Lên Tắm Ưa Quên

tối ngủ quên rửa chân
đập chiếu nghe mùi phân
giận con chôn lấu cá
chỉ cho đập bộ lông

sáng dậy quên đánh răng
hơi thở như đóng phèn
xác cau khô mấy cái
trong túi áo cần nhẩn

xế chiều quên ngủ trưa
con mắt tưởng như thừa

nhắm riết vẫn nghe thấy
ve gọi ngoài phen sưa

(T.S)

Người Bạn Ngoài Bụi Cây

nhiều buổi sáng tôi nhìn con rắn mỗi
cứ loanh quanh bò trong bụi chè tàu
nơi tôi trốn mỗi lần phi cơ Pháp
đến u u...bay lượn ở trên đầu

con rắn mỗi mạp tròn vo, nung núc
ló ra dòm chút nắng lại quay vô
đuôi của nó hình như hơi ngắn ngắn
những ngón chân chừng như có hơi thô

con rắn mỗi đã cùng tôi kết bạn
tôi ngày ngày cho nó những hạt cơm
nó mỗi bữa chịu bò ra cho tôi ngắm
ngồi giữ nhà cũng đỡ cô đơn

nhưng một bữa chờ hoài không thấy bạn
tôi chui vào rồi lại rúc ra
bụi chè tàu xanh um sạch sẽ lắm
chẳng dấu gì bất ổn đã xảy ra

thế nhưng mãi về sau tôi không gặp
anh bạn hiền, con rắn mỗi của tôi
năm bảy bữa cơm phơi khô nắng bụi
tôi lượn lên nghe hột hẫng trong người

(T.S)

Những Buổi Trưa Tím Ở Tam Kỳ

nắng khoan thủng ngọn lá bàng
đựng con Cà-Cường, đựng hàng Keo xanh
đựng tôi đang ngủ ngon lành
giữa hai "coi" vông đỡ nhánh ca dao

đưa tay bóc hạt nắng đào
xoà trên mặt rửa vết cào chiêm bao

trưa Tam Kỳ ngã mũ chào
tôi che tay ngáp, thay đồ đi ăn
con đường mời bước chân quen
mì vàng Lợi Ký, kẻ răng còn nong
miệng nhai tằm tiện như lòng
cụnon Thu Thuyền nuốt giữa dòng thơ hoa

mê em cho đỡ nhớ nhà
mê em cho biết rằng ta lớn rồi
mười ba tuổi, đâu phải chơi
vòng vòng một chặp hết đời như không

ngó ra đường nắng mênh mông

(T.S)

Văn Vần Cho Một Thời Tinh Ranh

1.
ba mươi, mừng một, ngày rằm
lén theo cô bác viếng am, miếu, đền...
rình cho hương khói bông bèn
người, thân tâm sự liền khêu đĩa xôi

rủ vại thàng nhóc lên đòi
ngắm trăng rỉ rả của trời đất cho

2.
một con heo nọc về làng
nổi đuôi lủ trẻ chàng ràng theo sau
con heo chẳng biết vì đâu
chồm lên con khác đánh nhau tơi bời
không biết cuộc chiến đến đâu
đám ranh bị đuổi chụm đầu hỏi nhau

3.
hột mọt leo trên lông nheo
chẳng phải bụi cát đã trèo vào đầu
chỉ vì theo trẻ chẵn trâu
xỏ cây khiêng chó dính nhau ngoài đường
thụt thò, thò thụt như tuồng
heo mới nứt mắt trong chuồng chạy quanh

(T.S)

Ngồi Chơi Ngoài Gò Mả

buồn, tôi ra gò mả ngồi
nhìn bia mộ đứng giữa trời chênh vênh
liếc đọc thăm những cái tên
chẳng quen, chẳng lạ lem nhem nhạt nhoà

con người bỗng hoá con ma
con ma rồi sẽ hóa ra con gì ?

con gì cũng chẳng hơn chi
con người biết nói, biết đi, biết buồn

vu vơ nghĩ, chợt hết buồn
đứng lên phũ phật như tuồng khôn ra

mai tôi chết, không làm ma
quyết làm cho được đóa hoa bốn mùa
(T.S)

Nhập Thế

hành trang vài bộ áo quần
một xấp giấy trắng lưng khùng vai mang
con đường bụi nắng chang chang
vượt mồ hôi bước hoang mang theo đời

giọng chim đuổi gió bên đời
nghe ra trời đất đón mời, cru mang
vẫy tay chào cõi địa đàng
tôi mang quốc tịch da vàng tóc đen

mỗi ngày đùn một vết nhăn
trong vòng máu nhược tiểu hoen nổi buồn
lớn khôn theo những vết thương
vẫn tâm nguyện thờ cùng hương đất trời

hết lòng gia nhập cuộc chơi

(T.S)

Những Năm Đầu Với Đất ‘Sông Hàn’

(hồi ký thơ, tặng các em Lê Tiên, Lê Văn Ánh)

nhập cư vào xã Phước ả inh
sát rìa nghĩa địa u minh hiên người
hồn, thân chung đặng giọng cười
tiếng la câu chữ ngược xuôi bênh bồng
lần đầu đời, thấy chum bông
thơm trên thánh-địa đàn ông tôn thờ
cũng lần đầu được nằm mơ
thấy con cu-đất phát phơ đứng gù

cõng đồ qua ngụ xóm tu
mỡ chuông Tĩnh Hội hồ như vây rào
ra đường đặng tiếng nam mô
lên giường đắp chiếu nghe Bồ Tát kêu
trong đầu, trong bụng : trong veo
tóc-đen-sợi-quần bay vèo đã xa
tò mò, quen thói lân la
xem tướng chư Phật trên toà sen chơi
mấy ngài tuy có khác tôi
nhưng chắc có chỗ giống y tôi là

bỗng dờn ra tuốt xóm Ga
sờ thăm đường sát thử xa cỡ nào
chân trời trong giấc chiêm bao
phủi tay tạm gửi mộng vào hư không
quay lưng ra biển đuổi còng
vấp đàn nghê-trắng im hong nắng trời
cột-buồm đội vải ...ra khơi
giở mũ cối đội hương đời chênh vênh

lại về đóng chốt sát bên
mặt sân vận động mộng mênh cỏ gà
mười lăm tuổi ngấm hương hoa
lòng phơi phới bám con ma vật vờ :
câu dài, câu ngắn vu vơ
trắc, bình nhào nặn guồng tơ trong lòng
chiều chiều ma dẫn ra sông
chờ xem rùa-nổi gió lồng lộn bay

những con-rùa-thánh-thần này
cùng con ma tiếp tục đày đọa tôi

25-8-1999 (S.á .C.T.á .T)

Một Ngày Trước Khi Trình Diện

bỏ lệnh gọi trong túi quần
tôi đi qua từng đường phố
không biết phải làm gì
tôi trở về rửa mặt
quyết định ngủ một ngày
thản nhiên không mơ mộng

bỏ lệnh gọi trong túi quần
ngồi lật chồng sách cũ
không biết phải làm gì
ngó loanh quanh chỗ ở
chợt nhớ người mẹ già
trên bàn thờ ám khói
tôi thắp một nén hương

bỏ lệnh gọi trong túi quần
mở tìm từng ngăn tủ
không biết phải làm gì
tôi bán xô quần áo
đi ăn tô bún bò
thản nhiên không suy tính
bỏ lệnh gọi trong túi quần
cứ làm thơ cái đã
không biết phải làm gì
tôi dán trên vách cửa :

một người sắp hy sinh

bạn bè đừng ca ngợi

và bỗng thềm hôn em
tôi đạp xe ra phố
thảnh thơi thờ tự do
ngày cuối cùng dân sự

bỏ lệnh gọi trong túi quần
bắt tay bác cảnh sát
tôi vui vẻ đứng cười
đêm bắt đầu vẫy phủ
tôi hoàn toàn vô tư

(V. Đ.C. ả . Y.D)

Lục Bát Trong Trại Nhập Ngủ số 1

1.Trưa ngoài khu thăm viếng

nửa tờ nhật báo lót lưng
đầu gối dấp nhật trông chừng dáng em
mắt buồn, kiếm hiệp lười xem
nắng vẫy gió phủ chênh vênh nổi chờ
quên mình đã mất tuổi thơ
loay hoay nhớ cái bờ rào, mái hiên
ý ta vai gối về liền
trông ra công: súng, nằm yên thở dài

2.Đêm Trong A 26

không thẳng nào, tán chuyện chơi
năm thẳng, kỳ đất khơi khơi góc phòng
nghe chân chú rệp thông dong
bơi trên thân thể sắp bong nắng đời

lòng lang thang thật thành thoi
nhớ quanh quẩn cái sự đời thân yêu
tiếc thâm chưa kịp yêu nhiều
đời đang sắp sửa về chiều thật sao ?

3.Hạnh Phúc Bất Gặp

ra đây trông hạnh phúc người
trông khăn gói lệ ngậm ngùi chuyên tay
trông lời mừng tủi tỏ bày
trông môi mút lưỡi mặt mày đơng đưa
trông ta ngó ngẩn dư thừa
làm hư cả vạt nắng trưa ngọt ngào
quay lưng dợm bước đi vào
chợt vấp đôi mắt với chào phía sau

(V. Đ.C.â Y.D)

Theo Vết

tặng Đynh Hoàng Sa

cuối cùng ta cũng đủ sức khỏe
ta cũng lên đường
như bạn bè ta
như anh em ta
thật anh dũng

cuối cùng ta cũng xuống tóc
cũng đồng phục
áo quần
tư tưởng

cuối cùng ta cũng ở đó

những bò lét những hít đất
những nhảy xồm
những hình phạt thật súc vật
thường trực

cuối cùng ta cũng ăn ngủ đi đứng
theo giờ theo lệnh
ngoan ngoãn máy móc

cuối cùng ta cũng hiểu lò mò
địa hình chiến thuật

cuối cùng ta cũng gác ngày kích đêm
lạnh lùng thao thức

cuối cùng ta cũng ra trường

cuối cùng ta cũng nguy trang
tâm hồn thân thể
cầm bản đồ địa bàn và súng
cuối cùng ta cũng lợi sinh lấy
băng rừng vượt núi
cuối cùng ta cũng chôn mìn gài lựu đạn
cuối cùng ta cũng đốt nhà phá chùa phá mộ
cuối cùng ta cũng vợ vét
cuối cùng ta cũng ra lệnh giết người
cuối cùng ta cũng giết ta

(V. Đ.C.Ả .Y.D)

Bài Học Võ Lòng Ở Trường Bộ Binh Thủ Đức

C.130 đổ xuống Tân Sơn ả hát

Sài Gòn dần chào một cơn mưa
may mắn cho những thằng đang khóc
vừa đi vừa tự nhiên vuốt mặt
một áo, một quần, một tờ lá cải
lội bộ theo tôi ra Lăng Cha Cả
nhá nhem đèn đêm đợi xe GMC
đốt điều thuốc
môi nhạt thềm một nụ hôn
đảo mắt vòng vòng trên những đỉnh vú
tự nhiên thấy tiếc vu vơ

xe chạy. gió dẫn xóc
thùng xe, lưng chống lưng
tay, tay xòe chống mưa
có đứa cười
có đứa tiếp tục khóc

trại bò như lò súc sinh
im phăng phắc
nhẹ nhàng nhảy xuống xe
những khuôn mặt ám khói
vây quanh tim bạn hữu
tôi nhìn
chẳng nhận ra ai
dù trong đó có Mê Kung Phan ả hự Thức
có Hồ Minh Dũng...

và rồi màn hít đất tập thể
bài học vỡ lòng dẫn mặt
tôi thềm đá
nín đã lâu
nghe tức

cuối cùng rồi cũng xong
vắt mình xuống ổ quân trang vừa tha về
nghĩ về em
ngủ thiếp

giá trái pháo kích rơi đúng chỗ nằm
đời đã đỡ ngang dọc

(V. Đ.C. ả Y.D)

Đêm Xuống Tóc

mái tóc bông bênh đẹp nhất Đà ả ả
đẹp nhất miền Trung
đẹp nhất Việt ả am
rụng xuống
rụng xuống
tùng tảng từng tảng

trong tích tắc
tôi giống con gà chọi
trống hộc
ngượng ngập khó chịu
thiếu thiếu một cái gì
nhẹ nhõm lẻ loi kỳ quặc
soi mình vào đám bạn bè
cười lấp nổi buồn bất chợt
tóc
tóc
tóc đen như đêm
dợm cúi xuống vốc lên
nhưng chợt vung chân, hất
tôi rời ghế
không nhớ mình có thở ra ?

(V. Đ.C. ả .Y.D)

Như Là Thơ

sinh viên sĩ quan
Lê ả gọc Châu
số quân
61/203.905
trình diện

sinh viên sĩ quan
Lê ả gọc Châu
số quân
61/203.905
trình diện

giản dị chỉ có thể
ngắn. gọn. đẹp
như bài thơ
sao không
một bài thơ đồng phục

(V. Đ.C. ả . Y.D)

301

nơi lý tưởng của sinh viên sĩ quan dưỡng sức
khóa này đến khóa khác
đều đặn liên tục
301
vào đó
bạn tha hồ nhớ nhà nhớ người yêu nhớ bò lạp
và thành thơ làm thơ
dù là thơ con cóc :

vì cái lỗi đầu đầu
bạn đến đây
bạn nằm đó
rồi bạn đi ra
ghi thêm một thành tích
khỏe re

tôi vẫn thềm ao ước
được vào 301
một lần cho biết
khổ thay
giày tôi, bút nịt tôi bóng quá
Mai Xuân Châu

Garant M1 tôi sạch quá
ả guyễn Minh Châu

ra nệm gối mền tôi ngay thẳng quá
Trần Hữu Châu

cơ bản thao diễn, tạp dịch
tôi lên tờ Bộ Binh
tuyệt hảo gương mẫu

say rượu dưới khu thiết giáp
chui rào ra chợ Tăng ả hơn Phú
ngủ quên dưới nhà trung sĩ giặt đồ thuê khu gia binh
chưa đủ tư cách bước vào 301

mãn khóa
đứng chót vót gần anh chàng bắn cung
tôi tiếc hùi hụi
chưa được vào 301
đành cảm ơn những anh chàng mang tên Châu cùng phòng
sợ vạ lây
hoặc thuê viết thư tình,
chăm sóc

cảm ơn cảm ơn

(V. Đ.C.Â .Y.D)

Chỗ Cư Ngụ Của Tuổi Trẻ Tôi

từ phòng trọ Trùng Khánh lên sân bay
trên con đường Phan Bội Châu
trên con đường rẽ ngang cổng ông Bó
tôi là mặt trời
đẹp như trái tim
phiêu du từ nỗi chết
qua vùng hạnh phúc xanh
âm thầm ôi viên sỏi
bây giờ em ở đâu
trong cơn mê hoảng đó
con ngựa choàng khăn đen
đi hai chân người và hát
chung quanh em
buồn bã

từ phòng trọ Trùng Khánh lên sân bay
trên con đường định mệnh tôi
trên con đường dẫn vào tiểu đoàn 1/4
tôi thất lạc tôi
thật tự nhiên như hơi thở
vĩnh viễn ngoài ngực em
lăn xa tầm tay bắt
âm thầm ôi trái tim
bây giờ em ở đâu
trong cơn mê hoảng đó
ngọn đèn mọc chân tay
cháy rục rở và khóc

chung quanh em
buồn bã

từ phòng trọ Trùng Khánh lên sân bay
từ cuộc đời thanh thoi đến sự nghiệp
tôi là chiếc quan tài
vô tri như đá tảng
nằm hết đời thanh niên
phai nhòa dòng lệ biếc
âm thầm ôi đời ta
bây giờ em ở đâu
trong cõi hư vô đó
con người mang trái tim làm cái trống
đánh quanh em và gọi
bây giờ người ở đâu
bây giờ tôi ở đâu ?

(V. Đ.C.ã .Y.D)

37 Người Trong Trung Đội Tôi

tôi là trung đội trưởng
một trung đội bộ binh
xuất thân từ Thủ Đức
đang ngồi trước anh em

tâm sự :

những người nào ra đi chưa đến tuổi nhập ngũ ?
có năm người đưa tay

những người nào ra đi theo đúng lệnh nhập ngũ ?
có hai người đưa tay

những người nào ra đi sau khi về quân trấn ?
có ba mươi người đưa tay

(V. Đ.C.Ả .Y.D)

Đột Kích

đột kích lên Văn Bàng
rơi đúng vào giờ tý
trái, phải chân vấp chân
quân cờ người đã thí

từng phút từng phút qua
địch quân không chường mặt
ta ngồi bên bụi hoa
đại tiện thật thông thả

(V. Đ.C.Ả .Y.D)

Giới Thiệu

bôi mặt vẽ mày mời các người xem
tôi vắng tục luôn như thằng mất dạy
đã thế thì đừng cố gắng ngạc nhiên
khi mày không hơn gì tao mấy tí

lính tráng bây giờ như chiếc đinh đen
đóng chặt đời vào động cơ và nổ
bắn giết bình thường như bài tiết như ăn

vậy hỏi làm chi lương tâm bốn phận

bôi mặt vẽ mày đi đứng vô tri
đó chính là tôi
tôi là người lính trận

(V. Đ.C.Ả .Y.D)

Trái Tim Hành Quân

gửi em Lê Hân, Hoa Kỳ

chẳng lẽ trích một đoạn thơ Trần Dần
hay một đoạn thơ Phùng Quán
để trả lời đứa em trai
từ xa gửi thư về thăm hỏi cuộc đời của anh nó
tôi gắng làm một bài thơ
như gắng đi một đoạn đường khó
ôi bài thơ sẽ muôn đời
sáng như sao bắc đẩu
ôi bài thơ sẽ muôn đời
màu nhiệm như thánh ca

em hỏi em
anh bây giờ là tên lính mù
trong trận chiến tối
phải dùng lệ mình và máu thân yêu
để nhìn mặt người
phân chia thù bạn
để bắn thật tình
để giết tự nhiên
ôi bàn tay anh xác xơ tũn nhục
khẽ vuốt mặt mày
ngại sẽ ăn năn

tuổi trẻ anh bây giờ là đó

đời sống anh bây giờ là đó
ai cũng có quyền xài phí tự do
hình như anh cười dửng dưng chịu đựng
em nhận ra chưa anh yêu mến của em

anh bây giờ là tên lính mù
chỉ huy một trung đội điếc
với chiếc còi trên môi
và hàng trăm câu chửi tục
anh ném vào lũ lính anh
niềm âu lo thương mến
biết chúng đã nghe được gì
ôi một trung đội điếc
lựu đạn nổ chẳng bằng tiếng gà gáy
lựu đạn nổ chẳng bằng dạ dày cháy lờn thèm khát
chúng tiến chúng tiến đến mục tiêu
anh dững

chẳng phải một người bỏ mạng
chẳng phải trăm người bỏ mạng
cả bọn anh rồi sẽ hy sinh
cả đồng bào ta rồi sẽ hy sinh
ôi mục tiêu
mày là cái gì hỡi ?
có phải là miếng ăn
có phải là lá cờ tự do nào treo đó ?
anh đã biết nó là gì
em hỡi em làm sao anh nói

anh chỉ là tên lính mù
chỉ huy một trung đội điếc
dù còn đủ tâm hồn
anh cũng sẽ đốt nhà
cũng sẽ bắn trâu bò, bắn gà vịt
không hổ người
như lính của anh
phải sống

phải ăn
phải tàn bạo nữa
đó là điều cần trong cuộc hành quân
đừng bắn khoản chi hỡi em thương mến

anh chẳng có giờ để nói cùng em
đời chiến binh ở ngoài mặt trận
họ sống họ yêu họ ao ước thế nào
bởi chính anh đã thành viên sỏi
nằm thật âm thầm bên núi sông xanh
ai biết ai thương ai còn nghĩ tới
chúng tôi nào cần nào dám cần ai
tâm hồn vàng hoe lá cờ đầu gió
sống chết là gì hỡi các anh em

anh bây giờ là tên lính mù
của tiểu đoàn 1/4
thuộc sư đoàn 2 Bộ Binh
chỉ biết ăn ngủ và hành quân

bài thơ này viết ra như một sự tình cờ
anh gọi HẬU ,
người em trai xa xứ,
hãy cầm lấy nỗi tình anh

(V. Đ.C.ã .Y.D)

Ở Ngã Tư Ba La

đêm ngã tư ba la
ngào ngạt hương thịt da
năm nghe lũ ếch nhái
vừa làm tình vừa ca

tôi ở cách xa em
có trên trăm cây số
sao nghe hoài nhịp rên
loay hoay mãi thật khổ

đêm. đêm. rộng mông mênh
cong lưng trong lòng vông
mà như tuồng bay lên
nhanh hơn nhịp tim động

ở ngã tư ba la
một tuần lễ đi qua
bản đồ không mở ra
tưởng như mình đang già

(V. Đ.C.ả .Y.D)

Dưỡng Quân Ở Núi Đẹp

đến phiên về giữ đôn
vắt vẻo trên ả úi Đẹp
mây nắm lợt kẽ tay
luyện hoài không thành phép

đêm lần quần đi tuần
ngày dạo quanh Quán Lát
trí não bỗng lừng khùng
buồn nghêu ngao nằm hát

tám tuần chưa làm tình
tám tuần chưa hớt tóc
đụng hoa năm bảy lần
bỏ lơ vì đòi trọc

về ả úi Dẹp giữ đồn
tới lui hoài Sông Vệ
giọt Sương chưa kịp tròn
đã tan vào cốc rượu

(V. Đ.C. ả . Y.D)

Đêm 30 Trên Đồi Lâm Lộc

Có ai biết bây giờ chúng ta đang ở đây ?
mặt trời ngủ một mình
cơn mưa thì đui mù
và gió
gió nhưc nhồi rung chúng ta
những nhớ nhung thềm khát
hỡi đêm
đêm tối tằm bung bít
chẳng thể nào giam nổi chúng ta
những mơ mộng những yêu mến
bóng mát sâu thẳm
phải không đời
hỡi đời Lâm Lộc
chẳng ai biết bao nhiêu cỏ cây sỏi đá trên thân mảy
bao nhiêu chồn vượn
bao nhiêu hươu nai
bao nhiêu sâu bọ
đang thờ
chùng lén ti tiện
và mảy nhưng nhưc lời đón đau
hỡi đời Lâm Lộc
nào ai biết bây giờ là đêm ba mươi ?
tháng cuối cùng của năm sáu mươi bảy
và chúng ta đang ngồi đây
đêm rồi sẽ qua

dù mặt trời chẳng mọc
con mưa chẳng ngớt niềm cô đơn
chúng ta vẫn có quyền thở vào nhau
từng hơi ấm
điều thuốc cuối cùng cũng xin được đốt lên
hút thắm trong mũ sắt
ngụy trang
như cuộc đời chúng ta đó
như lời tôi bào chính của tôi
các bạn nghe bằng tim các bạn
đêm ba mươi rồi sẽ qua
ngày ba mươi một nữa
xin chạy bằng đôi chân làn gió lạnh kia
chúng tôi muốn về hôn vợ
chúng tôi muốn hôn đàn con
chúng tôi muốn hưởng thật giờ hưu chiến
dù năm mươi phút cũng cam
ôi cây súng trên tay sao mà nặng
bao giờ mới được khóa an toàn
cầm xuống đời như cầm một cành hoa xuân của núi
ôi bao giờ
còn có thật không
đêm ba mươi
ngày ba mươi một hồi
mời các anh thức dậy cùng tôi
cùng niềm thương yêu tôi còn giữ
ta chia nhau
làm món điếm tâm
cầm giọt hơi đợi giờ hưu chiến

(V. Đ.C.ả .YD)

Bản Bò

ngày ả cộng sáu
quân lui về ả ghĩa Hưng
ao quần đầy hương máu
tóc râu đầy hương rừng

đang đi, lệnh: đóng chốt
lập vòng đai an toàn
cho đại đội trừ bị
lùa bò cho tướng Toàn

bò mập lông vàng thẫm
rộn rịp xếp thành hàng
lính than thềm thịt quá
nổi máu, ta bắn càn

lon *guigoz* đầy dấm
củi rừng bắt lửa nhanh
miệng nhai lòng chảy máu
tự rửa thẳm gian manh

nôn mưa suốt đường về
cổ khụng niêm hồi tiếc
giết súc vật giết người
sao dễ dàng như vậy

tướng Toàn không ký phạt
nhưng ta chẳng tha ta
một tuần không ăn thịt
không làm thơ, ngắm hoa

(V. Đ.C. ả . Y.D)

Đôi Chân Bộ Binh

mỗi một lần hành quân
trước khi vượt tuyến xuất phát
tôi thường nghĩ về một người thân
có thể là
người cha già
người vợ hiền
đứa em trai
hay một nhân tình nào đó
không biết để làm gì
nhưng như một thói quen
tôi tìm tôi trong hình ảnh
tôi gởi tôi trong nhớ nhưng
trước khi trở thành vô giác

và bây giờ, Hân mến thương
anh đang nghĩ về em
trong mười giây, trong năm giây
hoặc ngắn hơn nữa
rồi cây súng, địa bàn và bản đồ
dẫn anh đến mục tiêu đã định

trên con đường anh đi
có bông hoa hay có ma đón chờ ?
ôi con đường, con đường đi đến mục tiêu
anh sẽ gục một nơi nào đó
anh phải gục một nơi nào đó
trên quê hương mến yêu
Quảng ả am hay Qyảng ả gãi
Huế hay Sài Gòn
hay một nơi thật xa lạ

anh là lính Bộ Binh
là hoa hậu chiến trường

anh nguyện đi đến tận cùng vùng tử ngục
với hình ảnh những người thân
và trái tim thương mến
đừng ngại cho anh
ngoài đôi giày anh còn tâm hồn
bọc đôi chân anh màu nhiệm
đôi chân đã từng trải băng qua
những cánh đồng khô cỏ cháy
những thôn xóm tiêu điều
những sỏi đá cô đơn
em thấy không
anh là lính Bộ Binh
là nữ hoàng mặt trận
nên phải gục một nơi nào đó trên quê hương
chẳng biết để làm gì
nhưng cây súng trên tay
đoạn đường trước mặt
mục tiêu là đất nước thân yêu
anh ngậm ngùi đến đó
tự hiểu mình đang bay
theo từng viên đạn nổ
Hân mến thương
nhớ dành tình người
vuốt mặt cho anh

(V. Đ.C.ã .Y.D)

Mặt Trận Quảng Ngãi Ngày Xưa...

1.
ngày ấy cộng một
tiền chiến xong mục tiêu
ngó quanh đồi Lâm Lộ
chợt nghe lòng buồn thiu

2.
xế chiều về Quán Lát
bước lọt lỗ chân trâu
cồng hồn lên ả úi Đẹp
mây xám vờn ngang đầu

3.
chập chờn nghe đại bác
cầm chừng nổ xa xa
ngó ra cầu Sông Vệ
trắng vàng trái bao la

4.
đạp bóng đêm làm lũi
tiến sâu vào ả úi ả gang
đôi ba con đom đóm
gợi nhớ thời chơi hoang

5.
bố trí ven Trà Khúc
gió thổi đầy nước sông
úp mặt vào nón sắt
nuốt khói thuốc vào lòng

6.
nửa đêm qua thành phố
nhà cửa ngủ rập rình
xe chạy về Sơn Tịnh
không lạnh mà rùn mình

7.
mở đường xuống ức Hải
dò dẫm vào An Mô
đất cười lượm thây gói
đòi người vào *poncho*

8.
hát thầm theo mưa giọt
bên bìa vườn mía xanh
không dung lòng nhớ nhớ
khi lội ngang ả ghĩa Hành

9.
giữa trời nôi ia vắt
lên ngọn cỏ Thu Xà
trên tay cầm khẩu súng
chia mũi gờm bóng ma

10.
co chân lên mép vũng
cột lại *botte de sault*
cạy ra vài cục đất
lắm nhảm tĩa hạt thơ

11.
yêu em yêu biết mấy
biết cất giữ chỗ nào
mang theo với súng đạn
với mấy ngày lương khô

12.
đêm choàng hơi đá núi
sương ướt đẫm *poncho*
chộp mắt mơ chấn gối
ọc sữa tự bao giờ

13.
dưỡng quân nằm ứng chiến
cửa đông sư đoàn 2
có người chê lính trận
không đen mà *beau* trai

14.

về phố ghé Bắc Hải
lai ra ngôi bú cơm
nốc ly trà đá lạnh
đã như vừa được hôn

15.

vui chân ghé Lệ Ảnh
chụp tấm ảnh để đời
mặt mũi trông bậm trợn
đúng là dân chịu chơi

16.

ba năm đeo lưng lẳng
một khẩu *colt 45*
khóa an toàn mở sẵn
viên đạn vẫn trong lòng !

(C. O. Đ. Đ.T.T....)

Đệ Nhất Thiêng Liêng Là Giờ Nhớ Em

hai mươi tháng chạp đi lưng giặc
Mộ Đức, ả ghĩa Hành lợi nhớn nhor
súng lạn lưng quần cho có chuyện
mắt đầy cỏ lá, hồn đầy thơ

ba ngày thông thả theo mưa gió
lên núi băng rừng hát nghêu ngao
xuân hồng uyển chuyển vươn mình tới
lòng chuyển theo rừng lá xôn xao

chiều ngày thứ tư ngồi dựa ngửa
bên con đường sắt ở ả ghĩa Hưng
trùng trùng lửa đạn từ âm phủ

ta chợt hết hồn, chợt nổi xung

địch phá đám ta không kiêng nể
cái giờ tịnh khẩu nghĩ về em
cuồng tay rút súng phơ bờ bụi
phơ cả đất trời đang muốn quên

(C. Ơ. Đ. Đ.T.T...)

Hiên Ngang Một Đóa Hoa Vạn Thọ...

mờ sáng quân vào hết mục tiêu
tầm tã mưa vây đời hắt hiu
đứng nhìn binh sĩ bung lục soát
mưa tạt lạnh lòng mắt đăm chiêu

gác súng lên đùi nghĩ vẫn vợ
đầu đêm qua ngủ, nhớ còn mơ
mắt em đưa đẩy hai đầu võng
ta ngủ giữa lòng em với thơ

trời sáng dần dần trong lưới mưa
trơ bên nền cháy, gốc cây dừa
ở đây cây cỏ đều sống thật
chỉ có riêng ta có vẻ thừa

dựng cổ áo ngăn gió buốt da
đi quanh thêm cổ ngõ như là
có người chống cửa chào thân mật
úng cả không gian tiếng thở ra

bỗng thấy bình an một đóa hoa
vàng nghiêng trước gió mở lòng ra
hiên linh thay đóa hoa vạn thọ

một thoáng, ta đang ở tại nhà

bát ngát trời thơm hương sắc xuân
bỗng quên đang lặn lội hành quân
ta ngồi huýt sáo mừng cây cỏ
hứng giọt mưa trong thể rượu mừng

(C. Ô. Đ. Đ.T.T...)

Trên Đường Lữ Thưng Hành Quân

1.

vào giờ G ta ra mặt trận
ngồi trước ca-bin ngủ gật ngủ gà
một chút nhớ em, một chút nhớ
cái thằng nào đó giống y ta

xe bỏ mắt mèo qua Châu Ô
chờn vờn trước mặt bóng ma trôi
nhìn lâu lại hóa ra đom đóm
buồn bã bay khan ở cuối trời

ếch nhái ve nhau loạn thiên hát
lạnh lùng hơi đất cuốn hơi sương
che tay ngồi kéo dài hơi thuốc
nhớ cái...lung em thật dễ thương

nhét cái bản đồ trong áo giáp
khẩu *colt* ngủ mỗi một bên đùi
câu thơ chọt đến chọt đi mắt
mặt trận từ ta nổi tới người

2.

vào giờ G ta ra mặt trận

nón sắt bần thần theo gót giày sault
hiu hắt đường mưa tiến về âm phủ
vừa cảnh giác đời vừa ủ chiêm bao

khẩu súng cạc bin chúi đầu xuống đất
như nói điều gì với cánh Rừng Lãng
đất nhão cỏ chua tỏ tiên để lại
thích uống máu người, hay bị ép chãng ?

băng lạch nước đen lạnh tê đầu gối
bồng khựng giữa dòng tưởng địa bao vây
Xuân Phổ bên kia chập chờn bóng địch
lập cập hôn ai, bèo vươngng chân mày ?

nước lạnh môi khô loé lên đám nhớ
màu mắt bên màu hoa súng ngày xưa
ta vẫn yêu em, yêu toàn nhân loại
nên gặng khom lưng tiến chiếm Xón Dừa

một loạt đạn bay, một ngày ập tới
một phút làm người sung sướng biết bao
nhưng dấu tình cờ thân đầy vết đạn
chẳng oán hận gì, vì vẫn chiêm bao...

(C. O. Đ. Đ.T.T...)

Bàn Giao Cho Bạn Địa Bàn bàn giao cho bạn nghĩa trang vô tình

tặng cố thiếu úy ả guyễn ả am

từ đồn Đức Hải ta về phép
bạn thể chân ta kích xóm bên

chòm xóm tiêu điều năm mái rạ
cây cụt đầu ngang ngọn cỏ mềm

đâu có chỗ nào vừa mắc võng
năm hoài cũng mỗi cái lênh đênh
bạn bắt chước ta vào chái bếp
nhà "con bò lạc" của anh em

hôm đó nghe đâu trời nóng lắm
nắng tràn bốn phía nắng vây quanh
lâu lâu gió biển rung voi quắt
muối xác thâm đen cả mặt mây

bạn mới ngả lưng lim dim mộng
cạc bin bảy chín lần A.K
trời xanh thăm thẳm hồn nhiên quá
phận số dành riêng mỗi chúng ta ?

ta trở lại đồn qua xóm cũ
rút *colt* bắn lấy cái lu sành
nước tràn lu vỡ, trời, ta khóc
bóng bạn chập chờn đóm lệ xanh

ô hô mới cách mười lăm bữa
mà nắng tan hoang vữa cả trời
quà mang tặng bạn chia cho lính
còn bình đồng rượu bạn và tôi

uống đi em út sao buồn vậy
hớp này đãi bạn hớp phạt ta
mực khô dai nhách ? ồ, ngón út
máu rỉ hay là mắt ta hoa

ả am ơi Đức Hải trưa nay vắng
biển lặng ngời không xót phận mây
ngày mai nhờ trại lòng Đức Phụng
đến lượt ta hay đứa nào đây ?

Trình Diện

chúng tôi ngồi chồm hổm
trong sân chùa Hải Châu
mắt lập lòe đom đóm'
nắng đỏ lửa trên đầu

đã bảy ngày như vậy
chúng tôi lo lắng chờ
miệng khô mồ hôi chảy
ngàn người cùng bơ vơ
gục đầu che lồng ngực
tiếng loa xoáy vào hồn
“ các anh là súc vật
nhân dân hằng căm hờn
nhưng cách mạng sáng suốt
bao dung và khoan hồng
hãy thật thà khai báo
tố cáo thật rõ ràng
lập công đầu chuộc tội
giữ trật tự, xếp hàng...”

chúng tôi là súc vật
hôm nay học làm người
xin chân thành đăng ký:
chúng tôi thừa trái tim

đã bảy ngày như vậy
chúng tôi lo lắng chờ
viết thật nhiều lý lịch
để làm người tự do !

(H.T.V.â)

Theo Vết Xe Lăn

ngày hai bận ba đạp xe đến sở
thân hắt hiu như chiếc bóng không màu
mặt ba cúi trên mặt đường nhựa nóng
tìm ra mình đã thất lạc nơi đâu
trời tháng bảy nắng vàng vây rục rờ
đốt thân ba thân nhánh củi khô cần
chiếc xe mới cũng như lười lăn bánh
tìm trong người ba nhịp nổi bắn khoăn

sống với chết cũng hình như lẫn lộn
ở trong ba không ranh giới rõ ràng
tuổi chưa lớn nhưng đón đau quá lớn
không các con chắc ba đã đầu hàng

ba tự hỏi có cần quay trở lại
điểm khởi đầu để thấp lại tương lai
tay đã yếu làm sao gò cương nổi
trên dốc đời đang đổ xuống tàn phai

khi khổ quá ba ôm đầu ngồi nhớ
nghe trong tim từng tiếng nói các con
ba vùng dậy chống từng cơn mệt mỏi
nhịn nhục cười cho đỡ hờn căm
và không dám nghĩ quanh nghĩ quẩn
ôi mai sau các con được làm người ?
được hy vọng được thương yêu chân thật
được thấp tình người khắp nẻo yên vui ?

các con hỏi phải chăng ba bất lực
có được ích gì dăm bảy câu thơ
vết xe mới lăn hoài đời gió bụi
giữa quê nhà sao nghe quá bơ vơ

(H.T.V.ả)

Gác Chiều

ngủ ngồi trên gác tối
chiều nắng vẫy bên ngoài
muối xin hoài giọt máu
thôi, cho mây tương lai

ngủ ngồi trên gác tối
trong ngày vui hòa bình
tiếng tim đập trong ngực
vừa mơ vừa rùng mình

ngủ ngồi trên gác tối
bụng rỗng như bình hoa
cắm cành cây hy vọng
xanh biếc nổi xót xa

ngủ ngồi trên gác tối
tôi mơ tôi là người
thịt xương này của đất
hơi thở này của tôi

ngủ ngồi trên gác tối
quyên vở chờ trên bàn
bài thơ là tiếng thở
vỡ òa trong dầu than

ngủ ngồi trên gác tối
tự do như đêm dài
chết cần gì hấp hối
sống cần gì tương lai

(H.T.V.â)

Vết Thương

uống nước lã mà say, say như chết
chết mà cười mà hát, hát tự nhiên
đời đẹp vậy sao vội vàng chấm hết
cái trò ta, trò của một tên điên

em không hỏi vì sao ta bỏ cuộc
giữa chợ đời không bán nốt lương tâm
phôi chưa rách vẫn còn quyền quấy lật
chữ thánh hiền không lẽ cũng mang gông ?

em không hỏi vì sao ta bắt lực
ngồi bó đầu chờ đợi áo com em
giận cha mẹ ngày xưa cho đi học
dại làm thầy, bán chữ nghĩa, cho nên ...

em không hỏi vì sao em không hỏi
can đảm, âm thầm, anh dũng, hy sinh
càng vùng vẫy ta càng thêm bắt lực
dao ai kê sau cổ, chọt rùng mình

em không hỏi vì sao em không hỏi
ta còn không một trái tim yêu
rượu đã hết xin cho ta giọt lệ
giọt mồ hôi, em đổ sáng sang chiều

em không hỏi vì sao em yêu dẫu
cứ nuôi ta bằng mắt dạy vô lương
cứ yêu ta như nụ tình em vẫn nở
đóa hoa hồng trong cùng tận vết thương

(H.T.V.â)

Trong Lòng Phi Cơ

cởi vôi chiếc áo lớn
vắt ngang đùi ngồi trông
quờ ta gài giầy nịt
đầu óc chợt rỗng không

tàu lên, lên cao độ
thót bụng nhìn mây chao
phải chi được nôn ọe
mưa hết niềm nôn nao

miên man nghĩ vớ vẩn
giá như tàu nổ tung
xác ta tan mất mảnh
đỏ biển hay xanh rừng

thì thâm vài câu nói
đồng hàng thoáng bên tai
cái gì là đoạn tuyệt
cái gì là ngày mai

lòng ta bùng bùng gió
rứt cổ ngồi so vai
soi mình trong nước mắt
người ngợm này là ai ?

(ã .ã .C.ã)

4 Giờ Tại Phi Trường Thái Lan

đâu có phải là đi du lịch
dừng lại đây đâu để viếng thăm
phi cảng đẹp nhưng không buồn ngắm
mặt cúi theo từng bước âm thầm

xếp hàng hai vào phòng tiếp nhận
lắng tai nghe còi sóng gọi tên
tiếng Việt ả am hình như dễ nói
giọng mẹ ru còn ở kê bên

từng người một xắn quần giờ áo
thịt tiên rỗng lở lói gì không ?
lượng máu đỏ chợt tím bầm tử nhục
đất nước còn sao lạng quạng lưu vong ?

bữa cơm trưa quê người thứ nhất
có thịt gà, trứng vịt, khoai tây...
sao khô quá, đành chan thêm nước mắt
nuốt nửa chừng, mưa lạnh bàn tay

muốn nhắm mắt ngủ vùi một giấc
ai trong hôn đập phá không nguôi
gần tự do mà xa tổ quốc
nửa muốn lên đường nửa định quay lui

người soi mói nhìn chi dữ vậy
tôi là người đào ngũ cùng đường
thoát tù ngục đâu để gì thoát hết
những sợi giây thòng lọng đau thương ?

(ả . ả . C. ả)

Cảm Ơn

1.
vượt muôn ngàn cây số
vùn vụt tôi đến đây
hành trang lưng túi vải
sầu vương một hồn đây

xin cảm ơn Québec
đạ tạ Canada
cho tôi chỗ cư ngụ
có đủ quyền thở ra

tôi sẽ là giọt tuyết
trắng đồi Mont Royal
tôi sẽ là bọt sóng
xanh trong lòng sông Saint

muốn theo ngõng trời xám
về phương nam mùa đông
muốn cùng lá phong úa
vàng mùa thu mênh mông

2.
như tận cùng địa ngục
ngơ ngác trời lên đây
nợ đời dài trước mặt
vay trả qua từng ngày

xin cảm ơn đôi mắt
mở trên đường gian nan
đạ tạ dòng máu ấm
vẫn nồng nàn Việt ả am

tôi vẫn lá chiếc lá

trong rừng xanh Trường Sơn
tôi vẫn là bùn đất
nồng phù sa Cửu Long

hỡi ơi trời Tổ quốc
hỡi ơi trời tự do
cho tôi làm ngọn cỏ
muôn năm sống như thơ
(ã . ả . C. ả)

Đêm Mưa Nghe Lén Nhạc Phạm Duy

theo thuyền viễn xứ ra khơi
âm thanh nào rưng tôi bởi trong anh
mây đùn trắng ngọn núi xanh
sầu đùn bạc ngọn tóc hanh nắng chiều
gió giang hồ nặng cô liêu
đời không bến đậu hồn xiêu cỏi nào
quê hương chìm giữa biển sao
hát đi, anh hãy hát vào núi sông
cỏ cây thương nhớ tiếng đồng
bàn tay thần thánh hãy trồng âm thanh

đêm mưa nằm ngủ không đành
tôi trôi theo giọng Thái Thanh dập dìu
“tôi còn yêu tôi cứ yêu...”
nhạc bao la trải bóng kiêu liêu trai
*“tôi đang mơ giấc mộng dài
đừng lay tôi nhé cuộc đời chung quanh”*

anh chừ bắt buộc viễn hành
cửa nhà Mẹ Việt ả am đành ngẩn ngơ
đèn chong vàng mấy chùm thơ
nở xanh lời cầu nguyện mờ bóng sương

lẽ nào anh phải đi luôn
ngàn năm tim đập thay chuông xứ người
lá vàng nhớ gốc không người
điệu *blues* cũng ngâm ngùi ca dao
ước gì ngủ gặp chiêm bao
thấy anh đứng hát như sao giữa trời
thù ta đâu phải là người
giết người ta sống ta cười với ai
“*tóc mai sợi ngắn sợi dài*
giọt mưa trên lá u hoài tuổi hoa
một đời anh hát dân ca
một tim anh nở tâm ca tặng đời
hồn tha thiết gửi trong lời
nhạc muôn năm sống đất trời nhân sinh
hoan hô anh sống hết mình
cảm ơn anh thấp nổi tình núi sông
hát lên anh, máu vẫn hồng
xiềng không xích nổi đêm đông nằm sâu
ôi tôi buồn đã bao lâu
nhớ anh thơ đã vẫy hầu hạ tôi
cháy môi giọt rượu không môi
hình như anh cũng đang ngồi với thơ
“*mai sau dù có bao giờ*” (ả D)

(H.T.V.ả)

Ngày Qua Ngày

1.
phải chi có con kiến
hay một hai con ruồi
ngồi nhìn chơi đờ nhớ
đờ lẫn thẩn ngược xuôi

ra đường mặt ngơ ngác
về nhà ngồi buồn xo
đắp mền nằm nghe nhạc
trong bụng đầy âu lo
thơ người đọc không nổi
thơ ta, ồ dờ òm
hình ảnh thô, từ mộc
quờ quạng mãi phát nhảm

cúi đầu hoài đất mới
ngẩng mặt mây ủ ê
không người mà nghe gọi
ừ, thì mai ta về

2.

ước chi có con muỗi
cho hút bớt máu buồn
ước chi ai gõ cửa
ta tặng đời ta luôn

bạn, thằng vừa được *job*
tối mặt mũi kiếm tiền
đôi ba thằng *lay off*
lang thang làm thánh hiền

thùng thư ngày ngày rỗng
bóng mẹ mờ mịt mờ
nửa đêm mơ giải phóng
thờ dài đến bao giờ ?

ngày qua ngày nhai lại
cơm thịt nuốt không vô
ngọn cây sầu xanh mãi
chùn bước đời ngựa ô

(â .â .C.â)

Tin Vui

tôi đến Montréal
trời nhá nhem tuyết lạnh
vòng tay nghĩ loanh quanh
tưởng đời mình đã bành

phố đông mà không vui
trắng đen vàng lẫn lộn
vội vã đời ngược xuôi
chỉ mình tôi từ tốn

thuê nhà đường Bourret
mang thân đi cho thuê
cựu sĩ quan bại trận
vì sao ai cũng chê ?

(đã điền mấy mươi đơn
ghi địa chỉ số *phone*
từng giờ mong đời gọi
bốn tháng trời có hơn !)

buồn buồn ra công viên
tưởng rằng lòng được yên
vài giây thôi cũng đủ
té ra thêm ưu phiền

có vui gì đứng ngó
người dắt chó rong chơi
chó hiền như người vậy
không người thấy hơi tôi

thả chân về đường cũ
cúi mặt đếm bước dài
muốn chào người qua lại

ai cần, ai biết ai.

mấy tháng rồi chưa được
bắt tay người Việt ả am
tay tôi hồng ra mãi
tương như phai màu vàng

thư viết về cho chị:
đời sống đang khả quan
đề hôm nào... có thể
bảo lãnh cho chị sang

(ả . ả . C. ả)

Thư Về Quê Nhà

người dặn ta biết bao nhiêu chuyện
đừng ngồi không, đừng nặng nợ áo cơm
còn hơi thở xin hãy còn tiếng nói
phú quý đừng quên, đừng ngại cô đơn

ta hứa hẹn đã năm lần bảy lượt
ta hứa với người, ta hứa với ta
mỗi buổi sáng soi gương rửa mặt
ta vẫn dặn dò, khuyến khích, kiểm tra

đời lưu lạc mỗi ngày là một tuổi
dài nhưng không đủ để xót xa
ta hồ thẹn muốn giấu người tất cả
giấu được người nhưng đâu giấu được ta

thư viết cho người mấy lần không gửi
ta đốt để nhìn làn khói trắng bay
từng chữ của ta hóa thân trong lửa

sao chẳng cháy vèo được nổi đắng cay

ngày tháng ở đây buồn ghê gớm lắm
ta ngồi thần thờ đăm bóp tứ chi
chữ nghĩa văn chương lẽ nhè quảng cáo
nhức óc nặng đầu chẳng thú vị chi

muốn kể cùng người đôi lần hội ngộ
đề xuất, dự trù chuyện nọ chuyện kia
lếu láo, tranh quyền, bon chen, trục lợi
lập cánh kéo bè bơi bản phân chia

muốn vẽ người xem những chân dung mới
có mộng có lòng và cả tay không
chính trị chạy vòng quanh lẽ cuộc sống
chất xám càng tăng càng sớm ngã lòng

ta biết người chờ từng giây từng phút
vấn nạn quê nhà ai giúp giải xong
ta thẹn làm người tự do viễn xứ
ngó lại đời mình trùng điệp số không

đã hẹn với người, đành xin hẹn tiếp
ứng trước vài dòng thơ thả làm tin
tội nghiệp thân ta trót già trước tuổi
ngơ ngác cõi người hiu hắt nhịp tim...

(ã . ấ . C. ấ)

Hạnh Phúc Ta

ta đã từng nói trước
qua đây là bó tay
một chân làm sao chạy

theo cái đời lẩn quay

ngồi không, ừ, sướng lắm
tâm an, thân phát phì
hết ăn rồi lại ngủ
đứng mời thì bước đi

cái giường qua cái ghé
cái ghé đến cái giường
lẩn quẩn mình với bóng
lặng lẽ thật dễ thương

buồn buồn lẩn thân viết
viết riết đăm buồn buồn
lâu ngày đăm sinh tật
mặc cảm và bi quan

và cơn cùng nước mắt
cúi mặt sợ em buồn
cổ như có ai bóp
ăn bánh mì mắc xương !

muốn chết mà sợ chết
ngồi ngó bốn bức tường
sợ chết mà muốn chết
tâm không còn bình thường

em nuôi ta từng bữa
cơm nước cùng nụ cười
đàng sau đôi mắt đẹp
thao thức nỗi ngậm ngùi

chắc ta còn vô dụng
hơn cả người tầm thường
thơ thân như bụi bản
đùn cao nỗi chán chường

hạnh phúc chợt tìm thấy
đích thực là nắm mồ
ngại thay hòm quá đất
trả góp đến bao giờ

(ả . ả . C. ả)

Nằm Rình Con Muối

tập thiền dễ giác bỗng thoáng nghe
tiếng gì như tiếng muối vo ve
ôi thân thương quá người bạn cũ
mang nhớ cả thời nằm võng tre

ngươi ở nơi đâu tấp đến đây
băng ghe vượt biển, hay tàu bay
chắc là đói khát thê lương lắm
đứt khoảng giọng than, tôi nghiệp thay

lạc chợ trôi sông đã những đâu
tình cờ hay cố ý kiếm tìm nhau
ta nằm thẳng thớm mời ngươi lại
máu có rượu nhưng vẫn thắm màu

ngươi cứ xoi đi, cứ tự nhiên
đừng lo, ta gắng để ngươi yên
trước khi ta vẫn quen tay giết
nhưng quà ta cùng ngươi có duyên

ngươi ở đâu rồi sao nín thinh
hay là quá nhớ... phỉnh ta tin
có ngươi quán quít than bên cạnh
chắc đỡ hơn trăm trở một mình

(ả . ả . C. ả)

Mỗi Chân Ngồi Bên Đường Saint Denis

lên đồ đi kiếm *job*
từ mờ sáng đến chiều
job nào cũng hứa gọi
mỗi chân, ngồi đăm chiêu

cồn cào bụng sôi sục
ợ lên mùi chua chua
thì ra còn biết đói
một ngày không ăn thua

trời nắng nhưng nhiều gió
nghe lạnh lạnh sau lưng
hững hờ nhìn đám cỏ
nhú lên chào mùa xuân

thêm một ngày, ngày nữa
lang thang như đi chơi
cúi đầu chợt nhìn thấy
bóng ta trên đất người

vẫn bồng bênh lợn tóc
vẫn tốp rọp chơ vơ
còn gì trong bộ óc
sẽ vọt ra bất ngờ ?

giữa dòng người qua lại
một mình ta nghỉ chân
lật bản đồ tìm tiếp
những đoạn đường phong trần

một bày bề câu đẩu
lẩn quẩn như đòi hỏi
biết tìm đâu nắm thóc

làm bạn với chim chơi

(ã .ã .C.ã)

Đi Làm Cu Li Ở Đường Iberville

xin được chân cu li
tại hãng Aronoff
ngày ngày ta ra đi
như cán bộ đi họp

sáng đi như đuổi ma
chiều về như ma đuổi
người hai chân bốn ba
ta căng rưỡi giông rưỡi

cái bị nặng bên vai
bánh mì kẹp thịt nguội
trái *pomme* thay củ khoai
lon *seven up* lạnh

lên *bus, métro*
đứng ngồi ta nhắm mắt
chẳng muốn thấy muốn nghe
còn gì sợ mất mặt ?

ngẫm ra ta cũng ngon
chưa hoàn toàn vô dụng
đầu ngày một già hơn
trong cuộc đời sao rưng

(ã .ã .C.ã)

Nghề Nghiệp Mới

ta cõng trên lưng cái thùng thật lớn
còn nặng hơn cái tấm thân ta
cố nghiền răng giữ cho khỏi ngã
mỗi bước chân chênh choáng như là...

chín tiếng sao dài như cả tháng
kim đồng hồ mệt mỏi không quay ?
giọng ai hát như là khóc rống
hay là đang khóc giúp ta đây ?

người hỏi ta sao không cười nói
làm thinh hoài sung sướng thật chẳng ?
miệng ta chừ nhai cơm còn nhát
huống chi là cười nói lãng nhãng

bốn *dollars* một giờ lao động
chiều thứ năm lãnh *check* như ai
tối thứ sáu túi tiền đã rỗng
may không thắng nào rủ nhậu lai rai

(ã . ấ . C. ấ)

Nhổ Râu Ngoài Parc Olympique

xếp bằng ngòi trên cỏ
tượng tượng đang chẵn trâu
trâu dạo ăn đầu đó
buồn buồn ta nhổ râu

tóc ta, ừ chưa bạc
cớ sao râu chẳng đen ?

sợi vàng sợi mốc mốc
sợi trắng sợi quăn quăn

gốc râu không chắc lắm
mạnh tay cứ đứt hoài
xoa bàn tay nhột nhột
chắc lú nhú khó coi

trâu ta ăn bãi thấp
trâu ta dạo đồi cao
trâu ta đi đâu mất
bỏ mình ta chiêm bao

chiêm bao mà mở mắt
trừng trừng nhìn chung quanh
đôi ba ả da trắng
phơi đời trên cỏ xanh

gió lang thang mặc gió
mây nằm dài không bay
trời xanh xanh bát ngát
mà hẹp hơn đấng cay

râu ta thì ta nhỏ
đời ta ta lưu đày
thân trâu ngại chi khổ
buồn thừa sẽ cho vay

nhìn ta chi kỹ rứa
hỡi cô em tóc nâu
gã anh hùng lỗ vận ?
vẫn phong lưu nhỏ râu

(ả . ả . C, ả)

Sáng Trên Xe Bus

ngủ ngòi trên xanh *bus*
có gì đâu khó coi
buồn mắt ta, ta ngủ
động chạm gì đến ai ?

xe đã qua mấy trạm
terminus nơi nào ?
anh tài không đánh thức
chắc ta còn đang mơ

ta mơ gì đêch nhớ
nhưng có lẽ rất vui
nên nhiều khi nhắm mắt
bỗng nhiên méo miệng cười

cười khóc tình quên hết
chỉ nhớ lúc mê thôi
anh tài ơi đừng gọi
để ta ngủ chút chơi

(ả . ả . C. ả)

Phơi Nắng Ở Parc Angrinon

ra đây nằm ngửa mà phơi nắng
nghe máu rần rần lỗ chân lông
lim dim mắt dỗ cho mình ngủ
đốc hết buồn phơi giữa khoảng không

thân bất động mà tâm chẳng yên
con chim nào hót thật vô duyên

rủ rê ta nhớ thương quanh quẩn
máu loạn trong người nhịp đảo điên

đếm tháng năm dài theo đốt tay
dung thân mười sáu tháng nơi này
chẳng phải anh hùng nhưng cũng thẹn
chưa làm chi được, chỉ lo cày

mở mắt tò mò trông cỏ xanh
nhìn con sóc nhỏ chạy loanh quanh
ở đâu trời cũng như nhau cả
chỉ có lòng ta đã trở thành...

hét lớn sợ con chó *berger*
của con đầm sữa hoang, thì quê
cắn răng nuốt giận vào trong ngực
nắng chẳng khô cho nổi não nề

(ã . ả . C. ả)

Quanh Quẩn Ở Jardin Botanique

đạo giữa ngàn hoa nở
chợt thấy lòng trở bông
đứng nhìn trời đất rộng
mới hay ta vô cùng

rực rỡ hoa khoe sắc
nhưng dường như thiếu hương
lòng ta vô hình ảnh
mà ngát mùi dị thường

hoa đẹp giàu gai nhọn
quyến rũ bướm cùng sâu

lòng ta buồn thăm thẳm
em ở được bao lâu ?

dạo giữa ngàn hoa nở
ta gặp ta rất ta
đố em trong cõi sống
có bao nhiêu loại hoa ?

(ả . ả . C. ả)

Ngôi Lê

1.
ngồi trong góc quán phở Hòa
buồn tay gõ miệng chén ca một mình
mười năm lâm bệnh làm thình
hai năm, ngày tiếp nối đêm nhớ nhà
hát lên đi hồi thằng ta
bài lưu vong đã xót xa chín mùi
ngoài trời bão tuyết âm u
buồn thiên hạ bị vây từ lòng ta
người ơi xin hãy bỏ qua
trách chi tội nghiệp hồn ma thầy người

2.
ngồi trong góc quán phở Mai
bóc vỏ đậu phụng lai rai giải buồn
vu vơ nhìn bốn bức tường
bỗng dung nhớ quán bên đường Hùng Vương
nhớ con chó chực gặm xương
nhớ đầu đó giọng cải lương bay vào
lâu rồi không đọc ca dao
ngồi im thử nhớ câu nào hay không
quanh năm buồn quán trong lòng

biết ai nhờ gởi núi sông lời này
ngoài trời tuyết tả tôi bay
trong ta trống rỗng mà quay quắt buồn

3.

ngồi trong quán Huế lim dim
nghe Hoàng Oanh hát như chim gọi đàn
tay vui gõ lên mặt bàn
hồn lâng lâng đợi ai choàng vai đi
bia tan dần bọt trong ly
uống như uống bóng nắng chiều quê hương
rùng mình mặt chạm mù sương
bậm môi khói thuốc như vương máu buồn
gấp con bún, gấp thân thương
nguồn nghèo gọi nhớ trăm đường cỏ xanh
vài trái ớt, ít giọt chanh
vì cay hay nhớ long lanh lệ trào ?

Nghêu Ngao Giữa Lòng Montréal

đứng hát giữa lòng Montreal
trời xanh trời xanh trời quá xanh
có con chim nhỏ bay trong nắng
chờ cả lòng tôi bay quẩn quanh

chào lá chào cây Mont Royal
đã vì đời trở hết màu xanh
cho ta thử ké đôi ba chút
để thấy lòng còn rất xuân xanh

chào gió Hélène, nước sông Saint
thôi cho thông thả chảy cho êm
mang ta về với muôn năm nữa
cuộc sống đẹp vì được lên đênh

chào những vỉa hè, những ngã tư
quanh năm đèn thấp sáng mặt người
ai đi ai đứng ai chờ đợi
ai hiểu được ai khóc hay ai

chào những ngã đường ngập sóng xe
nắng mưa sương tuyết thiết tha nghe
bước đời tiếp nối nhau tranh sống
chân chột vướng hồn xưa sắt se

chào *magasin, dépanneur*
đẩy xe cho vợ đến bao giờ
lu bu nặng gánh đời cơm áo
không dám xung hùng cũng ngần ngại

chào hí viện đêm, chào *forum*
đã bình đẳng mở vòng tay ôm
đãi mình đôi tiếng ngồi thong thả
tàn trận *hockey* hết cuộc nhàn

chào viện bảo tàng, chào công viên
chào trăm pho tượng đứng trang nghiêm
nét đồng sông động niềm thao thức
trắc ẩn chưa đành lòng hóa tiên ?

chào những văn phòng những cơ quan
một đời khéo mở mấy mươi trang
lần từ di trú qua lao động
lững thững có ta đứng xếp hàng

chào *ni* da vàng, *lui* da đen
chào *you* da trắng chị lai căng
trăm hoa ngôn ngữ đua nhau hót
tạp chủng bùng trên đất giá băng

chào hết muôn loài chào cả ta
ba năm được ở Canada
cùng Montréal thờ từng giây phút
không khí tự do lẫn hiền hòa

bỗng tưởng chừng như máu tim ta
đỏ hơn thời tù tội quê nhà
phải chăng chớm nở mầm vong bản
nhục nước phai vì bả vinh hoa

và tưởng chừng như Montreal
có ta cây cỏ càng thêm xanh
ba năm hồn rót vào thớ đất
góp cả buồn vui cho lá cành

và tưởng chừng như mây khói bay
có hơi ta tiếp nổi voi đây
được cười được nói được than thở
không thể không yêu xứ sở này...

ta cũng biết rằng hương sẽ phai
hoa tàn ta rã thịt ngày mai
xác ta không hội đủ điều kiện
làm một tế bào đất tương lai

ta cũng biết rằng ta vô danh
đòi người dài bởi những loanh quanh
lấy gì đo thử thành hay bại
và sẽ làm chi nếu bại, thành ?

thôi cảm ơn đời xin cảm ơn
dốc lòng ra nở đóa hoa thơm
dâng về tổ quốc đang tắm tối
tạ đất nước nuôi cuộc sống mòn

buồn hát nghêu ngao mười khúc chơi
lòng ta đâu dám rộng như trời

xin mây bắc mỹ bay chậm chậm
xin lá phong xòe cánh thanh thời

(ấ . ấ . C. ấ)

Nghĩ Và Nhớ Lung Tung Khi Nằm Ở Jewish General Hospital

1.Lên Cơn

bỗng giàu thêm được bệnh này
lâu lâu hồng hộc thở quay thở cuồng
chùm hum vật vĩa trên giường
má phồng mắt trợn như tuồng sắp thẳng
bơm vài hơi thuốc, ngã lãn
lim dim gặp cả chị hằng, chần tinh

1.Nhập Viện

nửa khuya lại thở ào ào
ambulance xúc tống vào nhà thương
không đi sợ đến cùng đường
đi thì càng lún trong buồn tủi thôi
thân chừ như tấm giấy bồi
rã thì rã mẹ cho rồi cái ta

3.Cấp Cứu

xúm nhau đè ngửa ta ra
thọc ống vào mũi, chan hoà máu me
ta vùng, ta thở khò khè
ma trôi đom đóm lập lòe chung quanh
chập chờn nằm giữa phòng tranh

Chagall dẫn chú dê ranh mãnh cười

4.Khi Tĩnh

gắng dương đôi mắt bơ phờ
giăng giăng điện sáng ngẩn ngơ ngó mình
sức không còn đủ để rên
muốn xin hớp nước nói không nên lời
máu khô quanh mũi quanh môi
hai tay ống bịch nước rơi giọt đều
năm phơi thân thể chèo queo
tội con chim cũng phải đeo ống dài

5.Sáng Ngày Thứ Bốn

nằm ôm ống *respirex*
tập hít cho quả bóng xê lên dần
số một gắng đến số năm
bốn ngày thu lại hơi ngàn ấy thôi
chân tay nhức nhối rã rời
óc sao mình mẫn sáng ngời nhớ nhung

6.Bên Cửa Sổ Phòng 402

nằm bên cửa sổ trông ra
thấy mây trắng đến lân la muốn vào
lầu cao hay trí ta cao
ngó quanh chẳng thấy thằng nào giống ta
ngủ không được, lo chuyện nhà
buồn nhưng nhức dẫn cái già đến thăm

7.Bổnh Nhớ Tổng Y Viện Duy Tân Đà Nẵng

nhớ hồi nằm viện Duy Tân
cũng ra nệm trắng cũng giường sắt quay
cũng hôn đầy vôi xác này

sao chưa trả hết đấng cay nợ đời
còn gì gì nữa mai sau
trôn quê nhà, biết trôn đâu kiếp người ?

8. Tự An Ủi

trơ như đất vững như trời
đau rồi lại dậy, chơi thời vẫn chơi
bốn mươi sáu ký, vừa rồi
mập chi lo sợ dư đời máu me
vẫn còn đây bệnh lè phè
vẫn còn đây giọng lẻ nhè ba hoa
cái đau nằm kể cái già
cái buồn gói cái khê khà thế nên
đau thì sợ, tỉnh vội quên...

(ả . ả . C. ả)

Lục Bát Ngán Ở NNCN

Dạo Phố Sainte Catherine

đi trong chiều cuối tháng tư
nắng Montréal đẹp y như Sài Gòn
đập diu mắt biếc môi son
váy cao quá gói mùi thơm bay đầy
tà tà qua nốt một ngày
mòn hè đại lộ môi giày lang thang
ghé Fille D'ève thăm quan
cỏ em úa lồi thiên đàng, dễ thương
cũng toan hái lá bên đường
"trả thù dân tộc" giải buồn một phen
sợ mình có tật ăn quen
buồn không thấy giảm mà tăng thêm phiền

Mưa Bay

mưa từ Plamondon
mưa qua Van Horne, mưa vòng LaVoie
mưa theo chân bước tà tà
mưa bình yên nổi giữa ta với trời
giọt trên mắt, giọt trên môi
giọt trên ngọn tóc lả loi gió đùa
giọt thỏ thẻ, giọt phân bua
giọt trần trở giữa đời lừa dối luôn
ta theo mưa dạo giải buồn
mưa theo ta học tình thương yêu người
không gian mưa với ta thôi
trăm năm chưa nói hết lời yêu em

Mừng Ta Cưới Vợ Lẽ

ta mừng ta cưới vợ hai
vợ ba, vợ bốn...lai rai cưới hoài
nai lưng ra găng “trả bài”
mỗi ngày giảm thọ chỉ vài giờ thôi
sống còn, không lẽ không chơi
theo đời mệt muốn dứt hơi, lộn mèò
lộn thì lộn, vẫn cứ leo
thang phù hoa đẩy ta trèo bon bon
thưa em vợ ập, vợ *phone*
vợ xé, vợ điện sồn sồn của ta
từ xương tủy đến thịt da
cũng gần “quá *date*” chưa già lắm đâu
vợ này hết, đến vợ sau
tiếp tục ta cưới gói đầu lên nhau
mua trăm vui lấp một sầu
phờ rêu lấp mãi gốc sầu vẫn xanh

Say

nếu ta tử lượng không cừ
thì đâu ngắt ngưỡng gặt gù ngồi đây ?
một: ừ say
hai: đếch say
không say thì chắc không hay mình buồn
lỡ say,
say chết cho luôn
sống chi mất cả vài vuông cấm dùi
mời em cùng uống cho vui

Lâu Ngày Gặp Bạn Cũ

gặp nhau nói chuyện tâm phào
trắng đêm rỉ rả rượu vào lời ra
bạn:
 ừ, đời cũng phong ba
 mới đây mà rủ nhau già như ri
ta rung đùi:
trẻ làm chi
xuôi tay xách gói mà đi tù à
cái thân cái phận như là...
cái đầu, cái nhục, để ra cái sầu
râu chưa dài đủ vuốt râu
thu tay ngồi đấm cái đời còn dư
bạn:
 hừ, hãy tạm coi như
 cụng ly cái nữa từ từ tính sau

(ã . ấ . C. ấ)

Chim Sẻ

có phải em theo ta

từ cây hòe đầu ngõ
bốn mùa vàng cánh hoa
hương chiều tan trong gió

có phải em theo ta
trên con đường đau đớn
cánh nhỏ mà bao la
qua mấy rừng, biển lớn

ủa sao khi ra đi
quên nhìn em để thấy
bị rịn bay theo chi
để bây giờ run rẩy

hỡi em rất Việt ả am
ta làm làm sao được
áo vàng thơm mùi rom
kiềng đen vòng cổ mượt

tên em ta nào quên
hỡi chú em se se
bay vào đây hót lên
hồn ta theo với nhé

có nhớ hàng cau không
ngày ngày em đến gọi
ta dậy từ phương đông
uống mặt trời sáng chói

có nhớ hạt thóc thơm
ta rải dài máng xối
chuột sẽ ăn mất thôi
hôm nào em hờn giỗi

có nhớ vòng ngói xưa
rác một chùm lơ lửng
ta bắc ghế sớm trưa

canh giùm em quả trứng

hỡi em rất Việt ả am
ta nhìn em đã kỹ
quốc tịch em đang mang
lạ gì đâu, để ý

hãy hát hát cho ngoan
bạn đồng hương bé bỏng
trời thấp mây lang thang
ta quên ta lạc lõng

(ả . ả . C. ả)

Một chiều

xin vợ dăm *cents* lẻ
dồn mua bia uống chơi
một mình ta một chiều
xem ra vẫn thành thơ

bia chua hay bia đắng
nốc cạn cái cuộc đời
tại sao em đập chén
trong hồn ta em ơi

rảnh rồi sao không viết
ngỡ ngác cõi quê người
tiền lên thì bất lực
ngó lại hết đường lui

cái cần ta không đạt
cái đạt người không cần
lỡ tay đời thầy thợ

ước gì mọc lại chân

thì thôi, thôi cứ uống
không say thì giả say
hết bia còn nước lã
chơi cho đời biết tay

(ả . ả . C . ả)

Bắt Chước Viết Hành Ca Lưu Vong

trôi nổi gần hai năm chẵn
tình nhà nợ đất còn đây
môi khô như thềm nước giếng
lưỡi tê như nốc rượu cay
tóc đời mỗi giây mỗi bạc
thịt da mỗi phút mỗi gầy
tươm tất áo quần một bộ
bốn mùa kéo một đôi giày
ngốc nghếch như tên mù chữ
ngơ ngơ như một thằng ngây
buồn vui cao theo tàn thuốc
tuần năm ngày gắng sức cày
một ngày cho con cho vợ
một ngày thơ ngứa bàn tay
vớ vẩn gửi đời tờ báo
xa mù bên Úc bên Tây
có khi cho vào thùng rác
có khi đốt nhìn khói bay
cớ sao vẫn còng lưng viết
nhức đầu tính chuyện tay lay
lúc giận thu tay đám gió
chường không một chút hơi bay
đất rộng cớ sao tù túng

đạp nhằm cái bóng lẩn quay
quờ quạng đi quanh đi quẩn
mà không ra khỏi vũng lầy
trọt mãi như mà chưa ngã
đứng làm chi nữa, ô hay
nhắm mắt nghe lời bè bạn
tinh bơ mà sống qua ngày
nợ nước nợ nhà chưa trả
sợ chi cái thứ nợ say ?
năm bảy chén sầu cạn sạch
mặt mày như thịt heo quay
rưng đùi đọc thơ ả guyễn Bính
người hành phương nam loay hoay
thơ người tràn giòng ảm ức
mắt ta ráo hoảnh mà cay
cho khó nói chi đến bán
dễ gì gọi lại gió mây
người chết được chôn cũng đỡ
ta rồi không biết sao đây ?
sống tạm chết nhờ đất lạ
hồn mai sau nhớ đường bay ?
quê nhà ở phương nào nhi
cúi đầu tạ lỗi cỏ cây
cười nói đã quên gần hết
toan trông quanh cổ sợi giây
cảm ơn thập phương bè bạn
động viên an ủi giải bày
gương sáng treo ngay trước mặt
vốn đời sẵn khỏi cần vay
vui lắm có ngày cũng chết
buồn nhiều giảm thọ càng hay
có người hình như đã khóc
có người cười vỡ đắng cay
có người giận đời hằn học
chung qui một đám ngậy ngậy
ta ngồi dòm xem thiên hạ
ngẫm ra ta cũng một bày

ngôn ngữ như là cái rọ
mà hồn bát ngát như mây
ai nhốt được ta trong rọ ?
ai sống giùm ta hôm nay ?
đã biết hoàn toàn vô nghĩa
sao theo hoài cuộc chơi này ?
lỡ bắt chước người nắn nót
gắng đừng run nhé bàn tay
chân dung vẽ theo từng chữ
mà suy ngẫm bản mặt dày
cũng được gọi là yêu nước
mới mò qua Mỹ qua Tây
phát phơ làm tên lỗ vận
chán đời hay chán mình đây ?
thơ thần đắng chua cay cú
khật khùng tỉnh cũng như say
làm dáng ưu tư thời cuộc
hăm về quê mẹ ra tay
quần quanh trong lời nói dóc
soi gương trợn mắt cau mày
giả dụ toàn dân phục quốc
có hôi hương thật không đây ?
cơm áo xú người vất vả
lòng ơi xét lại điếm này
chưa chết sao ta lắm cảm
lặp hoài những chuyện không hay
mặt trời vẫn soi thiên hạ
ta vẫn thờ ăn hàng ngày
cho dù đời mình vẫn rỗng
đừng hành hạ lắm cái thân
hồn hời hồn ơi ở lại
cùng ta cho hết kiếp này
buồn quá, quá buồn hãy gắng
nằm ru mình ngủ đêm nay
ai tắt giùm ngôi sao sáng
ai nhốt giùm cơn gió bay
ai gọi tên ta một tiếng

ai nắm giữ ta bàn tay
ta hát hay là ta khóc
xin cảm ơn người cho vay
xin tha thứ ta tham sống
đêm nay, đêm nay, đêm nay...

(â .â .C.â)

Tuyên Thệ

xòe bàn tay mặt ngang vai, đứng
tôi đọc theo người năm bảy câu
nước mắt khi không mà chọt ứa
vui buồn dòn đập dầm lên nhau

lòng mở ra ôm đời trở lại
từng ngày trống rỗng đã qua mau
dấu vì tủi nhục hay hãnh diện
giọt nước mắt tôi vẫn một màu

ai chúng giám cho lời tuyên thệ
tôi vừa lặp lại rất ngây ngô
lòng tôi chiếc lá phong nho nhỏ
hay vẫn lá tre buồn phát phơ?

cảm tạ ả ử Hoàng cho đất sống
cho đời vay mượn những tin yêu
quốc ca bập bẹ theo người hát
không hiểu vì sao lòng buồn thiu

xòe bàn tay mặt ngang vai, đứng
tôi có hai thằng tôi sáng nay
hai trái tim trong một cơ thể
nhìn ra rõ mặt kẻ lưu đày

Gởi Quà

tặng anh Đặng Tiến

nghe tin anh về thăm quê quán
chẳng có cái gì để gởi theo
nước mắt chắc chưa cho nhập khẩu
đô la lặn đạn mãi còn nghèo

nhớ ra trong trái tim còn sót
đôi câu vè cũ ẩm hơi mưa
xin anh đọc thuộc về quê đọc
cùng những bạn bè ta thuở xưa

để chúng tin rằng tôi vẫn thương
từng hè phố cũ, từng con đường
từng con mương nhỏ, từng bụi chuối
từng tiếng ầu ơ, tiếng trống trường

và hãy nhấn giùm lửa đấu tranh
vẫn hồng như thuở tuổi xuân xanh
tóc đôi ba sợi lăm le bạc
lòng vẫn cầm quân hô chiếm thành

hành lý của anh chật hết chưa
cho tôi gởi nốt chút âm thừa
đêm nay chỉ có mình tôi thức
đốt thuốc ngòi nhìn sợi khói thừa

(ã . ấ . C. ấ)

Chiều Nắng

thay Lý, thương gửi về ba

hôm nay ba đến sở
cũng sớm như mọi khi ?
tay ba đầy dầu mỡ
như ngày con chưa đi ?

ba vẫn yêu nghề cũ
vẫn nằm dưới thùng xe
trên xe còn gì nữa
sao như có ai đê ?

xe ba giờ đã mất
mẹ con cũng không còn
con theo chồng phiêu bạt
gia tài ba: trống trơn

ba ơi cho con hỏi
năm nay ba mấy mươi
tóc bạc thêm mấy sợi
môi còn biết mỉm cười ?

ba ơi cho con hỏi
tan sở ba về đâu
cửa xưa ba còn đợi
nghĩa địa nào mai sau ?

chiều nay con làm việc
trên tầng lầu rất cao
chợt nhìn ra cửa sổ
nắng đẹp như hôm nào

phải chi con có cánh

phải chi con là mây
phải chi con là gió
phải chi là cỏ cây

ba ơi con không khóc
chẳng qua là bụi vương
mắt con còn phải tránh
những chông gai trên đường

xin cho con được ngủ
thật yên lành đêm nay
để được mơ một phút
nắm tay ba trong tay

thư từ dài mấy lá
khiêm duyệt gì quá lâu
hãy cho tôi được thấy
nét chữ run run sầu

ba ơi chiều nay nắng
con đứng trên lầu cao
hồn bay theo mây trắng
đâu biết mình chiêm bao

ước gì con được khóc
như buổi chiều hôm nào

(ấ . ấ . C . ấ)

Nghe Kinh Ngắm Phật Ở Làng Cây Phong

1.

quì chân lắng nghe tụng kinh
hoàn toàn không hiểu nhưng hình như mê
mỡ theo chuông vọng bốn bề
mang hồn lãng đãng bay về tây phương
tây phương là cõi cùng đường ?
giật mình rớt trúng cái buồn ngủ tôi

2.

quì chân thiệp giữa thiền đường
lơ mơ gặp Phật như tuồng rất thân
bàn tay Phật nhẹ nhàng nâng
tôi lên lưng ngọn bạch vân bay hoài
chẳng gặp ai, chẳng thấy ai
chỉ nghe thoảng tiếng thở dài của tôi

3.

Phật ngồi trên đóa hoa sen
còn tôi quì giữa bóng trăng ngấm ả gười
ngấm ra Phật có khác tôi
vì tôi tâm động buồn vui với đời

(M.E.L.ả)

Khắc Thơ Lên Góc Bờ Đê

1.

bốn mươi năm trước, thời lên chín
ở trọ gần bên một mái chùa
ngày ngày ngắm Phật đăm quen mặt
thân thiết như thân với nắng mưa

mười năm sau, bỗng dời chỗ trọ
đêm đêm mỡ vọng nhịp theo tim

huyền chuông lơ lửng trong hồn mộng
bóng Phật hồ như tháp thoáng chìm

ba mươi năm tiếp, lại dòi chỗ
đầy tuốt phạm thân biệt xứ người
lâu lâu tạt vôi vào chùa mới
thăm ngắm Phật tìm đôi chút vui

bốn mươi chín tuổi chưa nhìn tận
ưu thức động thom vóc dáng ả gười
ước chi thân thể mang tâm Phật
đổi hết đời ta để biết cười

2.

trầm mặc giữa rừng bắc mỹ xanh
chùa làng Phong ảm khói hương thanh
đàn mây tọc mạch nghiêng trên mái
ngắm nắng vô chùa uống tiếng kinh

tôi ở phố đời lên viếng thăm
buồn vui đầy đủ giấu trong lòng
sao run chân quá khi quì gối
làm lạc lời cầu nguyện thành tâm

Phật chẳng trách gì khách hành hương
chỉ dăng lên được chút bụi đường
vớ đôi tay chấp trong im lặng
chịu đựng giữ gìn riêng vết thương

tôi sắp hết đời, chưa đọc kinh
mở kinh mà cứ ngắm tay mình
lâng lâng lòng vụt theo chuông mõ
rùng mình ngắm Phật, Phật làm tỉnh

3.

hết chỗ rong chơi, tôi đến chùa
ngồi ngoài sân ngắm mõ chuông khua

thứ hai nắng đẹp sao chùa vắng ?
trống hốc lòng tôi trước gió đùa

muốn đẩy cửa vào thăm viếng Phật
mượn trầm hương tẩy nỗi sầu riêng
nhớ ra thân thể không toàn vẹn
sợ Phật đau lòng, đành đứng yên

sinh diệt tất nguyên theo định số ?
quả nhân, nhân quả, luật trời ban ?
tâm xà khẩu Phật, tôi u muội
cảm nhận đau thương của thế gian

có có không không tro cốt nát
mai này lỡ động đáy lư hương
vô tình hiển Thánh hay thành Phật
ai thế tôi qua những ngã đường ?

(M.E.L.ả)

Dạo Núi

vịn vai bạn, lần theo chân dạo núi
chiều theo người, nắng quán quít bên vai
gót nhón gót, bởi ngại lòng để lại
vết thương đời cho sỏi đất tàn phai

bạn vui miệng kể chuyện cây, chuyện cỏ
vạn vật này đã luân kiếp tồn sinh
xin cảm tạ Đất Trời, vô lượng Phật
đã dưỡng nuôi bao cuộc sống chân tình

bạn cứ nói, ta vừa nghe vừa thấy
vũ trụ này và cả trái tim ta

mỗi một khắc mở bùng bùng sức sống
đời bình yên lộng lẫy giữa hương hoa

(M.E.L.â)

Nhìn Trời Mây Muốn Làm Thơ

nằm ngửa mặt nhìn trời, đu đưa vông
mây lừng khùng không đứng cũng không đi
lòng bất chợt có điều gì bất ổn
cứ y như thềm, thiếu điều chi

chai rượu nhỏ trong túi quần, lẩn cấn
ngoài cửa chùa, lén rỉ rả vài hơi
máu bắt rượu rần rần xoa cơ thể
sao còn như thiêu thiếu món nợ đời ?

lục trong túi giấy bút rơi đâu mất
trước cảnh thơ, thơ để bụng, không yên
lượm viên sỏi cầm vu vơ bóp mãi
chợt hân hoan như đang tiếp bạn hiền

(M.E.L.â)

Ngồi Trên Đá Tảng

trèo lên đá ngồi xếp bằng phơi nắng
ngó mặt trời ngưỡng mộ, ngắm, ta chơi
hít thật ngọt từng hơi dài hương núi
vui như khi chưa từng biết yêu đời

nhảy xuống cỏ, dạo vòng quanh tảng đá

hỏi con sâu đã hưởng thọ bao lâu
bè một nhánh cây khô, trầm tư nghĩ
nắng hay mưa đời sẽ sớm phai màu ?

xoạc chân đá lên bụi bờ lau cỏ
mừng thấy rừng sẽ giữ chút hương ta
rừng mình, khoái, lại trèo lên tảng đá
ồ mặt trời, cũng thanh thản như ta

(M.E.L.ả)

Nhật Ký Tùy Hứng

25.3.1992

sáng nay buồn quá, ngồi cười
giọt mưa tưởng gọi ngậm ngùi bay vô
với tay nắm, chẳng giọt nào
rừng mình nghe âm ướt vào thâu tim

4.4.1992

mười giờ tôi định làm tình
Houston, bạn gọi, giật mình, tạm ngưng
năm trường tán ngẫu lung tung
chuyện nào bằng được cái lung thơm nồng

5.4.1992

ngồi chơi với Trịnh Công Sơn
bảy năm bỏ rượu chẳng hơn được gì
quí nhau uống một vài ly
nghe hương rượu chẳng có chi khác thường

8.4.1992

nửa ngày đi với Đinh Cường
phố người gặp lại sắc hương quê nhà

nghiệm ra, quê ở trong ta
ở trong kỷ niệm đậm đà mới tinh

17.4.1992

mỗi người đeo mặt nạ riêng
vô tình nhìn rõ đăm phiến lòng nhau
ta đây cũng đại ma đầu
trách chi thiên hạ vương hầu chung quanh

24.4.1992

đi chơi sợ chết dọc đường
viết đôi chữ để đầu giường dặn em :
trước khi ngủ, nhớ gọi tên
hắt hơi, ta sẽ không quên trở về

25.4.1992

bảy năm xa vợ đôi ngày
đêm nằm thừa thãi chân tay quá chùng
lòi ra cả cái nhớ nhưng
lâu nay ngủ kỹ trong từng khớp xương

6.5.1992

nhận thư tác giả Bảo Rừng
đọc đi đọc lại độ chùng mười câu
tìm hoài không gặp buồn đau
chỉ trơ những cái gốc sâu lặng câm

14.5.1992

phóng lên phi trường Dorval
dạo chơi một chặp loanh quanh rồi về
xe ai cứ chạy cặp kè
liếc qua đặng ngọn tóc thề đông phương

8.6.1992

chờ khuya, gọi Virginia
ngâm nghe Vĩnh Điện phiến hà anh em
thương nhau còn nhớ cái tên

đã là hiếm quý đời lênh đênh này

10.6.1992

làm thơ được bốn năm câu
thấy trời nắng đẹp vuốt đầu ra đi
chạy vòng theo gió xuân thì
lòng phơi phới trẻ như khi hẹn hò

17.7.1992

phơi đầu đi giữa chợ trời
say mê sờ mó vết thời gian đi
đụng đầu vào đoạn cổ thi
thương thân tróc vảy trầy vi của mình

20.11.1992

Lưu ả guyễn rủ uống cà phê
thích đi nhưng lại ngại về quá khuya
phải chi bạn mời uống bia
điều nghiên thêm những “mộ bia” xứ người

1.12.1992

nằm nghe yến hót miên man
khoan thai thanh thoát nhẹ nhàng nhón nhơ
đất trời đầy ắp hương thơ
kéo chần đáp bụng vu vơ mỉm cười

15.5.1993

trên bờ đập Carillon
sát ngư độc cước mở lòng ra phơi
bạc đầu mê muối ham chơi
rùng mình thiện ác thả trôi hồ đồ

(M.E.L.ả)

Sinh Nhật Rông Năm 1995

ngày mười tháng một lên đồ lớn
coi thử đời mình thay đổi chẳng
đã lâu sinh nhật như húy nhật
hợp ngum cà phê chặn bản khoãn

thân thể vừa ghi thêm một năm
tuổi ta, hơi quá cái năm lăm
tuổi tây, tròn trịa đầy năm bốn
đời sẽ *gratuit* được mấy năm ?

đứng sửa bộ mình trước tấm gương
mắt quầng, mặt nám, tóc pha sương
toàn thân chỉ sót một hào kiệt
là cái anh hùng không có xương

uống nhé, mình mời mình một ly
thở ra cho hết cái sầu bi
hít vào thông thả cho đừng biết
lòng dạ thịt da đang nghĩ gì

hãy sống đàng hoàng, sống thanh thoi
càng già nhất định càng chịu chơi
để cho hồn vía bay thơ thần
động lại thơ xanh một góc trời

uống nhé, ừ mình đang uống đây
bóng đâu ? chưa cụng chén, đã say ?
hay ta, mất nốt, không còn bóng ?
tự dối mình đang sống mỗi ngày

(20 ả gười Việt Canada)

Bài Kỷ Niệm Tròn 10 Năm Ở Canada

mười năm lơ ngơ không ngon giấc
co duỗi không qua khỏi cái giường
hít thở cảm hơi vài cơn mộng
buồn ngấm, chùng như sắp thối xương

ta nhét mặt mào vào dưới gối
nhắm nghiền hai mắt, có vì sao
vẫn nghe thấy cả cơn địa chấn
từ cõi lòng không một tiếng nào

ta dúi chân tay vào chăn ấm
cứng tê da thịt, có sao như
đang đi khắp cả quê nhà cũ
trần trời như khi lỡ giã từ

ta nhốt lòng ta vào mộng寐
tưởng bòn hút được chút bình an
mười năm lăn lộn trên giường nệm
sốt lại đời sau mấy tiếng than ?

bung mặt ngó mông, trời bão tuyết
khí lạnh như tuồng giảm bớt đi
bài thơ viết dở nằm dưới gối
lòng rỗng, đầu không một ý gì

mệt mỏi đang luồn quanh xương thịt
nằm im nghe ngóng bước thời gian
vô phương chống đỡ tàn phai phủ
từng tế bào treo trắng cờ hàng

mười năm đủ để thay toàn bộ
một giấc mơ thơm một cái nhìn
ra đi đâu nghĩ câu cầu thực

sao rụng rơi dần những niềm tin

lấy kim chích máu tim hương vị
của Hùng Vương, Lê Lợi, Quang Trung
thừa tự bao đời nguồn nghĩa khí
để buồn trôi đến phút lâm chung ?

ngó quanh trống vắng người tâm huyết
soi lại mình trơ nổi chán chường
già hơn chúng bạn cùng con giáp
quên phút từ lâu một vết thương

chẳng lẽ chưa quen đời lưu lạc
sống ở nhà thuê, chết hoá thiêu
sớm tối đi về, trời đất lạ
cách biệt không gần bằng mền yêu

ứa bao nước mắt lần tuyên thệ
khoác thêm một quốc tịch lên người
thi hành nghĩa vụ công dân mới
môi mỗi ngày quên một nét cười

từng tiếp mồ hôi cho nhịp sống
thay nghề đổi nghiệp đã bao phen
trăm nghề một nghĩa chung lao động
sao nhói lòng theo nổi nhọc nhằn

xưa kia chưa ngã thay đầu chợ
chừ găng đê đơn để xin ăn
cũng may chưa hội đủ điều kiện
bị bác đơn, lòng nhẹ bản khoán

mười năm đủ để thay toàn bộ
một giấc mơ thơm , một cái nhìn
mừng thay chưa thể mòn hao nổi
trái tim rục rở quý yêu em

mười năm dài thật mà mau thật
tưởng chừng như mới cách qua đêm
đoạn đời trước mặt ta còn đủ
giữ vững cho mình một trái tim

59, tôi

1.
tảng sáng nghe chim hót
xế trưa nhìn mây bay
xẩm chiều gác chân đợi
trừ đời thêm một ngày

2.
không nặng như đá tảng
chẳng nhẹ như lông hồng
thỉnh thoảng nghe gió lọt
qua lòng chút bênh bồng

3.
có lẽ vào buổi sáng
không chừng vào buổi trưa
biết đâu vào chạng vạng
kết thúc đời dư thừa

(S.Â .C.Â .T.Â .T)

Đi Về Âm Phủ

này dạ xoa qui sứ
thùng thẳng để ta đi

khỏi còng tay, dẫn độ
ta cũng về âm ty

từng nghe danh địa phủ
với đáy ngục A tỳ
nay được chuyển hộ khẩu
lòng mở cờ vinh qui

sống chưa làm quân tử
chết đâu thành khương thi
lòng hiếu lòng đã đủ
xứng danh đời nam nhi

đã qua tầng thứ nhất
ngại chi tầng thứ hai
phơi phới hồn thi sĩ
ta dễ gì thua ai ?

chảo dầu sôi, cưa sắt
xẻo thịt đục khoét xương
trả thù hay trừng phạt
cùng đi chung một đường

ồ, đây cửa thứ chín
nhẹ hắng, ta vào thôi
tâm manh nha oán hận
là đã có tội rồi

sát sanh là phạm giới
ta cầm súng cầm dao
giết con ruồi con kiến
trắng án được hay sao ?

này con chim con cá
bụi cỏ dại, chùm hoa
từng bị ta huỷ diệt
rộng lượng mở lòng ra

ta không hề sám hối
cũng quyết không rên la
rất bình tâm thọ phạt
giữ ta còn trong ta

ừ, thì ăn cháo lú
sá chi một vài tô
cho dầu chọt quên phút
cái đời xưa giang hồ

lòng ta vẫn thanh thản
bay cao hơn trăng sao
chẳng trở thành gì cả
chẳng đọng lại chỗ nào

sự sống và sự chết
vĩnh viễn từ hôm nay
là trái tim vô lượng
thơm ngát giọt thơ này

(M.E.L.ả)

Bài Thơ Đầu Tiên Ở Cõi Âm

1.
ta nằm trong cỗ quan tài
nhìn xuyên thớ gỗ, u hoài ngắm em
bàng hoàng thấy nỗi buồn tênh
xuyên ngang từng chuỗi lệ em khóc thầm
khói hương trở mũi kim đâm
lòng ta chẳng chịt rỗ âm thanh buồn
tái màu thịt, lạnh cốt xương
cái hồn rơi tuột vô phương la cà

vứt đi hoa ướp xác ta
để cho đôi mắt thiết tha em nằm
đưa chân một đoạn về âm
tạ nhau muôn dặm thẳng trăm cõi riêng

2.

ta nằm trong đất hẩm hiu
rễ cây rễ cỏ sớm chiều xâm lãng
lơ mơ nghĩ chuyện gió trăng
mưa khuya nước giọt ao sen rùng mình
trầm hương da thịt thủy tinh
bay phôi phôi lửa xuân tình trở bông
ta nằm chết, nhớ bông lông
nhớ quanh nhớ quẩn cũng không ra ngoài
quầng mi mắt, vành lỗ tai
bờ môi sống mũi chân dài sáp ong
nghìn thu em ở trong lòng
âm dương thơ vẫn đầy dòng vọng em

(M.E.L.ả)

Ngày 01 Tháng 4-2003

đánh răng
súc miệng
đi cầu
bình thân đón thêm một ngày vào tuổi thọ
thuận tay, lật trang hai
 lich ‘thời trang Thái Tuấn’
nhìn thoáng 29 ngày sắp tới
 tháng tư
 Montréal
cây sắp chớm những lá xanh
hoa đang trên đường vươn nụ

mùa dị ứng cỏ hoa sắp bắt đầu
tôi bước vào mùa hè thứ 18 ở Montréal

xuống cầu thang
không là tín đồ
nhưng trong nhà có trên năm tượng Phật
ngồi trong tủ gương
bật đèn xoay hào quang sau lưng đức Thích Ca
đánh một tiếng chuông duy nhất
tiếng chuông đi với vơi
tôi nhắm mắt thả lòng theo
vài giây mất hút
lòng thật bình an

đứng ngắm hồ cá
rải những hạt colorbits và natrafin vào lòng nước
nhìn những con electric-yellow-labido óng ánh vàng
những con hap-livingston
 tranh ăn uyển chuyển
thử lắng nghe những tiếng cá nói
nhận không ra
nhưng văng vẳng tiếng thơ lãng đãng
âm thanh vòi lọc *fluval 304*
vòi lọc *aquaclear 500*
đội nhau
nước khúc khích những dòng suối hát
đời thành thơ
vài con kennyi
đang ngậm trứng
lặn vào chân giả sơn
tôi cũng là một loại cá
đang bơi trong lồng sơn

lững thững xuống nhà bếp
kéo *rideau*
cửa kính rộng bày sân sau

nắng màu vỏ-chuối-chín-cây
trên mặt cỏ còn ngậm tuyết
nhìn *thermomètre* áp bên ngoài gương
kim ở độ C đang trừ một
trời rục rỡ đẹp

theo lệ thường
hòa nước ấm
bóp sunlight lemon fresh
vào éponges de nettoyage
rửa ly chén
vòi nước nở bọt trên bàn tay
 bàn tay
 giàu dầu chân năm tháng
mắt ngẫm nhìn
những ngón cầm bút
những ngón gõ *keyboard*
những ngón vuốt tóc
những ngón tuột quần
những ngón diu dặt
 đã sẵn sùi
 nhưng còn nguyên linh hoạt
thong thả
lau tay
tìm chìa khóa
cho xe vào *garare*
trả mặt lộ đúng lịch trình của thành phố
 giờ hút bụi
 8 đến 10
 tuần hai lần
 thứ ba và thứ sáu

lại lên gác
nhìn mặt ả ec MultiSync 75
theo explorer vào Saigonbao
lướt qua
ả guoi Viet Online

Viet bao
Vả Express...
âm tay trên *cordless wheel mouse*
ngồi một chỗ
đủ đi quanh thế giới

mỏi lưng
đẩy ghế chạy lui
đứng dậy
cầm cặp tạ 5kg thở hít một hồi
lên yên chiếc *venture*
đạp
vòng quay kêu rè rè
xe không bánh
thần trí lang thang qua cửa sổ

ở bên kia
đưa con gái
con nhạc sĩ Phạm Mạnh Cường
lái chiếc *honda* xám vụt đi
vòng cung Armand Lavergne
mở ra Charleroi đường gió trắng
ngun ngút cánh hải âu
đã trở về

vói cầm *télécommande*
bấm số
177 Bell ExpressVu giới thiệu
ván cờ giữa Saddam Hussein,
và George W.Bush
đang chơi
lúc nhúc những cuộn khói
những tiếng nổ
'Tự Do made in USA'
đang xuất cảng qua Iraq
dầu hỏa chảy về đâu ?
máu đông thành tượng đài

mấy trăm nước trên thế giới
bao giờ trở thành nhiều ngôi sao
trên một nền cờ
cho nhân loại có những đàn bò câu !
không thể không nhớ về một ngày cuối tháng ba
Đà ă ă ă

đã xa nhưng còn ám ảnh
màu cờ giải phóng miền nam
tấm giẻ đỏ
ngôn ngữ AK...

ngán ngẫm
đôi đài , 394 Fox Sports World
những trái bóng tròn đi vào lưới
vòng loại Euro 2004
Champions' league
UEFA Cup
những hảo thủ
Ronaldo, Sol Campbell, Owen, Beckham,
Rivaldo, Henry, Raul, Zidane, Oliver Kahn...
không làm quên
tiền đạo Trung lùn Hội An
thủ môn Rót của Huế
trận *hockey* đêm qua
Montréal Canadiens : 4
Carolina Hurricanes : 0
vẫn khó vào vòng sau
có hề chi, chuyện thiên hạ ?
vốn nặng tinh thần địa phương
đã trở thành Canadien
không thể không ủng hộ
lại đôi số 780, PLBoy
april playmate profiles.
Lisa Matthews
giờ cao vấy giữa vườn hoa
quay vòng phơi mỏm cỏ
tùy theo mỗi cách nhìn

nghệ thuật và gọi tình
loanh quanh những chiếc lá
chợt nhớ câu ca dao Việt ả am
lấp lánh hình tượng
lá vông - lá mít - lá tre...
lá nào cũng chờ đời qua một cõi phúc
vui tay chuyển qua
757, nuit de la...adultes seulement
chuyển tiếp
756, sex dreamers adultes
757, l'enjeu du désir-adultes
chuyển tiếp
chuyển tiếp
754,753,752,751,750,749...
kiểu cọ gì cũng cùng một nội dung
một điem đến
làm tình như làm thơ
tuyệt khoái khi hành sự

bài thơ đầu tháng tư
không mang một chủ đích
tôi hớp ngậm nước suối
từ vòi *super water dispenser*
nửa ngòi nửa nằm
đầu phòng khách
nhìn Võ Thị Sông Hương
mượt mà quý phái
phơi phới sắc hương
diễn vai ả am
trong Dòng đời
hơi đầu buồn những bóp méo
thương thương những diễn viên

mười hai giờ kém một phút
thấy đói
bỏ vào miệng viên chocolats au lait assortis
lại trở lên bàn viết

mở hộp thư videotron
hộp thư hotmail
đọc, hồi âm, gửi
không có thư Song Vinh
chưa thấy hồi âm của Quỳnh My
đưa em gái chưa gặp mặt
thương anh trai như thương những trang kinh
rất may, hôm nay không có tin buồn
những bạn ta đâu đó vẫn còn bình an

chuông điện thoại reo
hãng bảo hiểm mời
khoản nhân thọ đã đóng từ mười năm
chưa chết
mỗi năm mười ngày cúm
trời đổi nắng sang mưa
trời chuyển mưa thành nắng
những sợi gân đều hành cái chân cụt
đau như giả đò
nhiều lúc giả đò đau
rồi thành đau thật

chuông cửa gọi
mười bốn giờ, hai mươi chín
người phát thư
giao bản dịch
'Đời ả hẹ Khôn Kham'
dịch giả Trịnh Y Thư gửi tặng
không có thư và hình như đã hứa

muốn gọi bạn nói chuyện chơi
chợt nhớ
Song Thao hôm nay đi làm
Đình Cường hôm qua đã gọi
chẳng còn ai cả
Hò đình ả ghiêm, Lưu ả guyễn ..
và cả đứa em trai Lê Hân

đang cõng đời trên lưng

mọi người đều nhập cuộc
chỉ một ta ngồi không
dòm mình trong gương sáng
nao nao buồn trong lòng

trời bất chợt trở
cửa sổ nhòe bụi trắng
neige fondante
như một đám bù hong
khiêu vũ

lẩn quẩn nhìn lại mặt bàn
bừa bãi như đồng rác
những lá thư cần trả lời
chưa viết được
Lê Hoàng, Việt ả am
Trần Công Viên, Hoa Kỳ
dài cổ đợi

bao nhiêu việc dở dang
lười chưa muốn chạm tay
những cuốn video 8
quay tại Việt ả am chưa sang lại
những ảnh chụp Lyna, Vincent, ..
chưa *scan*
những *cassette*, *CD*...đứng lại nửa chừng
Khánh Hà, Ý Lan, Vũ Khanh, Tuấn ả gọc...
rồi cũng bỏ thôi
gần một ngàn cuốn *vidéo* đủ loại
du lịch, danh nhân, lịch sử, phim *action*, phim *sex*...
không biết để làm gì
được vui khi sưu tầm
hình như đã đủ ?

điện thoại lại reo

Ồ Tình Lận Lưng

ả guyễn Sao Mai cho biết
Wordbridge magazine đã xong
cây cầu thơ văn đã bắt vào thế giới
đến đâu đến đâu
cũng là cuộc chơi
của một kẻ có lòng
cùng văn học

mười lăm giờ 3 phút
le canal nouvelles TVA phát tin
về bệnh SARS
thấy những người mang khẩu trang
nhớ Việt ả am
vài phút
tắt *tivi*

mở *dvd*
ánh Tuyết trải ra ‘Trăng Sáng Vườn Chè’
hương vườn thơm lừng trong phòng ngủ
ngó những cuốn sách
đã đọc và chưa đọc
trên bàn, trên giường, trên thảm...
chen chúc trong những tủ sách
 hàng trăm chữ ký tác giả
 sống
còn giữ được bao lâu ?
sáu mươi hai tuổi rồi
chẳng thể không bán khoản

đã sắp đến giờ vợ tan sở
mười dòng lếu láo vẫn chưa xong
làm sao mà xong được !
chẳng phải là cái nợ
chỉ vì còn ham chơi
thơ ?
đâu phải
tuổi trẻ ‘đương đại’ đàng hoàng

tuổi già vung vãi bậy bạ
cứ gõ
chết con giáp nào đâu
thôi uống hai viên Advil
nhức đầu quá trời
đã mười lăm giờ ba mươi sáu phút
wow !

(thứ ba, ngày 01-4-2003)

Ngày 01 Tháng 5 – 2003

hôm nay, ngày một tháng năm
Montréal trời mưa dầm
vươn vai ngáp vặt, nhìn giọt nước
buồn ngủ mà không muốn đi nằm

xớ rớ trong phòng, ngó tấm gương
mặt ai trên tráo, quả dị thường
cái già đóng ụ hai vành mắt
nhìn sững một hồi cũng dễ thương

không nói, không cười, không thờ ra
ai nghe mà nói, cười với ma ?
thờ ra ? chẳng đại, làm trôi hết
trăm thứ trong lòng, uống lắm nha !

mở Xứ ả ằng nhìn lòng băng khuâng
cái của tôi dư được lột trần
nghe đã trong lòng, pha ly nước
ực một hơi dài như mới xong

mưa vẫn mưa mù cửa kính trong
ngọn cây gió níu đảo lòng vòng
vài em da trắng tay che tóc

thả lỏng váy xòe gió thổi cong...

tôi quả thật tình không nhớ ra
năm nay mình đã sáu mươi hai
chỉ vì cái muốn vu vơ ấy
vẫn trẻ y như hồi con trai

hôm nay, ngày một tháng năm
Montréal mưa, mưa dầm
tôi trong phòng ấm mà nghe ướt
và nhớ vô cùng những mỹ nhân

Mừng Sinh Nhật 64

đụng đầu vào tuổi sáu tư
chưa thành ông lão hiền từ thời xưa
chỉ dường như mới hơi vừa
giàu hơn một chút đong đưa ngày buồn

thật ra đâu có ngồi suông
khi yêu thương vẫn bình thường thành thói
cái da cái thịt theo đời
cái tình cái mộng vẫn ngồi trong tâm

sáng nay thức dậy sờ cằm
đám râu năn ngoái vẫn nằm bình yên
soi gương gặp khuôn mặt hiền
mỉm cười càng biết mình hiền hơn xưa

mắt môi mày mũi vẫn thừa
nét duyên đáng để đày đưa với tình
thật tuyệt vời, thật hiền linh
cái bình thơ chứa trong mình lâu nay

rớt ra một chút mừng ngày
ra đời của một dòng mây phiêu bồng
từ mênh mông tới mênh mông
chẳng kỳ hạn mấy chục năm bao giờ

sinh nhật tôi, sinh nhật thơ
vừa thật vừa giỡn...vu vơ ấy mà
sáng nay tôi quả thật là
ông tiên phúc hậu tặng hoa cho mình

(thứ hai, ngày 10-01-2005 nhằm
ngày mừng 1 tháng chạp ả âm Thân, ngày sinh thứ 64)

Gặp Con Ruồi Chết Ở Bệnh Viện Cabrini

lại được vào nằm chơi trong bệnh viện
qua ngày thứ hai chùng sắp tà tà
năm bịch nước truyền vào, rút ra mười ống máu
hai cánh tay gân ngán ngâm thở ra

nằm không, mỏi, lưng mòn, vai lực bực
dạy đi quanh cho thư giãn thần kinh
bệnh viện Ý đậm đà màu sắc Ý
giữa phòng treo thánh giá, Chúa lim dim

đến cửa sổ áp má vào mặt kính
nắng tươi non nhờ tuyết rửa hôm qua
từ lâu năm nhìn xuống đường xe chạy
thèm oi thềm sức khoẻ sắp chia xa

chợt ước có một ống dòm loại xịn
nhìn đây nhà nhiều cửa kính bên kia
chắc sẽ gặp vài Thúy Kiều chải tóc
khoe gáy thơm, hay còn hơn nữa kia

bỗng khựng lại ngay dưới tầm tay vịn
một con ruồi, tuyệt quá, rất Việt ă am
đen, nhỏ thó, chết vẫn còn nghịch ngợm
nằm ngửa dương chân, râu vểnh hiên ngang

con ruồi nhỏ vào đây trước ta, đã hẳn
thèm nắng trong hay thích sống tự do
tại sao chết âm thầm bên cửa sổ
thân nhân đâu, quê quán tận nơi nào ?

ngậm ngùi ngó con ruồi, buồn một chập
quay lại giường nằm ngắm Chúa bao dung
quyết chẳng nghĩ, chẳng suy tư gì nữa cả
sống chết hồn nhiên đến phút cuối cùng
(11-02-2005)

10-01-2006, Sinh Nhật 65

chưa lặn ra khỏi chỗ nằm
không đi đã tới sáu lăm mất rồi
thôi thì nhóm dậy dòm chơi
cái râu, cái tóc, cái môi thế nào
đã ra sao, có làm sao
còn không mấy đồng chiêm bao đóng dày ?

nhìn qua chợt gặp mặt mày
của ông cố nội tôi ngày xa xưa
thiếu có thiếu, thừa có thừa
nhưng xem ra cũng đành vừa lòng thôi

bước năm bảy bước, lại ngồi
lắng nghe động tĩnh tiếng đời vãn vi
làm chi cũng chẳng ra gì

sau lưng bụi lấp đường đi bao giờ

quờ tay tìm cái túi thơ
lượm ra mấy ngọn lòng tơ mượt tình
hồn thơm quen thú rập rình
nhảy lên phiếm chữ rùng mình hóa thân
kéo tôi đến sát, về gần
bạc thêm cánh cửa thanh xuân thuở nào
còn y nguyên nổi nồn nao
như thời chưa biết làm thơ cúng dường

hóa ra mình còn dễ thương
sáu mươi lăm tuổi đường đường... trẻ thơ
chải đầu, lau kính ngời chờ
để coi ông bạn vàng nào ghé thăm

check mail như dóc đáy lòng
những lời chúc đã qua sông bao giờ
chưa lú nhưng chắc dật dờ
lâu lâu thoáng nghĩ bàn thờ đặt đâu
và rồi ở đó bao lâu
nại hà kiêu dẫn về đâu cho cùng ?

**về đâu cũng giữ dài lưng
để mà công cái vô cùng của em**
tháng giêng nhờ vậy giàu thêm
bài sinh nhật của một tên yêu đời

9 giờ 30, 19-01-2006

Một Sớm Mai

dậy thấp hương cho thơm nhà
sắn dịp mượn khói công ta phiêu bông
dầu rắng vẫn chỉ lòng vòng

không qua khỏi nỗi cõi lòng âm u

lâu nay quen phận ngồi tù
quản ngục là vợ, cai tù là con
nâng niu không để hao mòn
mà sao lông tóc cong vòng, chớm sương
cộng thêm mấy sợi xương sườn
đề xương sống sát đất buồn từng giây

bắt đầu đã mấy năm nay
tôi rình tôi thoát kiếp này ra sao

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Tượng

gom các ngài nhốt chung vào tủ kính
ta đã có phân toan tính dựa hơi
cũng có thể chỉ vui tay trang trí
thấy các ngài ngộ nghĩnh muốn chung chơi

ngài Quan Công mặt mày dầm trong rượu ?
mắt cùng môi chưa có dịp tập cười ?
ngọn râu nhọn dựng chừng bao nhiêu bụi ?
danh và linh thành tựu tự máu người !

ngài Lã Vọng thân oằn thơm ngọn trúc
búi tóc gom được mấy nhúm mây xanh ?
lòng thanh thản quăng xa bao nhiêu dặm ?
mà vô tình câu được mớ thanh danh ?

ngài Thổ Địa suốt bốn mùa phơi rồn
mặt như trăng búng một cái ra hương
đời thong dong nhờ đi chân chữ bát ?

trẻ quanh năm nhờ lấp ló bên giường ?

ngài Thần Tài thùng thỉnh hia, áo, mào
chạm danh xưng đã ngài ngài kim tiền
vàng ròng cả từ con chim màu nhiệm
đời râu mày mua được mấy nàng tiên ?

tôi từ lâu cũng đã là pho tượng
tôi chung tôi để hù dọa tôi chơi
và có lẽ, thêm một người thưởng thức
hỏi nhỏ em, có phải đã chịu chơi ?

(S.ả .C.ả .T.ả .T)

Thơ Vụn

cần thiết

tuổi trẻ cần tôn giáo ?
. không cần
cần tình yêu ?
. không cần
cần cơm áo ?
. không cần, cần tự do

chiến tranh

một con gà trống đỏ
một con gà trống đen
cùng nhìn về phương đó
khát vọng và bản năng
cả hai cùng hăm hở
đá nhau không nói năng

sự nghiệp

tưởng chơi
mà không chơi
dù chỉ
như bụi thôi
dầu cho còn đọng lại
cũng từ từ
bốc hơi

tình yêu

suốt năm thập niên rười
tình yêu vẫn ưu tiên
dành nhiều cho phái nữ
đại diện nhận
là em

căn bản

người đời
sống để chơi
không phải chơi để sống ?
riêng tôi thì ngược lại
cứ (rong) chơi, cầm hơi

thời gian

người xưa nói:
trẻ chơi gà
già chơi chim
vậy ra
tôi già miết
từ thời còn phơi chim

tịnh tâm

hít nhẹ vào
giữ lại
rồi từ từ thở ra
mắt nhắm nghiền
vẫn thấy
tha thướt đám đàn bà

trả lời chung

vẫn mạnh nhưng không khỏe
nhớ lắm,
nhưng lạ lùng
cây bút nhẹ như cũ
nổi chán nặng vô cùng
trang giấy chờ
ngày tháng
cùng hai chữ
x...thân

(V.T và Sả Cả Tả T)

Xin

những con đường chưa qua
những nơi chưa kịp tới
còn quá nhiều trong đời
sao vội vàng già cõi ?

những người, chưa kịp yêu
những thơ, chưa kịp viết
còn quá nhiều trong ta
sao mon men cáo biệt ?

lòng người thơm núi sông
đất trời thơm da thịt
cõi cư ngụ sắp đời
có còn được sinh diệt

sống, chết cũng vui thôi
miễn sao đừng quằn quại
xin cho khi hấp hối
làm được vài câu thơ

(S.Â .C.Ả .T.Ả .T)

Nửa Đêm

quen con mắt, nửa đêm thường thức giấc
co chân đê ngang eo vợ lấy hơi
tay thánh thiện thăm cái chân cái rốn
mỗi phân hương hút được chút yêu đời

cũng nhiều lúc mây mưa về một chặp
cũng có khi mệt ngủ bị xô tay
nguồn thi hứng bỗng nhiên đành chông gọng
mặt quay nghiêng tay gối sát chân mày

những lúc đó toàn thân thường bất động
nhưng cái đầu đi tuốt luốt đầu đầu
điểm không hẹn, vẫn tò mò ghé tới
đám bạn chơi, chết sống vẫn đọ nhau

đám qui ấy, thẳng nào coi cũng ngộ
lòng như sông đời phung phức vẫn thơ
tội một cái, chẳng tội cùng hiền hách
(thiếu lưu manh, thủ đoạn, có hơi khờ)

may một cái, cả đời đều mê gái
dầu đề huề vợ đẹp với con ngoan
của trời đất đãi riêng người lãng mạn
huống chi tim nam tử rộng vô vàn

may cái nữa, bên tình còn có rượu
cái hơi cay thân thiết quá tuyệt vời
buồn cứ níu ông Lưu Linh tâm sự
người cùng thơ có rượu công qua đời

tìm đến bạn là tìm về mình, có lẽ
nửa đêm thừa- ngủ, thức vẫn là tôi

(S.â .C.â .T.â .T)

Đổi Trò

làm thơ làm thân lâu ngày
đâm ra đờ đẫn mặt mày khó coi
bây giờ, tấm gội hắt hơi
làm chàng họa sĩ coi mòi bảnh hơn
ít ra ngắm nghĩa chòn vòn
khỏi để thiên hạ đánh đòn : tà ma !
nhìn hoa hắt vẽ ra hoa
nhìn hồng nhan chẳng lẽ ra sữa trời ?
thôi thì, trước hết vẽ tôi
nhờ treo trang báo, hù người khỏe tim
đời vui nhờ những tiếng chim...

(S.â .C.â .T.â .T)

Ngảng Chào 2000

ta từ thế kỷ hai mươi
bước qua hăm một, tươi cười khỏe ra

ta từ thế kỷ qui ma
bước qua thế kỷ người ta, hòa bình

ta từ thế kỷ ngục hình
bước qua thế kỷ nhân tình thiên thang

hoan hô anh bạn 2000
trái tim theo sát hai bàn chân đi

(S.ả .C.ả T.ả .T)

Lời Nguyễn Pháp Trùng

chắc trời còn xanh lắm
cho tôi quì xuống đây
tiếng ru nào trót dậy
chắc buồn mà không hay
tôi tay đây vòng buộc
thân che lòng cát này
quê hương sâu tôi đây
mắt nào nhìn lại đây ?
hỡi người anh phía trước
hỡi người bạn sau lưng
hỡi từng viên đạn nhỏ
cho tôi ly rượu mừng
mùa xuân nào lại tới
lời ca nào lại bay
giấc mơ nào của mẹ
tiếng lệ nào của em
cho tôi xin mở mắt
nhìn tay người đang run
chiến công nào cao lớn
hơn mạng người đau thương ?
lạy trời tôi đừng biết
tôi là người như anh
lạy trời tôi đừng biết
tôi chết vì tay anh

(C.T.L.ả)

BẠN VÀNG TRONG
CHÁI THƠ TÔI

LUÂN HOÁN

Tháng Bảy, Nhớ Người

phà hơi vào từng ngón tay
cho vừa đủ thổi tình bay giang hồ
vãi lòng lên ngọn nắng đào
cho thơ từng đóa nở vào hư không
tôi ngồi nhớ quần bông lông
nhớ con Bướm Trắng phiêu bồng năm xưa
nhớ Đôi Bạn một đêm mưa
ngồi bên nhau vẫn thấy thừa nhớ nhưng
phượng hoàng chưa nở xa rừng
Dòng Sông Thanh Thủy bỗng dung biệt nguồn
nhớ liền với mạch tiếc thương
nên buồn bất chợt ,nên buồn băng quơ
giải buồn đành tạm làm thơ
đi qua đi lại ngu ngơ đã đời

vẫn nhân về, đã về rồi
một vuông chiếu, một chỗ ngồi quanh hiu
một đời thu hoạch bấy nhiêu
nằm trong mộ chữ thiu thiu trăm đời

ơ sao tôi lại nhớ người
nắng trưa tháng bảy bỗng lười chiêm bao

(V.T)

Trên Vuông Chiếu Đời Ta

không biết ta buồn hay ta vui
ta què, ta cụt, chớ chưa đui
phối ta nào phải bầu trời rộng
sao có mây sàu bay ngược xuôi ?

tiết kiệm ngôi không đành tắt điện
trắng đêm muỗi đốt phải rung đùi
phải chi qua khỏi thời kiêng cũ
vào ăm vợ nằm e cũng vui

lạ quá sao trời không nổi gió
tháng ba sao nắng cháy da người
rảnh rang đâu dễ nằm co ngủ
muốn viết bài thơ nhưng cứ lười
lười thấy lười nghe lười nghĩ ngợi
biết đâu khỏi bị thể nhân cười
ba mươi lăm tuổi già như đất
còn kiếp trâu cày đến mấy mươi ?

lạ quá sao ta không chịu chết
trong trăm lần dự trận săn người
còn đây mảnh đạn sau vai trái
trời lạnh, tưởng chùng tay đã xuôi
còn đây tiếng nổ trong tim đập
giấu mặt vào đâu trốn ngậm ngùi ?
than ôi người bạn trời Việt bắc
đã cưỡng bách ta phải giết người

lạ quá sao ta không chịu ngủ
đêm dài, đêm vắng, đêm tối thui
hình như ai gọi ta đầu ngõ
giọng của ma trời, giọng của hời
thôi được, bạn hiền, bàn chân gỗ
gắng dạo một vòng, ta với người
non sông nào rộng hơn buồn khổ
hạnh phúc nào hơn đêch cần đời

bỗng nhớ cha già trong cửa đợi
mắt vàng theo nắng trải lòng phơi
rùng vai nhốt gió chiều làm bạn
hồn bùa quanh trời nghe lá rơi
cô đơn đây chén cơm qua bữa

thương nhớ cam lòng nuốt cảm hơi
ba năm không thấy thẳng lãng sĩ
ngẩng mặt trông nhờ chút mây trôi
bảy năm xa cách thẳng du sĩ
lòng mở cho tình qua bể khơi
ô hô hai gã con trai đó
sẽ nhuộm đầu ta được mấy đời ?

bỗng nhớ cả trăm thẳng bạn cũ
mỗi thẳng phiêu bạt mấy mươi nơi
Huy Giang đã hết đau bệnh phổi
và vẫn làm thơ ngợi ca đời ?
Thục Hiền của bạn còn đâu đó
thơ tiễn Hường xưa vẫn sáng ngời
tình phụ xuôi cho mây yêu nước
ngờ đâu kiếp lính chẳng đón mời

còn người, thi sĩ Phan Duy...hỡi
có còn vờ điếc với vờ đui
trăm giây xiềng xích nào dễ trôi
máu đỏ xôn xao trái tim người
chỉ tội vợ người sang thuyền khác
sóng đời nổi gió chẳng cho xuôi
chỉ tội con người chưa biết mặt
một tên du tử giữa chợ đời

bỗng nhớ đến tên Hà nguyên Thạch
đi đâu hay đắp chiếu ngủ vùi
lâu nay sao chẳng làm thơ nhỉ
yêu quá cho nên đã đổ lười ?
hay là cơm áo chưa vừa phải
xe ngựa đưa tài phải tới lui
(tao nói điều này e không phải
nhưng tin mày không giận, mà cười)

bỗng nhớ Đynh hoàng Sa thường nói:
ho hen nhiều lúc thế mà vui

ba mươi bảy ký còn đi lính
vẫn sống nhăn răng thế mới cừ !
giờ thì bạn đã đi làm báo
ở thủ đô rồi, thế mới tươi
giờ thì bạn đã quên bè bạn
(bạn bè như thế đám đười ươi)

bống muốn học đòi Phan Kim Thịnh
mua văn bán rẻ lại cho đời
không tiền lấy phôi ra làm vốn
mực cạn xin hòa chút mồ hôi
giấy khan xin trái lòng làm giấy
chữ nghĩa đời này được mấy mươi
mai sau thấp nển trong trời tối
trái chiếu hoa nằm đọc sách chơi

bống muốn noi gương Lê Vĩnh Thọ
mười năm lưu lạc khắp quê người
gỗ đầu bọn trẻ truyền chữ nghĩa
lý tưởng hô hào cho hả hơi
áo cơm đâu dễ chi ràng buộc
tiếng gọi tự do vẫn sáng ngời
chưa chết vẫn còn chưa bỏ cuộc
máu bầm nhưng máu vẫn chưa vơi

bống muốn như thằng Vũ Hữu Định
càng nghèo càng đói càng rong chơi
lang thang với lũ-con-hè-phố
còn có ai hơn ? họa có trời
vá víu lòng sầu thơ với gạo
chê tình nhau buộc lại tao nôi
hát ca thay thế lời cầu nguyện
thượng đế quên nhìn lũ bỏ rơi ?

bống muốn, bống thêm, ôi bống muốn...
muôn năm ta làm mãi con người
không hờn, không giận, không buồn chán

sao cố cười mà vẫn chẳng vui ?
thôi thế nguy rồi, ta buồn quá
lạc quan cho mây cũng kêu trời
sao ta không chết như Sa Mạc *
khi mới vừa tròn tuổi hai mươi

giờ thôi lỡ hết, thôi lỡ hết
thơ với con ta đã ra đời
thơ với con ta vừa thắm nụ
nữ nào nhắm mắt với tay xuôi
ôi con ta đó, ba giọt nước
ba chiếc sao treo giữa đỉnh trời
ta phải sống đây, ta phải sống
hoan hô đời sống các bạn ơi
hoan hô như thể Hồ Thành Đức
năm ngoái gặp ta đã ri hơi :
" hai ta một tuổi canh thìn đây
sang năm giàu có đã đến thời "

thật đúng y bon, chàng họa sĩ
ta đang giàu có tiếng kêu trời
thuốc không được hút, rượu không được uống
người yêu nhiều chỉ để ngắm thôi
thôi nhé, thôi đành yên phận vậy
năm buồn vợ vẫn viết bậy chơi
tình dài giấy đất in chi thấu
viết để mà chơi, viết đốt chơi
mai sau ta trở thành thi bá
dầu chết, hậu sinh cũng bắt ngòi
nhớ để cho ta vương chiếu rộng
ta mời bè bạn của ta luôn

(* ả guyễn ả ho Sa Mạc – R.H. Đ.R)

Bạn Và Rượu

tặng Phạm ả huân

chưa biết yêu, đã tập tành uống rượu
men Lưu Linh lót dạ bốn mươi năm
em bữa nọ, véo đùa chơi một cái
rượu bung da thom ngát chỗ đang nằm

bạn đã đến cụng ly năm bảy bận
trái sầu non treo lẫn trái sầu già
trong khoảnh khắc, cạn ly, thành huynh đệ
đất cùng trời vạn tuế lũ chúng ta

rượu đã biến thành một phần cơ thể
như tinh, đàm, nước tiểu, máu, mồ hôi
ai bảo rượu không hòa tan với lệ
mà nhân sinh cạn được cốc tuyệt vời ?

bạn ngất ngưỡng tỉnh say quên cả sống
cùng với hoa, với nguyệt, với giai nhân
lòng vô lượng ngàn sau ai dễ biết
ngoài tửu đồ, một lũ nặng phong vân

rót tràn nhé. châm thêm cho đủ đậm
nhạc cùng thơ, văn, họa, vọc mà chơi
rượu chưa hẳn tiếp hơi người dựng nghiệp
cũng đưa chân phiêu lãng ít chạng đời

ta được uống được say bao nhiêu bận
cuối mỗi cuộc chơi lời một cuộc tan hàng
mỗi lần ngấm lũ chai ly ngã đạn
nghe như mình rơi tuột chẳng âm vang

cảm ơn bạn, cảm ơn đời, cảm ơn rượu

trời đất trống không, chai cốc trống không
lòng cũng rỗng ? ồ không, lòng không rỗng
hương bạn chơi, hương rượu ủ men nồng

(M.E.L.ả)

Mừng Gặp Một Nhà Thơ

ừ cũng như ta kẻ râu mày
cầm đời sống tạm bấy lâu nay
trả thơ làm áo che sông núi
gói mộng vào vuông giấy trắng này

tóc ẩm hơi sương đen chen bạc
buồn vừa đủ nổi sóng chua cay
chân bước hoang mang theo giòng rượu
hững hờ nghe thân xác mây bay

mỗi đũa mỗi phương trời rách nát
cùng đem hồn bón cỏ xanh cây
bỗng nhiên trời đất vô cùng đỏ
ta bại, bạn nào thắng, ô hay !

sa cơ hai đũa gặp nhau, thẹn
trời đất còn riêng mấy cõi say
bạn hỡi nhìn ta đi cho rõ
là thù hay là bạn nhau đây ?

đầu của ta chừ trùm mũ nguy
hồn của bạn chừ trắng vạc mây
mắt trao tâm sự sao ngờ vực
tai vách mạch rừng ngại vạ lây

bạn có nhớ không *lời mẹ dặn*

hoang vu nằm dưới những gót giày
ta mơ trời sáng ngời chép lại
thơ bạn run lên những ngón tay

giờ chừ đãi bạn không giọt rượu
chan chứa còn đôi giọt mực này
và đây khói thuốc chiều gập gờ
đốm lửa lòe lên được mấy giây ?

(H.T.V.ả)

Tìm Trăng

tặng một nhà văn Việt ả am

xách cái tâm thơ vào Bình Định
ngoài con đường nắng, chẳng quen ai
ở đâu hương sắc đầm Đạm Thủy ?
La Tính trôi thơm lộn tóc dài ?

lơ lửng một mình qua phố biển
Trà Vinh Phù Mỹ chỗ nào đây ?
cỏ hoa nào đỡ bàn tay viết ?
chữ thấm thịt da vỗ cánh bay

có phải chỗ này người đứng ngắm
sóng mênh mang trái khúc Hoan Ca ?
con còng ngậm gió lang thang mộng
lòng thả vãn ra mở cánh hoa

đâu chỉ con người là nhân vật
bụi, rêu, hương, phấn... rủ nhau vui
tha thiết, tình vì nguồn máu tiếp
chữ mọc chân qua thế giới người

xách cái tâm thơ vào Bình Định
tôi tìm dòm lên một lần chơi
Chữ Tình Áo Ảnh hay Phù Thế ?
Tạp Bút xanh thơm một góc trời

viễn phố mười lần tôi với nắng
đi về nặng túi xách vô duyên
chợt nghe đời trở mình trong sách
cùng lúc trăng vào âm mái hiên

(S.Ả .C.T.Ả .T)

Núi Sông Thêm Một Chỗ Ngồi

(cảm ơn người cho mượn một số từ)

bỗng nhiên mình lại soi mình
soi cho rõ nét bóng hình nhân sinh
khởi đi từ những hữu tình
những hạnh phúc của song sinh một thời

đầu xuân hà nội mở đời
một trang sử lật gót dùi phương nam
đất lành bén giọt mực vàng...
rừng văn chẳng sợ lửa tràn buồn vui
thả chân theo gánh xiếc đời
gìn vàng giữ ngọc thấp lời nhân tâm
dòng sông định mệnh phù trầm
rong bèo mấy kiếp lỗi lầm lênh đênh
bao nhiêu tâm sự bồng bênh
hồ thủy dương chứa những quên, nhớ đời ?

quả nhiên, người vẫn là người
trái cây đau khổ nên người khổ đau
ba sinh hương lửa bạc màu

tóc ai nghiêng nhánh tay màu xuống vãn
tình yêu thánh hóa vĩnh hằng
ngã ba sông ngát ánh trăng nhân tình
ngậm từng trái đắng tràng sinh
hiều dân thế giới u minh quanh đời

đời người đâu khác cuộc chơi
u hoài chi mệt cái tôi nhẹ hều
dòng vãn thanh thân trong veo
tràn vào ngõ gạch suối đèo nhân sinh

cúi đầu, một thoáng hiển linh
sầu mây, một khắc nhớ mình là ai
đi, tìm cánh tay nối dài
đấu chân cát xóa chẳng hoài lòng trông

cỏ đùm lá ngọn long đong
đốt biên giới gặp những sông núi nào ?
mai sau đời ngã tay chào
cái người vãi tứ phương, vào thiền chơi

núi sông thêm một chỗ ngồi.

Một Thoáng Buồn Bông Dưng

tặng một nhà thơ tự vận

cứ tưởng rằng tôi đang tiến người
bước năm mươi bước, lại quay lui
đi quanh phòng khách, xoay vô bếp
bước mỗi, không qua hết ngậm ngùi

người đã đi rồi, có thành thơ ?

ta vừa như thấy trên vành môi
vết răng cố giữ đôi giọt máu
vừa rớt vào tim ta đó thôi

là lệ của người, không phải ta
nhưng sao thân mật cứ như là
trái tim đập mãi trên ngòi bút
vang tận một đời nỗi xót xa

thôi thế, thôi đành, bất lực thôi
tưởng thơ thay đất tiễn chân người
nhói lòng hiểu rõ từng hồn chữ
không công giùm nhau cạn hết lời

thôi thế, đành thôi, bất lực thôi
bước năm mươi bước, khựng, quay lui
tiễn người chỉ ngộ chân ta đắm
một vũng buồn treo nặng kiếp người

(M.E.L.ả)

Bài Hoài Niệm Nguyễn Nho Sa Mạc

cũng vô nghĩa như hương đèn vàng bạc
lời buồn này trang trí giữa làn tro
hơi góp gió mênh mông đầy nỗi nhớ
ôi điều tàn từ giã ngón tay thơ

muốn gọi Bửu bằng anh cho trang trọng
sao như còn e ngại mắt lòng nhau
tình bạn hữu lòng nhủ lòng đâu nữa
khách sáo san bằng thân mật mi tau

xin đôi phút vẽ vời từng nét lệ

hồn trong hồn như thấy lại mặt nhau
tay vô vọng quàng vai trời giá lạnh
thôi một người vĩnh viễn với mai sau

hẹn vun đắp mộ anh bằng tất cả
thương yêu về trên mỗi đóa em trai
không nữa khóc sao mắt tràn những lệ
thềm cửa nào đợt nắng sắp tàn phai

ba hoa thê để làm gì hỡi Bửu
mình đã thành một kẻ lẩm điệu ngoa
thương nhớ bạn hanh hao dòng thơ vụng
viết vào lòng hay vào khoảng bao la ?

thôi mặc kệ lũ ngôn từ trôi nổi
vài năm sau mai một nỗi đau này ?
vẫn điệu hân sẽ vì nhau vẫn sống
mây muôn đời tan hợp vẫn là mây

(V.T)

Thêm Một Tin Buồn

tặng hai bạn Trịnh, một bạn vừa ra đi
và một bạn sắp ra đi

bạn vàng trong giới tóc phai
theo nhau rời khỏi khán đài nhân gian
chuyện tự nhiên, sao bàng hoàng
người đi như ngọn khói tan buồn buồn

lần tay sờ đám xương sườn
đếm thời gian, phỏng chừng đường còn qua

bạn vừa thành nốt nhạc hoa

bạn sắp thành tăng màu pha nắng trời
hoàn thành tốt đẹp cuộc chơi
còn thừa âm sắc để đời yêu thương
sá chi địa ngục, thiên đường
về đâu cũng một nguồn hương chân tình

lần tay nắm xương sống mình
biết đâu mai một thỉnh linh gặp nhau

cái buồn xoáy rộng cái đau
nghe trong mỗi ngọn tóc râu thờ dài
bạn đi cỏ lập hình hài
tôi ngồi buồn phủ kín bài bi ca

(S.Ả .C.Ả .T.Ả .T)

Bài Mừng Nguyễn Đông Ngạc Thuận Buồm Xuôi Gió

thảnh thơi đánh một giấc tròn
mặc thân nhão nát mặc hồn loãng ra
dễ gì làm được

con ma
mà thu lễ vật
người ta cúng mình

sợi hương,
sợi khói,
sợi tình
cũng bay vô nghĩa miếu đình cho vui

đi tron tru một kiếp người
không gây ân oán,
không thù hận ai
kẻ như đáng mặt

nhân tài
lòng trong như gió thoảng ngoài thiên thu
mai sau,
rủi,
lại làm người

vẫn xin tiếp tục nói cười hồn nhiên
sống thanh nhàn,
chết bình yên
bạn tôi,
coi bộ thành tiên không chừng !

(C.H.G. Đ)

Thăm Nhau Qua Điện Thoại

Tặng Phạm Thế Mỹ

chợt nghe được giọng bạn hiền
sao tôi bỗng lặng im liền mấy giây
coi kia, giọt nước gì đây
ở trên khóe mắt cay cay bất ngờ ?
Hoán ơi, nhớ quá...bao giờ
gặp nhau như thuở dật dờ ngày xưa ?
anh hỏi, tôi lặng, quên thưa
gượng tay chạm mắt lòng chưa sạch lòng
giọng anh như tấm gương trong
không soi cũng thấy thảng năm chúng mình
cái thời anh rót chân tình
lên từng nốt nhạc hiền linh cho đời
cái thời tôi mãi ham chơi
bỏ rơi một đoạn chân nơi chiến trường
nhạc anh thông cánh tay buồn
nâng tôi đứng dậy bình thường lâu nay

bây giờ, ai đỡ anh đây
câu thơ tôi chỉ sợi dây úng sâu
có còn được vịn vào nhau
vui chân qua khắp chiều sâu thân tình
nhớ cho lòng mãi rập rình
cái thương cái nhớ xinh xinh cuộc đời
sống trong anh sống trong tôi
hạt thơ mầm nhạc xanh chồi như xưa
tôi chưa thừa, anh chưa thừa
ít ra còn điểm tựa vừa nhớ nhưng
vết tình vãi rộng không trung
Hoán ơi, nhớ quá, nơi dừng, đến chưa ?

Thư Cho Lê Vĩnh Thọ Ở Bình Dương

giận đời không buồn nói
bỗng dưng nhớ đến mày
(cũng chung phường thơ thân)
viết vội cho mày hay

tao chừ như chiếc bóng
lắt lay trong nắng chiều
đời tặng cho giọt sữa
là bài thơ buồn thiêu
còn mày, sao im tiếng
"câm lâu ngày, hoá điên"
ngủ vùi chắc gì được
sống một đời bình yên

nhớ mày, tao muốn viết
thư dài như nhớ nhưng
nhưng thôi, mày đã biết
đôi dòng này, vô cùng..

Đi Tìm Nguyễn Thị Liên Phượng (1)

1.

đạp xe vào Vĩnh Điện
đứng vào giờ ra chơi
đứng trước ả guyễn Duy Hiệu
tôi thả lòng đánh hơi

tóc thề rợp ánh nắng
áo trắng đắp sân trường
cây phượng đang độ lớn
say hút những mùi hương

tôi thấy cái trống lớn
treo ở cuối hành lang
tôi thấy một cô giáo
gom bầy sáo sắp hàng

đứng ngoài cổng trường đóng
vói hỏi cái sân trường :
ai, ả guyễn Thị Liên Phượng ?
làm thơ thật dễ thương

2.

dắt xe qua cầu gió
vào thị trấn buồn buồn
mắt hỏi từng cửa phố
từng dáng hoa qua đường

thị trấn nửa cây số
vốn là quê ngoại tôi
bỗng nhiên đậm bờ ngõ

như chưa từng ghé chơi

đứng giữa ngã ba bụi
ngó xuống hướng Hội An
ngó vào ngã ả am Phước
ngó ra thành phố Hàn

đi đâu, tìm những đâu ?
bài Vàng Lạnh vì đâu
đề tặng Luân...(chấm chấm)
phải chăng từng biết nhau ?

3.

đã vượt qua cánh đồng
lúa đang trở đồng đồng
mái nhà tranh, cây mít
xôn xao ngọn gió lồng

khoe ra những tờ thư
(giấy học trò xếp đôi
mực tím chữ tròn nét
tuồng như tấm hương môi)

chàng trai trắng nước da
tiếp khách rất thật thà
nhận chuyên lời gọi lại
tôi nghe lòng trở hoa

chiều xuống, Đà ả ăng xa
ghé nhà cậu ngâm nga
bài thơ chưa kịp viết
xổ lòng bay tà...

(ghi chú: ả guyễn Thị Liên Phước,
một bút hiệu khác của ả guyễn ả ho Sa Mạc
tác giả bài Vàng Lạnh, đang ở tạp chí Mai)

Ngôi Ca Bút Hoa

tặng những nhà thơ, văn nữ

thịt da người, khối sắc hương
văn thơ từ đó nghìn phương thom lòng
tại tôi rấn mắt, ngó chùng
nụ tình vãi phía sau lưng đi về
đâm ra lòng thiếu chính tề
lượm trong hạt gió chữ đề :
- vô duyên !

văn thơ người, cõi thần tiên
nuôi xanh từng tế bào linh thiêng tình
tôi từ hạt bụi nhân sinh
vấp dòng sông- chữ- người thành linh thom
quả nhiên trời đất có lòng
giữa tâm hạt gió đôi dòng :
- dễ thương

(S.á .C.á .T.á .T)

Vui Tay Lúc Ngồi Không

như sông bên lở bên bồi
thân hoa cánh lỡm cánh lồi hữu duyên
long lanh hạt bụi thuyền quyên
là là ngọn cỏ linh thiêng trở tình
dòng dòng mưa rót chân kinh
tỏa hương huyền hoặc rập rình gọi tôi
câu thơ vừa chạm vai trời

kéo neo mà chạy lại đời thế gian

bạn trăm gậy một dây trăm
bốn phương diu đặt tiếng lòng phiêu du
đời vui nhờ gánh tâm thư
vượt qua cồn bãi buồn vui nhẹ nhàng
trầm hương hạnh phúc vươn choàng
bức tượng thánh nữ mơ màng chiêm bao
tôi ngồi dựa một vì sao
nghe trong tâm mọc tế bào yêu thương

cần bao nhiêu ngọn tóc mây
nối cho đủ một sợi dây cương dài
ngựa hồng mắt tím nghiêng vai
bay trong chiều gió tìm ai tỏ tình
sóc nâu ngậm một câu kinh
đời thom từ độ hiển linh em về
hạt tình bén ngọn u mê
nói thầm với đá lời thề vàng son

(S.Ả .C.Ả .T.Ả .T)

Qua Máy Vườn Nam Trân

1.BG

ga trời in thơ, tặng chơi
vác Thúy kiều dạo giữa trời đông phương
não, thân phơi phới vết thương
xương da bụi đóng mùi hương niết bàn
hai chân đi, đứng, mơ màng
con chim cu ngủ đàng hoàng thông dong
ấm Marilyn trong lòng
mưa nguồn Phùng Khánh nắng cồn Kim Cương

2.HND

châu rìa trong góc chùa Ông
lười, không gõ mõ, lười, không nguyện cầu
cái tâm trôi giạt về đâu
để cho cái mộng lộn đầu lộn đuôi
ngắm quê tình, khoái rung đùi
thả thơ vãi những ngẫm ngùi đi quanh
nửa đời trường mạn, thành danh
nhà thơ của những gốc chanh, gốc cà ?

3.HNT

cho dù níu chặt chân cầu
hồn thanh xuân vẫn phai màu gió bay
phố xưa nhưng nhức đầu giày
đi về lững thững hồn đầy bóng hoa
tiếng thơ chải chuốt mượt mà
hồn phơi phới lạnh nép tà áo thơm
vùi đời dưới gốc cô đơn
tinh con, hương rượu chập chờn hóa thơ

4.HTL

đêm dài muôn thuở chênh vênh
năm sập, năm ngựa cũng trên cái buồn
trái thơ lớt chiếu thay giường
mà lăm lộn với yêu thương cuộc đời
từng ngôn ngữ, từng làn hơi
tỏa ra hương khói tuyệt vời tinh hoa
phận người ngã lẫn kiếp hoa
còn ngân mãi cái thiết tha nhói lòng

5. HL

trái tim còn lại thả sông
cánh bèo xanh níu cánh lòng hoang trôi
tưởng đùa, lãng mạn chút chơi
hóa ra tha thiết nhúng đời vào thơ
chữ tình bèn rề chỗ mô
mà sinh nở nhánh hương vợ vẫn buồn

cho hoài, không hết yêu thương
nói chi bán sợi máu tuôn tuyết vời

6. ĐTC

lang thang cùng khóm lục bình
vừa trôi vừa nở lặn thình giữa trời
bén tình qua những nguồn hơi
điệu ca như chiếc dầm rơi giữa lòng
sông quê sâu đục, vui trong ?
xếp thuyền thơ chở tang bồng đi quanh
thương thành tượng, nhớ hoá tranh
sáng mưa chiều nắng để dành chia nhau

7.NNSM

đến, đi, đơn giản, vội vàng
hai mươi năm, chắm xuống hàng, ngọn bông
La Qua, Vĩnh Điện nhói lòng
tùng trang vàng lạnh lạc dòng chênh vênh
còn trong hạt cát, họ tên ?
hay tan trong cõi lãng quên muôn đời
chùng như đôi giọt ngậm ngùi
đứng trong hương khói ngậm cười thở ra

8.TK

người đi, sâu ở lại đời
mang mang mây nước ngậm ngùi cỏ hoa
cái tâm lả cõi người ta
không chúa, không phật, không ma, không người
và người không nhận chính người
chỉ nghe đời thoáng tiếng cười của hoa
rượu còn nhiều quá, kia mà
không say, để trái sầu già trong veo

9.TTH

mê trắng, trái chiếu sân chùa
câu kinh, tiếng mõ, chuông lùa vào tâm
yêu thơ, yêu nguyệt, yêu cầm

yêu quanh bờ bụi, yêu ngằm, yêu suông
một đời góp nhặt trầm hương
thả ra cho gió thập phương thom cùng
cái riêng trộn với cái chung
thèm về phố cũ chưa lung ngựa hồng ?

10.TT

thấp tình soi mặt ai đây
hương lời thuyết giáo thoảng bay ngang trời
hai mươi năm trốn cuộc chơi
đành cho mái rạ bỏ rơi khói chiều ?
bao nhiêu tâm vọng chất chiu
nước chao đất úng, buồn thiu, chùng lòng ?
cuối đời lững thững lưu vong
chồi thơ lạ đất thông dong trở mình

11.HT

vào, ra hít ngọn khói trà
đứng, ngồi hít ngọn khói cà phê đen
quanh năm buồn riết, đâm quen
mặt trời, mặt ghế, mặt bằng hữu phôi
đôi khi chóng nạng ngắm trời
thấy con cóc nhảy khơi khơi mà thèm
thân mai hạt đứng chênh vênh
may còn thơ nặng hai bên túi quần

12.TL

gối tay nằm đã nghìn khuya
vọng tình chiêm tự ngày chia biệt giòng
dường như chưa đủ long đong
bán thơ đong gạo, buồn đong mỗi ngày
đắng cay mà chẳng đắng cay
cái tâm như cánh chim bay ngang trời
chẳng cần tìm, cũng gặp thôi
nụ cười rớt, vỡ được đời quanh hiu ?

13.LH

và vì nuốt phải ca dao
làm thơ thành chuyện hít vào thở ra
vui, buồn, bụi dính ngoài da
yêu thương, giọt máu chánh tà trộn chung
thả về trời nụ tinh trùng
thên thang đời phủ mịt mùng cỏ hoa
còn làm người, đã làm ma ?
không sao, miễn cứ tà tà làm thơ

(C.H.G. Đ)

Độc Thơ

1.

đôi tình, tìm Du Tử Lê
hỏi vay vài lượng lòng mê / yêu / người
trái thơ: chẻ / xắt / trộn / vùi
đủ xương / đủ máu / đủ đui / đủ môi
tính yêu / bói cá ngậm hơi
phóng tình níu bắt phận đời phấn hoa
soi tình nhau / thấy quê nhà
vãi ra biển gió / thả tà áo bay
và ta / và đất / và ngày
về trong chỗ kín / em / đầy ngọn thơ

2.

vắt chân chữ ngũ rung đùi
nhìn Phan ả i Tấn nói cười trong thơ
miếng yêu, miếng nhớ...vu vơ
miếng chờ, miếng mộng...xoa sờ sau lưng
cõng nhau lên biên xuống rừng
vót nhau lững thững giữa vùng thái dương
chuông tình tro ngọt phố phường
phát phơ nhân dạng diễn tuồng lông bông

giọt thơ tràn vỡ mệnh mông
cái tâm chẳng rộng mà không có bờ

3.

cả ngày nhớ ả gô Tịnh Yên ?
ồ không, chỉ nhớ cơn ghiền đó thôi
ghiền môi gói ở trong lời
nở ra sáu nụ vàng trời sáng trắng
ghiền hơi thở tự chân răng
nở ra tám nụ trắng bằng mệnh mông
tình cong vút ngọn cầu vòng
đôi con mắt với tám lòng có đuôi
đòi đong mây thúng buồn vui
đủ lim dim gói lên đôi câu thơ

4.

ngắm trời, nhậu với ả gu Yên
tiếng cười rít đậm chén triền miên thơ
có tình quái, có hững hờ
có thông thái, có khù khờ, tài hoa
cái tình một cỗi bứng ra
chia nhau tĩa ngọn cho qua tháng ngày
quanh đi, quẩn lại, sa lầy
cỗi em bờ bãi mỏng dày như nhau
cái buồn đánh bóng cái đau
cái thơ trong bụng, để lâu, không đành

5.

em đi ngang trước hiên nhà
tôi tìm diện kiến ả guyên Sa đưa đường
lần tay trên những sợi hương
tôi vào giữa trái tim đương trở hồng
nghìn năm cỗi thánh thơm nồng
đắp thơ mọc lá, đắp lòng trở hoa
chữ tình thấm đỏ thịt da
ngôn từ lộng lẫy thiết tha ăm đời
trườn mình quẩn ngọt ngọn hơi

thờ nhau bắt lửa, thờ đời cháy nhau

6.

nhớ thời uống nắng, tắm sinh
chong đèn gặp ả guyễn Mạnh Trinh , ngâm ngùi
cồng trên lưng những nhịp cười
nghe chùng ước sũng náu người rung rung
trái tim, bia dựng bia rùng
thanh xuân hiu hắt trong từng lóng thơ
cái gì trĩu nặng ba lô
hình như tình cuộn nhốt vào khói hương
sợi buồn nối với sợi thương
phát phơ chống súng bên đường ngắm mây

7.

tường đầu giữa ruột mây chiều
giọng đồng giọng thổ đập diu ghé thăm
hóa ra quanh chỗ ta nằm
Thúy Vinh đang cồng thơ lòng vòng bay
Vói lòng thay cái vói tay
đụng trâm góc chữ vừa say vừa buồn
đơn thuần, chân chất, thân thương
đề ai ngã sập như tuồng bạn tôi ?
quả nhiên, ả guyễn Dũng Tiến, ngòi
cùng đám bạn rượu bên trời rình thơ

8.

gãi đầu, đụng một tâm thơ
gối Tô Thùy Yên ngủ lơ mơ cả ngày
men gí lãng đãng thắm say
trí, tình quân quít đắng cay nồng nàn
đời oằn trâm nhánh bi quan
trở ra thắm thắm hoa vàng bao dung
từ tâm điểm nộ vô cùng
phát đi âm sắc trùng trùng mạch thơ
cúi đầu vấp một sợi tơ
nhận ra dòng máu hư vô tuyệt vời

9.

buồn đời tỉnh ý Viên Linh
Cúc hoa giả rượu, làm tỉnh nhớ mình
thấy ra bóng đứng với tình
nồng hương bụi nám nhân sinh đi về
treo thơ lên ngọn bồ đề
thả tâm quán tưởng tình về cõi em
ngước nhìn nhật nguyệt bỗng bênh
cuộc người nhịp ngựa lên đênh trôi hoài
ai còn ? ai ở trong ai ?
về đâu ? kẻ ấy lạc loài thế gian

(C.H.G. Đ)

Phúc Thư ***Châu Văn Tùng , Đà Nẵng***

tao sẽ chưa về thăm mày được
bởi vì, giản dị, thiếu tiền thôi
sáu con bốn chín (*) đều vô cả
cổ quốc, về chơi, có mấy hồi

đâu phải tao thèm mang áo gấm
vênh mày giữa đôi rách bà con
túi quần, tẻ lắm vài trăm bạc
trả tiền nhậu nhẹt, trả tiền hôn

chẳng lẽ để mày bao tất cả
như thời mang súng được hay sao
dù gì tao cũng hai quốc tịch
mất mặt Việt kiều, thăm biết bao

mang tiếng đi cày gặt trọn giáp

về thăm, xơ xác, nghĩ sao cam
ngửa tay giữa chợ còn coi được
ăn chực người thân mãi, dị òm

cảm ơn mà hứa lo tất cả
suy đi, tính lại, thôi, Tùng ơi
quê hương, bè bạn trong lòng cả
tao ngó lòng tao, tạm đủ rồi

nói dóc, nói đùa hay nói láo
vẫn tin mà hiểu cái tâm tao
trái tim còn đập, còn thương nhớ
đội mười năm nữa có là bao

năm nay tao mới năm mươi tư tuổi
truyền thống ông cha thọ rất cao
gắng sống chờ tao lên chín chục
hồi hương, cụng chén, tán tào lao

quên mất, nhờ mà thêm một việc
rao giùm trên báo mẫu tin vui:
các em kiều nữ mê Châu cũ
ta vẫn còn thương nhớ các người ...

(*loại vé số - C.H.G. Đ)

Bằng Hữu Thân Tình

*tặng Châu Văn Tùng
và Hoàng Trọng Bán*

buổi sáng uống cà phê
buổi chiều uống trà cúc
Thành Ký, Diệp Hải Dung
quần quanh đời thế tục

ta tập làm câu thơ
gởi chơi, báo đăng thật
ngon trón đậm phất phơ
thành sinh ra cô tật

hai bạn vẽ lãng nhãng
tranh sơn dầu, hí họa
thiếu môi trường đua, chen
đâm ngập ngừng lơ lợ

đời sống ngày ngày qua
cuộc chiến càng phát triển
bom đạn từ rừng xa
lần mò về thành phố

với lứa tuổi như nhau
cùng trung bình quân dịch
"biết ra sao ngày sau"
nhậu, chơi cho thỏa thích

ngày theo ngày nhẩn nha
cùng lang thang xuống phố
ghé Lam Sơn, Sông Đà
mua sách, đọc báo cộp

buổi sáng uống cà phê
buổi chiều uống trà cúc
tri nhân tiện nhân
tri túc tiện túc
cuộc sống nghe nhẹ nhàng
sống vui bằng tình bạn

(T.S)

***Trích Ít Đoạn Trong
Nuôi Thơm Chùm Kỷ Niệm Xanh***

Châu Văn Tùng

mấy mươi năm ăn chực mày
cà phê, thuốc lá, thịt cây, rượu, hoa
quốc nạn đành lạc bạn già
lấy ai ăn chực xót xa của mày ?

Dương Kiên

gõ đầu trẻ ở ả a Uy
đâu vui bằng bữa cụng ly bên này
khi mô buồn, nhớ qua đây
ngồi quanh chiếu rượu đắng cay chia đều

Đỗ Quý Toàn

anh tọa thiền dưới gốc phong
bỏ quên thơ trốn chạy rong trong rừng
tôi thăm làng vấp gót chân
Chân Văn thi sĩ trên lưng đá hồng

Đặng Tiến

gởi lời thăm nắng thăm mưa
nhờ xin bè bạn năm xưa tằm hình
anh mang qua đủ chân tình
đọc thơ thấy nước mắt mình gặp nhau

Kiệt Tấn

anh bốn chai, tôi hai chai
tôi say, anh tỉnh, cả hai cùng buồn
ngó nhau chỉ biết cười suông
chúng ta mà chẳng ai thương, phí đời !

Lê Cai

bạn bè gọi bỡn: “cai dù”
thật ra mày đúng cai tu lâu ngày
chỉ mê động thủ chân tay
tùng làm tao hụt làm “thầy công an”

Nguyễn Đông Giang

ngoài sân pháo đón giao thừa
trong buồng thi sĩ cù cửa khai vắn
cùng chung loại máu ba lăm
tao mày chí lớn trăm phần giống nhau

Nguyễn Tấn Hồng

hôm xưa đáí vát bên chùa
gặp ông bác sĩ hay đùa, đùa luôn
lỡ rồi, đành phải cười suông
thơ làm, tôi chịu, thập phương tha giùm

Nghiêu Đê

bạn ngời thờ khói ruby
buồn tay thấm nước miếng kỳ đất chơi
tôi chìa ra mở thợ rời
nhờ bạn trang điểm để đời, lấy danh

Phan Duy Nhân

viết thơ lên vách cửa buồng
viết thơ lên cả mặt đường xe qua
trong thơ ta vẫn thất ta
ngoài thơ như có con ma chắn đường

Phan Kim Thịnh

trước khi xuất cảnh làm thơ
mộc tòn anh tiễn bạn thơ lên đàng
tâm tôi sắp nhập niết bàn
nể anh cầm đũa nóc càn mấy chai

Thái Can

ngồi cho thi sĩ nghe tim
thấy mắt bác sĩ lim dim, giật mình
biết đâu trong phút vô tình
bệnh nhân bị bác sĩ tìm ra thơ

Vĩnh Điện

mười năm tầy não trong tù
hoá ra chỉ có con cu thiết thời
hiền huynh hát lại nghe coi
hoan hô nốt nhạc chưa phai máu hồng

Vĩnh Kha

góp nước bot đi đấu thầu
san bằng mặt phẳng, vá cầu, đào ao...
phát phơ nhật nguyệt anh hào
chỗ nào có rượu tấp vào nghỉ chân

(ả .T.C.K.ả .X)

Tặng Các Em Cô Nhi Viện An Hòa Đà Nẵng

cánh chưa mỏi nhưng lòng vừa muốn đậu
trên vai hồng những búp tuổi măng non
trên vàng trán của mặt trời dậy sớm
trên môi cười của từng nỗi cô đơn
tôi, chẳng phải là loại chim kỳ lạ
bay tình cờ ghé lại cõi đời em
cũng không phải gã lái buôn vắn điệu
uốn nắn lòng cho ngôn ngữ giàu thêm
tình chân thật là món quà ra mắt
mong các em cho tôi được làm quen

từng viên gạch lót phòng em ngồi học
từng góc giường em trần trọc mỗi đêm
từng tiếng kiêng tay quàng vai tập hát
từng nụ cười đại đức dạy em ngoan
từng gáo nước ả i cô âu yếm dội
vào hôn em trong suốt nỗi hân hoan
tôi muốn viết, vâng rất thèm được viết
những hạt com, những chiếc áo hằng ngày
những phép tắc một đời cô nhi viện
những ước mơ không có dịp tỏ bày
hãy gắng nói về những điều đang nghĩ
như đóa hoa vừa mới nở sau vườn
như nước mắt một đêm nào ướt gối
nhớ từng người, từng vách lá, con mương...
các em hãy khóc đi, đừng cố gắng
nuốt lệ vào, nuôi can đảm, cười khan
đời tồn tại cũng đành com với áo
lỡ làm người, ai không có bi quan
các em hãy cho tôi cùng dự cuộc
bởi đời tôi nào đã chắc gì hơn
còn cha mẹ chắc gì không lạc lõng
sống một mình không hẳn đã cô đơn
các em chớ cho tôi giàu kiêu cách
sống, suy tư, không chân thật, bình thường
bởi đời vốn đầy đầy điều phi lý
không dỗi hờn đâu dễ biết yêu thương
thôi xin lỗi các em, tôi lắm chuyện
ghé vào đây đâu phải để phân trần
điều vẫn dặn lòng mình, là hãy thờ
hơi vào người, hơi nhập vào thân
dẫu phút chốc cũng sẽ thành vô nghĩa
lần gặp này, xin được nhớ mang mang
chào các em, chào trăm dòng suối nhỏ
trăm rừng cây vừa phai thuốc khai quang

(R.H. Đ.R)

Ở Quán Cà phê Bistro

tặng các bạn gặp mặt tháng 7-2006 tại Westminster

hẹn nhau tại quán cà phê
tay bắt mắt ngó chinh tề, ba hoa
đi đâu ta cũng là ta
bạn cũng là bạn, tã tã giống nhau
mỗi thằng thông một nhúm râu
thằng đê thằng cạo hơn nhau điếm nào ?
nhìn chung, một bọn tào lao
viết hay nói cũng tầm phào quanh năm
thèm đi, thèm ngủ, thèm nằm
thèm bao nhiêu thứ ... trăm năm bình thường
hơn gì nhau tình yêu thương
thua gì nhau nỗi vui buồn chung riêng
nói nhảm vẫn ám nét duyên
chửi thề vớ vẩn đầu phiền lòng ai
cà phê từng ngum lai rai
cái ngon ở chỗ cụng vai nói cười

Dựa Hơi Bè Bạn

từ bạn, tôi
gặp lại tôi
gặp lại con muỗi, con ruồi... ngày xưa
gặp lại lá tre, lá dừa...
gặp lại cục đất, tảng đá, nắng, mưa... bên đời

từ tôi, bạn
gặp bạn ngồi,

gặp bạn đi, đứng, nói, cười...vân vân
trăm năm vẫn khoảng cách gần
một phút vơi vơi buồn lần không qua

từ tôi, từ bạn thấy ra
dãy sông con núi lân la bên người
vụng tay thêm lần nữa rồi
tùng trang mộ ẩm bóng người ảnh tôi ?

vẽ ra người để thấy tôi
vẽ tôi ra để thấy người
 chúng ta
hôm nay đã khác hôm qua
nhưng mà cốt lõi vẫn là như nhau
cái chân cái bụng cái đầu
sợi lông sợi tóc sợi râu vẫn là
bén từ hồn viá thịt da
vẫn thơm từ trẻ sang già đầy thôi
vẽ người là để thấy tôi
một đời sống ké hơi người ra sao...

Giữ Riêng Vài Nét Như Là...

Ái Cầm

dịch mười bộ tiểu thuyết
đâu dám nói để chơi
ghé vai vào từ thiện
để được thêm yêu đời
trót đại để đời rôi
vào tình chàng thi sĩ
nhiễm bệnh thơ khơi khơi
Đường Thi chuyển mấy nhánh

Trần Mộng Tú

cả ả hà Cùng Làm Thơ
tiếp sức nuôi ước mơ
giàu lạc quan nhân ái
tâm niệm giữ ngậy thơ
thôi, Để Em Làm Gió
thổi lòng bay phất phơ
cho chiếc lá phong rụng
đỡ thành một bài thơ

Thảo Nguyên

nằm lòng những trang kinh
đâm ra thành vô tình
biết giống mà không nhận
ai kia là chính mình
thơ chẳng là câu kinh
dầu thâm thúy chân tình
người viết với tâm Phật
đôi phút cũng rùng mình

Bắc Phong

không bão, chỉ là gió
trăm năm về một Phương
nổi đời vai Thị Lộ
gánh cho đời dòng hương
lạc thời, trôi với mộng
ngâm chơi khúc hồ trường
Chính Ca thơm mấy đoạn
lòng đã là quê hương

Du Tử Lê

thơ, là tay Cự Phách
tình, là tay đào hoa
ả hân Gian Không Thể Hiểu
trong chánh có ả tà
thân xác vốn của đất
chết về biển bao la

lung oằn công văn nghiệp
quanh năm sống tà tà

Lâm Chương

tưởng qua thời diệp bích
hóa ra hình như chưa
cuộc đời không đóng kịch
chắc chắn sẽ dư thừa
Đi Giữa Bầy Thú Dữ
lòng thom dải lụa thừa
nhắm mắt mơ vung kiếm
xót mẹ bạc nắng mưa

Đình Cường

vườn nhà phong diệp trái
quơ chổi gom thành thơ
cà phê ngày mấy cử
nhớ bạn, thêm giang hồ
lọp màu lên mặt vải
ngùn ngụt mắt Tuyết ả hung
dẫn sơn, cộ trôi miết
trong thế giới vô cùng

Phạm Thế Trung

bắt tôi đứng nhiệm chinh
chụp thẳng rồi chụp nghiêng
thân xác trong thế tĩnh
hồn mộng động thường xuyên
mắt người như có lửa
tay thành thạo hồn nhiên
tôi rồi sẽ hóa đất
đúc đồng và đứng yên

Khánh Trường

hết xuất rồi lại nhập
bệnh viện trở thành nhà

vi trùng đã là bạn
cối chơi cú tà tà
Chỗ Tiếp Giáp.....cái hoa
ngọn cọ thân, ấy mà
vấn lung linh nét họa
có đủ người, đủ ma

Dương Kiên

nào phải là bạc tóc
ngấm rượu, lòng hóa thân
trời ả a Uy bát ngát
thêm một ngọn bạch vân
Sân Khẩu đời chưa vãn
phiên tòa chưa xử xong
lòng vẫn thơ chẳng lẽ
đang chơi vợi hạ màn

Mai Thảo

nếu có chỗ để đặt
cũng sẵn lòng mời anh
chẳng ngại bàn tay rượu
chỉ thương tâm quá lạnh
đầu đường hay đèn miếu
động được ngọn nắng xanh
Một Đời Còn Tương ả hờ
Đêm Lạc Đường...ái khanh

Nguyễn Mộng Giác

Sông Côn Mùa Lũ lụt
nước từ đâu về đâu
vịn tay vào lịch sử
dựng lại những chiều sâu
chợt mắt chân bụi giăng
ả gựa ả ản...không quay đầu
trường thiên dòng sông chữ

bát ngát về mai sau

Nguyễn Sao Mai

Căn ả hà thơm nhật nguyệt
thao thức nhành suy tư
tâm thân chột hư thực
không chuông mõ làm sư
thăng hoa văn hóa Việt
trần trở mộng quê nhà
đầy voi nguồn dị biệt
xanh biếc nổi ngâm ngùi

Hoàng Khởi Phong

ả gày ả + 1
tiền chiếm Quán Ven Sông
tìm ả gười Trăm ả ả Cũ
giải bày mấy tác lòng
giọt mưa không đủ ướt
ba chòm râu long đong
dọc ngang có giữ được
thân Tùng Trước Bão...cong

Lê Hân

rừng núi dưỡng tuổi thơ
con khướu, con chào mào
trái sim, bông dũ dẻ
cồng đời bay lên cao
dù Tình Thơm Mấy ả hánh
nở lác giữa trời nào
cũng mơ ngày mở cửa
một lớp học tuổi thơ

Cao Thế Dung

vẽ Chân Dung Phụ ả ử...
dưới những nét đẹp nào

yếm vàng lưng lụa biếc
quang gánh, tình đồng bào
bới tìm trong chữ nghĩa
tâm thức đời xôn xao
vui chân đường chính trị
đôi khi chùng lao đao

Châu Văn Tùng

không bạn, chắc chi đã
có thêm thằng làm thơ
khởi đi từ phác họa
bạn giúp tôi phát phơ
chẳng phải con mọt sách
chỉ hưởng thú thanh cao
bạn đọc còn tôi viết
vẫn ám tình mạt tao

Chu Vương Miện

này bạn Chu...tiệm ly
sao chưa mở tiệm rượu
ngoại xứ, ngộ cố tri
nhậu vùi, phơi mặt mũi
vốc chữ vãi Trồn Đồng
cầm chùng đời văn nghệ
kể như đã có lòng
chơi tuốt đời bóng xế

Đặng Hiền

gắng về thăm Đà ả ăng
hứng vài bụm nước mưa
xức cho đầm mái tóc
lênh đênh bay bốn mùa
một đời thơ có Đặng
hiền thực nào hay chưa
mà nghe như vị đắng
từ Bài Hai Mười xưa

Đinh Trâm Ca

khóm lục bình tím tím
vẫn vừa nở vừa trôi
điệu ca loang mặt nước
buồn như chiếc dầm rơi
Sông Quê từ tâm bạn
chảy xót vào lòng tôi
lẫn lộn thơ cùng nhạc
chợt nghe âm dòng đời

Đỗ Quyên

nhìn rừng có nhớ cây
nhìn cây có nhớ cùi
dài đời đi đó đây
không quên nơi tiếp rượu
dù không rậm râu mày
cũng không thua hảo tửu
sống đong tháng đong ngày
trường ca thơ rong ruổi

Đỳnh Hoàng Sa

Vùng Trú Ân Hoang Đường
hết là chốn dị thường
từ khi chàng thi sĩ
làm thơ dán đầu giường
với thân chưa đủ ký
vẫn bảo vệ quê hương
dịch sách rồi vắc bột
vượt không qua nỗi buồn

Hà Nguyên Dũng

Quê Tinh, Hà Thượng Mật
mang Hột Muối Bỏ Sông
chút lòng thơ tưởng mất
hóa ra vẫn bênh bồng

Cửa Đợi Sông Hoài đó
người chịu về hay không
chân gà loạn luống cải
mở ra những trang lòng

Hoàng Lộc

ghé chùa Bà chùa Ông
hầu chuyện cùng thần thánh
làm thơ tặng Chiêu Quân
công nhận bạn quá bảnh
Qua Mấy Trời Sương Mưa
chống gậy đi tìm rượu
cả một đời theo thơ
danh thành một hảo tửu

Hoàng Xuân Sơn

tò mò tra tịt điên
Sử Mặc nghĩa thế nào
chắc có nhiều khúc mắc
ân bóng dáng hồng đào
ngón đàn bay hương rượu
giọng hát trầm ngọt ngào
đã về chưa Viễn Phố
áo phoi thơm hàng rào

Hoàng Chiều Nhân

không gõ đầu bọn trẻ
chuyên gõ bọn choai choai
đứng hoài trên bục giảng
đôi chân có bớt dài ?
thơ vẫn đề huề cả
sao nộp bài lai rai
Làng Cây Phong níu gót
hay Hồng Đức nặng vai ?

Hồ Trường An

Ồ Tinh Lận Lung

một thời ở miệt vườn
một dạo mê cải lương
bầu bạn cùng cây bút
sống giản dị bình thường
đời thương gọi nương nương
trầu, trà cô nguyệt đường
âm dương không ranh giới
vẫn tung bùng ả gát Hương...

Lam Hồ

kẹp vài tờ Gió Mới
vào lớp ngó loanh quanh
hai dây bàn con gái
chiều tạt dòng nắng hanh
bỗng dưng không buồn bước
ngồi vui vườn rau xanh
nhớ cây bút cho điếm
lòng giữ lệ không đành

Lương Thu Trung

nơi Bến Bờ Còn Lại
lung linh thơm sắc màu
mẹ già vịn chậu kiếng
cha chong đèn đêm thâu
ngoại vẫn thích kể chuyện
dù lẫn lộn đuôi đầu
thăm thiết tình dĩ vãng
ngâm ngẩm chùng như đau

Ngũ Yên

Hỡi Oì, anh đời sống
anh vẫn gần bên tôi
và Hóa Ra ả ét Chử
cũng đúng là chính tôi
hôm qua trời mới sập
đề chết mất một người

hôm nay tôi sinh tật
bày chuyện chọc đời cười

Nguyễn Dũng Tiến

khum người nghe cu thúc
chân dè bẹp cỏ gai
tim đập, mắt thao láo
theo nhún nhảy chim ngoài
nửa đời cùng đất trời
áo tình thay lai rai
Vàng Đen chuyện hư ảo
cuộc chơi vừa nghiêng vai

Nguyễn Đông Ngạc

một hàng ria mỏng mỏng
một tẩu thuốc nâu nâu
nụ cười đứng lại mãi
ở hai mươi tuổi đầu
con ngựa chạy lạng quạng
gã triệu phú về đâu
lạc quan, sống tử tế
không giữ đời được lâu

Nguyễn Nam An

chẳng hiểu rõ nguyên có
sinh ra tật làm thơ
có thể vì mê gái
có thể bởi dật dờ
Biển Thuở Chờ Ai đó
sầu loang tới bao giờ
cho Tici vẫn thơ
ngút ngàn một cõi thơ

Nguyễn Quốc Tường

vào ra một cửa “ấp”
(chẳng phải “chiến lược” đâu)

mùa đông sang mùa hạ
lâu lâu cũng đụng đầu
ông vốn người mê nhạc
bỏ ngõ cửa phòng sau
con chim ghé nghe ké
ngày bình yên qua mau

Nguyễn Vy Khanh

anh chàng cao học triết
coi bộ cũng bảnh trai
quản thủ một thư viện
có dịp đọc dài dài
buồn tay ngồi múa bút
và in sách lai rai
cuộc chơi trôi chảy miết
nao nao gió hiên ngoài

Phan Nhật Nam

hết Dừa Lung ả ổi Chết
thôi quay ra làm thơ
cuộc chơi khó chấm hết
khi đời còn hò đờ
một chút lòng tha thiết
một chút tình vu vơ
mỗi ngày giàu thêm bạn
có dịp được giang hồ

Phan Xuân Sinh

vừa chạm đời binh nghiệp
đã rụng mất một chân
Đứng Dưới Trời Đổ ả át
lòng thơ có băng khuâng
thôi thì đi bán rượu
cùng em làm hiền nhân
đầu là chân thi sĩ
yêu em tạm cù lần

Quan Dương

một ngày cày mấy job
mỗi job mấy bài thơ
đâu cần phải viết nháp
đêm về tha hồ đọc
thơ vốn là dược thảo
bổ tâm, kiện bộ đồ
bởi Ruột Đau Chín Khúc
nên nốc rượu ào ào

Song Vinh

vẫn Về Dưới Hiên Xưa
ngày qua ngày nhớ mẹ
thao thức giọng nôi đưa
tiếng đời đang thỏ thẻ
tâm đã chỉ là hoa
thức xin là giọt nắng
hồn thơm đất tổ xa
lãng du cùng tĩnh lặng

Thành Tôn

mang hương đồng phần nội
Thấp Tình soi đời chơi
còng lưng chở xe sách
gởi cùng lòng đến người
một thời mộng Thuyết Giáo
Lão, Không, Phật, Chúa, Trời...
quí ma bất cải tạo
vốn sống thêm giàu thôi

Trang Châu

hiền mẫu sinh một cặp
tuy không là sinh đôi
ghép chung thành bút hiệu
cho ám nhau suốt đời

chẳng phải mượn sinh khí
của danh sĩ một thời
ông Y Sĩ Tiên Tuyền
vẫn được tiếng chọi chơi

Trần Hoan Trinh

tiếng lòng giữa hư vô
Tiếng Chim ả goài Cửa Lóp
óng ánh những ước mơ
treo tình lên nhánh gió
đời làm thầy dưng chân
đời làm thơ tiếp bước
lượm ngọc giữa bụi trần
Quý Phâm hơn quý lượng

Trần Huệ Ân

mưa chiều thả Thuyền Giấy
chở tuổi thơ chạy quanh
cùng tiếng cười lóng lánh
âm từng trang Tuổi Xanh
Lời Kinh Trên Lá biếc
đâu dễ quên cho đành
Phú Yên chôn chân lại
uống trà nhớ loanh quanh

Triều Hoa Đại

thời tuổi trẻ xung Lão...
trong làng viết báo đời
bây giờ trên đất lạ
xem chùng vẫn ham chơi
Dấu Huệ Hồng để lại
không tặng riêng một người
tâm ý chân tình ấy
mong tặng chung cuộc đời

Tưởng Năng Tiến

muối, chanh, gừng, tiêu, ớt
ướp chữ đổ ra tô
vừa thật vừa bốn cột
nhưng chẳng thể tầm phào
chẳng độc hơn ong đốt
vốn lạnh hơn lưỡi dao
tiến công phùng đảng trị
bắn cho rụng ngôi sao

Võ Kỳ Điền

đang hiền như Phật đất
bồng dung có người yêu
gieo quẻ gì linh vậy
ông nhà giáo cao siêu
Kẻ Đưa Đường ngày nọ
Hán rộng đến bao nhiêu
xem giùm trong bồ chữ
còn thừa mấy chữ yêu ?

Vũ Đình Trường

tình nguyện vào quân trường
khi vừa có người thương
nhiều đêm gối bao cát
nghe ra mình buồn buồn
đời bồng dung vẫn tuồng
đi, đâu ngờ đi luôn
quê hương xa, đành giữ
chân tình cùng văn chương

La Toàn Vinh

đứng giữa đàn mỹ nhân
không gắm lụa che thân
lười vẽ mà siêng chụp
ảnh nghệ thuật tả chân
vẫn làm thơ viết văn
hội họa có văn bằng

chùng như vãn treo cộ
vui chơi cùng chùm trăng

Vivi

danh thành từ bư hoa
từ Tuổi ả gọc tuổi ngà
từ họa phẩm có Chúa
toả sáng trên trần nhà
linh hoạt lẫn ba hoa
nhưng không thiếu thật thà
lâu lâu cũng đi lạc
vào sân chơi thi ca

Hoàng Yên Lư

có thêm được người bạn
tưởng chùng như giàu ra
cuộc sống vốn hữu hạn
tình người vốn bao la
anh thấu lòng tôi vậy
bởi chính anh thiết tha
tình yêu và nỗi nhớ
vọng một phương quê nhà

Đoàn Phê

thường viết sai chính tả
không chùng cái bệnh chung
của lăm tay cầm bút
lơ đễnh mộng lung tung
anh dù đã nghi dạy
chừ chắm bài ung dung
hy vọng trong mệt mỏi
gặp niềm vui không chùng

Bé Ký

sinh ký dòng mực đọng
lung linh xanh đường gân

bàn tay chuyễn hơi thở
dung ảnh ngời nét thân
đâu chỉ ngắm bằng mắt
diện nhận từ chân tâm
người vật chợt vô động
hít thở cùng thán năm

Phan Thị Trọng Tuyền

phơi phới Một Trang Đồi
mở ra một cõi trời
có đủ mây đủ gió
có cả đất để ngồi
tưởng chỉ một cuộc chơi
hóa ra suốt cuộc người
Mùa Hè, Một ả ơi Khác
vẫn đong tình để đời

Thu Thuyền

môi mắt chẳng giống y
thoáng nhìn một đôi khi
cổ nhân xưa hiện diện
trong đồng đánh kiêu kỳ
hãy xem như cổ thi
thơ lỡm dẩu tay qui
ả hững ả hánh Sông Mát Biển
riêng em đâu mất gì

Bùi Bảo Trúc

Thư Gửi Bạn Ta 1
Thư Gửi Bạn Ta 2
chữ nghĩa bay lãng đãng
tình ý thay dài dài
phương phi như tổng trưởng
phẳng phát thời đẹp trai
tốt lão, tốt cây bút
giấy trống tha hồ xài

Đàm Trung Pháp

tháng giêng năm bốn một
khúc đuôi của con rồng
sản sinh ra mấy móng
trôi nổi theo mấy dòng
người như mây phiêu lãng
tôi như cụm hoa đồng
vẫn cùng nhau hít thở
âm nghĩa núi tình sông

Song Thao

Chân Mang Giày Số 6
cống Hương, qua đại dương
tâm mang tượng thánh giá
sá chi cõi vô thường
giữa đời khô khóc bụi
dòng Phiếm sáng như gương
treo nụ tình nhân ái
trong từng mảnh đời thường

Trịnh Cung

biết có còn Thương ả nguyệt
hỡi những nhánh Liễu xanh ?
“ừ, thôi..”, thì vĩnh biệt
sao hương còn trong tranh
một đời trôi theo sắc
lấy tâm thơ tạo hình
cuối cùng rồi cũng ngộ
em mới là chân kinh

Nguyễn Hạo

đã giàu niềm tự Hào
lại nuôi nhiều chiêm bao
nên qua từng nét vẽ
trừu tượng trộn ca dao

tôi cũng là...ngôi sao
ngồi kề bạn năm nào
nhắm mắt, nhớ, phóng bút
tôi thành tôi năm nào

Hoàng Trọng Bân

bon chen cũng vậy thôi
cứ lè phè vui chơi
tối ngày quả tennis
rủ đi quanh quần đời
buồn tay vẽ khơi khơi
ngó lơ chỗ đã ngồi
vòng xe qua mấy ngã
vẫn gặp đường chân trời

Đỗ Quý Toàn

xếp bằng dưới gốc phong
nuốt tràng kinh trong lòng
Tìm Thơ Trong Tiếng ả ói
hít hơi tẩu thông dong
rời giảng đường đại học
luận bàn chuyện tây đông
kinh tế lẫn chính trị
chợt như thơ mệnh mông

Nguyễn Sa

chiếc Áo Lụa Hà Đông
sống đời cùng núi sông
bởi tình thơ bát ngát
thở mặn nồng bên trong
đời có thật thông dong
chẳng giọt rượu dính lòng
vẫn Một Minh Một ả gạ
tặng đời những nhánh bông

Nguyễn Xuân Hoàng

Ồ Tình Lận Lung

ơi người Đi Trên Mây
chồng Vãn có nặng tay
Việt ả am sang Mỹ quốc
vẫn mang món nợ này
bao giờ xong Sở Tay
những sợi tình voi đây
chợt như Bụi Và Rác
bay nghiêng đường chân mây

Phạm Phú Minh

ngơ ngác rời bụi giảng
ngưng góp giọng hợp ca
đời sót chút lãng mạn
chăm khu vườn ngắt hoa
hỡi ai từng ghé lại
Hà ả ội Trong Mắt Tôi
xin chuyển giùm đọt lửa
nhớ thương từ quê người

Hoài Khanh

người mãi “thương dĩ vãng”
đành “ngồi lại bên cầu”
em đi qua bỏ lại
một nỗi buồn quá sâu
Ca Dao một đời trải
chẳng phơi đủ lòng đâu
hương thơm còn đọng mãi
trong dáng ai “lắc đầu”

Lê Vĩnh Thọ

ở cùng Trịnh Hoài Đức
một đời không cúi đầu
ngưỡng mộ Cao Bá Quát
tía bắt từng con sâu
gói lòng thơm hương sách
ngọn Thơ Tình Viết Chơi

vịn mùi âm động đứng
thong dong cười nhìn đời

Cao Thoại Châu

quanh năm đeo kính mát
đời có bớt xốn xang
giọt rượu trong đáy mắt
mùi em cạn đêm vàng
bụi đường trộn bụi phấn
Bản Thảo Một Đời....hoang
cò súng chưa dám lảy
vẫn theo đời sang trang

Chu Ngạn Thư

tưởng tượng đã gặp nhau
từ thời chưa đẻ râu
chắc chẳng gì khác mấy
cái phường sống đâu đâu
Sau Lung Đồi, Thường...đâu
mỗi phương mỗi bề đâu
chẳng khác gì trước mấy
vẫn câu thơ gói đầu

Cung Tích Biền

thân phóng lên thiết giáp
hồn nhập Khóm Lục Bình
chống cảm ngòi điểm mặt
gió bụi bay vô tình
theo chân Thăng Bất Quý
đâu ngờ ngộ được em
cõi ngoài buồn thấp sáng
mặc Ai Tinh Ai Diên

Đặng Tiên (Nam Chi)

Vũ Trụ Thơ bao lớn
có bằng ngọn lá vông

hay chi như lá mít
lá tre xanh hương đồng
thay bao lần kính trắng
ghé thăm từng trang lòng
mở rộng những tâm thức
rủ đời cùng đi rong

Đỗ Kh

em Lida Mặt ả gang
phơi phới sống đàng hoàng
một lòng biết thờ kính
đưa thơ vào cửa hang
chẳng thể không nghiêm trang
ngợi ca thánh địa nàng
Cây Gậy Làm Mưa xuống
ướt rượt trang thơ vàng

Đức Phổ

một bút hiệu gọi nhớ
vùng đất thời săn người
một bút hiệu đảo ngược
tên bạn xưa...bùi ngùi
Mùa Tình... bao giờ Gặt
Một Chỗ Về chưa xuôi
đêm đêm vòng tay mở
ôm thơ ngỡ như người

Hà Nguyên Du

Anh Biết, Em Yêu Dấu
đời chẳng quý gì thơ
nhưng để cho dễ thờ
anh nhất quyết hồ đồ
tổ tiên xưa làm ruộng
bây giờ anh làm thơ
làm...nghĩa là không...viết
nên đời thơ vẫn thơ

Hà Nguyên Thạch

bồng dung thành mắt dạy
vứt thân qua đại dương
lỡ ả íu Chân Cầu...cũ
nhúng đời vào tang thương
phải chăng nhờ có rượu
chiều mưa bay bên đường
và trong giọt máu vỡ
thơ vẫn nở bình thường

Hoàng Quy

vịn đời tình Thu Ba
vượt được xa ngàn dặm
gánh nốt bóng chiều tà
về phơi hồn viễn mộng
hớp ngậm rượu thay trà
lót thơ làm gói nhớ
thò những ai, ai qua
chặng đời một kẻ sĩ

Hồ Đình Nghiêm

ả guyệt Thục từ đêm nào
ngồi lẫn giữa chiêm bao
lặng lẽ viết thay vẽ
những nét đời hanh hao
vốn liếng từ mỹ thuật
vẫn đậm đà thờ vào
hàng nghìn con chữ hát
bất cần đời ồn ào

Khắc Minh

từ Chân Mây Điệp Khúc
lấp lánh tiếng ai cười
vắng một thời Sông Vệ
đứng ngắm sông nhớ người

nhớ cả cái răng sún
lồ lộ sau vành môi
và vương sơn nắng đọng
một khoảnh khắc ngậm ngùi

Lưu Nguyễn

tưởng bỏ quên tiếng cười
trên vườn tiên thuở nọ
Tri Âm được mấy người
mà lo không đủ rượu
thong dong gần như lười
ngại ả gày Qua Rát Vội
bỏ sót một cuộc vui
nhiều khi đắm mắt ngủ

Mạc Phương Đình

nuôi Lời Ru Của Mẹ
suốt cuộc sống thặng trầm
vàng trắng lóng lánh thờ
tượng hình ngàn nhánh bông
vời ả hững Dòng Kỳ ả iệm
chợt có rồi chợt không
vẫn nhớ lời mẹ dạy
đời cần một chữ tâm

Nguyễn Chí Thiệp

tốt nghiệp nghề làn quan
lo hành chánh, trị an
dân lành thương, mặc kệ
vào ở Trại Kiêm Giam
từ đó lười nói năng
sa dân vào cõi vẩn
vẽ lòng người ra giấy
mong thấp những ngọn đèn ?

Nguyễn Đông Giang

nổi tiếng tay Giang Hồ
bồng lân quân đi thô
buồn hòa tan trong rượu
lũng thũng chảy ra thơ
em vốn là thực nữ
đất An Hải năm nào
cho ta cái tổ quạ
Sầu Vô Lượng đến giờ

Nguyễn Mạnh Trinh

vạm vỡ như Từ Hải
lịch sự như Vân Tiên
hoài nghi gì tìm hỏi
chuyện văn giới bút nghiên
chân tâm quý mến bạn
lại ngại chuyện làm phiền
lỡ ngã bên chiếu nhậu
thương, ngại cô vợ hiền

Nguyễn Nho Sa Mạc

bẽn lẽn như con gái
chưa nói che tay cười
quần quanh sờ chấu kiếng
chiều vương bàn tay lười
giấy học trò gấp dọc
nét mực tím bụi ngùi
Vàng Lạnh không ngừng thờ
khi tay đời đã xuôi

Nguyễn Văn Diên

cùng chung một trung đội
dưới mái trường bộ binh
tập bắn và tập vẽ
bản đồ thật linh tinh
dáng cao gầy lũng thũng
trắng trẻo như thư sinh

một mai ra mặt trận
e chưa biết làm tình

Phạm Thế Mỹ

bởi mẹ là Bóng Mát
chúng ta thường dễ người
tập cho đời ca hát
may ra dễ làm người
tay chưa hề cầm súng
lòng không phút buông xuôi
một cái tâm nhân bản
đâu dễ chọn nụ cười

Phan Ni Tấn (ND)

phát phơ râu một nhúm
hù ai hay dọa mình
Hồi Ký Thơ một gói
ổ khoanh trong miếng tình
nhạc thơ quanh quẩn lót
từ đầu cho đến chân
đi lòng vòng tứ xứ
cũng về Khiêm với Lân

Phương Triều

lùng ruột trại Sơn La
chừ cancer cổ họng
yêu đời để vượt qua
tất tiếng, nhưng có thể...
Xóm Mộ vẫn tà tà
tâm mang Giọt Sữa Đát
người hỏi: - thơ đây à ?
- vâng, còn thêm bà xã

Song Nhị

Tình Còn Trong Lãng Quên
thơ sao chừng bồi rối

cho đời hay cho em
Tình Ca ả gười Việt Sử
chắc sẽ để em xem
bản thảo tình viết muộn
chưa kịp đặt được tên
Một Đời Không ả guôi ả hờ

Thái Tú Hạp

Hạt Bụi ả ào Bay Qua
trong lòng trầm hương tỏa
âm thanh là sát na
len vào tâm đất đá
Cầm chẳng chỉ là hoa
bởi nhạc không xa lạ
thơ vì đời sinh ra
đời nhờ tình đọng mãi

Tô Thùy Yên

trở lai Gian ả hà Cò
vết lòng làm đoản thi
Thấp Tạ ơn ma qui
bất đi, mà chưa đi
ngó quanh, đâu có vấp
đâu đó một côi qui
đợi chờ một chiếc bóng
không vẫn đục sân si

Trần Gia Phụng

một thời đá chân đất
bóng lẩn quanh quẩn trường
một thời mê giảng dạy
yên sống đời từ chương
ngũ phụng đất xứ Quảng
có bay về một phương ?
ả hững Câu Chuyện Việt Sử
âm dần những nén hương

Trần Hoài Thu

thân khô ngay từ thuở
Thủ Đức Gọi Ta Về
tha thiết tình sông núi
nuôi thom lời nguyện thề
trên từng vuông trang chữ
mặt trận vẫn cận kề
chẳng phải vì hiếu chiến
hận bị đẩy xa quê

Trần Trung Đạo

nguyện Đồi Cả Thiên Thu
nuôi thom Tiếng Mẹ Cười
thơ vốn là giọt sữa
một đời mẹ dưỡng nuôi
lá cành xanh đất lạ
thương lóng rể ngậm ngùi
mong đong đầy tâm niệm
vào trái tim mọi người

Trương Đức Thủy

suy tư về chiến cuộc
trần trở trong tình đời
vẫn cầm súng đối diện
với thân chết khơi khơi
chợt về thăm Vườn Thúy
thơ vẫn thay rượu mời
ả gộ Thiền Sư từ thuở...?
hay mới từ cuộc chơi ?

Vĩnh Điện

ngộ Vết Thương Sỏi Đá
trên bước tình lang thang
sao Một Đời Chỉ Muốn
Làm Một ả gười Việt ả am

đàn hát vốn là thú
của người biết hưởng nhân
yêu đời chưa hẳn đủ
nếu ngừng cuộc tình tang

Vương Ngọc Long

đắm lòng trong thơ Đường
cuộc sống thơm ngát hương
Dấu ả gọc ả gà một thuở
vẫn thoảng gió sân trường
giữa thơ và dược thảo
hình như vẫn chung đường
người tình bên tay ắp
vẫn thơ làm phấn hương ?

Vương Trùng Dương

Thủ Đức rồi Đà Lạt
chính trị cùng súng dao
đời treo cùng mệnh nước
nghèn nghẹn bàn tay chào
một đời buồn, ngó lại
đâu phải là chiêm bao
chút lòng với chữ nghĩa
mong vớt lại chút nào...

Nguyễn Quốc Tuấn

diện mạo hơn bình thường
dáng chững chạc đường đường
chàng công tử ả am Việt
thường được khen dễ thương
hội họa chọn trù tượng
tối, sáng nét lạnh buồn
tình cảm một đối tượng
suốt đời nằm chung giường

Vũ Hối

Ồ Tinh Lận Lung

với bút danh Hồng Khôi
những thi phẩm ra đời
thể hiện nét đa dạng
qua khá nhiều thú chơi
với bàn tay có hoa
bút họa mới chính là
cõi rồng xanh bay lượn
thể hiện hết tinh hoa

Vĩnh Liêm

Gã Tị ả ạn lang thang
(đến từ ngã Thái Lan)
vẫn còn nặng một bụng
ôi, nổi buồn da vàng
trang chữ trái miên man
lòng sao vẫn hoang mang
viết không còn phải lách
nhưng chẳng thiếu bàng hoàng

Trần Yên Hòa

chưa gặp mà đã quen
đâu có gì là lạ
bạn, tôi cùng lãng nhãng
chung một trò khó khá
đại khái dưới ngọn đèn
hay bên đường bụi gió
với bản mặt bản khoán
quả là chúng ta đó

(LH-MĐT)

Bài Về Về Ba Mươi Năm Lang Thang

tháng ba gãy súng, (1) tôi về
phủi chân, lên bộ ván, thề, nghỉ chơi
gác tay lên trán nhìn trời
gặp cơn mộng dữ đời đời - hồi ơi !

vào rừng, lên núi khơi khơi
ngậm nghe khi dạy làm người tự do
hốt mây nặn vôi con đò
kéo neo mà chạy khỏi lò sát sinh
bứt giây chuỗi cột quanh mình
tình thơm mấy nhánh linh tinh ăn đường

vốc lòng **thấp tạ** quê hương
chín đi, một ở , bốn phương **quê nhà**
lặn lưng gói **thơ Nguyễn Sa**
mà đi vẫn nhớ bóng hoa hương dứa

trải qua mấy trời sương mưa
một trang đời mới vẫn thừa long đong
sông Côn mùa lũ mấy dòng
cuốn không kịp những bênh bồng đắng cay ?

tôi như **người đi trên mây**
cuối ngày ngồi lại xem tay đoán mò
căn phòng thao thức buồn xo
cây gậy làm mưa cũng co bất ngờ
rất may, chợt **nghĩ về thơ**
chân trời lam ngọc đó chờ đợi tôi

mòn chân **ngơ ngác cõi người**
Dưa Cà Mắm Muối phai mùi đã lâu
may nhờ thêm mấy sợi râu
tặng thêm phong cách mái đầu ngấm sương
đủ **để tưởng nhớ mùi hương**
đủ **sống và viết** vài chương chữ rời

đủ cho tôi tìm thấy tôi
tìm thơ trong tiếng nói người thân quen

căn nhà, cối tằm giăng giăng
mây qua phố cũ sâu mon men vào
miên man nhớ lại thuở nào
trại kiên giam, cửa địa lao trùng trùng
quê hương anh dũng nghĩa trung
đáy địa ngục giữa núi rừng ngát xanh

vết thương đóng vết sẹo lành
bỏ qua thù hận mong thành ca dao
ba mươi năm, hạt mưa rào
tôi bay trong giấc chiêm bao trường kỳ
thơ tình viết một đôi khi
nhớ em chẳng biết làm gì vậy thôi

dù em **tờ mộng rách rồi**
nụ cười tre trúc qua thời hồn nhiên
vẫn ưu tiên, vẫn có quyền
ngày quanh quẩn mộng đêm triền miên say
nói thầm với đá với cây
để em làm gió biết bay sáng chiều
nơi nào cũng có tình yêu
của mưa gởi nắng trăm điều vu vơ

dặm nghìn chân bước phát phơ
mùi hương quế giữa đôi bờ tử sinh
chung cuộc, dòng chữ tâm tình
như gương **mình lại soi mình** vãn vi
tiếc thương thương tiếc những gì
người trăm năm cũ vừa đi đã về

ba mươi năm, muốn chười thê
mà thôi, thiện ác thủ huê với nhau
tôi ngồi thong thả sờ râu
nhớ lông em mọc những đâu cũng tình
câu thơ về người hiền linh
như **hương mưa** thờ thơm tình lá hoa

(1) tên một số tác phẩm trong 30 năm tại hải ngoại của quý vị, theo thứ tự mượn dùng: cao xuân huy, bội điệp, ngu yên, nguyên thị hoàng bắc, lê hân, tô thù yên, phương anh, nguyên sa, hoàng lộc, phan thị trọng tuyên, nguyên mộng giác, nguyên xuân hoàng, song thao, trần doãn nhỏ, đồ kh, nguyên hưng quốc, hồ trường an, luân hoán, hà thúc sinh, mai thảo, võ phiến, đồ quý toàn, nguyên sao mai, ngọc hoài phương, nguyên ngọc ngạn, nguyên chí thiệp, định nguyên, tạt, du từ lê, hồ đình nghiêm, kiệt tấn, trần long hồ, lệ hằng, trần mộng tú, ngô tịnh yên, trương anh thuy, duy năng, dương như nguyệt, lê thị thẩm vân, khánh trường, ngô nguyên dũng, doãn quốc sỹ, ngọc anh, hoàng khởi phong, phan ni tấn, song vinh

Thơ Thơ Tiểu Muội

1.
từ ngày quen biết với thơ
phấp phơ hồn mộng bụi bờ cỏ hoa
có điều kỳ dị trong ta
trái tim dị tặc chẳng già mấy may
2.
thành danh thi sĩ đã lâu
nhưng chưa viết được vài câu vừa lòng
từ trong tâm thất, thơ hồng
ứ ra nguồn máu buồn không ra gì
3.
thơ ta chọt ngắn chọt dài
bồng bênh nhẹ nhõm hoài hoài thể thôi
lòng ta có chút khác người
yêu em thích nhập thơ, đời vào em
4.
ta làm thơ khá dễ dàng
cộng thêm dễ dãi đâm nhàm mắt thôi
mở lòng định quét nước vôi
ngặc tình yêu vẫn đời đời mới nguyên

5.
trong thơ có sẵn men buồn
hay lòng thi sĩ pha phiền muộn thơ ?
trách người cam để cho thơ
lún vào cái khổ vu vơ của người
(M.E.L.ă)

Hỏi Thật

em mê thơ, chẳng tò mò ?
hay là em chỉ giả đò vậy thôi ?

chỉ cần một chiếc lá rơi
hình như em đã thả đời bay theo

thơ tôi là những rong bèo
chân không chạm đất hôn treo mây hồng
thơ tôi là những nhánh sông
chia xa chẳng trở lại dòng cội xưa
thơ tôi là những đợt mưa
trông trên mái đất sầu vừa bén dây
thơ tôi là những gót giày
đi quanh thế giới một ngày yêu em...

xin đừng vội vã trái lên
sợi tình mỏng mảnh mũi tên sống đời
(S.ă .C.ă .T.ă .T)

***Thong Dong Tam Khép
Những Lời Vu Vơ***

hăm lăm năm sống tà tà
hăm lăm năm sống xuề xòa hồn nhiên

sáu mươi năm nữa, đương nhiên
vẫn thanh đạm một cõi riêng đời mình

làm thơ, dạo phố, làm tình
làm ông vua của những tình nhân ta
làm con của quả đất già
làm cha của đám lá hoa xanh vườn

cuộc đời sẽ rất dễ thương
nếu em chung chiếu chung giường với ta

làm thơ để khỏi chóng già
câu thơ bất tận chính là trái tim

bây giờ xin tạm ngồi im
(T.S)

Mục Lục

Đẩy Đưa Mấy Lời.....	6
Vẽ Em Lên Thơ Lên Cuộc Đời	9
Triệu Chứng.....	11
Thơ Tình Dán Ở ả gã Tư	11
Dụ	13
ả hững Cuộc Tình Có Thật.....	14
Già Đời Gió Trắng.....	15
Thơ Cứ Mọc ả hư Râu ả hư Tóc.....	16
Hoa	17
ả hân Tình.....	18
Một Thuở Có nhân Tình.....	19
Yêu	20
Yêu	24
Yêu Và ả hờ.....	25
Thất Tình Thơ.....	26
Trên ả óc Tình Tôi.....	29
Em	32
Em ả hư	33
ả hìn Em Tắm Sông.....	35
Làm Lành	35
Khuyên Em.....	36
ả hìn Em Qua Sông.....	37
Bệnh Rình Sắc Hương.....	38
Dùng Đợi Đèn Xanh.....	39
Chắc Chắn Là Tình Yêu.....	40
Ca ả gọi	40
Từ Đó.....	41
Chờ	42
Đưa Chân ả gười Yêu Thâm	43
Chơi Cá ả gựa.....	44
Chiều Phở	45

Chiều Phở Theo Em	46
Sầu Biếc.....	46
Bóng tay	47
Giọng Hát	48
Tâm Hồn Tôi	48
Thơ Tặng ả gười ả ữ Tu	49
Lẻo Đẻo Theo Sau	50
Chúa Tôi.....	50
Qua ả gỗ Mỹ ả hân	51
ả ghiêng Chào Đà ả ằng Tiểu Thư.....	55
Tình Thơ Một Thuở.....	56
Thắc Mắc.....	58
Chim Xanh	59
Một Chút Tình Tôi	60
Vườn Ôi.....	61
Dỗ	61
ả gửi Trưa	62
Thụ Huân.....	63
Thơ Viết ả goài Bãi Biển Thanh Bình.....	64
Thành Hôn.....	65
Coi mắt	66
Tỏ.....	67
Mời Em ả gọi Lại	68
ả hững Thời Tỏ Tình	69
ả ghêu ả gao Mua Tình.....	71
Tạ Lỗi Một ả gười Tình.....	72
Kỷ ả iệm Gởi Một Con Đường.....	73
Vừa Đi Vừa Làm Thơ Trên Đường Quang Trung	74
Câu Ao.....	76
Thơ ả goài Trời Mưa	77
Trời Mưa Uống Rượu.....	78
Cảm Ôn ả hững ả hánh Thơ Tình.....	78
Đưa Chân.....	79
Kỷ ả iệm Gởi Một Vùng Biển	80
Thực ả ữ.....	81
Chiêu Hồi	82
Chờ Một ả gười Yêu Xứ Bắc	83

Bài Ca Của ả gười Thất Tình	85
Tập Làm Gã Thất Tình	86
Một Thời Hò Hẹn ả gã Ba	88
Giọt Mưa	88
Tỏ Tình Tháng 9	89
ả ghe Mưa	90
Có Phải Tôi Là Sở Khanh	91
Em Và Thơ	93
Biển Và Em	94
Đưa ả hau Về Đến Đâu	95
Trăng Đêm ả ở Hoa	97
Đi Theo	97
Hiệu ả ghệem	98
Em Gái Con ả gười Dung	98
Làm Thơ	99
ả hắc	100
Mùi Hương Từ Cái Vạt Giường	101
Thơ Tình Chao Đảo Tùy Thời	102
Vội	102
Hình Ảnh	103
Xem Tướng	104
Đời Thơm Tiếng Hát Trầm Hương	105
Tình Sinh Thơ	107
Trái Tim 40	108
ả hớ	109
Thiếu ả ử Trong Tranh	110
Đâu Phải Khi Không Tôi Thắc Mắc	113
Cây Si Ở Chợ Cây Me	114
Xuống ả úi	115
Thơ Làm Lúc Lười Biếng	116
Thư Cho Mẹ	118
ả hớ Tình Cờ	119
Vẫn Còn Hạnh Phúc	120
ả ét Buồn Ca Dao	121
Mưa Vào Thành Phố	122
Hạ Thi	122
ả gợn Thơ Cuối Thu	123

Thu, Tình Em	124
Trưởng Thành.....	125
Lý Do.....	126
Chia Tay Đầu Tuần	126
Gặp Em Ở Plaza Côte Des � eiges	127
Theo Em Sang Longueuil.....	129
Đã Tàn Chừa � hững Cánh Hoa... ..	129
Luận Về � ổi Buồn	131
Luân Quân Một Đời	132
Trình Bày.....	133
Ướm Lời.....	135
Thơ Hẹn Hò.....	141
Thơ Cấp Đôi.....	147
Buổi Chiều Cho Một � gười	150
� hững Bài � hớ � hung.....	153
Cũng May Còn Tình Yêu	159
Chợ Hoa.....	160
Tặng Phẩm.....	164
� ăm, Mười Phút Thơ	165
Hỏi.....	166
� ghiệp, Phúc	167
Quyết Định	167
Bất � gờ	168
Bên Hồ � ước Ở Complex Des Jardins Montréal	169
Bãi Tắm Widwood, Hoa Kỳ.....	169
Đi � gang	170
� hìn	171
Mơ	172
Trên Đồi Cỏ.....	173
Lớt Tình Gói Tay.....	173
Hứa	174
� hớ.....	175
Gặp	175
Lơ Mơ Trong Giác � gủ � gày.....	176
“Dày Dày Sắn Đúc Một Tòa Thiên � hiên...”	176
Cánh Điều Thiên � hiên.....	177
� gắm Về Cái Già	177

Mê.....	178
Thói Quen.....	179
Mê Làm Thơ Lục Bát.....	180
Thông Cáo.....	181
Hóa Thân.....	182
Đôi Vàng 888 St. Catherine Montréal.....	182
Cởi ngựa.....	183
Tôi Từ ả hững ả guồn Hoa Vãn.....	184
Cùng Lời Tỏ Tình ả ày.....	194
Thơ cho buổi chiều 03,03.70.....	197
Bên Cầu Chữ Y Sài Gòn.....	200
Một ả gây Ở Quê Huỳnh Phú.....	201
Đầu ả guồn Thơ.....	202
ả ét Mực.....	204
ả hồng nhèo.....	205
Chiều Chờ Em Đi Học.....	206
Hẹn Em Bên Đường.....	206
Giận.....	207
Có Buồn có ả hớ Gì Đầu Chỉ Vì Có Cái Hương Cau Thơm Lùng... ..	208
Chuyện Tình Không Có Thật.....	209
Tình Đậm Đà Mực Tím Mực Xanh.....	211
Lưu bút.....	212
Cái Dầm Đầu Tay.....	213
Điều Bí Ẩn Bình Thường.....	215
Dạy Kèm.....	215
Mánh Khóe.....	216
T.....	217
Ghé Thăm ả gười Tình Cũ.....	218
Ở Hướng Mặt Trời.....	219
Hồi Âm Cho ả gười Tình Sông Vệ.....	220
Thơ Cho Scotte Jeanne.....	222
Ghé Thăm Trường Cũ.....	224
Xem Ảnh.....	227
Bất ả gờ Thăm Trường Cũ, Phan Châu Trinh.....	229
ả hánh Xuân Xanh.....	233
Hoa Xuân.....	234

Mưa Xuân.....	235
Tết 16.....	236
Tiên Châu, Chiều Cuối ả ăm.....	237
Sáng Mừng Một Thời Lên 11.....	238
Ba ả gày Tết 1978.....	239
Một Chút Xuân Quê ả hà.....	240
Cuộc Xe Chiều 30 Tết.....	242
Du Xuân Ở Complexe Desjardins.....	243
Thơ Xuân ả ăm Con Rồng.....	244
Thêm Một Cuối ả ăm.....	245
ả hánh Thơ Xuân Tình.....	247
Khai Bút Đầu Xuân.....	251
Tết Ở Tam Kỳ.....	252
Mấy Thời Lũng Thũng Theo Xuân.....	253
Tình Xuân Lục Bát.....	256
Xuân ả hớ Tết.....	257
Hương Tết.....	258
Rước Ông Bà.....	259
Bút Khai Xuân Tình.....	259
Cùng Xuân Làm Thơ.....	260
Đêm Xuân.....	262
Yêu Em, Yêu Mùa Xuân.....	262
ả hững Cú Chơi Đầu ả ăm.....	263
Xông Đất.....	264
Lục Bát Xuân.....	265
Lai Rai Vài Sợi Xuân Tình.....	266
Thơm Mãi Xuân Tình.....	268
Buổi Sáng Đầu Tuổi Mới.....	269
Lì Xì Đầu ả ăm.....	270
Vu vợ Mùa Xuân.....	272
Thơ Tết Cho ThằngBạn.....	273
Đón Tết Trong Mùa Đông.....	274
Xuân Con Gà ‘ Ắt Dậu’.....	275
Thơ thẩn cuối năm.....	276
Rằm Tháng Tư, 1959.....	280
Rước Mẹ Đầu ả ăm.....	281
Bốc Mộ.....	283

Me.....	285
Rằm Tháng Tư Âm Lịch	288
Phú Thượng Hòa Sơn Giờ Ra Sao ả ả Xương Mẹ Vẫn	
Còn Trông Sao?.....	289
Vẫn Thấy Mẹ Về Trong Giác Mơ	290
Trên Vàng Trán Hoàng Hôn.....	291
Cha Già.....	292
Chiều Mưa	294
Đính Hôn	297
Về ả ả Lại ả oi Mới Cưới	298
Một Chỗ Cho Em	299
Vẫn Em Là ả gười Tình.....	299
Ly Rượu Cuối Tuần Cho Lý.....	301
Giặt Áo Quần Cho Vợ.....	302
Đêm	303
Bạc Tóc.....	304
Một ả gày ả ghi Bệnh	305
Quê Em Lộng Lẫy Quá Bởi Vì Đã Có Em.....	306
Viết Trong Đầu Tại Hôpital Général De Montréal ả gày	
Giáp Tết ả hêm ả gọ	308
Hương Hoa 13	309
Chân Dung Thân Yêu.....	310
Khiêng ả ước	311
Xin Gởi Cho Em Vài Hạt Mưa Để ả ghe Thánh Thốt Suốt	
ả gày Xưa.....	312
Tâm Sự Cùng Em Trai	314
Hỏi Thăm.....	316
Tâm Dung Đại Gia Đình Tôi.....	317
Hạ Biếc Có ả gười Xuất Giá.....	323
ả gày Vu Qui Của Chuột	324
Bình Minh Hạnh Phúc	325
Bài Cho Lê ả gọc Hoàng Bách.....	327
Khởi Từ Mạng Lưới	328
ả hân Ảnh Tiếp ả ói	328
Đà ả ả Muôn Đời Trong Trái Tim.....	332
Đà ả ả Thời 1973	335
Bài Gởi Đà ả ả	340

Trên Đường Bạch Đằng Đông Đà ả ả ả	341
ả gọi Bên Mé ả ước Sông Hàn...	343
ả gười Qua Sông Hàn	344
Sáu Bước, Tám Bước Qua Đường Phố Xưa	346
ả gũ Hành Sơn, ả gũ Hành Sơn...	349
Một Lần Về Liêm Lạc	351
Đưa Em Trình Diện Ao Vườn...	352
Chợ Miếu Bông	353
Bài Gửi Liêm Lạc Hòa Đa Quảng ả am	354
Mây Trắng Bay ả hiền Quá Ta Phải Về Hải Vân	355
Rúc Lên Rừng Rậm Bà ả ả	357
ả gọi ả gũ Trong Lòng Thành Vĩnh Điện	358
Gọi Thầm Mười Cái Phương Danh	359
Lên Chùa Tĩnh Hội Lễ Xuân	360
Cõi Bên Tinh Thơ	362
Em ả hớ Sicovina	363
ả gọi Vô Kỳ ả iệm Thành Thơ	365
Hội An Hội An Hội An Rún Ta Trong Thớ Đất Vàng Trổ Thơ	369
Đêm Mưa Về Hội An	372
ả ụ Hoa Cho ả gười Em Hội An	373
Lượm Thơ Trên Phố Hội An	375
Bài Gửi Hội An	376
Khi Không ả hớ Về Phong Lệ Cúi Đầu Đụng Tiếng Thờ Ra	378
ả ả Suông Và Ước Mơ Suông	379
Vẫy Tay Chào Huyện Quế Sơn	379
Buổi Chiều Về ả gang Thanh Quýt	380
Bất ả gờ Qua Cầu Champlain ả hớ Cầu Bà Rắn Lệnh Bền ả hững Thơ	381
Tay Bưng Kính Cẩn Tô Mì	383
Hẹn Về	384
Cho Ta Giữ Một Cái Gì, Thưa Huế	385
Xin Huế Một ả gười Tình	389
Gặp Một ả gười ả ghi Rất Huế	390
Đò Em Vẫn Chờ ả guyệt Hoa... cho ta hồn mộng la cà theo sông	392

Ra Huế Dự Thi Tú Tài.....	394
ả gọi Thi ả hìn Cái Mặt Bàn.....	394
ả gàn ả ảm ả gười Đẹp Hương Giang vẫn còn đi đứng đàng hoàng trong ta.....	396
Vàng Sơn Còn Đượm Trong Hương Đất Gió thoảng mơ hồ gót quân vương.....	397
Tiểu Thư Áo Trắng Quá hớp hồn tôi mất rồi.....	398
Bởi Cô Em Vỹ Dạ tôi hại tôi một đời.....	399
ả ảng Vàng Ủ ả ản Bài Thơ em đi em đứng vẫn vợ tôi buồn	400
Trong Lòng Ta Điều Châu Vãn vẫn thao thức với bóng trắng, hoa lái.....	401
Cây Cù Đát Hẳn Đòi Đòi Tồn Tại.....	402
23 Tháng 5 Cúng Cô Hồn.....	403
Cùng Em Lên ả úi Bằng Sơn.....	404
Dòng Chảy Sông Hương.....	405
Ta May Mắn Được Làm Thi Sĩ nhờ đã phải lòng gái Bến Tre.....	406
Chợt ả hớ Về ả ơi ả ả gắm Máu Ta.....	411
Hòn Trách Hay Là Khuyên Khích Em.....	412
ả gủ Trong Vườn Cây Khắc Minh.....	413
Lần Về ả hà Trọ Cuối Cùng Ở Quảng ả gãi.....	414
Về Lại ả hững Địa Danh ả ảm Lòng.....	415
Dùng Dưới Chân Đèo Bình Đê.....	416
Thăm Chủ Quán Gió Khơi, Qui ả hơn.....	417
Sài Gòn Thủ Thi Gợi Ta.....	418
Sài Gòn, ả ảm Tôi Vào Thăm.....	420
ả hững Góc Cạnh Thủ Đô.....	421
Bài Gửi Sài Gòn.....	424
Đêm, Chợt ả hớ Sài Gòn.....	425
ả hạt ả hòa Bóng Gánh Ve Chai.....	426
Khói Cơm Chiều.....	428
Bài Thơ Cho Quảng Trị.....	430
Một Giờ Trong Trường Làng.....	431
ả ghe Tiếng Chim Xưa.....	433
Chân Dung Tự Họa.....	436
Ta Phỏng Vấn Ta.....	436

Một Thời Ấu Thơ	442
Thơ Tặng Ông Châu, Bạn Tôi.....	443
Trên Chặng Đồi Tản Cư.....	444
Cùng Đá Tiên Châu	447
Một ả gà Ở ả úi.....	448
Cái Thời Lên Tám Ưa Quên.....	448
ả gười Bạn ả goài Bụi Cây	449
ả hững Buổi Trưa Tím Ở Tam Kỳ.....	450
Văn Văn Cho Một Thời Tinh Ranh.....	450
ả gòi Chơi ả goài Gò Mả	451
ả hập Thế	452
ả hững ả ăm Đầu Với Đất ‘Sông Hàn’	452
Một ả gà Trước Khi Trình Diện	454
Lục Bát Trong Trại ả hập ả gủ số 1	455
Theo Vết.....	456
Bài Học Vỡ Lòng Ở Trường Bộ Binh Thủ Đức.....	457
Đêm Xuống Tóc	459
ả hư Là Thơ	460
301	460
Chỗ Cư ả gủ Của Tuổi Trẻ Tôi.....	462
37 ả gười Trong Trung Đội Tôi.....	463
Đột Kích	464
Giới Thiệu	464
Trái Tim Hành Quân	465
Ở ả gã Tư Ba La	467
Dưỡng Quân Ở ả úi Đẹp.....	468
Đêm 30 Trên Đồi Lâm Lộc	469
Bán Bò.....	471
Đôi Chân Bộ Binh	472
Mặt Trận Quảng ả gãi ả gà Xưa	473
Đệ ả hát Thiêng Liêng Là Giờ ả hớ Em	476
Hiên ả gang Một Đóa Hoa Vạn Thọ	477
Trên Đường Lũng Thừng Hành Quân.....	478
Bàn Giao Cho Bạn Địa Bàn bàn giao cho bạn nghĩa trang vô tình.....	479
Trình Diện	481
Theo Vết Xe Lăn	482

Gác Chiều.....	483
Vết Thương.....	484
Trong Lòng Phi Cơ.....	485
4 Giờ Tại Phi Trường Thái Lan.....	486
Cảm Ôn.....	487
Đêm Mưa ả ghe Lén ả hạc Phạm Duy	488
ả gày Qua ả gày	489
Tin Vui	491
Thư Về Quê ả hà	492
Hạnh Phúc Ta	493
ả ầm Rình Con Muối	495
Mỏi Chân ả gòi Bên Đường Saint Denis.....	496
Đi Làm Cu Li Ở Đường Iberville.....	497
ả ghè ả ghệp Mới.....	498
ả hồ Râu ả goài Parc Olympique.....	498
Sáng Trên Xe Bus.....	500
Phơi ả ắng Ở Parc Angrinon.....	500
Quanh Quần Ở Jardin Botanique.....	501
ả gòi Lê.....	502
ả ghêu ả gao Giữa Lòng Montréal.....	503
ả ghĩ Và ả hớ Lung Tung Khi ả ầm Ở Jewish General Hospital	506
Lục Bát ả gấn Ở ả ả Cả	508
Chim Sẻ.....	510
Một chiều.....	512
Bất Chước Viết Hành Ca Lưu Vong	513
Tuyên Thệ.....	516
Gởi Quà	517
Chiều ả ắng.....	518
ả ghe Kinh ả gắm Phật Ở Làng Cây Phong.....	519
Khắc Thơ Lên Góc Bờ Đề.....	520
Dạo ả úi	522
ả hìn Trời Mây Muốn Làm Thơ	523
ả gòi Trên Đá Tảng.....	523
ả hạt Ký Tùy Hứng.....	524
Sinh ả hạt Rồng ả ả 1995	527
Bài Kỳ ả iệm Tròn 10 ả ả Ở Canada	528

59, tôi.....	530
Đi Về Âm Phủ.....	530
Bài Thơ Đầu Tiên Ở Cõi Âm.....	532
ả gày 01 Tháng 4-2003.....	533
ả gày 01 Tháng 5 – 2003.....	542
Mừng Sinh ả hật 64.....	543
Gặp Con Ruồi Chết Ở Bệnh Viện Cabrini.....	544
10-01-2006, Sinh ả hật 65.....	545
Một Sớm Mai.....	546
Tượng.....	547
Thơ Vụn.....	548
Xin.....	550
ả ủa Đêm.....	551
Đổi Trò.....	552
ả găng Chào 2000.....	553
Trên Vương Chiếu Đòi Ta.....	556
Bạn Và Rượu.....	561
Mừng Gặp Một ả hà Thơ.....	562
Tim Trắng.....	563
ả úi Sông Thêm Một Chỗ ả gọi.....	564
Một Thoáng Buồn Bỗng Dung.....	565
Bài Hoài ả iệm ả guyễn ả ho Sa Mạc.....	566
Thêm Một Tin Buồn.....	567
Bài Mừng ả guyễn Đông ả gạc Thuận Buồm Xuôi Gió.....	568
Thăm ả hau Qua Điện Thoại.....	569
Thư Cho Lê Vĩnh Thọ Ở Bình Dương.....	570
Đi Tìm ả guyễn Thị Liên Phượng (1).....	571
ả gọi Ca Bút Hoa.....	573
Vui Tay Lúc ả gọi Không.....	573
Qua Máy Vườn ả am Trân.....	574
Đọc Thơ.....	578
Phúc Thư Châu Văn Tùng , Đà ả ảng.....	581
Bằng Hữu Thân Tình.....	582
Trích Ít Đoạn Trong ả uôi Thom Chùm Kỳ ả iệm Xanh.....	584
Tặng Các Em Cô ả hi Viện An Hòa Đà ả ảng.....	586
Ở Quán Cà phê Bistro.....	588
Dựa Hơi Bè Bạn.....	588

Giữ Riêng Vài ả ết ả hư Là.....	589
Bài Vè Vè Ba Mươi ả ắm Lang Thang.....	618
Thơ Thơ Tiêu Muội.....	620
Hỏi Thật.....	621
Thong Dong Tạm Khép ả hững Lời Vu Vơ.....	622

